Constantin Fântâneru

JURNALE

I. Halucinația ideatică

Facultatea de Comunicare și Relații Publice
București, str. Povernei nr. 6, sector 1
Tel./fax: 021-3135895, 021-3100718
email: editura@comunicare.ro, web: www.editura.comunicare.ro
ISBN general: 978-973-711-356-6
ISBN volumul I: 978-973-711-357-3
Director: Lucian PRICOP

&

Cluj-Napoca, str. București nr. 3A
Redacția: tel 0364-117252; 0728-084801; 0728-084802
e-mail: edituraeikon@yahoo.com
Difuzare: tel/fax 0364-117246; 0728-084803
e-mail: eikondifuzare@yahoo.com, web: www.edituraeikon.ro
ISBN general: 978-973-757-590-6
ISBN volumul I: 978-973-757-591-3
Directori: Valentin AJDER
Vasile George DÂNCU

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din învățământul Superior (CNCSIS) - cod 132

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÂNTÂNERU, CONSTANTIN
Jurnale / Constantin Fântâneru ; ed. critică de Aurel Sasu, Liliana Burlacu, Doru George Burlacu ; pref. și notă asupra ed.: Aurel Sasu. - Cluj Napoca : Eikon ; București: comunicare.ro, 2012.
2 voi.
ISBN 978-973-757-590-6
Vol. 1.: Halucinația ideatică. - 2012. - ISBN 978-973-757-591-3 ; ISBN 978-973-711-357-3

I. Sasu, Aurel (ed.; pref.)
II. Burlacu, Liliana (ed.)
III. Burlacu, Doru George (ed.)

821.135.1-94

Coperta: G. MULTIMEDIA

Tehnoredactare: loachim GHERMAN

Constantin Fântâneru

JURNALE

I. Halucinația ideatică

/

Ediție critică de
Aurel Sasu,
Liliana Burlacu și Doru George Burlacu

Prefață și notă asupra ediției de Aurel Sasu

comunicare (•) ro

întreaga noastră gratitudine și recunoștință
domnului Gheorghiță Boțârcă, primar al orașului Topoloveni, județul Argeș, domnului
Octavian Simescu, director general al S.C. Componente Auto S.A. Topoloveni, județul Argeș și domnului Marian Ibric, primar
al comunei Leordeni, județul Argeș, pentru
generoasa susținere financiară a editării operei lui Constantin Fântâneru.

CUPRINS

SEMENUL REGĂSIT

Bogati și „fericiti în peisaj" ne fac numai cuvintele cu valoare de simbol. Cele pe care, intenționat sau nu, le uităm. Cele pe care nu le putem nici scrie, nici citi, dar care ne deschid drumul spre mister. Spre numele necunoscut, numele de dincolo de nume, modelul *perpetuu pur,* numele de laudă al ființei și negrăitul pururea ascuns. Adorat și indicibil, inefabilul, spiritul glorios le cuprinde pe toate: tragicul singurătății, tristețea existențială și frica de moarte. Erudiția însăși! Fiindcă opera de artă este chiar cutezanța gândirii „cuvântului uitat", a tărâmului de inocență primordială și a măririi creatoare de sublim. Tot ce trăim a fost, aprioric, trăit și tot ce există s-a consumat deja, ideal, pe tărâmul purității absolute. Ceea ce sugerează autorul e puterea „gândirii sigilate" de a revela iubirea din cuvinte și valența lor transcendentală. Un fel de a spune că descoperirea genezei limbajului ne stă la îndemână, prin asumarea tărâmului abisal ca împlinire în destin. Ca „trăire idolatră" a izolării, suferinței, bolii și demenței, cu inima și trupul în inima și trupul veșniciei. Când omul își este lui însuși o fantasmă, asemenea lui Zarathustra, spânzurat, nefericit, de închipuirea cerului. Constantin Fântâneru scrie și speră sub amenințarea prăpastiei deschise, obosit, disperat de toate întâlnirile eșuate cu el însuși. De aceea și are curajul să-și fie superior prin nebunia nitzscheană a bucuriei de apoi. Prin apologia înfrângerii, ca tristă desfătare a călătoriei în infern (titlul unui proiectat uman).

Uneori, își numește visele poeme, poate tocmai pentru blagianul „nepătruns ascuns" ori poate pentru „beatitudinea eternă" a irealității lor. Sunt pagini

memorabile, în care fericirea se confundă cu excesiv de lucida conștiință a înjosirii și cu starea de extaz a sufletului mut. Cât de nesfârșite trebuie să fi fost ploile de tăceri ale scriitorului în anii exilului său rural. Un paradis de feerii imaginare, invadat de monstruozitățile, lugubrul, abominabilul, maleficul spiritului bolnav și al vecinătății de cenușă. Constantin Fântâneru

numește această utopie neagră a experienței abisale, halucinație ideatică. Versiunea trăirii dramatice și simultane în experiența fizică și în cea metafizică, în existența „toponimică" și în misterul dogmei, ca într-un fel de basm în care „indicii de suferință" simt dați deopotrivă de luciditate și de regăsirea narcisistică în plenitudinea damnării. Jurnalul maladiei se subsumează „principiului de bucurie infinită". Se poate trage o concluzie din acest joc al deprimării și din acest teatru absurd al „dublării instantanee"? Da, una singură: deși în gura monstrului, ca întrupări al spiritului pur, nici voluptățile noastre, nici credințele noastre, nici iluziile noastre nu pot fi înghițite în „entitatea teratologică" a răului. Chiar dacă vom trăi agonia lui „a muri, fără a putea muri" și chiar dacă, uneori, pascalian, căutăm binele în propria noastră distrugere. Limbajul e o cină de taină a cuvintelor, și cuvintele hrana unui text liturgic, al unui ceremonial în care, finalmente, boala este, kirkegaardian, o „disperare a afirmării de sine". Jurnalele lui Constantin Fântâneru sunt euharistia acestei disperări.

AUREL SASU

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Textele publicate în cele două volume (I *Halucinația ideatică;* II *Semenul uitat)* au fost reproduse, din arhiva manuscrisă a autorului, după cum urmează:

Halucinația ideatică. Reprodus din Caietul 14 *(Jurnal.* Caietul II), 27 aprilie 1972-27 octombrie 1972, pp. 1-394; Caietul 15 *(Jurnal.* Caietul III), 27 octombrie 1972-7 ianuarie 1973, pp. 1-400; Caietul 16 *(Jurnal.* Caiet IV), 8 ianuarie 1973-28 august 1973, pp. 1-275.

Semenul uitat. Reprodus din Caietul 26 *(Memorial.* Caiet I); 10 mai [19]73-14 iul[ie] [19]73, pp. 1-399. Paginile manuscrise nu au titlu. Cel ales e o sintagmă a autorului.

Jurnal de vise. Reprodus din Caietul 7 *(Scrisori și jurnal.* Caiet 2), 15 septembrie 1969-30 noiembrie 1969, pp. 228-398; Caietul intitulat *Poeme* I, 1 decembrie 1969-24 mai 1970, pp. 1-352. Paginile manuscrise nu au titlu. El ne aparține.

Filosofia unică. Reprodus din Caietul 11 *(Jurnal și scrisori.* Caiet VI), pp. 161-397; Caietul 12 *(Jurnal.* Caiet VII), 11 iulie 1971-19 octombrie 1971, pp. 1-125.

Prima lectură a *Expunerii* lui Nicolae Ceaușescu, la Consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologic și al activității politice și cultural-educative, din 13 iulie 1971, începe în aceeași zi, „patru pagini compacte", în *Scânteia.* Inițial, pornind de la textul președintelui, autorul se gândește să scrie „un roman amplu" sau un eseu intitulat: *Ideologul N. Ceaușescu,* important, crede el, pentru „promovarea și impunerea

culturii metaforice". In însemnarea din 16 iulie 1971, *Expunerea* era considerată „un document predestinat acestui scop". Pe „calea foarte bună" a redactării efective pornește abia în 26 iunie 1971 („Voi căuta să nu întrerup scrisul nici o zi până la capăt"). Titlul e hotărât la 3 august

1971: „Cred că rămân la titlul *Filosofia unică".* La 18 octombrie, același an, începe transcrierea („Sper că voi izbuti să public fragmente"). Textul reprodus din Caietul 11 *(Jurnal și scrisori.* Caiet VI) poartă o singură datare (Luni. 26 iulie 1971) și reia, cu mici modificări, ca introducere, însemnarea din Caietul 12 *(Jurnal.* Caiet VII): „Pornit ultimul eseu pe tema *Expunerii"* (începutul în 25 iulie 1971: „M-am străduit să încep eseul despre tovfarășul] N. Ceaușescu, dar n-am izbutit..."). Dată fiind continuitatea paginilor despre *Filosofia unică* (11 și 12) le-am pus, în volum, sub același titlu (cu însemnarea reluată din Caietul 12). Paginii 125, din acest ultim Caiet, îi urmează un memorial didactic, plus un jurnal de simple însemnări gospodărești („gesturi și mișcări pe care, întocmai ca figurile unui dans, le-am înregistrat pe un ecran afectiv și le-am reprodus fidel totdeauna")

*
* *

Textul latin a fost reprodus după: Biblia sacra: vulgatae editionis sixti V pontificis maximi: Jussu recognita et Clementis VIII auctoritate edita. Nova editio accuratissime emendata, Parisiis, Apud Gamier Fratres, Bibliopolas, 1892, Traducerea textelor sacre s-a făcut după: Biblia sau Sfânta Scriptură. Ediție jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001.

*

Sincere mulțumiri domnului ing. Ion Fântâneru și doamnei Anica Fântâneru pentru binevoitoarea îngăduință de a consulta opera manuscrisă a prozatorului.

A.S.

TABEL CRONOLOGIC

1907 Se naște, la 1 ianuarie, în satul Budișteni, comuna Leordeni, județul Argeș, Constantin Fântâneru, al șaselea din cei nouă copii ai Zoiei (n. Cârstoiu) și ai lui Costache Fântâneru, „țărani, cu obârșia în preistorie".

1914-1919 Urmează școala primară din Budișteni, întreruptă temporar, în clasa a IlI-a, din cauza unui accident. In timpul retragerii din 1916, o grenadă găsită la joacă explodează, rănindu-1 grav la piciorul drept. își reia studiile, la aceeași școală, absolvind două clase într-un an.

1920-1927 Susține un examen și e primit bursier la Colegiului Național „Sf. Sava", din București. E coleg cu Dan Botta (organizator de „inteligente șezători literare"), Simion Stolnicu (pictor în ulei, cântăreț la vioară pe „texte muzicale, după partitură" și versificator în registru ermetic), cu Mircea Grigorescu, Mircea Pavelescu, Ștefan Ștefănescu, Eugen Ionescu (compagnon estival, la Budișteni) și cu mai vârstnicul Petru Comamescu, „citadin,, și „snob", dar conferențiind „cu patos și cu un remarcabil talent retoric" despre Brâncuși și folclor, lansând moda frecventării expozițiilor de pictură modernistă. Fântâneru însuși, la propunerea

directorului Ștefan Pop și, probabil, la sugestia lui Pompiliu Constantinescu, profesor în cursul superior, ține o conferință pe temă folclorică.

1923 Primele încercări de versuri și proză apar în *Ramuri fragede,* revista Societății „Ion Heliade - Rădulescu", a Colegiului.

1924 După examenul de capacitate, se înscrie la secția clasică, convins că fără cunoașterea limbilor greacă și latină, „în care se ascund misterele artei literare", nu se poate ajunge scriitor, bravând chiar „perspectiva de a nu-și asigura o situație materială în noua viață de oraș".

1925 Trăiește, timp de două săptămâni, experiența inedită a unei excursii în Italia (Veneția, Roma, Florența, Bologna, Napoli), organizată de directorul Colegiului pentru profesori și pentru familiile acestora. Adriatica, bazarul și plaja de la Lido, grădinile cu portocali, bazilicile și Catedrala „Sfântul Petru", malul Amului, muzeele Uffizi și Pitti, din Florența, Mediterana de la Napoli păstrează, peste decenii, prospețimea impresiilor adolescentine.

Interesat de limba engleză, își cumpără (cu banii obținuți ca premiu la un concurs organizat de Societatea pentru protecția animalelor), opera completă a lui Byron, în original.

1927-1930 Ca student la Facultatea de Litere și Filosofie, Secția filologie clasică, a Universității din București, audiază cursurile lui C. Rădulescu-Motru, Tudor Vianu, Nae Ionescu. Obține licența

în specialitatea limba latină, limba greacă și filologie comparată.

1932 Publică trei fragmente din proiectul romanesc *Margini (Margini de oraș)-. Despre mine însumi (Floarea de foc,* nr. 6, p. 3); *Capra (Cotidianul,* nr. 2648, pp. 3-4); *Interior (Cotidianul,* nr. 2668, pp. 3-4). Ulterior, colaborările vizează și alte reviste: *România literară, Convorbiri literare, Vremea, Revista Fundațiilor Regale, Reporter, Tiparnița.*

Debut editorial cu romanul *Interior,* Editura Cultura Națională, București, 1932 (reeditat de: Ștefan Borbely, Editura Dacia, Cluj, 1981; în: *Cărți și o altă carte,* ediție critică, prefață, îngrijirea textului, note, bibliografie și indice de Aurel Sasu, Minerva, București, 1999; cu o prefață și studiu introductiv de Simona Popescu, Polirom, Iași, 2006).

I se acordă Premiul Societății Scriitorilor Români. *f*

Frecventează cursurile profesorului Nae Ionescu și gruparea *Criterion,* împreună cu Dan Botta și Petru Comamescu.

1933 Fragmentul *Rendez-vous,* publicat în *România literară,* din 28 octombrie, dezvăluie un al doilea proiect romanesc, *Mâinile.*

1934 Părăsește Bucureștiul și se retrage în satul natal, „fără a dezvălui motivele spirituale ale acestei singurătăți voite". Regretă gestul, revenind

toamna, după o absență de o jumătate de an. *Scrisori din Dușița - povestea* unui „scriitor a cărui origine modestă rulaă punea în cumpănă pe orice fată, când era vorba să decidă să-l ia în căsătorie"- e rodul acestei escapade. Numărul 333, din revista *Vremea,* publică, sub acest titlu, șase scrisori imaginare, datate 19 februarie -10 aprilie 1934.

Publică nuvela *Dușița,* în revista *Reporter.*

Devine membru al Societății Scriitorilor Români.

f

1935 La recomandarea lui Paul Sterian, intră în redacția ziarului *Prezentul,* al lui Virgil Madgearu. In ciuda reputației „de tânăr doct, cu studii universitare", se ocupă de lucruri

mărunte: strângerea știrilor din presă și rescrierea unor articole.

Publică nuvela *Balconul,* în revista *Vremea.*

1936 Nici la *Universul* nu e angajat ca ziarist sau scriitor, înregistrarea corespondenței, dirijarea vizitatorilor, grija expoziției de pictură a ziarului și a bibliotecii, întocmirea sumarului presei, evidența clișeelor și a fișelor de informații politice și culturale, toate ascund - sub formula sonoră de „șef de cabinet" al lui Stelian Popescu, patronul ziarului - atribuțiuni subalterne, dar solicitante. „începusem să cred că nu mai aveam altă viată decât cea din hol", mărturisește, cu tristețe, tânărul Fântâneru. Amănuntele acestei funcții „de lux" sunt dezvăluite în paginile

„romanului" *Slujba din hol.*

1937 Activează în Cercul de studii clasice de pe lângă Catedra de limba latină, a Universității din București, unde i se încredințează traducerea romanului lui Apuleius, *Măgarul de aur,* în „colaborare" cu Liviu Rebreanu. Controversata coabitare e caricaturizată de către Neagu Rădulescu, care-1 prezintă, pe traducător, în postura unui măgar robust, purtându-1 în spinare pe cunoscutul romancier.

1938-1941 Redactor-șef și cronicar la *Universul literar. Scriitori, cărți, critici,* primul text programa tic, inaugurează seria de peste două sute de cronici, studii și articole, rezultatul colaborării sale săptămânale, în perioada 19 februarie 1938-15 noiembrie 1941. Pentru cronicar, „programuTva reprezenta „o problemă de creație", iar scrisul - „un act de răspundere, de demnitate și cavalerism intelectual". Ca urmare, bunul simț și nu polemica de cafenea vor marca atât articolele „de ținută doctrinară" *(Program și polemică,*

Limpeziri în arta scrisă), cât și pe cele de consemnare a „rodirii spirituale" (Liviu Rebreanu, *Gorila;* Hortensia Papadat-Bengescu; *Rădăcini,* Mircea Eliade, *Nuntă în cer;* Ionel Teodoreanu, *Fundacul Varlaamului* etc.).

1940 O suită de articole publicate în *Universul literar* (iunie- august), despre „influența lui Lucian Blaga și producția lirică a tinerilor", îi prilejuește, la București și Cluj, câteva întrevederi cu poetul, interesat de tipărirea lor

într-un volum. *Poezia lui Lucian Blaga și gândirea mitică,* apărut la Institutul de Arte Grafice și Editura Bucovina, București (1940), „remarcabil studiu de analiză structurală a perspectivei metaforice" (A. Sasu), va fi printre primele consacrate poetului ardelean.

în schimb, proiectatul *Clasicism și creștinism,* din care *Universul literar* (noiembrie 1939) publică secțiunile *Poezia tradiționalistă, Existența creștină, Cuvânt și cosmos,* rămâne nefinalizat.

Tipărește placheta *Râsul marților de aur,* Editura Cartea Românească, București, 1940 (reeditată în: *Cărți și o altă carte,* ediție critică, prefață, îngrijirea textului, note, bibliografie și indice de Aurel Sasu, Minerva, București, 1999).

1941 înainte să se aștearnă peste opera sa „o grea cortină de tăcere" - cum avea să mărturisească, peste ani, Constantin Fântâneru însuși, G. Călinescu reține, în *Istoria literaturii române,* numele scriitorului, pentru romanul *Interior,* considerat „un jurnal liric, analizând psihologia incertă a «generației noi», adică, în fond, a tânărului universal. O anume incoerență voită și o acceptare nepăsătoare a absurdului, în scopul de a da impresia unei înregistrări

autentice a vieții interioare, învăluie paginile cărții într-o aparență de hermetism".

1942-1948 în urma unui dezechilibru nervos, este internat într-un spital de specialitate bucureștean.

1948 Refăcut parțial, se retrage în satul natal, unde se va dedica activității didactice.
/

1950-1968 La Uniunea Scriitorilor, sunt depuse (cu numărul 30, din 30 mai 1949), în vederea participării la un concurs, trei caiete nedatate, scrise în creion, reprezentând manuscrisul romanului *Mărfii rece* (413 pagini) și drama în patru acte, *O oaste în luptă* (266 pagini). Marcel Marcian, recuperatorul acestora, presupune că redactarea e anterioară părăsirii Bucureștiului. Volumele vor fi publicate cinci decenii și jumătate mai târziu *(Marfă rece,* ediție, transcriere textului, prefață și notă asupra ediției de Carmina Popescu, Limes, Cluj-Napoca, 2004; *O oaste în luptă. Dramă în 4 acte,* ediție și transcrierea textului de Carmina Popescu, Limes, Cluj-Napoca, 2004).

1968 Funcționează, ca profesor, în Siliștea, Budișteni și Topoloveni, unde predă latină, franceză, engleză, rusă și germană.

Zaharia Stancu semnează decizia prin care Uniunea Scriitorilor îi acordă o pensie de două sute de lei. Speranța reluării scrisului se reaprinde: „nici un alt plan decât aștemere pe muncă, să pot crea în anii ce-i mai am de trăit ceea ce n-am putut crea timp de atâția multi ani".

Aceeași determinare fermă - „căci, dacă mai am de trăit, să zicem cinci-șase ani, nu-i concep altfel decât stând necon-

tenit la birou și lucrând" - generează un program ambițios („dimineața, lucru intens la roman; între două și patru, traduceri, lectură o oră sau două"), un atelier de lucru impresionant, format din traduceri (Jacques Prevert, Rene Chart, Henri Michaux, Saint-John Perse, Joe Bousquet, P. J. Jouve, Pierre Emmanuel, La Tour du Pin, Jean-Qaude Renard), așa-zis roman *(Călătoria lui Orfeu,* devenit, ulterior, *Postul din hol,* iar, în final, *Slujba din hol,* în total, peste patru sute cincizeci de pagini de manuscris), un caiet de poeme în proză (redactat între 16 septembrie și 31 decembrie 1969) și un jurnal cu însemnări diverse.

în același an, o adresă a redacției de literatură a Editurii Enciclopedice solicită Consiliului Popular Comunal date privind „locul și data nașterii și morții scriitorului". Alarmat, acesta trimite un răspuns la București, între- bându-se „cum de au ajuns lucrurile până aici?".

1970 Continuă munca la „poeme" (1 ianuarie-24 mai 1970), în paralel cu transcrierea manuscrisului *Cărți și o altă carte,* de care-și leagă cele mai mari speranțe de revenire în viața literară.

1971 Finalizează „eseul" despre Edward Albee și imaginează un altul, *Filosofia unică,* pe marginea *Expunerii* lui Nicolae Ceaușescu, din 13 iulie 1971. Definitivează, de asemenea, eseul

Cultura metajbrică (aproximativ patru sute de pagini).

1972 în redacția revistei *Argeș,* îl reîntâlnește pe Al. Cema- Rădulescu, redactor la *Universul,* în 1946, dar și pe Gheorghe Tomozei, căruia îi consacrase două capitole din *Filosofia unică.* I se promite „o reintrare în literatură cu fastul cuvenit", revista rezervându-i, în numărul trei, din lima martie, o pagină cu zece narațiuni *(Un spectacol, O*

scrisoare, Regina din Herodot, Poemul nou, Poezia simbolistă, O mie de ani, Baladă, Ospătărița, Păpușile, Școala). Colecția va fi completată cu încă șapte, în *Cărți și o altă carte,* ediție critică, prefață, îngrijirea textului, note, bibliografie și indice de Aurel Sasu, Editura Minerva, București, 1999.

România literară, din 11 mai, într-un articol chenar *(Ochiul magic),* semnalează elogios evenimentul, sub inițialele M.L. (Florin Mugur)

Printre proiecte figurează o a doua ediție a romanului *Interior* și publicarea poemelor în proză. Manuscrisul *Narațiunilor* (52 de poeme) este predat, prin intermediul lui Gheorghe Tomozei, Editurii Cartea Românească, mi-zându-se pe generozitatea directorului acesteia, Marin Preda.

Lucrează la romanul „memorialistic" *Magda* (despre Zina [Manu], a doua sa soție, și „despre experiența ei trăită la Budișteni"), dar nu în „felul Adelei", cum i se sugerase, ci „cu totul

altceva, de o valoare egală cu narațiunile".

Tot mai decis să cucerească atenția lectorului printr-un document original și unic, se hotărăște să vorbească „despre ceea ce pare imposibil", nebunia sa, angajându-se în „descrierea experienței abisale autentice", în speranța tipăririi de fragmente sub titlul *Un biet nebun,* ce vor alterna momentele rare de optimism („nu există poveste mai pasionată decât plimbarea mea în infern"), cu cea mai cumplită dezolare („probabil sunt un om bolnav și am o scuză").

Matei Alexandrescu îi solicită colaborarea la volumul doi de *Confesiuni literare* (primul apăruse în 1971). Intre cei doi

are loc o primă întâlnire la București, în toamna aceluiași an, schimbul epistolar prelungindu-se și în anul următor, când „varianta amplificată" a interviului va depăși proporțiile unei colaborări, transformându-se într-un volum memorialistic.

1973 Tot mai obosit din cauza efortului susținut, este deseori obligat să sisteze munca la cele trei volume proiectate: „călătoria în iad și suferința demenței", „partea doctrinară, compusă pe baza *Epistolelor"* și *Memorialul.*

1975 Se stinge din viață la 21 martie 1975, în comuna Ștefănești, județul Argeș.

1999 Apare ediția *Cărți și o altă carte,* îngrijită de Aurel Sasu, Minerva, București, 1999. Colecția „Restitutio". Volumul reunește, alături de opera

tipărită a lui Constantin Fântâneru (romanul *Interior,*1932; studiul *Poezia lui Lucian Blaga și gândirea mitică,* 1940; culegerea de versuri *Râsul marților de aur,* 1940), o selecție reprezentativă din lucrările sale manuscrise *(Slujba din hol, Jurnal, Pagini, Memorial* și *Narațiuni).* Oferit spre publicare Editurii Minerva (1985), manuscrisul cunoaște, succesiv, cenzura ideologică, apoi pe cea economică, neputând să apară decât după un deceniu și jumătate de așteptare.

2001 Apare volumul *Cruciada umbrelor. Idei și cărți,* ediție critică, prefață, text îngrijit și indice de Aurel Sasu, Paralela 45, Pitești, 2001.
Colecția „Deschideri". întâia selecție de comentarii critice, cronici și recenzii apărute în *Universul literar.*

2003 Apare volumul de poeme în proză *Narațiuni,* ediție, text îngrijit și notă asupra ediției de Carmina Popescu, prefață de Al. Husar, Limes, Cluj-Napoca, 2003. Colecția „Lakonia".

2007 Cu ocazia centenarului nașterii, școlii din Budișteni (clasele I-VIII) i se dă numele scriitorului.Cu aceeași ocazie, pe casa în care a trăit și la școala din Budișteni, se montează câte o placă comemorativă din marmură. Familia Anica și ing. Ion Fântâneru oferă școlii un tablou al scriitorului, pentru păstrarea și cinstirea memoriei lui.

2009 Se publică romanul *Slujba din hol,* ediție și îngrijirea textului de Aurel Sasu și Arabela Prodan,

Editura Limes, Cluj-Napoca, 2009 și volumul de poezii *Cuvinte de humă,* ediție de Aurel Sasu, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2009.

2010 Apare romanul *Călătoria lui Orfeu,* ediție de Paul Boca, Meda-Dora Bruchental și Teodora-Sorina Coca, prefață și notă asupra ediției de Aurel Sasu, Eikon, Cluj-Napoca, 2010.

2011 Se reeditează studiul *Lucian Blaga și gândirea mitică,* cu o prefață de Aurel Sasu, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2011.

La Editura „El Nadîr"din Valencia, Spania, apare în limba spaniolă, romanul *Interior,* traducere și prefață de Cristina Sava și Rafael Pisot.

2012 Se publică două volume de *jurnale (I. Halucinația ideatică; II. Semenul uitat),* ediție critică de Aurel Sasu, Liliana Burlacu și Doru George Burlacu, prefață de Aurel Sasu, Editura Comunicare.ro, București și Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2012.

Halucinația ideatică

Joi, 27 aprilie 1972

întocmit manuscrisul pentru editură: cincizeci de piese „publicabile". M-am temut pentru *Solul literar* și, în ultimul moment, am scos-o și am pus *Dedicație,* un text mic, de trei rânduri.

La *Argeș* nu l-am întâlnit însă pe Gheorghe Tomozei, fiind plecat la Moroieni, să-l ia pe Ilie Purcaru din sanatoriu, să-l ducă la București. Am vorbit cu poeta Otilia Nicolescu, care m-a informat că va veni săptămâna viitoare. Profit de ocazie să mai bat la mașină douăzeci de bucăți, pe care să le adaug la manuscris. Sper să găsesc acest număr în vechiul caiet copiat la Budișteni. Voi prezenta un volum onorabil poetului Tomozei, ca să-l ducă lui Marin Preda, directorul Editurii „Cartea Românească".

In Pitești, a făcut impresie filmul *Copacii mor în picioare,* din cinematografia turcă. L-am vizionat astă seară. Tematica este umanistă. Dintr-o familie, fuge, de mic, un nepot recalcitrant la educație. Ajunge în America unde se declasează. Bunica nu poate trăi fără el și se îmbolnăvește de inimă. Ca s-o salveze, bunicul aduce în casă un tânăr străin pe care îl dă drept nepotul întors din America. Bătrâna „pricepe" înscenarea, dar acceptă pe tânărul străin, fiindcă este *mai bun* decât nepotul de sânge. Acesta chiar vine din America și cere o sumă enormă de bani, dar este arestat. Tânărul străin devine nepot real și se căsătorește cu frumoasa Aișe, spre fericirea bătrânilor.

Vineri, 28 aprilie 1972

început romanul *Magda.* Cred că voi rămâne la acest

titlu. Scris trei capitole, în continuare, la memorialul *Rucăr,* acceptat de Tomozei, pentru iunie. Nu sunt mulțumit de textul *Rucăr,* dar cutez să-1 public pentru metoda lui. Am reluat această metodă de creație și am pornit lucrul. S-ar putea să nu mă satisfacă și, pe parcurs, să renunț la aceste

trei capitole. Să le scriu, în orice caz, din nou. Faptul nu are importanță, nu mă descumpănește. Esențialul este că am trecut la roman după eseul *Inițiere.* Intenția mea este să exprim criptic, în roman, ceea ce am expus apocaliptic, în eseu. Genul literar criptic este posibil, l-am experimentat în memorialul *Magda,* și faptul că Tomozei mi-1 tipărește, dovedește că metoda este bună. Am adoptat-o definitiv, voi fi perseverent în ea, chit că va trebui să depun eforturi.

în general, urmăresc planul din *Inițiere.* Am pus-o pe Magda să reflecteze la numele nou obținut prin căsătorie, spre a stimula pe lector să se gândească la numele ei în suprarealitate. Fiindcă, Magda nu este ființă empirică, ci femeia metafizică, în al cărei corp pur adorăm materia eternă. Până acum, m-am referit la materia eternă prin simboluri vagi, cum ar fi faptul că admite să locuiască într-o cameră modestă. Spiritul numelui divin al materiei eterne admite să locuiască într-o cameră modestă, de aceea, Magda este sinonimă cu această locuință modestă. Simbolul care o echivalează cu locuința numelui divin al materiei eterne este, deci, limpede. In mod logic, trebuie să fie iubită de vecini și stimată.

Sâmbătă, 29 aprilie 1972

Lucrat după-amiază capitjolul] V, din romanul *Magda.* Cred că este cel mai reușit de până acum, fiindcă

mi-am propus un precept anumit și am stăruit. Mă bucur mult de reușită și voi proceda la fel: îmi voi propune un precept și nu voi renunța până nu izbutesc să-l determin artistic. Firește, Magda este Zina, și materialul narativ face parte din experiența ei trăită la Budișteni. De pildă, munca de instructor de teatru, cu tineretul sătesc. Nimic inventat, nici o contribuție imaginativă. Ani de zile a stat printre tinerii artiști amatori, străduindu-se să le descopere talentul. Din această cauză, tineretul o iubea. De la această iubire am pornit, ca de la un dat esențial, pe care îl pot intensifica până la potențarea lui în mister. De acum, voi scrie după metoda folosită azi în capitfolul] V.

Marți, 2 mai [1J972

Duminică, fost la cabana „Brustureț". Ajuns pe la două și jumătate și, după ce am luat masa Ia restaurant, făcut plimbare pe drumul forestier spre Piatra Craiului. Găsit măcriș iepuresc, din care Dănuț a mâncat și i-a plăcut. Dormit noaptea la cabană, cu gândul ca a doua zi să urcăm pe munte. N-am avut șansă însă, căci luni de dimineață a început să plouă. Pe la zece, am plecat, ne-arn oprit puțin la peșteră și am făcut un popas la Rucăr. Am cercetat locurile descrise în *Memorial* și am constatat că nu am nici o modificare de făcut. Urșii își au feuda pe aici... Azi, fost la Budișteni. Peisajul de aici este splendid. Se poate compara cu valea Brusturețului și a Rucărului. Are, în plus, belșugul livezilor și păsările.

Miercuri, 3 mai [1J972

Ceasuri de tristețe. La lectură, capit[olele] VI și VH

mi s-au părut nerealizate. Fără să-mi pierd încrederea în metoda pe care o consider bună, am admis că le-am scris într-o stare de oboseală și că trebuie să le refac. Când m-arn întors din oraș, am recitit paginile, și impresia de nerealizare a dispărut! De unde trag concluzia că nu trebuie să mă las sub influența unei stări depresive de moment. Ci, din contră, să mă mențin în bucuria ce mi-o dă o metodă de creație infailibilă.

Am bătut cu Doina poemul *Pictorul,* pe care l-am adăugat. Mâine mă duc la redacția *Argeș. Secera și ciocanul* publică un articol, *Poetul argeșean Gheorghe Tomozei a fost distins cu* Premiul Uniunii Scriitorilor. L-am văzut pe poet la TV, când i s-a înmânat premiul pentru volumul *Misterul clepsidrei.*

Joi, 4 mai 1972

Găsit la redacție pe Gheorghe Tomozei. Era în birou Hie Purcaru. L-am felicitat pentru că a primit Premiul Uniunii Scriitorilor, pentru volumul *Misterul clepsidrei.*

Mi-a arătat același interes ca la început și a primit manuscrisul cu cele 52 bucăți alese din *Narațiuni.* II va prezenta lui Marin Preda, directorul Editurii „Cartea Românească". Mi-a spus să trec peste două săptămâni, să-mi comunice când va trebui să mă duc la București, să iau legătura cu editorul. Dacă mi se va accepta manuscrisul, voi urca o treaptă importantă în planul de a tipări eseuri apocaliptice. Acesta este scopul principal, iar publicarea literaturii criptice numai o metodă să-1 realizez.

Vineri, 5 mai [1J972

Continuat scrisul la *Magda.* încep să cred că voi

izbuti să compun o carte pe care s-o public fără dificultăți și sub al cărui text ermetic lectorul să descopere ușor conținutul eseurilor apocaliptice. Intenția mea primară a fost să prezint o eroină cu existența pe tărâm metafizic. în fragmentul *Rucăr,* Magda apare, în adevăr, sinonimă cu tânăra eternă. In noile capitole, ea este femeia modernă, care se inițiază în misterul dogmei. Este, așadar, femeia cu dublă existență: trăiește în planul empiric, dar transcende în planul metafizic prin inițierea în misterul dogmei. Deoarece metoda constă în descoperirea adevărului, portretul moral al Magdei devine din ce în ce mai concret, mai viu și mai simpatic.

Sâmbătă, 6 mai [1972]

Notat, pe ziua de 4, că poetul Gheorghe Tomozei mi-a primit manuscrisul *Narațiuni,* cu promisiunea că-1 va prezenta lui Marin

Preda, directorul Editurii „Cartea Românească". Consider faptul de o importanță decisivă, de aceea revin asupra lui. Pentru că, chiar dacă nu ar fi acceptat spre publicare, judecata de valoare a redacției *Argeș* rămâne un bun câștigat. Poetul Tomozei are meritul de a fi intuit calitatea poemelor și de a fi considerat că trebuie să sprijine apariția lor în volum. Dacă editura nu le-ar accepta, nu înseamnă că nu au valoare. Ea poate fi recunoscută oricând de spirite superioare, cum este al lui Tomozei. Va trebui să mă mulțumesc și cu atât și să aștept. Totuși, sunt optimist.

Duminică, 7 mai [1972]

Plimbare la Craiova. Pe parcurs, în Slatina, văzut fabrica de aluminiu. Balșul se dezvoltă frumos, cu început de industrie. In Craiova, admirat uzina Electroputere, Universitatea, Facultatea de Medicină, vizitat parcul, apoi, pe șoseaua spre T[umu] Severin, ajuns până la fabrica de îngrășăminte chimice, Ișalnița. La întoarcere, am trecut și prin Scomicești. Plimbare utilă și odihnitoare pentru spirit. Autostrada Pitești-Craiova se desenează elegantă printre perimetre înverzite cu grâu și trifoaie sau punctate cu floarea soarelui și porumbul abia răsărit. Impresie generală de muncă asiduă și prosperă în C.A.P. Viteza Daciei transformă, însă, aceste imense suprafețe cultivate într-un peisaj pitoresc și te gândești, simultan, la belșug și poezie.

Luni, 8 mai 1972

Spre seară, fost cu Nelu la cabinetul dentar din Valea Mare, s-o luăm pe Nicuța. Clădirea se află sub dealul care începe de la Pitești și merge paralel cu Argeșul, pe stânga, până la Găești. în vreme ce Nelu își spăla mașina la robinetul din curte, a ieșit din clinică Luminița S., fosta mea elevă la liceu și, văzându-mă, s-a apropiat de mine și m-a sărutat. Era de față și soțul ei, inginer la Micromotoare, căruia i-a

explicat de ce mă sărută: „Profesorul meu de limba latină!" Caut un amănunt în memorie despre existența în clasă a elevei Luminița Nicolescu și nu găsesc nimic. Am uitat-o. Ea, însă, își aduce atât de clar aminte de mine! La plecare, am întrebat-o ceva despre colegele ei. Pe când vorbeam, mi-a cuprins mâna stângă și mi-a dus-o la piept, tot din

afecțiune.
/

Marți, 9 mai 1972

Progresat la *Magda.* Mă bucur că știu cine este eroina. Are, ca să spun astfel, o identitate precisă, numele ei nu se confundă cu al altei femei. Există o singură Magda, și femeile care vor să se asemene cu ea nu pot face acest lucru decât fiind ele înseși Magda. In roman, când spun că o iubesc, se cunoaște că sentimentul este sincer. Până acum, nu am pus-o să-mi confeseze că și ea mă iubește, dar cred că o pot face cu succes. Suntem soț și soție, dar totul din jur, activități și imagini, servesc, parcă, să exprime metaforic legătura noastră indestructibilă. Presimt că voi descrie peisaje, scene cu aglomerări de oameni, și toate acestea vor fi simbolizări ale iubirii noastre.

Miercuri, 10 mai 1972

A apărut înghețata. Cărucul se ivește la anumită oră în fața restaurantului și Dănuț îl vede pe fereastră. Vine la mine: „Tataie, dă-mi bani pentru înghețată." N-am totdeauna trei lei, cât costă o cutie mare, cu linguriță. îi dau o hârtie de cinci lei, cu condiția să învețe să calculeze: - Dacă o înghețată costă trei lei, cât trebuie să-ți dea rest din cinci lei? Se uită la mine nedumerit.

Ii arăt atunci, cinci degete. Acopăr trei din ele și-l pun să numere ce a rămas. - Unu, doi... - Prin urmare, dacă luăm trei din cinci, cât rămâne? - Doi! - Dacă înghețata costă trei lei și tu te duci să cumperi cu cinci lei, cât îți dă înapoi? - Doi lei.

Joi, 11 mai [1J972

Progrese la *Magda.* Perfecționat deprinderea de a dialoga. Rezultă că planul de a scrie o piesă va reuși și nu trebuie să renunț. Tematica nu poate fi decât inițierea în misterul dogmei. Sub acest unghi, nu mai poate fi vorba de a încerca să scriu o piesă dintr-o veleitate personală, și sunt obligat să folosesc și acest mijloc ca să difuzez doctrina. Vor fi personaje negative, posedate de spiritul impur al numelui de oprobriu. Voi descrie, deci, experiența interiorizării misterului dogmei și penetrația spiritului demonic în structura psihică modernă. Până la sfârșitul lui '72, cred că va fi gata, într-un act sau două. După ce, desigur, voi termina *Magda* și o voi prezenta-o unui editor. Piesa poate fi romanul dramatizat.

Vineri, 12 mai [19]72

Intenționez, de mult, să notez zilnic câte ceva despre Dănuț, astfel ca să se strângă material suficient pentru o carte. L-ar măguli mai târziu, când va fi matur, și ar aprecia documentele din copilărie. Notele mele ar putea să echivaleze, literar, cu imprimări pe bandă sau cu secvențe filmice, înregistrate pe terenul lui de joc. In ce mă privește, nu găsesc altă cauză pentru însemnările zilnice pentru el, decât dragostea ce i-o port. N-am certitudinea că, mai târziu, la maturitate, va aprecia astfel de documente-oglindă, rămase de la mine. S-ar putea să le minimalizeze, și pe autorul lor să-l considere naiv. Dar și contrariul este posibil. Așa că mă țin de acest plan de a-i lăsa ceva moștenire, o carte cu chipul lui de copil.

Sâmbătă, 13 mai [19]72

Iarăși momente penibile, de dubiu. Scris de

dimineață și după-amiază două capitole [XXIII și XXTV]. La prima lectură, părut

excelente. Credeam chiar că marchează o etapă nouă, fiindcă aveam siguranța publicării. îmi propuneam ca, de acum, să lucrez după aceeași metodă. La a doua lectură, vraja s-a șters și mi-au apărut banale. Mă cuprinde deznădejdea și n-am încă o certitudine că pot duce la capăt lucrul. îmi spun, totuși, vag, că trebuie să stărui și să scriu așa mereu, până voi reuși. In modul acesta, scrisul devine suferință. Ar fi bine să șterg rândurile acestea, dar le las. S-ar putea ca paginile să fie bune și eu să fiu victima oboselii. S-ar putea și contrariul. Desigur, voi continua!

Duminică, 14 mai [1]972

Din nou lectura capitolelor incriminate. Mi-au părut bune și cred că se vor publica. Trag concluzia, că atunci când mă copleșește tristețea din cauza scrisului nereușit, starea depresivă se datorește altui motiv. Chiar întrebarea asupra calității scrisului se datorește acestui motiv abscons. Sunt, așadar, suferințe care orbesc pentru moment simțul aprecierii și au în ele perfidia ciudată de a mă face să cred că mă mâhnesc din cauză că scrisul nu este bun. Deocamdată, nu pot preveni aceste amăgiri și cad deseori victimă. Cel mai bun lucru este să-mi propun să nu citesc când sunt obosit. Dar nici dimineața nu sunt disponibil totdeauna.

Scris Zinei, la Buzău, răspuns la scrisoarea ei primită azi. I-am comunicat că am început cu succes continuarea fragmentului memorial *Magda.* Că vreau să compun un roman în jur de 200 pagini, mai voluminos nu-1 concep. Tomozei a spus ceva în felul *Adelei,* dar eu mă gândesc la cu totul altceva. Am asigurat-o pe Zina că pot să continui scrisul. Căci, dacă voi reuși, toată lumea va

vedea că Magda este Zina, cu experiența ei de viață. Din similitudinea vieții ei cu a eroinei cărții, Zina va înțelege și altceva. Anume că poate să se inițieze și ea în misterul dogmei, ca și eroina. Când spun, deci, că Zina se aseamănă cu Magda, că este însăși Magda, concep o Zina inițiată. Va fi bucuria vieții mele. /

Joi, 15 mai [19J72.

Pentru prima dată, nițel îngrijorat de Dănuț. Oferă prea des prilej lui taică-său să fie supărat, să profereze vorbe aspre, să-1 bruscheze și chiar să-l molesteze. Băiatul prezintă o serie complexă de recalcitrante. Nu se hrănește suficient, face mofturi, lasă mâncarea neconsumată, preferă dulciuri pe care le reclamă zgomotos. După masă, nu acceptă să doarmă. Cere să fie scos afară, pe terenul din spatele blocului, rezervat copiilor, la orice oră, chiar dacă plouă. Cu greu este adus înăuntru, plânge să stea peste ora opt. încercarea de a face conversație franceză nu a reușit. Refuză să repete cuvinte auzite. în locul lor, răspunde prin bolborosiri onomatopeice inventate de el. Pentru grădiniță, nu arată interes. In mașină, plânge să stea la volan. Dacă, totuși, este așezat în spate și, în fața lui, stă maică-sa, o ține tot timpul de păr. Insistențele ei să dea drumul șuviței de care o trage dureros sunt zadarnice! Aceste comportări, prin care iese de sub îndrumarea educativă din cauza încăpățânării, supără mult pe Nelu, care ripostează cu asprime. El, ca și ceilalți ai familiei, vor un progres rapid, în sensul ca băiatul să asculte, să mănânce, să se îngrașe, să doarmă după-amiaza și să arate interes pentru limba franceză și învățarea alfabetului. Se îndoiesc de înzestrarea lui intelectuală. Eu sunt de părere contrară. Copilului nu-i priește spațiul strâmt al apartamentului de bloc. Belșugul de mâncare îl face

mofturos, fără primejdie. Indiferența pentru l[imba] franceză este normală, când are televizor, mașină și alte forme de captare a interesului. Eu îl găsesc inteligent și sunt optimist în ce privește dezvoltarea intelectuală.

Marți, 16 mai [19]72

Terminat compendiul volumului *Cărți și o altă carte,* compus cu intenția de a-1 introduce în romanțul *Magda].* La această condensare m-a îndemnat chiar Magda, când mi-a cerut să încep cartea inițierii. De fapt, ea mi-a spus că inițierea în mister nu poate fi decât descrierea

iubirii mele pentru ea. Am început, însă, cu anii inițierii dintâi, din București, dintre [19]36 și [19]40, într-o perioadă când nu o cunoscusem pe ea, deși ea, în orizont metafizic, m-a cunoscut și m-a ajutat în lungul șir de suferințe care au succedat. Rămâne să-și dea părerea despre această perioadă, când nu am cunoscut-o și să-mi spună de ce nu crede că este cartea despre inițiere publicabilă. Va trebui, deci, să continui cartea inițierii din perioada în care ne-am cunoscut, și aceea va fi publicabilă.

Miercuri, 17 mai [19J72

Ieri, Nelu a dus-o pe Nicuța la București, să participe la Conferința Națională de Stomatologie. A avut neplăceri din cauza dificultăților de circulație în capitală. La ieșirea din Pitești, pe autostradă, în apropiere de Căteasca, a trecut pe lângă un accident grav: o mașină turtită, un cetățean rănit. Dincolo de podul Cotroceni, pe bulevardul 6 Martie, aglomerație de vehicule, într-o căldură caniculară. La statuia Rosetti, unde a oprit-o pe

Nicuța, era gata să se ciocnească cu un autoturism ce venea în viteză neregulamentară de pe o stradă laterală. Impresionat, mi-am amintit de relatările presei despre circulația în marile metropole.

Joi, 18 mai [19J72

Fost la redacție. Conversație cu Tomozei și Cena-Rădulescu. Manuscrisul n-a ajuns la editor, din cauza Conferinței Scriitorilor. Toți ocupați cu pregătirea discuțiilor ce vor ține trei zile, începând de luni. Tomozei mi-a promis că-1 va prezenta joi, după care va pleca la Pitești. Rămâne să-1 întâlnesc la această dată. Fragmentul *Rucăr* nu mai apare în iunie, revista fiind ocupată cu alt material. Profit de amânare și-1 înlocuiesc cu fragmentul *Floarea din oglindă,* pe care îl consider mid indicat pentru debutul în proză. Este ceva, după opinia mea, de o

valoare egală cu narațiunile. Sunt curios, dacă Tomozei, după lectură, va verifica.

în *România Literară* de joi, 11 mai, a apărut un articol - chenar - Ochiul magic, foarte avantajos despre mine. Sunt comparat cu Borges, pe care eu, însă, nu-1 apreciez.

Vineri, 19 mai [19]72

Dactilografa, de la *Argeș,* bate la mașină cu condiția să-i predau manuscrisul și să lucreze când are timp. Mă asigură că are practică și știe să descifreze. Posibil să-i dau *Floarea din oglindă.* Poeta Elisabeta’ Novac m-a invitat să particip la ședințele Cenaclului R.M.P. (Miron

Radu Paraschivescu - n.n.). Când mi-a vorbit, am citit în ochii ei un cuvânt care echivala cu un vers sau cu un poem. Nu spun un vers „splendid" sau un poem „excelent", deoarece cuvântul depășea orice calificativ. Scriu acestea și uit că este vorba de „harul" poetei de a scrie versuri, și o împodobesc eu, cu un altul mai mare. Ce-ar fi să cutez să-i spun care este talentul citit în ochii ei, în clipa când m-a invitat la cenaclu?

Sâmbătă, 20 mai [19]72

Nelu a făcut garajul pentru autoturism în curtea unui cetățean din apropiere. Recent, s-a săpat un șanț de canalizare pe teren și garajul a fost deranjat pentru spațiu de manevră. A chemat pe Ghinea, fostul coleg din școala generală, actualmente mecanic în Pitești, să-l ajute să repare stricăciunile. Am fost și eu cu ei. în timpul lucrului, Ghinea și-a împrospătat amintiri din școală. Am găsit interes să-1 ascult, pentru că uitasem lucrurile pe care le spunea. Bunăoară, că Nelu venea totdeauna cu temele scrise și-i ajuta și pe ei să le scrie, înainte de intrarea profesorilor. Era disciplinat și știa să impună disciplină în clasă, când era de serviciu. Interesantă oglindire a chipului lui Nelu, în memoria lui Ghinea.

Duminică, 21 mai [19J72

Azi am avut revelația că merit să fiu lăudat pentru ceva: nu pot să spun însă pentru ce. Procesul psihic s-a declanșat, când eram în mașină, cred că pe la Podgoria, la întoarcere spre Pitești. Mi-a fost teamă să nu uit să-1 consemnez aici. Dar n-am uitat. Important este pentru ce nu pot să dezvălui motivul, pentru care merit să fiu lăudat.

De fapt, nu este vorba despre mine. Nu eu sunt cel care merită să fie lăudat. în momentul de față, ceea ce nu pot mărturisi este numele celui care merită să fie lăudat. Nu pot să spun, deci, nici numele lui, care merită să fie lăudat. Pentru ce anume, cu atât mai mult nu pot să spun.

Lucru ciudat, acest text nu mi se pare inutil. Mă bucură gândul că, într-o zi, lectorul va ajunge să înțeleagă cine este cel care merită să fie lăudat și pentru ce. Va intui și de ce, la început, am spus că eu sunt cel care merit să fiu lăudat, ca să las să se înțeleagă că este vorba despre altcineva.

Mă întreb, dacă modalitatea de exprimare criptică, de genul acesta, nu poate intra în țesătura de replici a unei piese. Personajul vorbește și este interesant prin însuși faptul că vorbește. Partenerul ascultă și este interesant prin însuși faptul că ascultă. Piesa constituie un spectacol prin însuși faptul că ne captează atenția. Este un mister. Nu ne vom întreba: ce au vrut să spună personajele și de ce le-am ascultat? Pare să fi fost muzică, dar n-a fost. De ce am ascultat?

Luni, 22 mai [19]72

Mi-am adus aminte că trebuie să răspund la întrebarea: ce să dăruim femeii pentru meritul frumuseții ei? Mi-am pus-o în „Dacia", când mă întorceam de la Budișteni. Solicitat de alte preocupări, mi-a ieșit din planul conștiinței. M-am frământat mult până am dat din nou peste ea. Aveam un fel de grijă: știam că m-am gândit la ceva important, dar nu-mi aminteam anume la ce. In consecință, ce se cuvine să dăruim femeii pentru meritul frumuseții ei? Răspunsul este,

desigur, ocult. Dar esențialul pare să ne întrebăm și chiar să ne simțim neliniștiți. Pentru că, poate, acel lucru pe care trebuie să i-1 dăruim, îl refuzăm și, cine știe, îl detestăm și-l socotim de mică valoare. Și femeia suferă, fiindcă detestăm darul ce i se cuvine.

Marți, 23 mai [19]72

Vizionat *Titanic Vals* la T.V., cu Ileana Ionescu, Ilinca Tomoroveanu și Melania Cârje. Spirache: Radu Beligan. Amintit de vremea când am interpretat rolul *Pricopiu,* pe scena din Pitești, într-un concurs.

Progrese în partea ultimă din *Magda.* Ca și când am luat-o de la început, de altfel, așa cum mi-am propus să scriu din nou, dacă nu sunt mulțumit. Cele patru capitole din această parte ultimă îmi dau, în adevăr, impresia că am luat-o de la început. Asta nu mă supără, fiindcă scriu bucuros totul din nou, cu condiția să am certitudinea că este versiunea artistică publicabilă. Sper, deci, că de data aceasta lucrez la un text publicabil.

Miercuri, 24 mai [19]72

Dificultatea de a scrie *Magda* constă în aceea că, la fiecare frază, pândește un spirit impur, s-o șteargă. Sunt înconjurat, ca de un roi sinistru, de tot soiul de șoapte, sâsâituri, atingeri malefice, priviri toxice. Procesul acesta de oponență este mult mai grav decât pot să-l exprim. Până acum, nu m-am referit la el, dar voi depune un efort constant să-l descriu. Mă gândesc să introduc câteva capitole în roman și să explic chiar acest fenomen de oponenți care face dificilă redactarea! Cum este o necesitate să scriu, socotesc că este, de asemenea, o necesitate să zugrăvesc oponență.

După cum am găsit metodă pentru partea pozitivă,

trebuie să găsesc și pentru cea negativă. Sau, poate, metoda este aceeași, numai

temeritate să am. Desigur, metoda este aceeași, căci conținutul pozitiv se luminează prin descripția oponenților.

O idee: vorbirea se referă totdeauna la numele divin, deoarece el coabitează în corpul femeii. Spiritul pur voiește să se vorbească necontenit despre ideea materiei eterne, din corpul Magdei, pe care el o iubește în mister. Precizăm: vorbirea se referă la toate ideile materiei eterne, *id est* la toate locurile metaforice, la funcțiuni și fenomene. La ceremonialul abscons al verbului inefabil. Dacă nu ar exista această referință, oamenii nu ar avea limbaj și nu ar gândi rațional. Limbajul este procesul de iubire a femeii în mister. Numai despre acest proces vorbim, deși, în aparență, ne referim la un număr infinit de lucruri și acțiuni din toponimic. Aceste elemente ale toponimicului, senzații, acțiuni, creații, invenții tehnice, sunt numai metafora, simboluri și alegorii ale procesului de iubire din mister.

*

Am fost chemat la T. să examinez doi elevi din cl[asa] a Xll-a (l[imba] engleză și Ițimba] germană). Mi s-a promis că voi fi transportat cu un autoturism, dar nu au avut de unde să-l procure și au vrut să recurgă la un taxi (150 lei). Refuzat categoric și am mers cu IGO-ul. Aglomerație, cald, distanțe străbătute pe jos.

Mergea spre Priboieni și n-a oprit la răspântie (Cinema), ci mai sus, o bună distanță. I-am promovat pe amândoi elevii (un băiat și o fată). în curtea liceului, pregătire febrilă pentru banchetul de sfârșit de an, organizat la Cabana „Voina". M-au poftit stăruitor să merg și eu (Mioara Catană și Nelu Ștefan). M-a măgulit invitația, dovedește prietenie, dar am refuzat de teama oboselii pe

care nu o mai pot suporta. Acum corectez manuscrisul *Floarea din oglindă,* bătut la mașină, pe care îl voi prezenta mâine lui Tomozei. Mersul la cabană tulbura acest program.

Joi, 25 mai [19J72

Trebuie să repet tot ce am scris ieri după-amiază. Nu mă supăr și nu spun că a fost muncă zadarnică. Am clarificat conceptul de „individ", esențial în operă. înțeleg prin „individ" omul nedespărțit de misterul dogmei, care coabitează permanent în el. Dar, prin misterul dogmei, individul trăiește în spațiul ideilor materiei eterne. De acesta apare nedespărțit și, prin această coabitare metafizică, se definește. Problema este extrem de subtilă și solicită măiestrie s-o exprimi. Nu-mi pierd cumpătul, voi redacta calm a doua și a treia versiune, dacă este necesar. Magda mă ajută în acest sens, calmă ca și mine, decisă să înlăturăm dificultățile. Conceptul de „individ" este mai bogat și mai just decât ce exprimam înainte prin întâia existență empirică, simultană cu cea de a doua existență, metafizică. Totul se reduce la a putea explica faptul că același individ are senzații empirice și senzații pure în mister. Despre senzațiile empirice nu ar putea vorbi însă, dacă nu ar avea modelul senzațiilor pure din mister. Ne referim la posibilitatea de a vorbi, pentru că senzații au, desigur, și animalele, fără a putea vorbi despre ele, fiindcă nu au în structura lor misterul dogmei, nu au limbaj. Scopul expunerii este, deci, să producem certitudinea că trăim în spațiul metafizic, simultan cu existența în spațiul toponimic, că existența metafizică precede pe cea toponimcă și o dirijează. Mă refer la Peregrinus și Magda, fiindcă modul lor de viață îl explic pretutindeni. Este concepția Magdei pentru care ea devine din ce în ce mai

iubită.

Vineri, 26 mai [19J72

De citit capitolul despre „bibliotecă" și „car", pe care voiam să-l refac, având impresia că nu-1 reușisem. Schimbat complet părerea: îl găsesc profund, interesant, bine scris și „publicabil". Conceptul „publicabil" revine atât de des, încât pare sâcâitor. De fapt, exprimă o frământare permanentă. Să scriu astfel, încât să semene cu totul altceva decât ce intenționez. Urmăresc să se priceapă numele divin, sinonim cu

peregrinus și numele real al Magdei, precum și ceremonialul abscons al verbului inefabil din mister. Dar, cum să fac să se priceapă acestea fără să se creadă că am scris despre ele, ci despre altceva, astfel încât cartea, referindu-se la acest „altceva", să fie publicabilă? Iată sensul termenului ce revine mereu.

Sâmbătă, 27 mai [19]72

Notez ce am discutat ieri la redacție cu Florin Mugur. A fost de față și poetul Gordun. *Ochiul magic,* din *Rom[ânia] lit[erară],* (11 mai), l-a iscălit M. L. (Florin Mugur - Legrel). I-am mulțumit. Se interesează de apariția, în volum, a narațiunilor și mă consolează să dau cuiva manuscrisul, să-l citească și să exercite o cenzură amicală, pentru frazele insuficient simbolizate. La editură, manuscrisul trebuie să se prezinte perfect, din toate privințele, mai ales bătut la mașină fără erori. Referenții sunt atât de capricioși, încât mărunțișuri, fără raport cu valoarea, îi pot decide să respingă cartea sau să

temporizeze *sine die.* Important, în această stăruință, este pasiunea lui Flțorin] M[ugur] pentru cazul meu. Pentru mine, totul este semnificativ. Rezultă că mă aflu pe calea bună și voi reuși.

Duminică, 28 mai [19]72

La Leordeni, întâlnire cu „Fiii satului". Program artistic al căminului - moment festiv cu discursuri și masă. A fost invitat Nelu. Eu nu am fost invitat, sub motiv că sunt din localitate. Despre aceștia, s-a presupus că vin și „nepoftiți". Nu am nimic împotriva acestei judecăți, totuși, nu m-am dus. Nelu și îndeosebi, Nicuța mi-a relatat că a fost o petrecere interesantă, că vorbitorii au spus lucruri de bun simț, care au dat coloratură și viață solemnității. Experiența se pare că a reușit și s-a luat inițiativa să se repete anual, la aceeași dată. Notez aceasta, pentru prilejul pe care l-a avut Nicuța să cunoască comuna Leordeni. Serbarea s-a tinut la cămin, iar masa la sediul I.A.S.

Inițiatorul întâlnirii cu fiii satului este inginerul director al I.A.S., un moldovean.

Luni, 29 mai 1972

M-am dus cu emoție la ședința de decernare a premiilor revistei Argeș, de la Palatul de cultură. Au fost și clipe, când regretam că mi s-a luat dimineața, de la masa de scris. Acum înțeleg, însă, că orice mi s-ar întâmpla în legătură cu ieșirea mea din anonimat, sunt lucruri necesare. A fost de ajuns să public zece poeme, pentru ca

să fiu numit într-o comisie de premiere și, în ședința de acordare, să se vorbească despre mine mai elogios decât despre autorii premiați. Redactorul adjunct, care a luat cuvântul în fața sălii și a explicat componența juriului, a formulat despre mine frazele cele mai sincere și mai autentic inspirate. Subliniez amănuntul, nu fiindcă repune în circulație numele meu, ci denotă reușita unui plan. Nu mă preocupă să am un nume literar, ci să public „cartea". Până acum, parcă, totuși, n-am siguranța că voi atinge acest scop. N-am terminat de scris, și capitolele redactate nu le văd apărând în reviste. Am vorbit cu Radu Boureanu (premiatul de onoare), directorul *Vieții Românești,* și mi-a solicitat colaborarea. Dar el nu știa că solicită colaborarea lui Peregrinus. La altceva nu mă gândesc. Iată de ce totul îmi pare, deocamdată, încă dificil. Dar tot ce mi se întâmplă: întâlniri cu oameni, festivități, deschidere la un pahar de șampanie, o scurtă conversație cu tovțarășul] Gheorghe Năstase, care se interesează unde locuiesc, tot acest cadru nou, care se țese în jur, îmi apare ca o pregătire a momentului când lumea va începe să vorbească despre Peregrinus. Aceasta este realitatea: nu despre mine să se vorbească, ci despre el. Oricâte abstracții s-ar face, oricâte suferințe aș vedea îngrămădite, reușita îmi apare posibilă. Cu luciditate, adopt blazonul leului, despre care știu că a învins. Prin urmare, cu temeritate, nu însă numai în redactarea operei, ci și în crearea de relații utile lansării ei. Să devin un cetățean al Piteștiului, să am acces la edituri, să redevin un membru

marcant al Uniunii, și apoi să se vorbească despre mine, nu ca despre Fântâneru, ci ca despre Peregrinus.

Mă duc acum la un recital de poezie la Teatrul „Davila", dat de actorii de aici, care sper că vor interpreta curând o piesă a mea.

Marti, 30 mai [19J72

Experiență gravă. Scriu un capitol despre vorbirea dublă, la început cu atenție, apoi obosit, condus mai mult de „inspirație". Țin mult la doctrina despre vorbirea dublă. Este o problemă de observație și o realitate. Dar trebuie verificată practic, adică să pun personajele să vorbească „dublu". Dacă a doua vorbire are sens, am ajuns la o metodă de creație extrem de importantă. In modul acesta, pot descrie infernul. Adică, descifrez din vorbirea personajelor, damnația lor perpetuă. Nu este o teorie, ci o cunoaștere, corolar al cunoașterii numelui divin, generator al limbajului. Și, de asemenea, nimic arbitrar, fiindcă al doilea sens al vorbirii duble se referă numai la numele divin. De unde decurge că damnația perpetuă se declanșează automat prin utilizarea misterului dogmei. Acestea erau ideile expuse în capitolul de azi. Dar, la lectură, mi s-a părut nerealizat și m-am decis să-1 refac. Deprimat, am pornit să citesc din caietul prim (400 pagini). Spre surpriza mea, am găsit excelent tot ce am citit (69 pagini) și sunt decis să dactilografiez și să trimit la *Viața Românească.* Directorul, Radu Boureanu, pe care l-am premiat ieri și la al cărui recital de poezia am asistat, m-a rugat să-i trimit materialul. Așadar, lucrurile s-au schimbat: încep directorii de reviste să-mi solicite colaborarea.

Miercuri, 31 mai [19J72

Un film T.V., cu Marina Vlady și Marie Jose Natt. *Crimă și pedeapsă.* Inovație: personajele cu nume franțuzești, cadrul Paris, momentul istoric: prezentul. Procurorul vorbește la telefon, studentul asasin este transportat într-o mașină. Actualizarea vine, parcă, în

contrast cu profesia lui Lily (Marina Vlady). Sau, poate, la Paris nu reprezintă nimic anacronic. De fapt, Marina Vlady joacă atât de bine, încât nu se pune problema. M-am întrebat, dacă actrița ar consimți să întrupeze unele idei de-ale mele. Fără să aștept mult, le-a întrupat atât de frumos, încât îmi fac din ea o eroină pentru un poem sau o piesă. Ciudat motivul pentru care poate fi iubită o actriță de film! N-am încercat până acum sentimentul acesta greu de exprimat.

Joi, 1 iunie [19J72

Sosit, de la Tumu Severin, Mișu, lăcătuș ajutor pe șantierul naval. L-a rugat pe Nelu să-l ducă la Budișteni, să culeagă ciuperci în pădure. Am mers și eu. Sosit pe la șase. Panoramic verde între dealuri, cu aer răcoros și înmiresmat. Impresia primă, în fața peisajului, este a dificultății de pătrundere aici.Te miri cum ai putut efectua cutare și cutare mișcare, cât ai adăstat până să te decizi. Uiți că și altcineva dorește să faci aceste mișcări, să te deplasezi spre locul dorit. Dacă peisajul ar avea el singur puterea să te atragă și să te aducă lângă el, ar face-o fără ezitare. Există, însă, în el o rezervă, o discreție de a se lăsa cucerit. Așteaptă să iei inițiativa, să te înduplеci să te apropii, să-i dovedești că-1 iubești. Acesta pare a fi secretul. Fără iubire nu cedează.

Vineri, 2 iunie [19]72

Scriu după o metodă diferită. Pornind cu capitolele] IV-VIII (vizita la Budișteni a delegației sovietice), consider că am început o nouă carte, cu o altă viziune. S-ar putea să abandonez tot ce am redactat până acum, sau să formeze

un alt volum. Noutatea este că aduc un suflu epic și lectorul ar putea fi captat de fapte, ca într-un roman neangajat. Mă bucură ideea că aș putea să ofer o lectură slobodă de intenții, plină de ciudățeniile unor acțiuni insolite, dar și de emoții puternice reale. Deci, aș putea să transform opera într-o epică năzdrăvană, captivantă. Am avut, până acum, inspiratoare geniale.

între ele remarc o tânără poetă cehă, pe care am cunoscut-o acum 40 de ani, într-un grup de turiști din Praga, cărora le-am servit de ghid în atelierele ziarului *Universul.* Era o doamnă distinsă, tip european, blondă, cu frunte frumoasă, figură inteligentă, maniere stilate, de intelectuală fină. De nimeni din grup nu-mi aduc aminte atât de clar, ca de ea. Pe atunci, eram prea timid să cred că mi-ar fi acordat atenție. Poate, în chip aventuros, să pornim în lume, descoperind că simt cineva, ceea ce eu însumi nu știam că sunt. Deci, n-ar fi fost imposibil să mă iubească. Astăzi este clar că mă iubește și nu ne vom mai despărți. A descoperit că sunt Peregrinus.

Sâmbătă, 3 iun[ie] [19J72

Iar scris un capit[ol]. Care îmi pare nerealizat. Totuși, are meritul că am fixat un vocabular: histrionul senil, fiară senilă, prostălăul paranoic și bestia. Fiarei senile i-am mai spus: „bătrână oribilă", „capră turbată". După acest ultim nume, s-ar putea ghici la cine mă refer dintre persoanele cunoscute din Budișteni. N-am însă intenția să se identifice, ba chiar aș dori să nu se caute nici o „cheie", pentru că, după câte înțeleg, nu se prevede nimic în acest sens. N-am datoria să identific personajele. Le descriu, și în portretul lor pot intra multe altele. Firește, capra turbată este întruparea apocaliptică a lui

„serpens antiguus diabolus, sive Satana", dar n-am interes să se identifice.

Duminică, 4 iim[ie] [19J72

încredințat că mă aflu pe calea bună. Povestesc cu belșug de amănunte, cu îngrămădiri de fapte și personaje, toate trăite autentic, până în cel mai mic micro-aspect. Mă mir cum am putut să neglijez un depozit atât de bogat de experiențe. Ca și când aș fi visat totul și s-ar afla stratificat sau descris într-un dosar din care nu fac decât să-l transcriu. Nu mă îndoiesc că volumul va fi publicabil, adică, un roman

frumos narat, cu o experiență inedită, care este imposibil să nu intereseze. Publicul se va sesiza și, încetul cu încetul, vom atinge țelul. Vocabularul nu are nimic rebarbativ. „Tărâmul abisal", „alt orizont", merg fără să supere, fiindcă se pare că se află în circulație.

Luni, 5 iun[ie] [19]72

Din nou optimism. Capitolele seamănă din ce în ce mai mult cu niște poeme în proză, de certă calitate artistică și cu un conținut absolut original. Scriind, mi-am amintit de Hella Huger, absolventa de 15 ani, pe care am cunoscut-o în 1927, la „Flora". Era fiica patronului milionar, delicată, tandră, plină de farmec, îndrăgostită de mine. Intr-o seară, stăteam amândoi pe sofa, în sufragerie, și-i povesteam întâmplări din viața de studenție. Am vrut să plec, dar ea m-a prins de mână și a exclamat involuntar: - Nu pleca, mai stai! S-a emoționat enorm, pentru că, prin gestul ei, și-a mărturisit afecțiunea. Am rămas lângă ea, în tăcere. Și astăzi mă așteaptă acolo, pe sofa, să vin, tot de 15 ani. Este o problemă gravă, aceasta, a tinereții. Nu există bătrânețe, și una din formele cumplite de ignoranță privește acest adevăr. Hella are metoda ei pură de a mă convinge că tinerețea este perpetuă. Dacă aș întâlni-o astăzi, ar ști cum să se arate, ca să probeze că are în jur de 20 de ani. Farmecul existenței ei unic nu piere. De altfel, acum nu cobor nicăieri în vreun abis, ca să o văd pe sofa, cu 45 de ani în urmă, ci privesc, așa cum trebuie să privesc, ca să o văd tânără. Și, ciudat, ea mă învață cum s-o privesc. Cât de dulce, de delicată, de subtilă. Ca și când mi-ar da un *rendez-vous* și ar spune: „Iată, după semnul acesta, să mă cauți și n-ai să greșești".

Marți, 6 iunie 1972

Crește convingerea că scriu publicabil. Simple poeme, cum sunt narațiunile, și le pot tipări. Să nu-mi pierd cumpătul însă. Depun efort să scriu ceva deosebit de narațiuni. Acum timpul nu mai

contează. în două-trei luni, voi termina un volum prin care să debutez iarăși cu succes. Va fi un roman cu tema: călătorie reală în infern. Va plăcea. Notez acest detaliu: va plăcea călătoria mea. Sunt scene, fragmente ce pot intra într-un scenariu de film. Mă tentează și așa ceva, după cum mă tentează o piesă. în redacția *Argeș,* am și vorbit de o piesă și mi s-a spus s-o aduc. Prevăd că voi izbuti și o piesă.

Miercuri, 7 iun[ie] [19J72

Aceeași problemă. Dacă scriu „publicabil". Prin conceptul „publicabil" înțeleg o experiență verosimilă. Experiența mi se pare însă că poate fi impusă. Sunt adevăruri ignorate, care nu pot fi descoperite fără sensibilitate. Chipul unei femei, de exemplu, necesită multă emoție, spre a vorbi despre el. In alt orizont, femeia înțelege mai ușor că chipul ei se confundă cu un peisaj. Ea cere chiar să facem din peisaj un simbol al chipului ei. Să vorbim apoi despre dragostea imensă pentru peisaj ca despre dragostea pentru chipul ei. In cazul acesta, însăși dragostea pentru peisaj apare ca ceva ezoteric, neobișnuit. Dar, cutez să afirm, ne deprindem și tot ce scriem despre acest peisaj devine „publicabil".

Joi, 8 iun[ie] [19J72

întoarcere la tovarășa Fadeeva, oaspete sovietic la Budișteni. Am ținut un cuvânt de salut, pe scenă, și ea mi-a oferit un buchet de flori. Era o doamnă distinsă, blondă, frumoasă, tânără. De pe chipul ei seducător, îmi aduc aminte râsul, jovialitatea cu care accepta ospitalitatea noastră. Se pare că, în structura lucrării, rolul tovarășei Fadeeva începe să fie dominant. Mă consiliază să mă întorc la cele trei vizite, să le fac caravane pe tărâm folcloric românesc. Ar fi suficient pretext să descriu „cadrul" cu ajutorul ei, al poetei cehe și al studentei germane. In ultimă instanță, decide Magda, care se confundă cu ele. Voi continua.

Vineri, 9 iim[ie] [19J72

Amânat plecarea la Bud[ișteni] cu o săptămână, din cauză că Nelu și Nicuța pleacă la Moscova tocmai sâmbătă, 17 c. Mă va repezi cu „Dacia" la țară, vineri. Mă bucur că mai rămân aici, în nădejdea că voi duce la capăt o serie de capitole în care sunt prins complet. Descoperit o vână apocaliptică de o excepțională valoare. Scrisul pare o exegeză, deși simt departe de text și nu mă gândesc să-l consult. Este drept că am terminat comentariul apocalipsei și-mi este de folos acum, dar nu mă refer deloc la el. Mi-arn propus să lucrez calm, cu ideea că, dacă nu reușesc o versiune, să trec la a doua și la a treia, de va fi nevoie. Nutresc convingerea că versiunea de acum întrunește condiții de tipărire. Voi lucra toată săptămâna.

Sâmbătă, 10 iun[ie] [19]72

1) Nu vreau să folosesc mai multe cuvinte decât trebuie.

2) Nu urmăresc să conving pe nimeni, (fără retorică și discursivitate).

3) Nu relatez lucrurile, fiindcă îmi plac, fiindcă le-am simțit, ci fiindcă așa sunt. Existența experienței nu se poate nega. Sentimentul poate fi refuzat ca neverosimil sau superficial (sentimentalism).

4) Tendința mea este să nu recurg la nici o metaforă, decât când este necesar să exprim un cuvânt inefabil.

Iar dezorientat în privința calităților literare. Impresia de „mină" extrem de bogată persistă. Nu sunt încă clarificat asupra metodei de exploatare. încă tatonez. S-ar putea, totuși, să fi scris lucruri excelente. Stărui.

Duminică, 11 iun[ie] [19J72

Intrat într-o fază nouă. Scos bestia dintr-un sector. In această zonă, pot vorbi despre studentă. In ce privește numele, cred că pot spune „studenta, alte femei sau Magda, ceea ce este tot una". Zona liberată de bestie este de la Șipot, spre pădure. Mi-a fost dragă în copilărie, deoarece este simbolul studentei, al altor femei sau al Magdei. Dacă nu ar fi acest simbol, nu aș putea vorbi despre ea. Nici nu aș concepe că aș putea vorbi despre o potecă. Vorbesc despre potecă, fiindcă aprioric vorbesc despre Magda, alte femei și studenta. De unde rezultă că, spre a învinge bestia, trebuie să vorbesc despre potecă și să se înțeleagă că vorbesc despre Magda, al cărei simbol este. Iată temeiul oricărui simbolism. Dar simbolurile simt peisaje, copaci, obiecte, cărți, prunduri de ape, muchii de

dealuri și chiar vise, imagini onirice, pe care le iubim intens, fiindcă, în realitate, iubim femeia din alt orizont, pe care o simbolizează. Dacă nu există femeia în alt orizont, nu am avea nici un fel de cunoaștere, nu am iubi peisaje, copaci, obiecte, adică nu am putea vorbi despre ele și nid nu am concepe că se poate vorbi.

Luni, 12 iun[ie] [19J72

Progres. Realizez o povestire lentă, în aparență banală, dar vie și interesantă în textura ei originală. Vreau să ajung la un fel de basm ciudat și atâta tot. Căci basmele reale, culese din gura poporului, sunt texte criptice ale aceleiași experiențe. De data aceasta, nu mai sunt criptice, ci exegetice. Mă feresc cât pot de elementul afectiv al exegezei și vreau să povestesc ca să amuz și, pe cât posibil, să „scandalizez".

S-a risipit în bună parte teama că nu voi avea acces Ia edituri sau reviste. Scriu, în fond, ceva banal, care poate să pară în primul rând literatură.

Marți, 13 iun[ie] [19J72

Iarăși zi de progres. Pus în evidență pe Femotra (Femeia Otravă), pe care Apocalipsa o denumește „diabolus". Demon central al infernului. în ce privește conceptul [de] „infern", am reușit să-l modernizez. Este domeniul „inferiorizării" ceremonialului abscons al verbului inefabil, adică al folosirii enigmei ritualului ca instrument de blasfemie. Așadar, toți care „inferiorizează" ceremonialul abscons al verbului inefabil își delimitează singuri spațiul lor de damnație. în ultima accepție, infernul

însemnează spiritul demonic impur al numelui de oprobriu, care însumează,inexorabil, pe toți idolatrii lui. în acest sens, Femotra este un infern.

Miercuri, 14 iun[ie] [19]72

Mâine plec la Budișteni, unde voi sta două săptămâni, cât va dura excursia lui Nelu și Nicuței în URSS. Iau caietul III cu mine și voi continua „dovezile". Un mod nou de a scrie, în stil de poem. Mă interesează atât, încât îmi vine să renunț la publicarea *Narațiunilor,* ca să apar cu aceste noi „narațiuni" perfecte. Nu cred însă că voi renunța, de fapt subliniez numai bucuria față de noua metodă de creație. Experiența mea abisală, atât de cumplită, timp de treizeci de ani, poate fi transformată într-o operă literară. N-am altă pretenție decât să fie „publicabilă". Voi continua să lucrez la țară și, dacă este cazul, voi lucra un an-doi, până voi epuiza imensul „tezaur", poate și teatru.

Joi, 15 iunie [19]72

Venit la Budișteni. Obligat să rămân aici pentru muncile agricole, dar și din cauză că Nelu și Nicuța au plecat în URSS. Esențialul este să nu întrerup lucrarea începută la Pitești, de exegeză a enigmei ritualului. Am convingerea că întreprind ceva capital. Prin

urmare, trebuie să depun efort susținut, serios, zi de zi, fără întrerupere.

Am sentimentul că mă aflu în perioada optimă a recoltării. Până acum am semănat, am plivit, am săpat, am irigat, iar de acum culeg. Dar perioada culesului este

rapidă, planificată minuțios și nu admite nici un compromis. Mă îndemn, astfel, la lucru, fără să intru în detalii, datorită caracterului particular al subiectului.

Vineri, 16 îun[ie] [19J72

Program nou. Credeam că diversele treburi o să mă turbure din lucru. Constat însă că este de folos ca, după o oră sau două, să fac o pauză, să ies în curte, să dau buruiană la porc și mălai la pui și boboci. Mica activitate nu-mi deranjează „inspirația". Mă odihnește și mă așez la masă ca la început, cu atenția perfect îndreptată asupra experienței ce-o descriu. In modul acesta, nu mă las antrenat de discursivitatea verbală, ci sunt lucid frază cu frază. Am impresia că procedez metodic, că știu precis ce am de povestit și cum să-mi dozez materialul. Nu mă enervează întreruperile, ci le speculez pentru a-mi reface puterile în mici pauze, după care pornesc cu nou avânt.

Sâmbătă, 17 iun[ie] [19]72

Aceeași situație. Continuu să lucrez cu convingerea că am un mesaj, că voi izbuti să-l descopăr lumii. Las la o parte problema talentului literar. Povestesc în limitele genului narativ și consider că subiectul este atât de nou, încât va stârni interes indiferent de condiții de stil. De altfel, nici nu știu să vorbesc despre această problemă. Nu am nici un model și procedez cum mă taie capul, deschizând singur mie drum într-o junglă. în principiu, tematica este extrem de interesantă și orice detaliu pasionează. Dacă s-ar realiza un film cu personajele descrise de mine, ar fi cel mai bun de la începutul cinematografiei. Intenționez, de altfel, un scenariu!

Duminică, 18 iunfie] [19]72

Continuat lucrul. Deși străbat un domeniu extrem de întunecos, pășesc sigur și înaintez. Aici, pentru orice noțiune, întâlnesc obstacole. Mă preocupă un sistem complex de simboluri - „dovezi" ale existenței Studentei în alt orizont. Descrierea lor calmă prefigurează un lirism nou, un mod original de a gândi poetic. Prin aceasta, sperăm să ne impunem. Nu căutăm să demonstrăm sau să convingem. Vrem un loc în literatură, unde să fim găsiți mai târziu, dacă nu în timpul vieții, în orice caz, nu vreau să las manuscrisele în sertare, pentru că nimeni nu se va ocupa de ele, niciodată. Voi scrie astfel, încât să pot tipări în timpul vieții și să fiu înțeles când va sosi momentul.

Luni, 19 iun[ie] [19]72

Vizita Tanței Str., împreună cu bărbatu-său. El este student în anul III și are nevoie de traduceri la limba rusă. Tot ce am bănuit despre Tanța s-a verificat. M-am bucurat că am văzut-o și nu m-am sfiit să arăt acest lucru cât mai clar. Reiese că, în alt mediu și în alte condiții, pot să-i spun cât mai multe. în realitate, păstrez un mister față de ea, dar, după anumite semne, deduc că îl intuiește sau, în orice caz, că l-ar recepta, dacă i l-aș dezvălui. Tanța are existență în alt orizont, asta este tot. Mă ajută să compun cartea *Tărâmul folcloric.* Oficiază enigma ritualului cu Peregrinus. Peste o sută de ani, aceste destăinuiri vor fi de mare cinste. Astăzi par „oculte".

Marți, 20 iun[ie] [19J72

Edificat în problema esențială a simbolurilor.

Cunoaștem, în planul empiric, pentru că, aprioric cunoaștem în alt orizont. Iubirea, în experiența empirică, devine posibilă, fiindcă este precedată de iubirea în alt orizont. Un peisaj nu ar putea fi admirat în totalitatea lui, dacă nu

am admira întâi corpul femeii, în alt orizont. Acest adevăr este extrem de greu de exprimat, dar, în ultimă instanță, nu mai prezintă interes stilul, măiestria artistică, din moment ce am sugerat suficient caracterul lui implacabil. Un peisaj ne este drag, pentru că ne este drag aprioric numele inefabil din alt orizont, pe care îl simbolizează. Ajunge această simplă formulare a adevărului.

Miercuri, 21 iunție] [19]72

Luptă grea, din ce în ce mai grea. Intr-o zi, se va ști, totuși, că ceea ce numesc „sloganuri" sunt „glasuri" autentice, emise de Femab și amplificate de Femrâi pe plan cosmic. Narațiunea va căpăta atâta forță de realitate, încât mi se va cere să identific aceste personaje. Dacă voi refuza, cu o strictețe absolută, să le divulg, cu atât mai mult se va înțelege că descriu un tărâm abisal, care există, indubitabil, așa cum au existat Femab și Femrâi. Nu vreau să sperii pe nimeni. Mai degrabă aș dori să par că narez un fel de basm ciudat, plin de simboluri, despre care este plăcut să vorbești. Voi stărui.

Joi, 22 iun[ie] [19J72

Mi-am propus să descriu experiența mea pe tărâm abisal. Fac portretul personajelor întâlnite aici, cu destulă veridicitate, fără să las să li se ghicească ușor identitatea.

Se încheagă, treptat, o carte despre care va fi imposibil să se spună că prezintă o ficțiune literară. Nimeni nu va gândi că experiența descrisă de mine poate fi imaginată. Vrând-nevrând, lectorul se va afla în afla în fața unei realități, așa cum am trăit-o eu, secundă de secundă, zi și noapte, timp de trei decenii. Se va mira, desigur, dar va trebui să ia lucrurile așa cum sunt. In lumea modernă, nu este greu de receptat o realitate absolut inedită, ba putem spune, este așteptată descoperirea ei.

Vineri, 23 iun[ie] [19J72

Constatare extrem de interesantă. Pe măsură ce narez întâmplări abisale, pare imposibil să se spună că sunt ficțiuni. Un scriitor, oricât de dotat, nu poate născoci astfel de fapte. Amănuntele se acumulează și, fiindcă nu pot fi taxate drept produse ale imaginației, se admite, cu necesitate, că autorul le-a văzut și le-a trăit. Sunt atât de „ciudate", totuși, încât par văzute și trăite de un „nebun". Concluzia nu mă deranjează. Nu mă supără ideea că se va zice că transcriu experiența unui nebun. Admit bucuros o astfel de judecată, numai să-mi ating țelul și să am o priză cu publicul. Barem, atâta să-l intereseze. Nu mă sperie perspectiva de a publica jurnalul unui „nebun".

Sâmbătă, 24 iun[ie] [19]72

Trecut de solstițiul de vară. Lumina scade și începe iarăși să crească întunericul. Am intrat în a doua jumătate a anului 1972. Mă întreb, dacă am realizat ceea ce am planificat. Se pare, însă, că nu planificasem descrierea experienței abisale și că, acum, mă aflu prins într-o activitate nouă, neprevăzută. Dacă duc cu succes la capăt

ce am întreprins, rezultă că 1972 este anul realizării operei supreme. După aceea, nu aș mai avea ce să-mi propun. Este atât de importantă opera, încât am rezervat pentru ea doi ani. Mă văd lucrând calm și în 1973. Iată de ce nu mă impresionează că am trecut de solstițiul de vară. Și la anul, pe vremea aceasta, voi lucra liniștit, dacă acesta este mesajul.

Duminică, 25 iun[ie] [19]72

Utecista! Mă refer la președinta organizației U.T.C. Pitești, pe care am cunoscut-o nu de mult, la liceul T. Fusesem chemat să ascult doi elevi din a XH-a, un băiat la engleză și o fată, la germană, care

veniseră de la Pitești, pe trimfestrul] III, și nu aveau încă note. Eram în hol, când utecista a intrat cu secretarul local, de partid, și am cunoscut-o. După examinarea elevilor, am revăzut-o din nou, în curte, pe bancă. Am înțeles că fusese invitată să participe la banchetul de fine de an, al promoției '72, organizat la Cabana „Voina". Am mers și eu la Pitești, cu mașinile care i-au transportat pe elevi. Utecista a stat în bancă, în spatele meu. Toți stăruiau să merg și eu la Voina, dar nu eram pregătit. Am coborât cu regretul că mă despărțeam de utecistă.

Luni, 26 iun[ie] [19J72

Susținut examenul oral la bacalaureat. întâlnit pe cineva care m-a informat că pe utecistă o cheamă LA. (Ionescu Alexandrina). Continui să simt interes pentru metoda de descriere a experienței abisale. Cred, încă, în randamentul ei. Judec astfel: este de neconceput,

omenește, să am o astfel de experiență în mod absolut inutil. Fiindcă tortura nu o simt eu, ci Peregrinus. Iar întruparea lui se face spre a fi de folos oamenilor. Folosul se descoperă prin descrierea experienței abisale. Sunt optimist și continui lucrul. Este foarte posibil să nu mă înșel în optimismul meu și să reușesc o carte! Sau, poate, n-ar trebui să mă preocupe acest aspect al reușitei. Să fiu indiferent la ceea ce va ieși din lucrul meu, dar să-l continuu asiduu. Ceea ce și fac!

Marți, 27 iun[ie] [19J72

Iarăși lectură însoțită de tristețe maximă. Mi se pare totul searbăd, mediocru, o elucubrație lipsită complet de calități literare. Nici ca text conceput de un „nebun" nu valorează, fiindcă trebuie să îndeplinească condiții de stil. Se poate să mă înșel în așa grad? îmi propun mereu să scriu mai „încet", cel mult patru pagini în ședințe de lucru. Să insist asupra calităților literare. Ce este de făcut? Nu știu... Mă cuprinde deznădejdea!

Și, totuși, cineva mă călăuzește pe acest tărâm și mă apără de demoni. Și-i pare rău că mă exprim astfel despre încercarea de a descrie experiența. O soluție trebuie să existe!

Miercuri, 28 iunție] [19]72

Schimbat părerea, la o nouă lectură. Fără exhibiționism stilistic, narațiunea curge lentă, stârnind interesul prin ineditul experienței. Tot ce povestesc sunt lucruri trăite punct cu punct, secundă de secundă. Pe țesătura reală a faptelor mă bazez! îmi vine să cred că față de o asemenea realitate nu se pun probleme de stil și că este suficient să o „anunț", ca în cazul unei comori. Ce importanță are modul cum descrii existenta unei comori, din moment ce ea se află, cu certitudine, acolo unde afirmi că este? Cel pe care l-ai trimis s-o caute și-o găsește, nu-1 interesează dacă l-ai vestit printr-o capodoperă literară. în cazul meu, comoara există, fără dubiu. îmi trebuie, deci, un mod de exprimare, care să producă această convingere și nimic mai mult.

Joi, 29 iirnpe] [19]72

Nimic deosebit. Aceeași preocupare: dacă, ce scriu are valoarea unui roman. Trebuie să stărui s-o pun pe Studentă în lumină, dar, la acest lucru, să ajung în mod firesc prin contribuția celorlalte elemente. Mă preocupă chiar numele, Studenta. Este, oare, indicat pentru eroina unei cărți? Până acum, nu am motiv să-l schimb, fiindcă, prin acest concept, înțeleg femeia decisă să învețe tot ce se poate învăța. In acest sens, este tovarășa perfectă a lui Peregrinus, pe tărâmul folcloric. Nici conceptul „tărâm folcloric" nu-1 schimb, prin el înțeleg spațiul mental al

numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei.

Vineri, 30 iunție] [19J72

Amintiri „pure", din epoca București. O colegă de facultate, vizitată acasă, în vila din parcul de lângă Muzeul „Zambaccian". Sunt aproximativ treizeci și cinci de ani. Știu că m-a servit cu dulceață, iar, din interior, rețin mobila luxoasă, rafturi cu cărți, tablouri, covoare, oglinzi, pian. Era fiica unui mare industriaș, și vila constituia zestrea ei. Chipul de amfitrioană, din salonașul unde m-a primit, s-a șters din memorie. Astăzi, prezența ei este vie, totuși, ca acum treizeci și cinci de ani, și se bucură, poate, mai mult decât mine că ne revedem după atâția ani și suntem tineri amândoi, ca atunci. De acum, nu mai am ce să uit din portretul ei. îmi aparține în întregime, cum n-aș fi cutezat niciodată să sper.

Sâmbătă, 1 iulie [19J72

începusem să scriu capit[olul] 100 cu bucuria că am ajuns aici și că voi aborda o temă gravă. Naram manevrele lui Tâlhaero, pentru a mă abate de la intrarea directă în temă, când am auzit, în grădină, glasul musafirilor din Pitești: Nelu, Nicuța, Dănuț. S-au întors din URSS, ieri. Au călătorit pe o vreme bună, de primăvară, nefriguroasă. La Leningrad, înflorea liliacul. Au văzut muzee, universități, parcuri, metrouri, restaurante, hoteluri, ce se poate spune că au văzut în două săptămâni, vizitând trei orașe: Moscova, Kiev, Leningrad. S-au dus cu avionul în două ore și s-au întors cu trenul, în două zile. Impresia, în general frumoasă, de țară civilizată, cu oameni sobri. M-a

impresionat ce mi-a relatat despre conservarea corpului lui Lenin, în sicriu, la Kremlin.

Duminică, 2 iulie [1972]

Realizat capitolul 100, cu succes. Un autor care a fost internat într-un spital de boli nervoase și are reputația că, realmente, a fost bolnav multi ani, poate să prezinte interes. Cartea în care el își propune să descrie lucid formele maladiei de care a suferit, stârnește curiozitatea. Iată, așadar, ultima poziție pe care mă așez: îmi descriu suferința îndurată timp de treizeci de ani, despre care s-a scris și în ziare, și sub al cărei blazon figurez în istoria literaturii. De pe această poziție nu mă poate nimeni alunga, fiindcă nu-mi poate anula trecutul. Este un drept al meu, un domeniu ce-mi este permis să-l explorez. Am ajuns la un liman, la o odihnă meritată, după atâția ani grei.

Luni, 3 iulie [19J72

Redactorul revistei *Argeș* mi-a promis că-mi publică, în iulie, fragementul *Jurnalul Magdei.* Nu am siguranța că se ține de vorbă, de aceea nu mă duc la Pitești să fac, eventual, o corectură în șpalt. Dacă nu se va publica, nu mă indispun prea mult. M-am angajat în descrierea experienței mele abisale autentice, în care nu se strecoară nici un element fictiv și prin care vreau, cu adevărat, să cuceresc atenția publicului. După ce strâng material suficient pentru o carte, debutez în proză. De data aceasta, cred că am găsit formula acceptabilă. Presupun, de exemplu, că Radu Boureanu va primi fragmente în *Viața*

Românească.

Marți, 4 iulie [19J72

Am impresia că, de câtăva vreme, mi-a scăzut calitatea notărilor. Că nu mai am putere de concentrare, că nu mai sesizez esențialul din ce mi se-ntâmplă, simt sau reflectez. Este just că mă preocupă experiența demenței, despre care se menționează în istoria

literaturii. Reușita cărții depinde, în acest caz, de sinceritatea confesiunii. Cu cât voi descrie mai fidel demența, cu atât cartea va avea o mai sigură priză în public. Ajung, astfel, să spun cele mai grave lucruri care au fost spune vreodată în literatură și să par dement, din pricina asta. Nu mă opun, dacă aceste lucruri grave nu pot fi aduse la cunoștință, decât descriind, ca momeală, o demență, care nu este demență, mă supun bucuros metodei, numai să ating țelul.

Miercuri, 5 iul[ie] [19J72

început treburi în gospodărie. Am cules mere de soiul văratic, pe care le colectează aprozarul, per un leu kg. Dacă nu mă întrerupea ploaia gălăgioasă, cu tunete și descărcări electrice, terminam. Voi continua mâine. Cat timp a plouat, am „scos" tei, operație migăloasă, dar necesară, fiindcă rafie se găsește greu. Am pus tutore la roșii. Aceste „treburi" le-am efectuat după-amiaza, pe care mi-am rezervat-o, de acum, muncilor în curte și în grădină. Dimineața păstrez cu strictețe programul de scris. Capitolul de azi mi se pare excelent. Dacă voi continua travaliul, la acest nivel, reușita cărții pare sigură. îmi

păstrez calmul, vreau să lucrez lucid, știind că subiectul este extrem de dificil.

Joi, 6 iulie [19J72

Dimineața, cules mere. După-amiaza, scris capitolul 107, excelent. Seara, venit Zina cu Dănuț. /

Vineri, 7 iulie [19J72

Dimineața, cules zmeură și ajutat pe Zina să prepare dulceață și sirop. După amiază, ploaie. Lucrat la capitolul 108, pe care-1 consider bun. Mulțumit de modul cum înaintez. Este singura cale indicată, de

aceea cred în reușită. Citit o relatare despre vizita lui Shirley Temple- Black, în România. Celebra artistă, actualmente activistă pe plan social (și deputată?) în SUA, se interesează de folclorul românesc. Capitolul 108 tratează despre prezența ei ca Studentă, pe tărâmul nostru folcloric.

Sâmbătă, 8 iul[ie] [19]72

Ploaie. Lucrat dimineața și după-amiaza cu sentimentul unei realizări de calitate. Nu pun problema când voi termina. Admit ca travaliul, după noua metodă, să dureze un an sau mai mult. Nu mă sperie dificultatea experienței pe care o îndur de trei decenii, cum s-a scris recent în *Rom[ânia] lit[erară].* Sunt, desigur, singurul autor din lumea modernă, al cărui „subiect" a fost pregătit cu minuțiozitate, timp de atâția ani. S-ar zice, însă, că mai

rămâne puțină vreme să mă bucur de succesul operei concepute cu atâta luciditate. Că trebuia să mă apuc de scris cu câțiva ani în urmă. Nu gândesc astfel. Sunt optimist, și lucrurile se întâmplă exact cum trebuiau să se întâmple.

Duminică, 9 iulie [19]72

Citit în ziare despre Indira Gandhi. Mă bucur când îmi cade sub ochi ceva despre ea și, ca să înțeleg lucrurile cum trebuie, o asimilez unui peisaj din cele cunoscute bine, admirate și iubite. Ea însăși îmi arată ce anume peisaj și, deși este o oră târzie din noapte, mă așteaptă acolo, ca o castelană!

Dragostea pentru peisaj este dragostea pentru ea sau, mai clar, dacă nu aș simți, aprioric, dragoste pentru Indira Gandhi, nu aș simți dragoste pentru peisajul care o reprezintă. Mod ciudat de a vorbi, dar, mai târziu, se va vedea de ce îl adopt. Căci nu mă îndoiesc că, într-o zi, se va cunoaște eseul meu despre Indira Gandhi și se va ști că spiritul pur al ideii materiei eterne, din corpul ei, este creatorul limbajului.

Luni, 10 iul[ie] [19J72

Scris capitolul despre halucinația ideatică a „rușinii". Mulțumit. Mă gândesc la o piesă pe această temă, care ar putea fi un text liturgic. Mă aflu pe calea bună și pricep că descrierea maladiei demenței constituie metoda la „rece". Am folosit metoda „fierbinte" în O *carte și alte cărți,* dar, pe cât se pare, nu este indicată să pătrundă în marele public și rămâne o literatură „ocultă". Metoda la „rece", care constă din simpla descriere a

maladiei demenței, de care toată lumea știe că am suferit trei decenii, pare menită să fie pe placul lectorilor. De altminteri, „lectorii" s-au desființat și nu mă aștept la aprobarea nimănui. O simplă carte interesantă, prin ineditul experienței, și atâta tot, fără să angajeze la nimic.

Marți, 11 iulie [19J72

Scris capitolul despre halucinația ideatică a „prostiei paranoice". Persistă ideea că pot dezvolta o dramă și chiar trebuie să fac acest lucru. Voi termina ceea ce am pe șantier acum și, calm, voi trece la prezentarea „dramatică" a aceleiași experiențe. Pare firesc să fie astfel, din moment ce trebuie să compun un text liturgic, care să-l înlocuiască pe cel în vigoare, devenit de mult criptic, până la neînțelegere totală. Situația nu mai poate dura. însuși faptul că scriu ceea ce scriu constituie indiciu că actuala liturghie trebuie înlocuită cu una „apocaliptică", din care să iasă clar că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este creatorul limbajului și stăpânul manifest al enigmei ritualului- *dominus deus.*

Miercuri, 12 iulie [19J72

De abia de acum începe să mi se clarifice ideea despre „romanul" la care lucrez. O carte cu sentimente omenești, descrierea

unei suferințe care nu vrea să convingă pe nimeni de nimic, ci doar să stârnească interes la lectură, prin ineditul ei. Problema se complică, aparent, dacă mă refer la personaje. Care sunt eroii acestei povestiri bizare? Cine

este Peregrinus și Studenta? Las pe plan secundar această preocupare, din moment ce esențialul este să prezint sentimente verosimile și suferințe reale, trăite de oameni. Conținuturi psihice vor crea eroii și le vor da certificat de cetățenie, cu certitudine. Iată pentru ce vreau să zugrăvesc, ca într-un roman, emoții și dureri, care se vor încadra cu portretul moral necesar.

Joi, 13 iulie [19J72

Aversă cu vijelie, descărcări electrice și grindină! Pagube destul de însemnate la porumb, zarzavaturi, pomi și vii. Teamă să nu se prăvălească sălciile pe casă, din cauza vântului puternic. După ce ploaia s-a potolit, am măsurat distanța de la casă la sălcii, și poziția lor. M-am încredințat că, chiar dacă le-ar dărâma furtuna, nu ar ajunge să cadă și să surpe casa. S-ar sprijini pe zarzăr și pe gutui.

Veste, de la Nelu, că este bolnav și internat în spital. Nimic clar, însă. Despre ce maladie este vorba și cât de gravă? Am rugat-o pe Zina, care a plecat la Ștefănești, să se intereseze și să mă informeze imediat, ca să știu cum să procedez. Nicuța a spus lui N. Mazilu să nu mă anunțe, de unde deduc că nu este grav cazul.

Vineri, 14 iulie [19J72

S-ar cuveni să fiu mai clar în privința experienței la care mă refer în roman și să precizez, bunăoară, că nu mi-amintesc de ceva, ci că trăiesc cotidian ceea ce descriu. Pentru că, într-o zi, se va ști că am îndurat trei decenii suferințele ce le comunic și le îndur încă. Iar va trebui să se știe că suferința trăită, ca om, este mult mai intensă decât cea zugrăvită pe hârtie. Exprim ce pot, în limitele talentului și, de multe ori, confesiunile mele par

neverosimile și mă îndoiesc, dacă vor fi

acceptate ca experiență umană. Dar suferința răbdată zi de zi și, ani de ani, nu mai are nevoie de vreo măsură, să se spună că este veridică și umană. Este cumplită și atâta tot! în general, inexprimabilă.

Sâmbătă, 15 iul[ie] [19]72

Grijă crescândă pentru sănătatea lui Nelu. Nicuța mă informează, printr-un bilet, că a fost internat la „contagioși", pentru dizenterie, și că este posibil să rămână în spital două săptămâni. Am căutat, în dicționarul enciclopedic, să citesc despre „dizenterie", dar n-am găsit inserat termenul. Mă las pradă tuturor frământărilor, fiindcă nu știu ce trebuie să cred despre această boală, din ce cauză se produce, cât de gravă este, ce evoluție are etc. Suport foarte greu necazul, care se așterne peste o stare de nemulțumire generală, din ultima vreme. N-am mai avut bucurii de mult, tristețile s-au acumulat una peste alta și vestea îmbolnăvirii lui Nelu apasă asupra lor, ca o amărăciune în plus, în mediu prielnic. Mă gândesc, însă, că am mai trecut prin astfel de situații și am ajuns iarăși la zări de bucurie.

Duminică, 16 iul[ie] [19]72

Liniștit complet în privința sănătății lui Nelu. Primit de la el un bilet prin care mă lămurește că a avut o intoxicație, în urma căreia s-a simțit rău și a fost internat în spital. Nu este vorba despre dizenterie. Mâine sau poimâine, se va întoarce acasă, iar sâmbătă va veni cu mașina la Budișteni. (Biletul mi-a ridicat de pe inimă o

grijă foarte greu de suportat)!

Și Zina îmi scrie că s-a interesat de sănătatea lui Nelu, așa cum o rugasem, când a plecat, și mă asigură, de asemenea, că nu este un caz grav. M-am potolit complet și pot să-mi văd calm de lucru. Am scris, până acum, trei capitole într-un stil nou de roman și sper că voi continua astfel cu succes.

Luni, 17 iul[ie] [19J72

Luptă teribilă să pot sistematiza materialul pentru ședința de lucru de mâine. Căci așa se întâmplă. Eroii mei există, realmente, și dau un spectacol de suferință pe scena teatrului absurdului, cu o zi mai înainte. Iar cel care suferă sunt eu. Poate nu mă exprim clar. Mă aflu pe tărâm abisal și aici nu pot să rămân o clipă fără să sufăr. A suferi înseamnează a auzi glasuri pe care se pare imposibil să nu le aud, a vedea chipuri pe care se pare imposibil să nu le văd, a simți atingeri pe care se pare imposibil să nu le simt. Și, despre toate astea, trebuie să vorbesc verosimil, să aibă „hazul" unei experiențe umane și să prezinte interes la lectură. Iată o situație ciudată. Să mă întreb, dacă prezintă interes cea mai interesantă experiență pe care a avut-o un om vreodată.

Marți, 18 iul[ie] [19]72

Demonul îndârjit vrea să sugrume complet emoția erotică pură, chiar sub forma ei inatacabilă „a căldurii oficierii". A adoptat un slogan special: Vezi culoarea, mă!", pe care-1 adresez lui Tâlhaero, punându-i în vedere să transforme pe Femotra (femeia otravă), într-un paravan galben și să-l apropie atât de mult de mine, încât efluviul

toxic să înece căldura. Este un tertip jalnic, macabru și fără rezultat, care displace „geniilor", în special lui Histrosen și Spacodral, care îl acuză pe Smesimb că n-a stabilit corect raportul simbolic între culoare și căldură. Acțiunea culorii galbene, toxice, nu suprimă căldura iubirii. Dar demonul disperat a recurs la acest mijloc, ca să mă intimideze și să mă enerveze, prin prezența Femotrei.

Miercuri, 19 iulție] [19]72

Mă întreb, dacă numele demonului nu poate fi prescurtat printr-o anagramă și, în loc de spiritul demonic al numelui de

oprobriu, de pe corpul sordid al femeii abominabile, să spun, de exemplu, Sdenocosfab. Nu mă preocupă să se înțeleagă ce scriu, ci numai să realizez o lectură ușor de parcurs, fără încărcătură stilistică și pedanterie explicativă. Dacă, deci, folosesc, prin anagramă, Sdenocosfab și povestirea devine mai curgătoare, nu mă interesează, dacă termenul devine neclar. M-am gândit, de mult, să recurg la anagramă, dar am șovăit de teamă ca textul să nu-și piardă sensul. Când spun, bunăoară, că Peregrinus este chinuit de spiritul demonic impur al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, textul este foarte clar. Dar, dacă aș spune că este chinuit de Sdenocosfab, claritatea ar dispare.

Joi, 20 iulție] [19]72

Ploaie torențială, cu vânt foarte puternic, tunete și descărcări electrice, dar fără grindină. Gârla a inundat o porțiune de teren cu porumb și fasole. Mâine va trebui să

ridic tutorii căzuți. Pe la șase, a sosit Nelu cu mașina și s-a mirat mult când a văzut ravagiile aversei, pentru că, de la Pitești, a plecat pe vreme senină. Despre maladie, mi-a explicat că a avut „dizenterie". A luat concediu și ține regim. Spre seară a sosit și Zina, de la Ștefănești, și s-a arătat și ea surprinsă de ploaie. Vești neplăcute despre Marian, care trebuie neapărat internat, ca orice om bolnav. I-am dat o adresă și, mâine, Zina pleacă iarăși la Pitești, să facă demersuri de internare. Ne este milă de el, că suferă și vrem să-i venim în ajutor, să se vindece.

Vineri, 21 iul[ie] [19J72

Surpriză: Michele Morgan. Mi se arată așa cum este, fără să se sfiască, devotată ca un scut de luptă, până la moarte... Frază sibilinică, dar, din când în când, trebuie să scriu astfel, pentru frumusețea stilului. Michele Morgan are nu numai „ochi frumoși", ci și surâsul prin care mă încurajează se scriu mereu despre ea, criptic. Mai târziu, când se

vor citi acestea, se va înțelege că am fost prieteni. îi place ei și chiar ține mult să se știe, fiindcă, în cele din urmă, se va admite, incontestabil, că am călătorit în infern și actrița va fi mândră să se priceapă și despre ea că mi-a fost călăuză. Așadar, un cult frumoasei femei. Ce bine îi stă acestei pagini în care vorbesc „ocult" despre Michele Morgan.

Sâmbătă, 22 [iulie] [19]72

Textul a devenit extrem de grav și am certitudinea

că va continua la acest nivel. Rămân uimit de modul cum se desfășoară și de posibilitățile de revelație incluse. Se dezvăluie un tărâm de suferință inimaginabilă, dar aș vrea, deopotrivă, să se dezvăluie și un tărâm de mângâiere și bucurie, care să-l depășească. Pentru că tărâmul fericirii există și numai cu puterea lui ajung să descriu chinurile imense din zona inferiorizării iubirii. Nu pot să prevăd cum voi încheia lucrarea. Este limpede că mi se dictează textul, că Studenta își îndeplinește mesajul nobil și că, până la urmă, mă voi mira mult de opera realizată care, omenește, nu aveam cum să concep că va fi altfel.

Duminică, 23 [iulie] [19]72

Un petic de pământ sub un copac, în pădure, cam cât ține un pat! Acolo am stat și am meditat de nu știu câte ori! Și a fost un pat, realmente, așezat acolo, pe care m-am odihnit sau, poate, am visat! Caut o modalitate de a vorbi cu cea mai mare afecțiune despre acest loc. Fără îndoială, este simbolul unei alte afecțiuni, înainte de a-1 iubi pe el, am iubit alt loc, de odihnă și de vis. Dacă nu m-aș fi odihnit și aș fi visat în alt loc, nu aș concepe să mă odihnesc și să visez aici. De aceea, cu pasiune inedită, mă așez în pădure, pe acest loc, ca pe un pat. Și, lucru minunat, reflecțiile mele devin, dintr-o dată, cunoscute și de cineva care le aprobă. Vine și se așează pe pat, lângă mine.

Luni, 24 iulie [19]72

Ziarele vorbesc despre calamități din cauza ploilor, în diferite țări. Aici, în sat, nu s-a ajuns în fază de calamitate, dar, de aproape două săptămâni, plouă în fiecare zi, cu descărcări electrice, tunete, vânt și vijelie.

Ravagii în grădină, și abia apuc să remediez ceva - să ridic roșiile și fasolea, să pun proptele la peri, meri și pruni, că a doua zi iar sunt trântite la pământ de furtună. Pagubele sunt serioase. Recolta de pere s-a înjumătățit, prunele zac în noroi, necoapte, multe crengi încărcate s-au rupt. Grindina, căzută nu de mult, a început să-și arate efectul, și merele și perele s-au acoperit cu pete negre, bolnave. Când mă gândesc că-n bloc nici nu simt că plouă. Am devenit nervos, surplusul de muncă fizică mă epuizează.

Marți, 25 iul[ie] [19]72

Plouă vijelios, cu răpăieli intense pe acoperișul de tablă, cu tunete și descărcări electrice, care suprimă pentru o secundă bezna nopții. Pomilor le pasă, perele, merele și prunele cad scuturate de vânt. Obsesia pagubei în grădină, zgomotul neprietenos al rafalei mă agită și-mi creează o stare nervoasă greu de suportat. Și, totuși, în aceste momente, când se pare că tristețea mă copleșește și că nu pot găsi nici un remediu în contra influenței nefaste a intemperiilor, o perspectivă de bucurie se deschide, un nume cu putere magică de a mă mângâia se grefează în conștiință. Cum sună numele și al cui este, nu pot spune, dar, tocmai din tăcere, puterea lui de biruință crește și mă înconjoară.

Miercuri, 26 iul[ie] [19]72

Dimineața nu am lucrat. Astfel de întreruperi, impuse de treburile din gospodărie (am cules perele ,,duset"-roșu) par normale și nu pun nici o problemă. Nu zic că nu trebuie să încetez o zi să scriu, ca

să nu pierd firul narațiunii. Pentru că ceea ce am de scris se află deja scris undeva și nu fac decât să transcriu sau să înregistrez după dicteu. Maniera aceasta de a vorbi concordă cu principiul adoptat, că voi spune adevărul, cu riscul de a părea dement. Nu mă preocupă dacă fraza de mai sus pare veridică, ci dacă este redactată într-un stil artistic, atractiv. Nu pentru elemente de „descoperire" vreau să fiu citit, ci pentru momeala prin care amuz sau chiar scandalizez.

Joi, 27 iul[ie] [19J72

După întreruperea de ieri, lucrat astăzi satisfăcător. Renunțat definitiv la ideea unei opere de interes doctrinar. în adevăr, descopăr o doctrină care ar trebui să intereseze, dar astăzi nu interesează pe nimeni nici un fel de doctrină. Vreau să atrag atenția prin suferință. S-o descriu fără ostentație, fără stil de propagandă, și să nu scot în evidență decât faptul că suferința este, că o îndur în așa grad, încât stârnește atenție. Și nu intenționez ca oamenii să se întrebe de ce sufăr, ci pur și simplu să constate că sufăr, și acest lucru să-i facă să îndrepte privirile spre mine. Dacă izbutesc să atrag în modul acesta atenția, ating, desigur, țelul.

Vineri, 28 iul[ie] [19]72

S-ar părea că sunt derutat, că forțele demonice mă copleșesc și că-mi pierd speranța. Cum, însă, conceptul [de]„speranță" este o metaforă pentru emoția erotică pură, nu are sens să vorbesc despre pierderea acesteia. Ea este arma care mă apără împotriva demonilor, care zadarnic încearcă să o stingă prin infiltrația toxinei urii lor cumplite. Demonul urmărește clipă de clipă să mă facă să uit existența Studentei pe tărâm folcloric. Dar, oricât de

feroce ar fi forțele lui, căldura emoției ce-o simt pentru Studentă, le învinge și le azvârle în zona lipsei eterne de haz.

Sâmbătă, 29 iul[ie] [19J72

In starea de suferință în care mă aflu, fac efort să consemnez însemnătatea întâlnirii cu Maria Callas. Percep vag căldura transmisă de contemplarea chipului ei sublim și trebuie să veghez ca această modalitate de legătură să-și păstreze puritatea. Treptat, intensitatea căldurii crește printr-un surplus de duioșie, printr-o atingere plină de delicatețe, ca și când s-ar culca pe genunchii mei. înțeleg că forme ale maladiei demenței nu constau numai în suferința pură, ci și în stări de bucurie și alinare, produse de factori neînțeleși de oameni. De asemenea, există și un umor al demenței, și Maria Callas îmi promite că mă va ajuta să-l dezvolt. Astă seară, prezența ei se anunță printr-un sentiment de solidaritate deplină cu destinul meu. Astfel, îi înțeleg muzica.

Duminică, 30 iul[ie] [19]72

Prima ieșire în pădure, după „mitărci" *(boletus edulis).* In urma ploilor abundente din ultimele zile, s-au prăsit în mare cantitate. Vestea s-a răspândit în toată comuna și, astăzi, coloane de culegători străbăteau podișul. Nu m-am amestecat printre ei și m-am dus la locul știut numai de mine, numit „Poteca Vulpii", pe muchia dreaptă a vâlcelei. Am găsit aproape un coș. Ca întotdeauna, urdinișul în pădure, de unul singur (cu câinele), are partea lui de mister. M-am oprit pe o buturugă și am meditat la chipul unei artiste japoneze, „cunoscută"

la televizor, care a venit cu mine să cânte „boletus edulis". Mi-a pus în gură un exemplar splendid și m-a rugat să n-o uit și s-o mai invit și altă dată.

Luni, 31 iul[ie] [19J72

Sfârșitul lui iulie mă găsește angajat într-o activitate pe care n-o prevăzusem în ianuarie, când am plecat la Pitești... în loc de „angajat", intenționasem să scriu „prins". în vreme ce reflectam, dacă termenul are destulă vigoare expresivă, Femab, care pândește clipă de clipă scrisul meu, face semn lui „Unsuns", un individ extrem de agresiv, care se apropie, citește pe fața mea cuvântul în dubiu, și-l rostește, împingându-1 pe nas, ca o mucozitate odioasă: „Prins!" Insul, care, de meserie, este ospătar, are tupeul extraordinar să mă cenzureze, imputându-mi că termenul „prins" nu era propriu. Suna straniu nota mea, desigur, dar nu mai puțin straniu este să auzi, în plină noapte, în tăcerea cadrului de la țară, glasul nazal, de ură intensă, al individului care o slujește pe Femab și adăpostește, în laringele lui fetid, spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid. Din gura acestui ospătar fidel lui Femab, sonorizează demonul pe plan cosmic cuvântul „prins", citit pe fața mea, cu imputarea că nu știu să scriu și că, deci, el, ospătarul, hrănește lumea, ci nu eu. In realitate, ce valoare au toate acestea? Căci, doar nu este vorba de o critică... Nici mai mult, nici mai puțin, Femab se servește de glasul de o ură inconceptibilă a individului, adică de veninul secretat de ura lui, ca să mânjească mâinile de la coate până în vârful unghiilor cu o plasmă neagră, un fel de substanță microbiană, care face să nu-mi mai simt brațele, decât ca o rană ulceroasă mâncată de lepră. Apelul la soiul acesta de toxină, secretată de individ, a fost necesar în vederea pregătirii chinului de noapte. Să simt o durere nenaturală în came, să mișc mâinile întruna și să nu pot dormi. Pentru ca a doua zi, să mă scol obosit și să nu pot lucra. Planul lui Femab este vast și duce la moartea mea înainte de a-mi

împlini mesajul. Notele acestea vor fi taxate ca indicii de boală. Le aștern cu orice risc și nu mă preocupă, dacă vor fi socotite de boală sau altceva, pentru că, în realitate, sunt indicii de suferință și nimic mai mult. Nu vreau să conving pe nimeni că mi-a vorbit astă seară un monstru, ci simpla mea intenție este să exprim chinul de a fi înregistrat acest glas toxic, fără să mă pot sustrage audiției lui.

Joi, 3 aug[ust] [19J72

Shirley Temple-Black, exemplu de Studentă pe tărâm folcloric. Prin „folclor" înțeleg, cu un termen mai vechi, „misterul dogmei" sau, cu un termen, se pare, adaptat definitiv, „enigma ritualului".

Tărâmul folcloric este, deci, viata noastră în alt orizont, căci, prin limbaj, trăim în alt orizont. Deși este o evidență prin simplul fapt că vorbim, lucrul pare extrem de greu de sesizat. Cum, însă, toată lumea trăiește în alt orizont fără să știe, nu ne propunem să demonstrăm, creadă fiecare ce vrea. Despre Shirley Temple-Black spunem însă că este exemplul de Studentă pe tărâm folcloric. Punem brațele pe umerii ei și înălțăm fruntea în semn de adorație a spiritului pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul ei, care este posesorul mișcărilor din enigma ritualului.

Vineri, 4 augțust] [19]72

M-am întrebat, deseori, dacă activitatea ce o desfășor, în gospodărie, este singura indicată să creeze un sistem de mișcări care să colaboreze cu mișcările vorbirii, în lupta contra personajelor demonizate. Când adun, prin porumb, buruieni pentru porc, mișcările executate de

organism alungă una din cele mai hidoase entități teratologice, care are talentul de a stârni o *aură* persistentă de enervare. Când tai lemne la tocător, Proparan se retrage la o distanță de peste 20 m și așteaptă. Scoaterea apei din puț o indispune pe Femab, care o pune pe Tempa să-i țină locul. Până și sinistra laspu se retrage și adastă, când mă vede sub un măr cercetând dacă fructele s-au copt. Strigarea puilor la mâncare [îl] sperie [pe] Smesimb.

Sâmbătă, 5 aug[ust] [19]72

Angela Davis îmi lămurește sloganul „din cărți", pe care demonul continuă să-l vocifereze perfid, perseverent, cu satisfacție feroce că-mi infiltrează un venin mortal. Demonul nu poate vorbi, din cauza urii împotriva spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei. El se înțelege, însă, cu geniile creatoare și cu colaboratorii clandestini ai Fempei, să „fure" luntrajul din gura lui Peregrinus, să se dea el creator al lui, și să fie idolatrizat și considerat Dumnezeu. Drept răsplată, le promite că le inspiră opere nemuritoare care să le asigure gloria universală. Aceștia acceptă. Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab este „dracul" din căți, pentru că este considerat Dumnezeu și idolatrizat. Văzând că scriu acestea, demonul lansează un nou slogan: - Te-ai supărat?, ca să mă umilească, să mă trateze de sus, să mă veștejească complet, cu dispreț și aroganță, și să-mi șteargă orice nădejde că pot măcar să exprim suferința maladiei ce mi-o cauzează audierea involuntară a glasului său. Căci vorbește cu propriul meu glas, „furat" de Tâlhaero și vârât în laringele lui sub forma unui bob de grâu în care se întrupează spiritul pur al

numelui divin. - Te-ai supărat?, întreabă demonul în stil de batjocură maximă, de ironie și sarcasm, în timp ce scaldă psihia numelui inefabil în veninul urii sale bestiale. - Te-ai supărat? Atât îți spun!, persistă să vocifereze, exprimându-și satisfacția că mă supune unui chin de care, în aparență, nu mă poate salva nimeni.

Duminică, 6 augfust] [19J72

Vara este pe sfârșite. Alunec spre toamnă și, în curând, vine grija lemnelor. Nu-mi pun însă problema, dacă voi avea puterea să îndur un nou anotimp de frig, noroaie și mizerie, ci dacă voi termina cu succes opera la care m-am angajat. Căci, indiferent de mizerie, ploi, frig și viscole, aceasta trebuie scrisă. Un optimism ciudat al necesității. Ca și când altcineva ar realiza ceea ce trebuie să realizez și mi-ar da

siguranța că voi ajunge la capăt. Prin acest altcineva pot înțelege orice: un principiu de bucurie infinită care mă ghidează. Și cum este foarte greu de conceput că, la vârsta mea, mai pot reuși ceva, trebuie să se admită că acest principiu de bucurie va reuși pentru mine.

Luni, 7 augjust] [19]72

încerc să am bucuria somnului! Spre seară, când mă simt apăsat de truda treburilor zilnice, mi-aduc aminte că, peste o oră, mă voi culca și tresar. In corp pătrunde un fel de tihnă, o lumină. Se produce o pauză: mișcările de oboseală încetează și corpul găsește alinare în poziția din pat. Mă gândesc cu anticipație la starea de nemișcare și simt că mi se promite o bucurie! Cu o oră înainte de a

intra în pat, pricep că voi avea mângâierea somnului, și ideea mă întremează, mă umple de optimism. Uneori, bucuria somnului se amplifică cu bucuria visului. Știu că voi visa, cum știu că mă voi odihni. Corpul se antrenează cu aceste idei și se fortifică. Nu sunt epuizat, mai am resurse.

Marți, 8 augțust] [19]72

Format definitiv convingerea că, dacă notez zi de zi, aspecte ale suferinței, realizez ceva interesant. Sunt stimulat la astfel de jurnal prin însuși faptul că profilul operei s-a fixat la descrierea maladiei demenței. Pe când reflectez cum aș putea continua fraza, aud o apostrofă plină de îngâmfare, rostită de o voce de bărbat, căruia, întâmplător, i se atrage atenția asupra preocupărilor mele. Vrea să insinueze că acum află despre mine prima dată, și nu poate să nu exclame: - Tâmpit ești, mă! Este, desigur, același vizitator nocturn, ospătarul, pe care Femab îl folosește ca să mă umilească într-atât, încât să-mi pierd nădejdea că voi însemna vreodată ceva. Glasul nu este o halucinație auditivă, ci o realitate, fiindcă toxina de ură pătrunde în sânge și-l infectează. - Tâmpit ești, mă!, aud din nou pe ospătar, care a vrut să se îndepărteze

scârbit, dar cineva i-a atras atenția că-I calomniez și s-a întors să mă pedepsească. - Tâmpit ești, mă!, repetă, fără efort de a ascunde identitatea, convins fiind că toxina câștigă în forță, dacă pricep că vine chiar din gura Iui, care mă cunoaște, știe cu ce mă ocup și mă tratează cum se cuvine. Ca să încoroneze efortul organizat de tortură, Femrâi lansează de la tribuna oficială sloganul de stil imperial: - Stăteam și mă uitam. In realitate, ea a cedat

locul ospătarului, a cărui toxină infiltrează sentimentul nimicniciei și eșecului, al dezolării și tristeții de moarte. In acest scop, a răsunat pe fundal cosmic: - Tâmpit ești, mă!

Miercuri, 9 augțust] [19]72

întrerupt scrisul. Cules piersice și mere, muncă fără randament, realizat 123 lei, plătit transportul și ziua de lucru 43, beneficiu 80 lei. Gospodăria particulară nu mai rentează în nici un fel. Pentru beneficiu de 80 lei, așteptat doi ani, fiindcă pomul respectiv nu rodește în fiecare an. Piersicile au fost cu „defecte", lovite de grindină. Desfășor o muncă obositoare, care mă sustrage de la lectură și scris, fără satisfacții. Totuși, pomii îmi sunt dragi și mă despart greu de ei. Mărul, cules astăzi, este cel mai bătrân din toată grădina, o biată epavă din care au rămas câteva ramuri. A rodit și am umplut șase lăzi, per 0,60 lei kg. Sunt hotărât să-l las să trăiască, neatins, cât timp voi trăi și eu în acest cămin.

Joi, 10 augțust] [19J72

Cules la fasole. Bucurie deosebită să notez amănuntul, fiindcă am fost însoțit de cineva cu care am conversat tot timpul. A observat că sunt abătut și a ținut să mă întovărășească și să stea lângă mine, ca să mă consoleze cu prezența ei. Tot timpul părea că-mi spune: „Dacă îmi ceri atât de puțin ca să te mângâi, iată, îți ofer acest puțin!" Și nu s-a ascuns, mi s-a arătat, ca o pictură de mare preț, ce se descoperă rar privirii admiratorilor. Bucuria prezenței ei este inepuizabilă. îmi promite că va proceda și mâine la fel, și poimâine, de câte ori voi dori

s-o văd, mi se va arăta. Este un gen nou de prietenie, de duioșie, un gen nou de a-și exprima iubirea.

Vineri, 11 augfust] [19J72

întâlnit azi o prietenă. Felul nou în care s-a apropiat de mine a compensat multe stări depresive din trecut și actuale. Ea dorește să spun totul, sincer și cutezător. Dacă a fost caldă cu mine, să arăt cât de caldă a fost, să nu mă sfiesc și să folosesc orice metodă să exprim un moment de duioșie ce nu se mai întoarce. Pentru că, zice prietena, vrea să-și vadă portretul fidel, dar din care să se priceapă suficient cine este ea. Mă întreabă dacă am văzut-o vreodată în vis. Ii spun că da! Se bucură și mă roagă s-o descriu, aici, exact cum am văzut-o în vis. Rezultă că ne iubim, și în vis mi s-a arătat ca să-i pot exprima iubirea acum.

Sâmbătă, 12 aug[ust] [19J72

Când iau stiloul să consemnez nota zilei, o lovitură în tâmpla dreaptă, deasupra urechii, îmi perforează craniul, dar efectul de penetrație piere repede, ca răbufnitul unei arme. Spacodral își „execută" numărul la care are dreptul, în calitate de cenzor al oricărei bucurii. In urma loviturii, trebuie să mă simt foarte umilit și să-mi spun că orice semn de simpatie, din partea cuiva, este efemer, dacă nu iluzoriu. Mă lovește și-mi perforează craniul, ca să revin la realitate și să mă văd singur, și la discreția lui Tâlhaero și a teatrului absurdului. Este maximum de insolență ce-o poate atinge Spacodral. Pentru că eu nu sunt niciodată singur, ci cu spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei.

Duminică, 13 augfust] [19J72

O idee îmi trece prin cap! Să cutez să spun numele celei care stă lângă mine, acum, și-mi face clipa fericită. Să spun, adică, tot ce se petrece cu mine, fără să mai las aparența că folosesc un stil figurat și mă refer la o prietenă imaginară. Căci, realitatea este că nu mă refer la o prietenă imaginară, ci la una reală, căreia îi ascund însă numele, de teamă ca însemnarea să-și piardă din certitudine. Lucru ciudat, dacă aș spune numele celei care stă acum pe scaun lângă mine, existența ei ar părea fictivă! Astfel că trebuie să-l țin ascuns, pentru ca însemnarea să aibă sens și să fie plăcută! Ideea mea este, totuși, că, poate, ar trebui să dezvălui numele!

Luni, 14 augjust] [19J72

Promisiune că mi se arată: știu precis despre ce este vorba, ce vrea să-mi arate, cum și unde. Forțe obscure, satanice, se opun arătării, dar dorința ei este atât de vie, încât face așteptarea mai plăcută. Este limpede că dorința de arătare este esențialul și că această dorință nu o poate împiedica demonul în nici un fel. Ceea ce mângâie și bucură este dorința, de aceea iubesc pe cine voiește să mi se arate. Nu e clar, dar mai mult nu pot spune. Pentru mine, ajunge, însă, să-mi creeze o atmosferă de duioșie, împăcare și farmec. îmi plutește în gură cuvântul rostit de aceea care dorește să-mi arate realitatea ce-o denumește. Sau, poate, faptul s-a și întâmplat și este cunoscut pe un tărâm mai vast decât cămăruța mea. /

Marți, 15 augțust] [19J72

Va veni o zi, - și a și venit, - când voi dori ca semnele

de prietenie să devină cât mai clare și să le notez cât mai temerar! Nu fiindcă mi-e teamă că prietenia se șterge. Realitatea ei rămâne

totdeauna aceeași. Sunt, însă, aspecte care se impun spiritului și cer să fie exprimate fără reticență. De exemplu, căldura prieteniei, pe care o simt certă, intensă. Este datoria mea să vorbesc despre un lucru care îi aparține ei, ci nu mie. Căldura corpului ei, în atingere, mi se transmite, și despre aceasta vreau să vorbesc. Căldura este semnul iubirii ei, incontestabil. Când voiește să mi-o transmită și chiar mi-o transmite, nu-mi rămâne decât să vorbesc despre ea temerar.

Miercuri, 16 augjust] [19J72

Amintire din al treilea deceniu!... Mariliza! Firele de crin aduse de ea și puse pe masă, într-o vază, pentru mine. Se pregătea de admiterea în liceu și-i dădeam lecții. Eram student și se-ndrăgostise de mine. Știu precis aceasta după modul cum îmi vorbea, cum mă asculta, cum mă privea. La vârsta aceea, de douăzeci de ani, în vacanța de vară, eram prima ei iubire. E tot ce pot să spun despre ea, mai frumos nu pot să imaginez ceva. Orice aș fi cerut pentru mine, cât de greu, ar fi făcut! Dacă aș fi rugat-o să-mi spună că mă iubește, mi-ar fi spus, fără îndoială. Am tăcut însă, dintr-o discreție neînțeleasă. De aceea, merg înapoi cu patruzeci de ani, în fața vasului cu crini, puși pe masă de mâna ei, în semn că mă iubește...

Joi, 17 aug[ust] [19]72

întrevăd realizarea cărții în condiții majore.

Niciodată n-am avut intuiții mai pure. Trebuie să stărui, fără să-mi pierd cumpătul de la o zi la alta, după mici insuccese. Constatarea esențială este că se mai gândește și altcineva la această carte, ba chiar pot spune că o are concepută și mi-o dictează. Pare un mod simplu de a mă exprima, dar îl adopt ca să arăt că nu mă aflu singur și că cineva mă ajută. Dacă mi-aș propune să spun cine mă ajută, modul de a mă exprima ar trebui să fie cu totul altul, mult mai complicat. Mă mulțumesc să sugerez că

ajutorul există, că cineva mă asistă chiar acum și mă iubește. Altceva, mai mult, nu doresc, decât să imprim acest adevăr paginii.

Vineri, 18 aug[ust] [19J72

Hortensia Papadat-Bengescu! Prefer portretul ei din perioada versurilor franțuzești. Mândrie, conștiință de sine, superioritate intelectuală. Căldură interioară exprimabilă prin vers... Bestia, cu tupeu nerușinat, încearcă să lanseze un slogan de înfruntare, prin megafonul lui Femrâi. își clămpăne buzele de pucioasă, mișcându-le de sus în jos și de jos în sus, fără să clatine maxilarul, ca să semnifice refuzul oficierii enigmei, și mă sfidează că n-am curajul să afirm că Hortensia Papadat-Bengescu oficiază, pe tărâm folcloric, și rostește numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur creează limbajul! După scurta sonorizare demonică, nearticulată, bestia se retrage învinsă de căldura interioară ce mi se transmite. Se mulțumește să insinueze că tot ce notez aici sunt indicii de maladie. Tocmai asta vreau, să par bolnav, ca să prezint interes.

Sâmbătă, 19 aug[ust] [19J72

Ar terbui să fiu mai curajos în însemnările mele cotidiene, fiindcă, mai târziu, lectura lor va fi căutată. Se va ști că am stat de vorbă cu M.M, pe tărâm folcloric. Pentru mine, este un lucru excepțional, o bucurie ce se notează greu. Totuși, trebuie să notez tot ce se poate nota. Și să procedez ca și când notele vor fi cercetate să se găsească în ele cât mai multe informații. Era chipul lui M.M. atât de frumos, vizionarea lui producea bucurie și fericire? Și cum a fost posibil să ne întâlnim, după ce am

recunoscut-o? Am rămas prieteni pentru totdeauna? Iată, deci, lucruri care trebuie spuse despre M.M., cu delicatețe, dar temerar. Ea este atât de aproape de mine, atât de caldă, dar în plin mister, și de aceea exprimarea este dificilă.

Duminică, 20 aug[ust] [19]72

Demonul face eforturi maxime să uit că sunt Peregrinus. S-a bizuit, până acum, pe Femotra, prin care a repurtat toate succesele. E curios că m-am ocupat puțin de ea, ca și când nu mi-aș fi dat seama de rolul ei pe scena teatrului absurdului. In realitate, am avut un plan, și acum, când mă apropii de miezul lucrurilor, îi vine rândul s-o descriu. Este, poate, cea mai cumplită „fiară", căreia un scriitor i-a făcut portretul. Intenția Femotrei este să mă răpună și să pier, fără să știe nimeni nimic despre Peregrinus. Acțiunea ei de tortură nu încetează o secundă, deși lucrează invizibil și în tăcere completă. Pot spune că toată viața mea m-am pregătit să lupt cu această „bestie". Desigur, nu mă aflu singur în fața ei, și neînarmat.

Luni, 21 augțust] [19J72

încep să prețuiesc notele sumare despre întâlnirile cotidiene. Am văzut-o pe Claudia Cardinale. Sau, mai bine zis, am văzut ceva din actriță, din talentul ei, care îmi permite să mă exprim astfel! Ca și alte dăți, recurg la un peisaj cu care o asemăn. Am dus dorul peisajului, fiindcă simbolizează o icoană pe care am iubit-o întâi. Dacă nu aș adora icoana din făptura actriței, nu aș ști să vorbesc despre peisaj, să-l caut și să simt dragoste pentru el. Mă exprim, astfel, mai liber și se înțelege că, vorbind despre

peisaj, mă refer la icoana din ființa actriței și pe ea o iubesc. Mă ajută să notez „ocult" acestea însăși actrița, care rostește pe fundal cosmic numele icoanei iubite, ca și când ar rosti numele peisajului.

Marți, 22 aug[ust] [19J72

De dimineața lucrat capitfolul] 150, care, la lectură, îmi pare slab. Dar, din experiența pe care o am, se poate să mă înșel, și impresia

de nereușită este posibil să fie un efect al oboselii. După-amiază, am trebăluit prin curte, în activități mărunte, fără rentabilitate și satisfacții. Este o muncă fizică, necalificată, care mă epuizează. Stors de trudă și fără rezervă de mulțumire, este posibil ca fragmentul să-mi pară mediocru și să mă descurajeze. Dar verdictul nu este definitiv. La a doua lectură, opinia se poate schimba. Mâine voi continua să lucrez. Țin să-mi realizez planul, oricâte dificultăți aș întâmpina. Fiindcă, am convingerea că mă aflu pe drumul bun, oboseala nu contează, mă odihnesc și plec mai departe.

Joi, 24 augțust] [19J72.

Programul de scris, amânat pentru mâine. Regret, totdeauna, când trebuie să procedez astfel. Cineva, cu multă afecțiune, așteaptă răbdătoare să termin treburile și apoi să lucrăm. Amânarea nu va prejudicia calității. Voi rămâne pe șantier un an sau doi, astfel că nu are importanță o zi de întrerupere, nu afectează cu nimic unitatea operei... Sau, din contră, pauzele sunt necesare

pentru recuperarea forțelor, pentru a pomi din nou la drum cu o candoare inițială. - Lasă gălăgia!, aud, ca de obicei, un bădeser nenorocit, din al cărui laringe spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, mă sfidează că pot nota ceva rezonabil, care să prezinte interes. Tâlhaero însuși a intrat în rol, șade pe scaunul meu, cu psihia numelui inefabil în gură, îmi maimuțărește mișcările scrisului, cu intenția să-mi ucidă orice cuvânt, chiar în clipa când îl concep. Scopul, firește, să scriu plat, fără valoare, mediocru. Să mă cuprindă deznădejdea, să renunț la travaliu și să par, în ochii mei, un om care nu are de spus nimic omenirii. Tâlhaero vrea să triumfe, cu orice chip, pentru o nouă perioadă, zice el, istorică. Uită, bestia, că simpla folosire a numelului lui stârnește interes și că este *volens nolens* eroul unui roman tragi-comic. - Lasă gălăgia!, revine insistent sloganul în liniștea nopții, și Tâlhaero vrea să sugereze că el mă apostrofează autoritar, cu glas de „tinerel" perpetuu. „Să las gălăgia", adică să nu mă mai frământ să găsesc expresie, pentru că el concepe, el cugetă, el elaborează această pagină. Face de serviciu în

tură cu Proparan. Acum, lasspu vâră, în reptila malignă din gura lui, psihia numelui inefabil, astfel că mă aflu în gura lui de bestie, și ființa lui se confundă cu a mea. Crede că aceste lucruri nu au nici un sens și, rostindu-le, dau semne de demență. Este exact ceea ce vreau: să dau semne de demență. In orice caz, nu mă intimidează tupeul inimaginabil al bestiei, care mă împiedică să scriu cu talent, că îl duc în iad. Pot să-l închid în iad și fără talent și l-am și închis. - Lasă gălăgia, nu auzi?, persistă demonul, și de data asta i se adresează lui Tâlhaero. E comic!...

Vineri, 25 aug[ust] [19]72

De câte ori iau stiloul și mă pregătesc să notez, trebuie să fiu atent să văd cine îl ține în mână. De obicei, Tâlhaero pretinde că el îl ține în mână, că el stă la masă și lucrează, în locul meu. Astă seară adoptă o tactică a confuziei. O clipă, el privește hârtia, dar, în clipa imediat următoare, îi ia locul Smesimb, care dispare repede și, în locul lui, se perindă, pe rând, Histrosen și Spacodral. Apoi Tâlhaero, cu ochelarii pe nas și basca pe cap. După care defilează rapid reptilele maligne ale celorlalte trei genii creatoare. Aparenta incertitudine o împrăștie spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care mi se adresează cu obișnuita impertinență: - Nu te grăbi, mă, n-auzi? Insinuează că eu defilez rapid prin fața celor patru genii, că le vâr ceva în gură, din care cauză ei rămân muți. Demonul mă apostrofează: - Nu te grăbi, mă, n-auzi?, cu sensul că m-a prins și mă demască lumii întregi. în realitate, se adresează lui Spacodral, pe care îl avertizează să nu se grăbească, singur, spre iazul de foc, pentru că vor merge împreună. Toți cinci socotesc că am notat, aici, un indiciu precis de demență. Se mai aude și onomatopeul lui Proparan, care apare în zbor și imită stropitura unui jet de apă dintr-un cazan ce fierbe în clocot. Proporan își exprimă satisfacția imensă că a dat peste adevăratul paranoic, care nu este el, ci Peregrinus. Toate acestea au, totuși, un haz. Tâlhaero, Spacodral, Histrosen și Smesimb defilează pe rând, ca să inoculeze, fiecare, toxina care ucide cuvântul expresiv.

Demonul mă sfidează să nu mă grăbesc, să cred că am găsit o metodă de creație. Rostind sloganul, mă acoperă de sus până jos cu o otravă galbenă, virus al uitării. Trebuie să uit și că sunt bolnav, și că descriu demența. Bucuria este totală, că se ivesc progrese în întunecarea minții.

Proparan a fost chemat chiar de Tâlhaero să mă învăluie în nebuloasa prostiei paranoice. Realizarea chinului o prezidează Femab. Nu este gest, slogan, sau senzație vizuală de durere care să nu se producă după indicațiile ei. Am, astfel, o cheie pentru că, închizând-o pe Femab, încetează suferința. /

Sâmbătă, 26 augțust] [19J72

încremenită, importantă, dezgustată că trebuie să mi se adreseze mie și să mă bage în seamă, Femrâi sonorizează, cu zgâlță mare, mai mult ca să-și îndeplinească oficiul de megafon cosmic: - Ferească Dumnezeu să scapi tu din mâinile noas... Cuvântul ultim nu l-a terminat, din silă de a-mi vorbi. Era să fie nevoită să stea de vorbă cu mine? Sunt atât de mic, de neînsemnat în comparație cu personalitățile care se perindă în jurul ei: Tâlhaero, Histrosen, Spacodral, Smesimb... Cu aceștia se află în „per tu" și discută, de la egal la egal, probleme grave, care nu simt de nivelul meu... Simulând că nu a priceput ce-am scris aici, și ca să sublinieze disprețul ce mi-1 poartă, catadicsește să formuleze o întrebare: - Ce zici, fa? Nimeni nu s-a exprimat vreodată cu mai mult dispreț față de un om. Se adresează imprecis Femotrei sau lui Femab. Este o tactică de a crea confuzie, căci, în realitate, se adresează Fempei, pe care o consultă în acest mod, dacă poate să mai țină în gură, câtva timp, psihia numelui inefabil, furată de la mine de lasspu. Lucrurile nu sunt greu de înțeles! Femrâi își exprimă satisfacția feroce de bestie, că are posibilitatea să mă chinuie și nimic mai mult. Este performanța ei, la care tot universul stă martor și ascultă. - Dacă pot!, se autofelicită ea, în această postură de bestie, care își execută numărul de tortură în admirația geniilor creatoare de pe scena teatrului absurdului. - lades!, își pecetluiește ea triumful, anunțând că m-a separat de

Studentă și m-a așezat față în față cu ea, care mă batjocorește. în fond, de unde îi vine tupeul, impertinența, ifosul de dispreț? Ce situație o ajută să-mi vorbească de sus, cu emfază, pe un ton de trufie care ucide? Explicația este extrem de simplă și comică. In spinarea ei, se află spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care își lungește capul tubular de sulf, când pe un umăr, când pe altul, ca să-i verifice fidelitatea. Femrâi nu numai că este fidelă spiritului demonic, dar este și mândră că-1 duce în cârcă, de aici și anagrama numelui: femeia râioasă. Se mândrește cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul lui Femab, cum s-ar mândri cu râia ce i-ar macula corpul. Explicația mea îi taie nițel din ifos și încearcă să și-l recupereze printr-un nou slogan de aplomb: - Mânca-te-ar ... de prost! Croit din aceeași stofă de impertinență ca și cel de mai sus, sloganul nu prinde și cade în zona lipsei de haz. Este logic să fie așa: poate să fie mândră de spiritul demonic al numelui de oprobriu, cum este mândră de râia ei, dar ce au de a face acestea cu mine? Ce mă interesează pe mine, ca să-mi arate dispreț, din pricină că este mândră de spiritul demonic? Ne aflăm în plin umor, și bestia își merită anagrama de femeie râioasă.

Duminică, 27 aug[ust] [19]72

Un bolborosit indiscret, din stânga. Este al bucătarului, care mă vizitează la această oră, cu intenția să-mi infuzeze veninul deznădejdii de noapte. Este, de fapt, un semnal să se apropie Femotra. Ea aude glasul ospătarului, care promite că o ospătează. Vine și dă peste mine, care nu-i ofer nici un fel de mâncare. Se așează în fața mea și mă acoperă cu un jet violent de otravă, drept răzbunare că nu o las să audă rostirea numelui divin. Căci,

„ospătarul" asta voiește să facă: să rostească numele divin și ea se repezise să-l audă! Ospătarul a fugit, fiindcă nu-1 las eu să rostească numele divin, și ea se răzbună. Ce explicație are înscenarea? La ce folosește manevra? Demonul pretinde că aplică legea. Omul trebuie să audă rostirea numelui divin. Eu nu-1 las pe „ospătar" să rostească numele divin. Mormăitul înregistrat,

onomatopeul, prin care imită spargerea unui dovleac stricat, era cazna lui de a rosti numele divin. Eu nu-1 lăsam să articuleze sunetele și să producă senzații auditive de bucurie, deci eu calc legea, și demonul este în drept să-mi provoace suferința demenței. O trimite pe Femotra să execute pedeapsa și să-mi inoculeze toxina ei de scârbă, descurajare și dezgust. Care este logica? Ea a crezut că numele divin, rostit de Peregrinus, s-a întrupat într-un dovleac stricat și împuțit. Și de ce vine tocmai ea, Femotra, să se răzbune? Iarăși logic: pentru că ea este Studenta, toată lumea știe că altă studentă nu există, decât ea, Femotra. Ea joacă pe scenă rolul „halucinației". De câte ori voiesc s-o văd pe Studentă, trebuie s-o văd pe Femotra și, în locul senzațiilor vizuale de bucurie, înregistrez senzațiile de durere ale vizionării chipului ei, care uită în batjocură mișcările oficierii enigmei. Lucrurile se leagă. Demonul aplică legea, fiindcă nu-1 las pe ospătar să rostească numele divin. In loc să se întrupeze într-un fruct comestibil, mormăitul onomatopeic s-a întrupat într-un dovleac împuțit. Femotra, care interpretează halucinația Studentei, vine să mă chinuiască, pentru că, în loc să audă numele divin întrupat într-un fruct comestibil, a auzit un mormăit onomatopeic, întrupat într-un dovleac împuțit. E logic!

Luni, 28 aug[ust] [19J72.

Liniștea pe care am numit-o strategică. Femab, îmi suge, literalmente, amândouă picioarele până aproape de genunchi. Bestia se pulverizează într-un fel de spumă galbenă, de pucioasă și-mi inundă fluierele picioarelor: asta înțeleg prin „sugere". Este metoda clasică folosită, să mă împiedice să scriu. Pe scena teatrului absurdului, jubilație, fiindcă am notat ceva care mă face caraghios. Nu mai este vorba să par nebun: boala ar avea cel puțin un haz, mai ales că un nebun veritabil își descrie halucinațiile! Dar la mine, nici măcar prin halucinații nu pot să stârnesc interes! Și totuși, Femab pompează persistent veninul galben, care îmi îmbăiază picioarele până spre genunchi, și-mi fortifică senzațiile de toate „categoriile" ce le am prin această parte a organismului. Știe ea ce știe! Căci, mișcările mersului,

care sunt întotdeauna mișcări de maximă plăcere, simt simboluri ale mișcărilor oficierii enigmei. A merge înseamnă a oficia conștient enigma. Modificarea senzațiilor înscrise în tălpi, pe glezne, pe pulpe înseamnă modificarea senzațiilor oficierii enigmei. Dar noi scriem numai cu senzațiile oficierii, pentru că limbajul naște din oficiere. Cuvintele sunt psihiile numelor inefabile în care se divide spiritul pur al numelui divin al materiei eterne, din corpul Studentei, pe care îl rostim în extazul oficierii. Mișcările mersului sunt simboluri ale mișcărilor oficierii enigmei. Mortificând mișcările mersului, bestia mortifică mișcările oficierii și, implicit, psihiile numelor inefabile, care nasc din aceste mișcări conștiente. Iată, clară, metoda de a mă împiedica să scriu cartea oficierii. Cu cuvinte „moarte" nu poate fi scrisă! Dar îmbăierea în veninul galben, secretat de mama spiritului demonic al numelui de oprobriu, este doar o secvență de metodă, un

aspect minim, din ce poate face ea din țelul propus! De dimineața până seara organizează astfel de scenete, similare cu baia de sulf a fluierelor picioarelor, pentru mortificarea mea și amuzamentul publicului. Rămâne de precizat un lucru: de ce această manevră se efectuează într-o tăcere totală? De ce nu se simt nicăieri nici Tâlhaero, nici lasspu, nici Proparan, și nici măcar Femrâi, și demonul? Doar Histrosen se dă în vileag, dovedind că psihia numelui inefabil, furată din gura mea de lasspu, se afla în reptila malignă din gura lui și el manevrează chipul lui Peregrinus, insinuând, din când în când, lipsa totală de talent a acestor note și, deci, caducitatea lor.

Histrosen face pe barometru și indică eficiența băii toxice de sulf, la care mă supune Femab. Este logic ca notele mele să nu aibă nici un talent, din moment ce psihiile numelor inefabile, cu care ar trebui să scriu, se află în gura lui Histrosen, care mă supune la tortura demenței chiar în acest moment! Așadar, de ce tăcerea strategică? Chiar pentru acest motiv, pe care îl consemnez! Ceremonialul abscons din mister se oficiază chiar acum, iar bestia inoculează chiar acum veninul de ură secretat de corpul ei teratologic, cu scopul să provoace suferința demenței chiar acum, să mă facă să uit că oficiez, în mod conștient, și să-mi șteargă luciditatea conștiinței, și să trec în ochii mei un bolnav

iremediabil. Nimic nu se întâmplă în lume, vrea să spună bestia. Nici eu nu oficiez enigma ritualului, nu sunt spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, nu mă aflu pe tărâm folcloric. Sunt pur și simplu un om bolnav, care nu știu ce se petrece cu mine și nimeni nu mă poate vindeca... De aceea, tăcerea este strategică. Nu mai urlă pe fundalul cosmic nici Femrâi, nici demonul. Nu mai circulă halucinații vizuale, ucigașe, Proparan nu injectează, clipă de clipă, toxina prostiei

paranoice ca să ucidă orice cuvânt pe care îl concep și prin care vreau să mă exprim, și, ceea ce este esențial, mă aflu acum în reptila malignă din gura lui Histrosen, care supune psihia numelui inefabil la chinul groaznic al neîncrederii în talentul de a scrie cartea despre oficiere, ... nimic din toate acestea nu se întâmplă, de aceea tăcerea strategică s-a instalat de pretutindeni și este respectată cu strictețe pe scena teatrului absurdului. Și ceea ce este iarăși important, sunt singur în cosmos! Chiar dacă s-ar găsi cineva care să simtă compasiune, nu mă poate ajuta cu nimic! Nestingherită, Femab mă îmbăiază în veninul galben de ură, iar tortura la care mă supune Histrosen, trufașă, universală, pare perpetuă!

Marți, 29 aug[ust] [19]72

Recitit capitolul scris dimineața și găsit un paragraf excelent. Ca de obicei, Proparan pretinde că el l-a scris. lasspu i-a vârât, în reptila malignă din gura lui, psihia numelui inefabil furată de la mine, astfel că mă aflu acum în gura monstrului. Această situație îi permite să stea la masă, pe scaun, exact unde stau eu, și să execute toate mișcările pe care le execut eu. Să pretindă că este cel ce sunt eu. Este o stare de lucruri comică, în ultimă instanță, și aș suporta-o ușor, dacă Proparan nu mi-ar injecta tot timpul veninul prostiei paranoice care mă îmbolnăvește. El uită, cu viteza fracțiunilor de secundă, absolut tot ce fac eu. Mâna lui conduce stiloul pe hârtie, ochii lui văd pagina, mintea lui reflectează la cuvintele ce trebuie combinate în fraze. Această pândă necontenită a acțiunilor mele și imitarea lor în fracțiuni de secundă, astfel încât să se suprapună complet și să pară că el este cel ce sunt eu, devine posibilă

prin faptul că psihia numelui inefabil, din structura mea sufletească, se află în reptila malignă din gura lui, și monstrul o silește să manevreze rapid toate mișcările pe care le săvârșesc eu, încât să se creeze confuzie între el și mine. Adică, să cred, la un moment dat, că sunt Proparan. Scopul, firește, este înnebunirea mea completă. Procedeul are partea lui comică. Nu m-ar tulbura atât de mult și nu aș socoti că îndur o suferință tragică, dacă monstrul nu ar săvârși chinul la un nivel de îngâmfare cosmică, pe care nu o înțeleg ușor. Toate tertipurile lui sunt însoțite de sloganurile lui Fernrâi, nedeslușite și ele. De când am început să scriu această pagină, glasul ei n-a încetat o secundă să sonorizeze, pe fundal cosmic, o propozițiune ale cărei cuvinte într-adins le-a estropiat, ca să nu le înțeleg. In sfârșit, Fernrâi a ieșit din rezerva sibilinică și a amplificat descifrabil: - Ce-am făcut, mă? Se referă la termenul „estropiat", pe care mă înfruntă că n-am dreptul să-l întrebuințez, ca fiind incult. Acum, îmi devine clară trufia lui Proparan. El este fiul spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, și acest rang îi dă dreptul la un dispreț suveran față de mine, care sunt spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei. Disprețul lui este justificat de faptul că spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, este socotit Dumnezeu și idolatrizat. în vreme ce spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei este batjocorit, iar psihiile numelor inefabile, în care el se divide, se află în reptila malignă din gura lui și supuse la chinul demenței. Aceste demonstrații nu-1 interesează pe Proparan. El mă înfășoară, fără argument, în nebuloasa prostiei paranoice și nu scapă o secundă, din zi și din noapte, fără să mă chinuie. Bucuria lui imensă, în momentul de față, este că aceste cuvinte par inepte, indiciu precis de nebunie, și lipsite complet de interes.

Miercuri, 30 aug[ust] [19J72

Tăcere calculată. Spiritul demonic încearcă o variantă: să-1 pună pe Proparan, care înscrie senzații vizuale în cercul de foc al lui

Spacodral, să scurme pământul și, în modul acesta, să pară că mi se adresează tot mie. Proparan nu reușește însă, cu tot efortul ce-1 face de a mă fixa și de a-mi transmite radiatii ale veninului prostiei paranoice, încercarea demonului este ursită eșecului deoarece „... aperuit terra os summ, et absorbuit flumen quod misit draco de ore suo" (Apocalipsa, 12, 16). („... și-a deschis pământul gura și a'nghitit râul pe care Balaurul îl aruncase din gura sa") Nu la acest punct al Apocalipsei mă aflu, ci Ia cap[itolul] 22, 18-19. Strădania lui Proparan este să șteargă: „... Si quis apposuerit ad haec, apponet Deus super ilium plagas scriptas in libro isto. Et si quis diminuerit de verbis libri prophetiae hujus, auferent Deus partem ejus de libro vitae, et de civitate sancta, et de his quae scripta sunt in libro isto. " („...Dacă le va mai adăuga cineva ceva, Dumnezeu îi va adăuga plăgile care simt arătate în cartea aceasta; iar de va scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea cea sfântă, care simt arătate în catrea aceasta") senzațiile și ideile de bucurie și să înscrie senzații și idei de batjocură. A început, însă, înscrierea în cercul de foc al lui Spacodral.

Joi, 31 augjust] [19J72

Recitit capitolul despre onomatopeul lui Histrosen. Nădejdea că am ajuns la redactare definitivă. Hotărârea

mea este să lucrez, în acest ritm, până la anul pe vremea aceasta, dacă nu și mai mult! Dar cred că am intrat într-o fază finală și o voi termina mai curând decât am planificat. Femab îmi dă târcoale și sonorizează cu un timbru direct, de fiară, fără camuflaj. îmbărbătează partenerii, cele șapte capete cu cele șapte diademe și cele zece coame: „...draco magnus rufus, habens capita septem, et comua decern, et in capitilus suis diademata septem" („.. .un Balaur mare, roșu ca focul, având șapte capete și zece coame; și pe capete, șapte cununi împărătești") sau: ... bestiam e mari ascendentem, quae habibat capita septem, et comua decern et nuposita comibus decern diademata. din mare o Fiară având zece coame și șapte capete; și pe coamele ei, zece steme") (Apocalipsa, 12,3; 13,1).

Vineri, 1 septembrie] [19J72

Proparan manevrează persistent, jubilând la ideea că este indescriptibil. Atâta voluptate produce această presupunere, încât întreg teatrul absurdului îi stă la dispoziție cu tot soiul de sugestii, ca să facă tortura mai spectaculoasă. Demonul prostiei paranoice îmi bate genunchii cu labele, sugerând că bate toaca, fără să-i fie teamă, fiindcă nu el este „ucigă-1 toaca". In realitate, execută un ritual recomandat de Fempa, prin care încearcă să se eschiveze de la înscrierea în cercul de foc al lui Spacodral. Bestia are tupeul straniu al cuiva care ar intra în casă și ar efectua tot soiul de mișcări cu intenția să te scoată din sărite. Fără să justifice pentru ce a pătruns în cameră, nici măcar pe unde a venit, pe ușă sau prin ferestre, se apleacă întâi la scaunul unde șed, se apropie de comisura dreaptă și-mi vâră în gură reptila malignă a făpturii lui hâde. lasspu, care stă mereu lângă el, pufăind din nas, îi introduce, în reptila malignă, „murele negre" ale

materializării spiritului pur și, pe temeiul acestui fapt, săvârșește toate acrobațiile menite să mă exaspereze. Silește psihia numelui inefabil, introdusă în reptila lui malignă, să execute figuri de gimnastică, adică, transformă senzațiile audierii numelui divin, rostit de Studentă, în senzații vizuale și mă obligă să vizionez, involuntar, corpul lui hidos de bestie, injectându-mi astfel toxina prostiei paranoice. Chiar în clipa când silește psihia numelui inefabil să activeze, transmițând senzații vizuale de batjocură, el infuzează toxina, pentru că activitatea la care o supune constă în emiterea onomatopeului, care imită călcatul piciorului într-un excrement. Rostirii numelui divin, Proparan îi opune onomatopeul, care imită călcatul piciorului într-un excrement. Acest glas este toxina prostiei paranoice, pe care o infuzează psihiei numelui inefabil, silind-o să activeze contrar spiritului pur al numelui divin, producând senzații de toate categoriile, de batjocură și tortură. Demonul jubilează la ideea că nimic nu este clar din ce am spus. - Ia-o de la începu! Ia-o de la început!, sonorizează perfid. Să exprim, adică, din nou, teoria transformării senzațiilor auditive în senzații de orice categorie. Nu o

iau de la început, pentru că intenția mea este să par nebun și să nu mă preocupe decât boala mea.

Sâmbătă, 2 septembrie] [19]72

Un număr al lui Proparan, în aparență dificil de explicat. Fempa a colectat, pe parcursul vieții mele, toate cuiele, țintele, țepușele și chiar bețișoarele, toate „obiectele" pe care le-am „bătut" cu un ciocan sau altă unealtă, în ceva. Gestul baterii unui „cui" simbolizează o

mișcare din oficierea enigmei. Furându-mi psihia numelui inefabil, care exprimă această mișcare, și care este simbolizată prin baterea unui cui, și vârând-o în reptila malignă din gura lui Proparan, acesta o silește să mimeze baterea cuiului, ca să dovedească, astfel, că efectuează mișcarea din oficierea enigmei pe care o simbolizează.

Când citesc, mă pomenesc, la un moment dat, că nu mai pot să țin ochii fixați asupra cuvintelor și că trebuie să-i mut imediat de la un cuvânt la altul. Mai ales, când deschid ziarul și urmăresc titlurile. Abia încep să citesc un cuvânt dintr-un titlu și simt cum privirea îmi este împinsă în altă parte, și sunt silit să părăsesc titlul înainte de a termina lectura. Efortul de a rezista la această violentare nu dă rezultat. Fără voia mea, trebuie să sucesc capul și [să] întorc ochii spre alt cuvânt. Dar nici asupra acestuia nu-i pot ține fixați mult, sunt împins iarăși în altă parte, fără să mi se permită să sesizez bine sensul cuvintelor pe care am vrut întâi să le citesc. Cum se explică această formă de tortură, care, dacă ar fi dusă până la capăt, ar însemna, pur și simplu, imposibilitatea de a citi? Hârtia, pe care o citim, simbolizează corpul Studentei, pe care sunt scrise numele inefabile. Știm să citim pe hârtie, fiindcă știm, în prealabil, să citim numele inefabile pe corpul Studentei! Or, primul nume inefabil, pe care trebuie să-1 citim, este acela al mișcării oficierii infailibile, care este simbolizată prin baterea unui cui. Proparan silește psihia numelui inefabil, furată de lasspu din gura mea și vârâtă în reptila malignă din gura lui, să mimeze mișcarea baterii cuiului, operație în care eu m-am arătat uneori nervos, mi-a căzut cuiul din mână, am aruncat ciocanul etc. Mimând această operație, în care eu

n-am ținut ochii fixați prea mult asupra locului unde am bătut cuiul, Proparan mimează, implicit, mișcarea oficierii enigmei, simbolizată prin baterea cuiului, și mă acuză

astfel că n-am ținut ochii fixați suficient asupra numelor inefabile, pe care trebuia să le citesc pe corpul Studentei, în timpul oficierii enigmei. Astfel, supunând psihia numelui inefabil să mimeze mișcările baterii cuiului, și suprapunând aceste mișcări citirii numelor inefabile de pe corpul Studentei, Proparan mă forțează să schimb rapid privirea de la un cuvânt la altul, fără să sesizez corect sensul, așa cum am mutat privirea în operația baterii cuiului. Tortura se bazează pe pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii enigmei, fiindcă, în realitate, cel care nu bate cuiele bine, deci, care nu citește numele inefabile pe hârtia corpului Studentei, este Proparan. Chinul devine posibil numai prin furtul psihiei numelui inefabil din gura mea de către lasspu și introducerea lui în reptila malignă din gura lui Proparan, care îl silește să reproducă, în batjocură, mișcările baterii cuiului, care simbolizează, simultan, mișcările oficierii infailibile și mișcările citirii numelor inefabile pe hârtia albă a corpului Studentei. Că explicația pare stranie nu are importanță, pentru că Proparan nu urmărește decât să mă supună la chinul nebuniei, prin acest mecanism destul de dificil de lămurit.

Duminică, 3 septembrie] [19]72

Venit Nelu, cu „Dacia", pe la orele zece. Am continuat, totuși, scrisul și am terminat capitolul. După-masă, pe la două și ceva, am plecat la Târgoviște, într-o plimbare. A mers și Mărioara cu noi. După-amiaza, în orașul modest, cu muncitori și muncitoare pe străzile liniștite. După un mic ocol pe la Mitropolie, Sala de arme, Curtea domnească, Tribunal, am ieșit din oraș cu intenția să plecăm spre Pucioasa. Ne-am pomenit pe șoseaua spre Găești și nu ne-am mai întors. Ne-am oprit la cabana Dragodana, unde am consumat crenvurști și bere. Acasă, în sat, pe lumină. O zi plăcută. Au rămas, în amintire, colinele mărunte cu ierburi și flori, Valea Dâmboviței, dar,

îndeosebi, pădurea de la Dragodana. Elegia întoarcerii prin locuri pe unde am mai fost, dar pe unde nu știu dacă voi mai reveni.

Luni, 4 sept[embrie] [19J72

Citesc, în *Scânteia,* din 30 august (miercuri): „la Universitatea] din Buc[urești] au continuat marți lucrările celui de al VII-lea Congres internațional de estetică". Caut *Scânteia,* din 29 augțust] și n-o găsesc. Caut și pe cea din 28 aug[ust], pentru că, dacă lucrările au „continuat marți", rezultă că au început luni. Găsesc exemplarul, dar nu scrie nimic despre congres. Proparan, care stă la pândă și-mi înregistrează toate acțiunile, ideile și senzațiile, mă acuză că nu-1 las să citească *Scânteia,* de marți, 29 augțust] - numărul pe care eu îl caut și nu-1 găsesc. Nu eu sunt cel ce dorește să citească despre „începutul lucrărilor Congresului de estetică", ci el, dar eu îi ascund ziarul pe care zadarnic îl caută. Femrâi, înălțată pe piedestal cosmic și umflată în dimensiuni incomensurabile, sonorizează sloganul: - Cer chin! Cer chin! Cer chin! Sugerează că Tâlhaero și alte genii creatoare solicită spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, să mă supună la tortura demenței ca pedeapsă că-i ascund ziarul lui Proparan și nu-1 las să citească despre congresul de estetică. Tortura nu întârzie să se producă și vreau să explic mecanismul. Fempa a colectat toate dovezile „materiale" ale tuturor „căutărilor" din viața mea. De câte ori am pierdut ceva, ea a uitat psihia numelui inefabil, de fapt, nutrimentul în care s-a întrupat spiritul pur al numelui divin, care a activat atunci în structura mea sufletească! O pune pa lasspu să-mi fure acel aliment, cât de modest, și-l introduce în reptila malignă, din gura lui Proparan. Acesta silește psihia numelui inefabil,

fenomenalizată în aliment, să sonorizeze un onomatopeu, care imită zgomotul eliminării materiilor fecale din organism. Materiile fecale constituie obiectul pe care l-am pierdut și pe care l-am căutat totdeauna. In momentul când forțează psihia numelui inefabil să sonorizeze onomatopeul cu această semnificație, Proparan îi injectează veninul secretat de reptila malignă, care produce suferința nebuniei.

Cum se explică acest efect morbid? Tempa știe, după consiliul colaboratorilor clandestini, că, de fapt, orice căutare din viața mea este un simbol al căutării numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei. Dacă nu am căuta aprioic numele divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărui spirit pur se întrupează în nutrimentul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, nu am ști să căutăm nimic, fiindcă nu am ști că am pierdut ceva. Când Proparan silește psihia numelui inefabil să sonorizeze onomatopeul, care imită eliminarea materiilor fecale din organism, el sugerea că materiile fecale constituie obiectul pe care l-am pierdut și pe care îl caut. Toxina acestei batjocuri se infiltrează în sânge, întunecă luciditatea conștiinței, din toate părțile sunt asaltat de halucinații vizuale, de atingeri infecte și mirosuri fetide. Toate aceste senzații sunt provocate, ca și onomatopeul emis de Proparan, prin psihiile numelor inefabile furate de lasspu și Tâlhaero, și introduse în gura partenerilor teatrului absurdului, care colaborează cu Proparan, la spectacolul de chin cerut de Femrâi. Demonul pretinde că aplică legea și mă pedepsește, pe drept. Omul este dator să caute numele divin al ideii materiei eterne, de pe corpul Studentei, care este creatorul limbajului și Dumnezeu. Eu îi ascund lui Proparan gazeta și-1 împiedic s-o caute. - Cer chin!, amplifică Femrâi sloganul, iar demonul mă pedepsește pentru că ignor legea și nu caut

numele divin. Iar pedeapsa mi-o aplică Proparan, silind psihia numelui inefabil să sonorizeze onomatopeul, care imită eliminarea fecalelor: acesta este ceea ce am pierdut și ceea ce caut. Aplauzele nu mai contenesc pe scena teatrului absurdului.

Marți, 5 septembrie [19J72

A doua zi de întrerupere. Ieri, fost la admiterea lui Dănuț Spânu. Azi, activitate în grădină, bătut la nuci, cules la prune și alte treburi. Mâine, iarăși pauză, fiindcă merg din nou la Topoloveni, pentru admitere. Nu cred că are importanță întreruperea, totuși, caut, pe cât posibil, să o evit. Mă aflu în sezonul recoltării: prune, porumb, nuci, dovleci, fasole, și pauzele sunt inevitabile. Un mârâit sinistru al

lui Femab, un onomatopeu, care imită scârțâitul unei roți neunse. Bestia îmi acoperă tot corpul, de la frunte până la tălpi, cu o substanță galbenă de pucioasă, represalii că nu-1 las pe Proparan să lucreze și-l silesc să-ntrerupă scrisul. Femab silește stihia numelui inefabil, furată de lasspu și vârâtă în reptila malignă din gura ei, să formuleze acest onomatopeu, a cărui toxină instantanee, inoculată în organism, este extrem de aplaudată de public. Bestia coboară foc din cer, fiindcă se adresează cu tandrețe lui Proparan, pe care îl consolează de necazul pe care i-1 produc. In realitate, mă chinuie enorm, pentru că silește psihia numelui inefabil să formuleze un onomatopeu, care imită scârțâitul unei roți neunse, ca să exprime ideea că, deși neunsă, roata tot merge, de dragul lui Proparan. Femab este în tandrețe cu „prostălăul paranoic", pe care-1 consolează că eu îl împiedic să lucreze trei zile la cartea

despre oficierea infailibilă. De fapt, un aspect obișnuit de tortură, una din isprăvile lui lasspu, care îmi fură necontenit psihiile inefabile și le dăruie lui Femab.

Miercuri, 6 septfembrie] [19J72

Zi de tristețe. Dănuț Spânu nu a reușit la admitere. Am întrerupt scrisul trei zile la rând fără folos. Necazul nu constă numai în sustragerea zadarnică de la lucru, ci în mâhnirea cauzată Zinei de insucces. Se creează o serie de nemulțumiri în lanț. Corigența a adus cu sine amânarea examenului din iunie, iar prezentarea în septembrie când sunt locuri puține și candidați pe un loc mai numeroși, nereușită. Zina a suferit, pe etape, din aceste cauze. Iar toate acestea se grefează pe fondul principal de deprimare, creat de boala lui Marian și dificultatea de a-1 duce la spital. Am ajuns la convingerea că nu mai putem suporta eșecurile. Ele se îngrămădesc, totuși, unele peste altele, fără perspectivă de bucurie de nicăieri.

Joi, 7 septțembrie] [19]72

Reluat lucrul. Dificil de spus, dacă am ajuns la o performanță literară general acceptabilă, din cauza fondului extrem de original de care se „lovesc" toți editorii. Strădania mea este să par că nu mă preocupă fondul. Fiindcă, din cauza acestui fond, voi fi socotit nebun, preocuparea mea este să descriu nebunia. Să amuz, să atrag, să interesez prin suferință și să fiu, astfel citit, adică să-mi fie acceptată cartea spre publicare. îmi dau, pentru această reușită, doi ani de acum încolo! în '74 sper să tipăresc fragmente din „un biet nebun". Până atunci voi scrie, voi transcrie, voi reface și voi nădăjdui.

Vineri, 8 septțembrie] [19J72

Continuat lucrul, în aceleași condiții de nesiguranță. Uneori, îmi vine să cred că siguranța trebuie să mi-o dea faptul că descriu realități, că realizez un „verism" indiscutabil. Ca și când m-aș afla pe o insulă cu faună și floră complet necunoscute de oameni. Logic, ar trebui să intereseze tot ce spun despre acest tărâm necunoscut. Cum nu există posibilitate de verificare, risc să par că ofer o ficțiune, că sunt prada unei imaginații morbide. Că insula cu fauna și flora necunoscută dovedește doar nebunia mea. Accept și această situație, numai să-mi pot descrie nebunia. Ar fi ultima soluție și cea mai bună. Și, până la urmă, voi rămâne la ea. îmi trebuie calm și răbdare.

Sâmbătă, 9 septțembrie] [19J72

Zi de tortură specială. Tematica: lipsa talentului literar. Până să închei propoziția, Proparan se anunță printr-un epitet proiectat cosmic! Eu îl acuz că nu are talent și l-am torturat toată ziua. lasspu i-a pus, în reptila malignă din gură, psihia numelui inefabil, fenomenalizată într-un castravete murat. Proparan molfăie, între buzele negre, mișcate

fără clintirea maxilarelor, bucata de castravete și sonorizează onomatopeul, prin care îmi inoculează toxina prostiei paranoice. Căci, bucata de castravete, fiind psihia numelui inefabil, face parte din sufletul meu. Silește, deci, sufeltul meu să emită un oftat, prin care eu îl acuz pe Proparan că nu are talent literar. Prin această activitate silnică, secretă toxina pe care mi-o inoculează instantaneu,

simultan cu oftatul. Tot timpul cât bucata de castravete murat, care face parte din sufletul meu, se află în gura lui, și el o silește să sonorizeze oftatul, prin care batjocorește psihia numelui inefabil întrupat în ea și îmi inoculează veninul secretat instantaneu. Lucrurile par încâlcite. Prin talent literar, Proparan o înțelege pe Femotra. Când pretinde că-1 acuz că nu are talent literar, sugerează că-1 acuz că nu o are pe Femotra. Silind psihia numelui inefabil să sonorizeze oftatul, prin care îmi exprim acuzația că nu o are pe Femotra, îi inoculează veninul secretat prin această activitate silnică. De altfel, nu ar trebui să deslușesc nimic și nici să caut o justificare, pentru că Proparan procedează fără argument, ci din impulsul prostiei paranoice. lasspu îi pune, în reptila malignă din gura lui, psihia numelui inefabil, întrupată într-o bucată de castravete murat. Și eu, în modul acesta, mă aflu în gura lui. Se așează pe scaun, în locul meu, și, cu stiloul în mână, scrie ce scriu eu. însemnează că mă îmbracă în nebuloasa prostiei lui paranoice și tot timpul îmi infuzează toxina care mă desparte de Studentă și mă face inapt să concep ce este talentul literar. Fără ajutorul Studentei, nu pot ști ce este. Proparan s-a proțăpit, ca o matahală, peste întreaga mea făptură, ca să mă împiedice să mă gândesc corect la Studentă. Nu trebuie să am de la ea nici un fel de senzație, de nici o categorie. In special, senzațiile vizuale trebuie să lipsească. Fiindcă, orice senzație vizuală de la ea devine expresie artistică. Și, cum senzațiile trec dintr-o categoria într-alta, însemnează că senzațiile, de orice categorie, ce-mi vin de la Studentă, sunt expresii artistice. In alt loc, am lămurit clar acest proces. Este vorba, în esență, de dragostea pentru peisaj, de mirosuri plăcute, de sunete și melodii înregistrate în memorie, de desfătări tactile sau gustative. Toate aceste procese nu sunt posibile, dacă, în prealabil, nu am avut senzații sonore de la Studentă, dacă nu am auzit rostirea numelui divin, în oficierea

infailibilă. De asemenea, dacă nu am avut de la alimentele în care se întrupează spiritul pur al numelui divin, senzații de orice categorie. Iubim peisajele din natură și primim de la ele senzații de orice categorie, fiindcă, în prealabil, iubim „alimentele" întrupării spiritului pur al numelui divin, prin care ne vin toate aceste senzații din natură. Expresie artistică însemnează, în acest caz, orice cuvânt care descrie o senzație de orice categorie, dar care simbolizează un nume inefabil de pe corpul Studentei, fenomen realizat printr-un aliment prin care vorbim. A avea talent literar însenneează, ca atare, a cunoaște această corespondență subtilă dintre peisaje, sunete, mirosuri, senzații tactile și de gust, și numele inefabile de pe corpul Studentei, prin al căror spirit pur le exprimăm.

- Nu este clar!, sonorizează cu tupeu obraznic Femrâi, căreia lasspu i-a pus, în reptila malignă, un măr furat din gura mea.

- Nu e clar!, repetă insolentă, supunând psihia numelui inefabil, întrupată în „măr", să sonorizeze sloganul prin care insinuează că Proparan a scris acestea, și eu îl acuz că nu este clar. în realitate, vrea să-mi inoculeze, în organism, o toxină foarte violentă, prin care să-mi întunece luciditatea și să nu mai văd limpede correspondeța dintre un peisaj cu arbori și diverse flori de câmp, presărate cu maci, vizionat lângă calea ferată, într-o vară. Mi-a rămas, în memorie, încărcat cu afectivitate, tocmai fiindcă simboliza o parte a corpului Studentei, examinată prin numele inefabil, care mă ajută acum să văd peisajul în memorie. Spiritul pur al numelui inefabil mă ajută să văd peisajul în memorie, dar mă ajută, în același timp, să văd și locul de pe corpul Studentei, simbolizat prin acest peisaj. Descrierea peisajului are valoare de expresie artistică, în măsura în care forța lui de simbolizare este limpede și se pricepe că, referindu-mă la câmpul cu flori de maci, mă refer, de fapt, la locul de pe corpul Studentei, exprimat prin numele inefabil. Cuvintele au, așadar, o dublă semnificație: sunt, întâi, sinonime cu

numele inefabil de pe corpul Studentei și, apoi, denumesc peisaje și realități din natură, care ne simt „simpatice", pentru că simbolizează ceva din corpul Studentei. Talent literar însemnează, așadar, talent de a simboliza, de a găsi corespondența dintre cadrul

naturii și cadrul existenței Studentei, pe tărâm folcloric. întâi există Studenta, și apoi cadrul naturii, pentru că întâi există limbajul și apoi obiectele pe care le denumesc. In laboratorul ei, Fempa studiază minuțios acest proces, pentru ca, furându-mi psihiile numelor inefabile, să-mi fure, implicit, și peisajele, și orice raportare sensibilă la realitate și, în modul acesta, să mă separe de Studentă, iar toxina ce mi-o inoculează, să-mi provoace suferința nebuniei. Cum se poate constata, din sloganul lui Femrâi: „Nu este clar". Aceste cuvinte sunt rostite prin psihia numelui inefabil, într-un măr furat din gura mea de lasspu și introdus în reptila malignă, din gura lui Femrâi. Spiritul pur al acestui nume inefabil aducea, în memorie, senzația vizuală a unui peisaj care simboliza locul de pe corpul Studentei, denumit prin numele inefabil. Supunând la tortură psihia numelui inefabil, Femrâi întunecă, în conștiință, primul peisaj și mă împiedică să văd locul de pe corpul Studentei pe care îl simbolizează.

- Dacă pot!, conclude Femrâi impertinentă, referindu-se la faptul că, atâta vreme cât lasspu îi va introduce în gură psihia numelui inefabil furată de la mine, va proceda la fel.

Duminică, 10 sept[embrie] [19]72.

Citesc un articol, în *Magazin istoric* din septfembrie] [19]72. In parcursul lecturii îmi pun diferite întrebări, bunăoară, cine a fost bancherul Fust, asociatul lui

Gutenberg, la tipărirea *Bibliei* din Mainz (1456)... Dacă a fost prieten cu Gutenberg, pentru ce a avut proces cu el? Sunt, deci, atent la ceva. Tâlhaero, care pândește, clipă de clipă, toate acțiunile, o pune pe lasspu să-mi smulgă din gură psihia care exprimă această preocupare, incorporată într-un biscuit. Fempa o vâră în reptila malignă din gura lui Proparan și acesta se repede furios să mă sugrume, fiindcă nu știe cine este Femotra. Orice întrebare mi-aș pune asupra nu importă cărui lucru, din lecturi sau din viața de toate zilele, este anunțată rapid, în felul acesta lui Proparan, adică psihia care o elaborează este introdusă în reptila malignă din gura lui și este silită să declare că nu știe cine este Femotra. Prin această mărturisire silnică,

Proparan infiltrează veninul prostiei paranoice, extrem de violent și dureros. Simultan, este asociată și Femotra căreia, de asemenea, Tâlhaero îi vâră în gură psihia fenomenalizată printr-un biscuit, și ea o supune la chinul cumplit al clămpănirii buzelor, fără deplasarea maxilarelor, prin care batjocorește mișcările oficierii infailibile. In același timp, Tâlhaero o alimentează și pe Femrâi, care sonorizează cu impertinență bestială sloganul: -Ce nu știi?, acuzându-mă că nu știu cine este Femotra și simulând că eu însumi mărturisesc acest lucru, deoarece psihia, vârâtă de Tâlhaero în reptila malignă din gura ei, este furată de lasspu de la mine. Simultan, trei reptile maligne silesc psihia numelui inefabil, furată din gura mea, să sonorizeze că „nu știu cine este Femotra", și, din trei părți, mi se infiltrează veninul secretat prin această activitate silnică. Durerea produsă este foarte stranie și nu se poate compara cu alta. Ea străbate organismul cu atât mai intens, cu cât nu pot pricepe de ce simpla întrebare asupra unui amănunt de lectură dă prilej celor doi monștri să inoculeze toxina care o provoacă. Dacă nu-mi pun întrebarea, Tâlhaero nu intră în acțiune și

nu stârnește intervențiile în lanț. De ce, prin urmare, dacă mă întreb ceva, cum se întâmplă acum, despre bancherul Fust, asociatul lui Gutemberg, atenția încordată creează momentul oportun pentru cei trei monștri să se repeadă și să-mi inoculeze simultan veninul secretat, care cauzează durerea persistentă, aproape insuportabilă? S-ar părea că este un secret pe care numai Fempa îl cunoaște. Nu importă obiectul pentru care mă întreb, poate fi bancherul Fust sau oricine altcineva, ființă sau lucru. Important este că psihia numelui inefabil, din structura mea sufletească, se întreabă ceva, este activă. Pe această psihie activă o pândește lasspu, o dă Femotrei să o vâre în reptila malignă, le distribuie, concomitent, lui Proparan, Femotrei și lui Femrâi să le inoculeze veninul demenței, supunându-le să sonorizeze silnic sloganurile de batjocură a oficierii infailibile. Aceasta însemnează că nu știu cine este Femotra! Simt silit să testez eu însumi că Femotra ține locul Studentei în cosmos, deoarece execută, necontenit, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile. Spiritul pur al numelui divin, fenomenalizat prin „aliment", este silit să testeze despre el însuși că se

naște din pantomima, prin care, necontenit, Femotra batjocorește mișcările oficierii infailibile. De aceea, veninul secretat de reptila malignă și infiltrat, instantaneu, psihiei numelui inefabil, în care se manifestă spiritul pur al numelui divin, este cel mai violent și cauzează o durere foarte greu de suportat. Ca să fie absolut sigur de efect, Tâlhaero a asociat pe cei trei monștri, și veninurile lor lucrează prin trei categorii de senzații: vizuale - Proparan, olfactive - Femotra, și sonore - Femrâi. Ca întotdeauna, demonstrațiile nu au valoare. Importantă este suferința pe care o provoacă vizionarea involuntară, senzațiile olfactive fetide și sonorizarea impertinentă.

Luni, 11 sept[embrie] [19]72

Citesc, într-o pagină anterioară a *Jurnalului:* „Nu sunt epuizat, mai am resurse!". Ca o pasăre de pradă malefică, dându-mi târcoale, Femrâi repetă: „Nu sunt epuizat, mai am resurse!" Glasul îi este plâns, insinuează că se vaită, că nu o las să citească jurnalul pe care ea l-a scris. După câteva ocoluri, vocea i se împuținează, se estompează și tace. Aș zice că Femrâi a dispărut, că a fost singura pasăre de pradă care m-a vizitat, a constatat că nu izbutește nimic și a plecat. Se așterne tăcerea demonică, strategică. Nici vorbă să fi plecat Femrâi. Tâlhaero i-a introdus, în reptila malignă, porția de omletă pe care am mâncat-o astă seară. Prin această omletă, în care s-a întrupat spiritul pur al numelui divin, ea a rostit: „Nu sunt epuizat, mai am resurse!", silind-o să gândească, în mod absurd, că eu rostesc aceste cuvinte, pe care le fur din jurnalul lui Femrâi. Mă aflu, deci, în reptila malignă, din gura lui Femrâi, ființa mea a dispărut în matahala ei teratologică, pe care o simt asfixiindu-mă din toate părțile, sufocându-mă aici, pe scaun. Monștrii s-au strâns în jurul meu, tac strategic și privesc cum Femrâi șade pe scaunul meu, ține stiloul în laba ei veroasă, apasă cu gheara hârtia, se preface că urmărește scrisul și, în tot acest timp, o secundă nu încetează să molfăie, în reptila malignă din gura ei, omleta întrupării spiritului pur al numelui divin, furat, de lasspu, din gura mea, pe care o silește să sonorizeze: „Nu-i adevărat, mă! Nu-i adevărat, mă!" Jocul sinistru al

lui Femab, minuțios calculat de Tâlhaero, pe care se bizuie Femab, are ca scop să nu mă gândesc o secundă la Studentă, să nu simt căldura emoției erotice pure, pe care ea mi-o transmite din oficierea infailibilă. Ca să reușească manevra, să-mi capteze complet atenția și, clipă de clipă,

să nu simt decât veninul infiltrat de reptila malignă, în al cărei laringe mă aflu prin psihia numelui inefabil, spiritul demonic o instruiește pe Fernrâi, ca un dirijor, și veghează ca sonoritatea impertinentă a glasului să nu scadă, ci să se mențină și să crească. Arogantă, trufașă, cu un tupeu inimaginabil, Fernrâi silește psihia numelui inefabil, din reptila ei malignă, să sonorizeze: „Nu-i adevărat, mă! Nu-i adevărat, mă!", sugerând că eu rostesc sloganul, că mă adresez lui Proparan, pe care îl sfidez și îi declar că nu e adevărat că Fernrâi ține acest jurnal despre oficierea infailibilă, ci eu mă laud că-1 țin. Proparan își face apariția, inoculându-mi, pe cale vizuală, toxina imundă a umilinței și a revoltei zadarnice. Tâlhaero, care regizează totul, vâră în reptila malignă, din gura lui, psihia numelui inefabil, furată de lasspu, și o silește să gândească fals, că Fernrâi este Studenta, care scrie cartea despre oficierea infailibilă. Același Tâlhaero o pune în rol și pe Femotra care, precum se știe, pretinde că este Studenta și că scrie cartea despre oficierea infailibilă. lasspu vâră, în reptila malignă, din gura Femotrei, psihia numelui inefabil pe care o silește să gândească fals și să execute pantomima de batjocură a mișcării oficierii infailibile, insinuând că este Studenta. Simultan, trei monștri infiltrează veninul de ură, de batjocură și de prostie paranoică, cu scopul să mă facă să uit oficierea infailibilă și să nu simt căldura emoției erotice pe care mi-o transmite Studenta. Tertipurile lui Femab, manevrele lui Tâlhaero și sugestiile spiritului demonic nu folosesc însă la nimic. Suferința nebuniei nu mă face să uit oficierea infailibilă, ci, din contră, pricep că, din cauza ei, sunt supus la chin. Iar căldura emoției erotice mă menține mereu viu și lucid, pentru că este însuși spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne din corpul Studentei.

Marți, 12 sept[embrie] [19]72.

De două-trei ceasuri, torturat enorm de un demon numit Scazafranc (scuzați, sunt de cultură franceză!) Individul aparține tipului vizual. își exhibează persistent chipul, propriu-zis masca feței, cu buzele de sus împinse în afară, împăroșate de mustața tăiată scurt. Bărbia mică și retrasă spre gât, în disproporție cu fizionomia, pune în lumină fruntea proeminentă. Dinții ieșiți de sub mustață și trecuți, ca o greblă, dincolo de buza de jos, vor să apuce o pradă. Atât își arată insul, dar este suficient să producă spaimă și să inoculeze o toxină extrem de violentă, intenționată să anuleze căldura emoției erotice din oficierea infailibilă. Tâlhaero și lasspu introduc, în reptila malignă, din gura lui Scazafranc, bobul de grâu al întrupării spiritului pur al numelui divin, rostit de Studentă. El silește psihia numelui inefabil, întrupată în bobul de grâu, să gândească fals și să exprime un onomatopeu de dispreț pentru tărâmul folcloric, unde se oficiază, infailibil, enigma ritualului și rostește numele divin de către Studentă. Se aude un zgomot nearticulat, un fel de tuse savantă, sonorizată silnic de spiritul pur al numelui divin, întrupat în bobul de grâu. Prin acest behăit de factură vădit satanică, Scazafranc silește spiritul pur al numelui divin, din structura mea psihică, să gândească fals, și-i inoculează automat veninul, secretat de reptila malignă, din gura lui. Mă aflu, așadar, în gura lui Scazafranc, și el mă silește să gândesc fals, contrar adevărului, și să disprețuiesc tărâmul folcloric, unde se oficiază, infailibil, enigma ritualului și se rostește numele divin de către Studentă. Instantaneu, această falsă gândire inoculează, în organism, toxina nebuniei. Reptila malignă, din gura lui Scazafranc, în al cărei laringe se află spiritul pur al numelui divin, întrupat în bobul de grâu, inoculează automat toxina nebuniei, prin însăși sonorizarea onomatopeului. Nimic mai impozant, mai arogant, mai savant decât acest onomatopeu. Scazafranc este de

cultură franceză și, împotriva acestei autorități, cine poate lupta? Sonorizarea trufașă, emfatică, se înalță din ce în ce mai sus și se instalează definitiv în cosmos. în cele din urmă, jubilează cu argumentul că mă aflu în gura

lui, că mă folosește ca post de emisiune, cum vrea el și, mai ales, că tot ce am narat aici nu are nici o șansă să fie crezut și că totul se reduce la un spectacol de mare haz, pe care îl dă pe scena teatrului absurdului, supunându-mă la suferința demenței. Este cert că mă chinuiește, că-și face mendrele cu mine, că publicul aplaudă frenetic această secvență de tortură. Toxina ce mi-o infuzează stinge căldura emoției erotice și mă simt izolat în cosmos. Dar el, Scazafranc, are acest „corn", această putere de a izgoni căldura emoției erotice și de a o înlocui cu disprețul pentru oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. Elimină din cosmos căldura emoției erotice și o înlocuiește cu disprețul pentru oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. Cine poate lupta împotriva acestui „corn", care provoacă suferința nebuniei? Semeția lui Scazafranc depășește orice margini. Pe el nu-1 interesează oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. El poate elimina, din cosmos, căldura emoției erotice și o poate înlocui cu veninul disprețului său. Aceasta îl interesează. Pentru aceasta îl apreciază, în grad maxim, Femab și spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, pe care-1 consideră Dumnezeu și-l idolatrizează, îl mai desfată încă o idee: că veninul său produce suferința demenței, despre care Peregrinus nu va putea scrie un cuvânt fără să pară cu adevărat dement.

Miercuri, 13 sept[embrie] [19]72

Aseară, poșta mi-a făcut o surpriză. Mi-a adus o

scrisoare de la Matei Alexandrescu, pe care nu l-am mai văzut de treizeci şi doi de ani. Despre poet păstrez frumoase amintiri din redacţia *Universul[ui] literar* (1936-1940). Stăruie în memorie, o plimbare la Craiova, unde revista a organizat o şezătoare cu colaboratorii săi. Am mers în mai multe autoturisme, dintre care imul al lui Matei Alexandrescu, condus de el. Iată conţinutul scrisorii:
/

Dragă Costache Fântâneru,

Aşa cum noi, cei din generaţia ta, nu te-am uitat, sunt convins că nici tu nu te rupi de viaţa literară, care-şi urmează drumul înainte. Obiectul acestei scrisori este următorul: în volumul trei de *Confesiuni literare,* pe care-1 pregătesc, tu, neapărat, să fii prezent cu bogatele tale amintiri reconstituante ale unei epoci pe care am trăit-o, deci, un interviu cu tine; şi scrisoarea aceasta „sondă" are menirea de a ne înlesni o întâlnire pentru a stabili modalitatea realizării lui, fie la tine, fie la mine, la Bucureşti, unde ai mai fost, cu foarte multi ani în urmă.

Eu am nişte neamuri pe la Leordeni, aşa că trebuie să-mi explici cum pot ajunge la tine, în eventualitatea că aş veni cu o maşină.

Desigur că, din învăţământ, eşti pensionar.

Aştept cât mai neîntârziat răspunsul tău şi-ţi mulţumesc,

Bucureşti, 11IX1972

Matei Alexandrescu

Răspuns

Iubite Matei Alexandrescu,

Scrisoarea primită de la tine m-a surprins mult. însemnează, după cum te exprimi, că unii din generația noastră nu m-au uitat. In ce privește literatura care și-a desfășurat cursul de atunci, nu m-am desprins de ea. Continuiu să scriu și sper să apar curând cu un volum.

Accept bucuros să ne întâlnim, în vederea circumscrierii unui material de amintiri, cu care să figurez în volumul trei de *Confesiuni literare.*

Locuiesc într-un sat periferic al comunei Leordeni și, din cauza traficului forestier al exploatării petrolifere, drumul este desfundat. Nu poți parveni cu mașina la mine, mai ales în această perioadă de ploi persistente. Prevăd două soluții să ne întâlnim. Să vin eu la București și să te vizitez în casa în care, precum bine zici, am mai fost cu multi ani în urmă. Să stăm într-o ședință de lucru și să rezolvăm ce ne preocupă.

Același lucru îl putem face și la Leordeni, dacă rudele pe care le ai aici ne permit această ședință de lucru. Fie că te decizi pentru vizita mea la București sau întâlnirea de la Leordeni, trebuie să mă informezi. Pentru ca revederea noastră să dea rezultat, îți fac o propunere. Dacă te gândești să figurez în *Confesiuni,* printr-un interviu, te rog să-mi trimiți, în prealabil, un chestionar la care să răspund pe îndelete aici și să organizez astfel materialul prin care vrei să mă introduci în volumul tău. La întâlnirea pe care o vom avea, mă prezint cu el și rămâne să-l dezvoltăm și să-l definitivăm. Socotesc că nu ai obiecție împotriva acestui procedeu, care ușurează elaborarea. Aștept să mă informezi ce ai decis în privința întâlnirii, Ia București sau la Leordeni, și, mai ales, dacă consideri oportun să lucrez, în prealabil, după chestionar.

Cu mulțumire că te-ai gândit la mine și cu bucuria de a ne revedea,

C. Fântâneru

N.B. De altminteri, chiar dacă nu intenționezi un interviu, este indicat să-mi trimiți un punctaj, după care să mă orientez și să consemnez materialul de care ai nevoie.

C.F.

Joi, 14 septțembrie] [19J72

Obosit, frisoane, început de răceală, amenințat să cad la pat. Totuși, astăzi redactat *Cornul lui Istovel,* de care sunt extrem de mulțumit. Mai bine nu poate fi scris. De aici, speranța că va fi publicabil. Va avea cititori.

Sâmbătă, 16 septțembrie] [19]72

Destul de grav bolnav. M-am simțit rău de miercuri. Am încercat să rezist, și joi am lucrat. Vineri am căzut la pat. Astăzi am fost nevoit să ies după treburi, dar mă simt tot rău...N-am poftă de

mâncare. Nu știu cum se cheamă boala: răceală, gripă, nu pot însă s-o îndur. Cred că nici mâine n-am să pot lucra. E duminică și am să stau în pat. N. mi-a promis că vine să-mi ia tensiunea! Tratament: aspirină și antinevralgice, frectie cu spirt medicinal și ceai de tei. Ieri, n-am putut mânca nimic. Azi, la prânz, am mâncat o farfurie de ciorbă de pui, și ceai. Seara, doar două înghițituri de friptură și o felie de pepene. Pentru unele mâncăruri, simt repulsie, iar, pentru altele, o poftă curioasă. Aș vrea să mănânc lapte bătut, și mi-a promis fina că îmi aduce mâine.

Iubite Matei Alexandrescu,

Cum era de așteptat, scrisoarea ta m-a surprins mult

și-ți mulțumesc că nu m-ai uitat.

In ultima vreme, locuiesc mai mult la Pitești, încât te rog să mă scuzi că am întârziat și abia azi îți dau răspuns.

N-am rupt „cu viața literară care-și urmează drumul înainte", precum te exprimi pertinent. Continui să scriu, am reapărut în reviste și am un volum predat la o editură.

Prima revedere cred că e bine să fie la București, la tine, în casa unde am mai fost, cu foarte multi ani în urmă. Fixez și data, pe care urmează să-mi comunici că te aranjează: duminică, 24 sept[embrie] Sosesc, deci, în această zi, în jurul orelor zece dimineața și rămân în oraș până spre seară. Te rog să mă anunți, în cursul săptămânii, dacă îți convine data stabilită de mine și n-ai cumva alte treburi. In cazul când ești ocupat sau lipsești din oraș, comunică-mi data care îți convine. Aș prefera 1 oct[ombrie], pentru că duminica dispun de o mașină ce mă poate transporta. Sper, totuși, să ne vedem mai devreme.

în ce privește a doua întâlnire, o vom stabili împreună, poate fi la Pitești sau Leordeni.

Cu bucuria revederii,

C. Fântâneru

Luni, 18 sept[embrie] [19]72

S-au unit patru bestii: Femrâi și Femab, Femotra și Fempa, vegheate savant, la distanță, de lasspu, să-mi producă o halucinație stranie, care să mă îmbolnăvească realmente. Au jupuit de piele o surată spurcată, de care se servesc adesea, când e vorba s-o imite pe Magda și să lucreze în numele ei. Au umplut burduful de piele cu obiecte aparținând Magdei - haine, caiete, batiste, piepteni ... și au încercat să deseneze pe chipul „suratei" trăsăturile fizionomiei ei. Această mistificare, acest maldăr de obiecte

înfășurate în pielea spurcată, o „reprezintă" pe Magda în suferință, la bătrânețe, alungată de Marian, din casele de la Ștefănești și lăsată pe drumuri. Femotra face pe Marian, și îi aplică Magdei diverse lovituri cu piciorul, izgonind-o din casă și prigonind-o pe poteci. Scena este ticluită după rețeta imaginilor toxice. Tot ce văd trebuie să-mi transmită toxina mișcărilor Femotrei, care produc suferință adâncă. Femab și-a fixat contribuția în ochii de pe fizionomia împăiată a suratei. I-a inclus în două cercuri de pucioasă, care sunt, de fapt, două reptile maligne, hidoase, ce infiltrează o toxină absurdă. Scopul, să am halucinația chipului nenorocit al Magdei, la bătrânețe, și să mă cuprindă spaima. Fempa, care decide în ultimă instanță, ia pielea suratei în spinare și execută diferite mișcări din picioare, din șolduri, din întoarceri, ale feței și priviri piezișe, ca să infiltreze, ca și celelalte, toxinele respective și să-mi creeze certitudinea că însăși Magda, ajunsă în acest grad de suferință, se manifestă astfel, ca să mă pedepsească printr-un spectacol de deznădejde. lasspu le vâră necontenit, în reptila malignă din gură, psihiile numelor inefabile, furate din gura mea, pentru ca să le silească să execute aceste scheme de teroare și să-mi infiltreze direct în suflet toxina secretată instantaneu. Toată scena este înotită de vocea sinistră a lui Femrâi, care rostogolește un fel de propozițiune indescifrabilă, insinuând că din cauza bucuriei că sunt pedepsit cum merit, nu poate articula sloganul, ci îl bâlbâie. Scena se petrece în infern, unde Magda a închis-o definitiv pe Femab și convoiul ei diabolic.

Marți, 19 sept[embrie] [19J72

în fiecare seară, pot detașa un „fragment" din

experiența mea, pe care să-l narez plauzibil. De pildă, de la amiază, adică, de șase ceasuri, Proparan îmi roade între dinți laba piciorului drept și-mi infiltrează direct în sânge veninul scârbos al prostiei paranoice. Efectuează mișcările, având, în reptila malignă din gura lui, psihia numelui inefabil furată de lasspu de la mine. Silește psihia să gândească fals și să insinueze că eu sunt cel care îl mușc pe Proparan de picior și că întorc, din când în când, fruntea și mă uit la el, sfidându-1 că nu se poate apăra. Scopul mortificării piciorului și al inoculării gândirii false este să-mi stârnească sentimentul că sunt complet nenorocit, că nimeni nu se gândește la mine, că n-am să reușesc ceva și că toată activitatea mea cotidiană este o manie de om bolnav. Tot ce fac în lumea terestră, printre oameni, stă sub controlul lui Proparan. Un pahar de apă, dacă-1 beau, el îl bea, ci nu eu. Și, fiindcă nu admit și nu cred acest lucru, sufăr consecințe. Roaderea piciorului și vizionarea obligatorie a imaginii lui teratologice confirmă că mă aflu în posesia lui și că nu pot realiza nimic în lumea terestră, din cauza controlului ce-1 execută. Dubla toxină, inoculată prin roadere și prin imaginea vizionată involuntar, are ca efect o stare de mortificare, încât nu știu dacă vorbesc sau tac, dacă sunt singur sau cu altcineva, dacă mă aflu în lumea aceasta sau pe alt tărâm.

Miercuri, 20 sept[embrie] [19J72

Metodele de tortură la care mă supun „bestiile" devin din ce în ce mai stranii. Le alege spiritul demonic al numelui de oprobriu, le recomandă lui Femab, care le ordonă lui Tâlhaero și Proparan, să le pună în practică. Citesc traducerea unui roman italian, în *Secolul 20* (3-4/[19]72). Materialul se întinde pe 30 pagini (209-239), și nu-1 pot termina într-o lectură. Sunt, deci, de la o reluare la alta a volumului, în mână, o curiozitate ce se citește vie pe față. Lectura este un simbol al

vizionării corpului Studentei, care este cartea pe care citim numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur se întrupează în alimentele limbajului. lasspu, la pândă în orice clipă, îmi smulge fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, prin care simt dorința de a citi textul autorului italian și curiozitatea de a o duce până la capăt. Acest fruct al întrupării spiritului pur, prin care activăm intelectual și săvârșim lectura textului concret, îl fură de la mine lasspu și-l introduce în reptila malignă, din gura lui Proparan, care îl pune să gândească fals, că refuz lectura de pe corpul Studentei, azvârl cartea și declar că nu mă interesează, dovadă că las *Secolul 20,* cu proza italiană, și prefer alte treburi neînsemnate. Desigur, toxina se infiltrează în organism, fără nici un argument. Pentru că nici interesul meu pentru proza scriitorului italian nu a scăzut și, iarăși, acest interes nu anulează interesul pentru lectura cărții Studentei, în care citesc numele divin. De ce, totuși, prinde toxina și-și produce efectul? Explicația constă în așa-zisa „lege", pe care o aplică demonul. Când demonul observă că eu părăsesc lectura (Secțolul] 20), el mă acuză că părăsesc lectura cărții Studentei, pe care omul este obligat s-o citească, totdeauna, fără întrerupere. Deci, spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, preia asupra lui tortura, și efectul inoculării toxinei se produce cu aparență de argumentație. Firește, cu mine, care sunt lucid în toate aceste lucruri, chinul nu are nici o justificare. Se realizează o stare de nervozitate bolnavă, destul de gravă, am impresia că am început ceva și am întrerupt și că nu trebuie să întrerup, dar, mai ales, ceea ce accentuează suferința este ideea că tortura este absolut absurdă, că nu mă pot apăra în nici im fel și mă aflu definitiv la cheremul demonilor. Dar, mai ales, suferința se potențează maxim, prin ideea că nararea ei, în modul în care am îndurat-o, nu are nici un sens, că nu mă vindec povestind, fiindcă nu mă crede nimeni, și că

nu sunt decât im „biet nebun", neluat în seamă. Ca să ilustreze acest aspect, să-l sublinieze și să-l facă să pară parte importantă a problemei, în tot timpul desfășurării acestui gen de suferință, pe care agenții direcți o provoacă în tăcere strategică, Fernrâi mormăie, pe fundal cosmic, un fel de slogan indescifrabil, cu timbru satanic, insinuând că

niciodată nu va înceta să vorbească în cosmos, că Femab nu va fi închisă în infern. Vrea să insinueze că ea este Studenta, a cărei carte eu refuz s-o citesc, dar ea nu încetează să glăsuiască în cosmos și să rostească numele divin. Este suprema formă de chin și batjocură, pentru că, în realitate, în tot timpul mormăielii, cu timbru satanic, fructul spiritului pur al numelui divin, furat de lasspu din gura mea, se află în reptila malignă din gura ei, și Femrâi nu face decât să-l silească să gândească fals, în modul arătat, și să-i infiltreze veninul batjocurii, care provoacă nebunia.

Joi, 21 septjembrie] [19J72

- Ce ți-e, bă? Așa încep!, își sonorizează Femrâi sloganul, văzând că mă pregătesc să scriu. lasspu i-a vârât, în reptila malignă din gură, fructul întrupării spiritului pur, în astfel de condiții, încât Femrâi este extrem de trufașă și impertinentă. Psihia numelui inefabil, furată din gura mea, se află în gura ei, așa că, de fapt, ființa mea întreagă se află în gura ei. Imaginea este scabroasă și sinistră. Femrâi (Femeia râioasă), matahala abjectă și senilă, șade pe scaun, exact unde șed, corpul ei de gelatină puhavă îl străbate pe al meu și se confundă cu el, astfel că mâna, care conduce stiloul, este mâna ei, capul, ce stă înclinat și vizionează pagina, este capul ei, ba merge cu similitudinea până acolo că pretinde că sloganul: „Ce ți-e, bă? Așa

încep!" l-am spus eu și l-am adresat lui Proparan, pe care nu-1 las să scrie. Vorbele „așa încep!", în cutezanța bestiei, trebuie să semnifice declarația mea pe plan cosmic, că nu-i îngădui lui Proparan să vină printre oameni, ca întrupare a spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul studentei, și să-și împlinească mesajul. „Ce ți-e, bă?" însemna exclamația mea insolentă în fața constatării că Proparan stătea de vorbă cu Studenta - care nu era alta decât Femotra (Femeia otravă) și se pregătea să scrie cartea despre oficierea infailibilă. Deranjat de mine, Proparan părăsește scaunul, unde, de fapt, nici nu s-a instalat, pentru că continuă să fie „ocupat" de Femrâi, dar, consolat și înarmat de Fempa (Femeia pațachină), se întoarce imediat și, tot timpul cât lucrez,

îmi ține palma dreaptă cu stilou cu tot, în gâtlejul lui imund, și-mi injectează, pe această cale, veninul ruperii oricărui contact cu realitatea, astfel încât scrisul să nu aibă nici un sens. Metoda recomandată de Femab și aprobată de spiritul demonic, care stă, ca de obicei, cocoțat în spinarea bădeserului, ca pe o scară, și privește, se dovedește excelentă, fiindcă tot ce am așternut pe hârtie, până aici, pare o înșiruire de platitudini. Nimeni nu vrea să știe ceva despre Femrâi, despre Proparan, Femab, Femotra, Fempa și lasspu, și despre spiritul demonic impur al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este socotit Dumnezeu și idolatrizat. Orice aș scrie, despre acest subiect, sună fals și nu stârnește interes. Ca să marcheze această situație stranie, că deși umple universul și, în afară de ei, nu mai încape nimeni în el, despre orice se poate vorbi, numai despre ei, nu. Proparan îmi mânuie pe hârtie palma, cu sentimentul disperării că subiectul este ursit ratării veșnice, că nu pot să scriu ceva despre spiritul demonic al numelui de

oprobriu, de pe corpul lui Femab, fără ca un veto să mi se ridice în față, ca un zid impenetrabil. După epuizarea efectului acelui „Ce ți-e, bă? Așa încep!" - Femrâi pare că s-a retras undeva, pe bolțile cosmice, într-un centru vizionat de toată lumea și de acolo mă bombardează cu un onomatopeu de sfidare:

- Heeeec! Heeeec! Păstrând intensitatea vocii, trufia și infatuarea, mă apostrofează, provocându-mă să-i răspund, dacă am izbutit să scriu despre ea ceva plauzibil.

- Heeec!, mă bravează, dându-mi cu sâc și, evoluând pe o traiectorie de triumf, insinuează că existenta ei va rămâne un secret universal, nimeni nu va ști niciodată nimic despre ea. Așa că nu voi mai încerca norocul altă dată și voi păstra tăcerea. Afară, dacă nu am mania scrisului și scriu mereu despre ea, fără să stârnesc un minim interes.

- Heeec!, pare că se pierde în cosmos glasul insesizabil al bestiei. In realitate, ea continuă să stea pe scaun, unde stau eu, și atât sloganul, cât și onomatopeul, le-a sonorizat prin psihia numelui inefabil, furată de lasspu de la mine și plantată în reptila malignă, din gura ei. Ea a silit psihia numelui inefabil să gândească fals, să nege că

Peregrinus stă pe scaun și scrie, să implice că Proparan este titularul, că Peregrinus nu va scrie cartea despre oficierea infailibilă, toate aceste idei, lansate de Femrâi în cosmos, au fost elaborări silnice ale psihiei numelui inefabil, aflate în reptila malignă, din gura ei. în esență, este vorba despre tortura pe care o execută, infiltrând veninul de ură secretat instantaneu, tortura ce nu încetează clipă de clipă, zi și noapte. Ceea ce nu se va ști este această tortură. Femrâi este atât de satisfăcută de măsurile luate de Femab și spiritul demonic, încât renunță, pentru moment, la precauțiile umane recomandate de Fempa și trece la chinul satanic, exprimat printr-un

miorlăit, un fel de mârâit inconștient, de fiară care își sfâșie prada cu ferocitatea potențată de gândul că nimeni nu o poate scăpa din ghearele ei. Spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, se află în mâna lui Femrâi și nimeni nu-1 mai poate salva. îl chinuie și îl batjocorește, exprimându-și ferocitatea printr-un „miomiamix!", un onomatopeu indescifrabil, de bestialitate și groază! Pe scena teatrului absurdului se înregistrează un spectacol de gală.

Vineri, 22 sept[embrie] [19]72

Primit răspuns de la Matei Alexandrescu. Acceptă să ne întâlnim, duminică, 24 septfembrie], în jurul orei zece, acasă la el, în București. Mi-a trimis și un punctaj, la care îmi recomandă să răspund, acumulând material memorialistic, ca să vin la el pregătit. Prelucrat trei întrebări, ultima despre *Interior.* Foarte curios mi se pare că trebuie să caut, în cotloane afective, figuri ca Petru Comamescu, Eugen Ionescu, Dan Botta, Al. Sahia, care mă vizitează frecvent, de pe scenă. Dar, după cum am fost apărat împotriva lor atunci, la fel sunt apărat acum și nu am temeri. Scriu despre orice și acumulez detalii, numai să fie interesant. Alt material memorialistic nu am. Dau ce am.

Duminică, 24 septjembrie] [19]72

Vizită la București, la Matei Alexandrescu. Sosit înainte de unsprezece, după multă bâjbâială în cartierul Bucureștii Noi, până să găsim Strada Durău, care, de fapt, nu este „stradă", ci o uliță desfundată, cu noroi și băltoace, cum era acum treizeci de ani, când s-a construi casa, pe câmp. Prima surpriză: edilitară. L-am găsit pe poet în pat,

suferind de o hemiplegie stângă. Se mișcă, merge în picioare, numai sprijinit de soție, altminteri cade. S-a bucurat că mă revede și mi-a explicat despre ce este vorba. A conceput un documentar de istorie literară, prin interviuri. A publicat, până acum, un volum cu titlul *Confesiuni literare,* al doilea este sub tipar, și lucrează la al treilea. Prezintă autorilor selectați de el un punctaj și, din răspunsurile obținute, acumulează un material memorialistic... Din punct de vedere al istoriei literare, ideea este bună, dacă răspunsurile consemnează date și evenimente reale. M-am supus și eu punctajului și am așternut vreo zece pagini. I le-am citit și i-au plăcut atât de mult, încât mi-a propus să le publice în revista *Ramuri,* de la Craiova. II cunoaște pe Al. Piru. Am fost de acord. Mă miră însă ideea lui și, dacă va izbuti să le publice, mă voi mira și mai mult. Voi sfârși prin a crede că cineva veghează la ieșirea mea din tăcere, prin diverse metode. Că oamenii, când este cazul să fiu apreciat, mă apreciază. Că voi publica *Un biet nebun.*

Luni, 25 septțembrie] [19J72

Proparan este demonul prostiei paranoice. lasspu grefează, în reptila malignă din gâtlejul lui, psihia numelui inefabil, furată din gura mea, și el o silește, în primul rând, să treacă de la o categorie de senzații la alta. își face apariția ca o umbră nocivă, alunecând pe un ecran, de la stânga la dreapta, simulând că aleargă să se întâlnească cu Studenta. Veninul se inoculează tocmai prin faptul că silește psihia numelui inefabil să cugete că el aleargă să se întâlnească cu Studenta. Ideea, în sine, este o nebuloasă a prostiei, pentru că un monstru teratologic fuge

de Studentă, ci nu se întâlnește cu ea. Umbra de pe ecran vine de la stânga la dreapta și cu capul înclinat, ca să atenueze ideea că, din cauza Studentei, se aprinde și arde incandescent. Dar, demonul își are programul stabilit de Femab. Se trântește la pământ, la mai puțin de un metru în fața mea și, de acolo, silește psihia numelui inefabil să-i facă vizibilă gura monstruoasă, pe care el o mișcă, simulând că mă apucă între măsele și mă sfărâmă. Este paranoia ce se adaugă la prostie, pentru că eu sunt fructul întrupării spiritului pur, cu care el refuză să se hrănească. Scena merită, totuși, să fie înregistrată. Proparan stăruie să anunțe, prin mișcările gurii lui monstruoase, că mă mănâncă, mă sfâșie, mă roade. Este numărul „diademă", pe care Femab pune mare preț. Proparan este unul din demonii care izbutesc să exprime ideea triumfului total asupra mea, și-i pun ei „diademă" de glorie pe frunte. Această diademă de glorie i se cuvine pentru chinul maxim, la care am fost supus, fără ca cineva să mă poată apăra. Proparan este dintre cei ce realizează acest chin maxim și-i pun ei diadema gloriei pe frunte. Dincolo de acest chin, nu mai este nimic decât suferința nebuniei. Vin Tâlhaero, și ceilalți, s-o felicite pe Femab și să-mi dea fiecare lovitura, vestind, în felul acesta, că, în adevăr, nu a mai rămas nimic din mine, decât suferința din mine. Stau năucit sub influenta veninului lui

/ /

Proparan, pe care mi-1 infuzează cu emfază, trufaș, arogant și al cărui efect încearcă să fie cu atât mai dureros, cu cât totul se petrece într-o liniște strategică totală. Pare că nimic nu se întâmplă. lasspu îi introduce, în reptila malignă, psihia numelui inefabil, furată din gura mea. Mă aflu, astfel, în gura lui cu toată ființa. Individul se așează în locul meu pe scaun, ocupă spațiul pe care îl ocup eu, execută aceleași mișcări cu exactitate milimetrică și, fiindcă mișcările lui sunt de batjocură, forme instantanee de infuzare a veninului, statul meu pe scaun devine un chin greu imaginabil. Orice mișcare săvârșită de mine este

dublată de mișcarea lui Proparan, prin care îmi infiltrează veninul. Astfel, se explică prinderea mea, ca sub o fascinație sinistră, căderea în stare de întunecare, de uitare completă și de moarte.

Marți, 26 septfembrie] [19]72

Performantă extraordinară a lui Femab, care, din când în când, mobilizează întreg ansamblul teatrului absurdului, ca să introducă reptila ei malignă în gura lui Femrâi, încât să lase impresia că vorbește ea. Procedeul este verificat de mult. Metamorfozat în reptilă malignă, Femab este plantată în gura lui Femrâi. Tâlhaero și lasspu introduc, cu precauție, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, de data aceasta niște mere delicioase de toamnă, din care mâncasem în grădină, în reptila malignă, Femrâi vorbește și creează astfel impresia că vorbește Femab. Din primele secunde, surpriza este mare și acaparantă. Nu-ți vine să crezi că vorbește Femrâi, pentru că glasul, evoluând pe boltă ca o traiectorie stelară, este plin de seducție serenică, arogant, emfatic, cu tupeu de antipod.

- Bună seara!, articulează clar, cu intenția de a mă izbi prin adresare directă. Femab mi se adresează mie, înfruntându-mă în centrul universului și vestindu-mi sfârșitul gloriei spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este creatorul limbajului și Dumnezeu. Impertinența lui Femab se bizuie pe tâmpenia ei cosmică, din care izvorăște - pentru că nu poți să afirmi că gloria spiritului pur al numelui divin s-a sfârșit, anunțând acest neadevăr prin însuși fructul întrupării grefat în reptila ei malignă. Tema ieșirii spectaculoase în cosmos este doar o manevră. Ceea ce o preocupă este să injecteze un venin, extrem de violent, în psihia întrupării spiritului pur, venin secretat chiar în

momentul când îl silește să sonorizeze că gloria lui s-a sfârșit.

- Bună seara!, se afișează Femab, în centrul universului, și ai zice că nimeni nu o poate scoate de aici, niciodată. Ea anunță „sfârșitul", - „bună seara!", cu prestigiu de antipod, cu superioritate morală, cu verdict final. Dar, repet, nu interesează gradul de adevăr, ci veninul ce-1 infiltrează reptila malignă psihiei întrupării spiritului pur, în momentul când o silește să sonorizeze neadevărul. Chinul este, desigur, groaznic și se ridică la nivelul provocării directe a nebuniei. Sunt mobilizați toți partenerii specializați de pe scena teatrului

absurdului. Smesimb are sarcină să mă lovească necontenit în occipital, ca să atenueze certitudinea că nu vorbește Femab, ci Fernrâi. Histrosen, dimpotrivă, mă pedepsește, secundă de secundă, radiind spre mine imaginea lui nocivă, pentru motivul că am cutezat să admit că Femab se coboară până acolo să vorbească cu mine. La mică distanță, în fața mea, Tâlhaero a îngenuncheat și-mi înfășură picioarele într-o „păcură" care produce suferință de moarte. Motivul: cutez să cred că gloria spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, nu s-a sfârșit, ci, dimpotrivă. Chinul general îl conduce Spacodral, care are sarcină să pregătească o diademă de glorie pentru Femab.

- Bună seara!, răsună persistent Femab și, fiindcă legea cere ca sloganul să se înscrie în cercul de foc al lui Spacodral și să se lichefieze întreg ansamblul în marea incandescentă, sloganul începe să nu mi se mai adreseze și se autoproclamă lozincă a infernului.

Pare ciudat să auzi estompându-se, în marea incandescentă, acest „bună seara!", care anunță că s-a sfârșit gloria teatrului absurdului, care se va închide

curând. Peregrinus rămâne străin de impertinența sloganului, nu-1 privește în nici un fel. Suferința nebuniei, pe care o îndură, va trece și ea. Și este posibil să rămână o carte, în care este vorba despre infern, în care Femab își are „capetele", „coamele" și „diademele"! După cum se vede, însăși Femab dă conținut acestei cărți, punând, necontenit, să activeze capetele, coamele și diademele. Mă interesează, însă, puțin acest aspect, și dorința mea este să descriu suferința nebuniei, singurul punct de vedere prin care nu uzurp gloria nimănui.

Miercuri, 27 septembrie [19]72.

Bolnav. De ieri simțeam frisoane și oboseală. Dimineața am scris, totuși, un capitol, iar, după masă, am cules mere, trudindu-mă mult cu o scară. M-am culcat cu temeri, iar, pe la miezul nopții, mi-am dat seama că sunt grav bolnav. Tulburare completă în tot organismul, o umezeală rece îmi înfășură membrele. Amețeli, nu

puteam sta în picioare. A doua zi, am rămas în pat și până pe la prânz am zăcut dus. Durerile erau neclare. Doar amorțire, întunecare, epuizare. O singură indicație aveam că boala nu era, totuși, gravă: somnul. Am dormit tot timpul și am transpirat. Medicamente: aspirină, antinevralgic și ceai de tei. In asemenea momente, spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, caută să profite și să instaleze cel mai straniu chin ce se poate imagina. Cum stau imobilizat de boală, îmi urdină prin conștiință diferite idei, imagini, evenimente. Cu psihia întrupării spiritului pur în reptila sa malignă, spiritul demonic pândește, secundă de secundă, și silește psihia să rostească, prin „cuvinte", tot acest conținut al conștiinței. Tortura este groaznică, pentru că, cu fiecare

cuvânt sonorizat, demonul injectează în psihia numelui inefabil, din structura mea sufletească, veninul secretat instantaneu. Prin acest procedeu, spiritul demonic omoară conținutul conștiinței. Principiul, pe care se bazează, este simbolismul cuvintelor. Cuvintele cu care vorbim sunt simboluri ale numelui divin rostit de Studentă, în oficierea infailibilă. Când, deci, spiritul demonic sonorizează orice cuvânt care denumește vreun element din conținutul conștiinței, el îl sonorizează cu sensul de batjocură a numelui divin și a oficierii infailibile, din care s-a născut cuvântul. Ceea ce batjocorește, deci, este oficierea infailibilă și rostirea numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărei spirit pur se fenomenalizează în alimentele limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, cu care vorbim. Veninul secretat, prin această batjocură, îl injectează în psihia numelui divin, grefată de lasspu în reptila malignă, din laringele lui. Chinul este teribil și nu se poate suporta fără să intervin în vreun fel, ca să-l curm. Principiul aplicat este ca vorbirea, în loc să fie act de plăcere, să fie, dimpotrivă, act de durere și o formă de manifestare a nebuniei. Fiindcă, demonul manevrează așa fel, încât să se ascundă, să uit de el și să mi se pară că vorbesc eu și că nu mă pot opri să vorbesc. Să cred că vorbirea este un chin, pe care mi-1 administrez eu și nu mă pot opri să nu-1 administrez. Disperarea mă cuprinde la

ideea că tortura nu va avea sfârșit. Femab veghează atentă, ca să se desfășoare cu această impresie de nenorocire fără salvare. Chinul își are sloganul lui, șuierat de Femab lui Femrâi, care-I amplifică în surdină, cu un timbru impertinent, adresându-se întregii lumi.

- Cine vă hrănește pe voi, mă? Insinuează că spiritul demonic hrănește omenirea, sonorizând orice cuvânt din fluxul conștiinței mele, cu sensul de batjocură a oficierii

infailibile și a rostirii numelui divin. Logica sloganului este însă perfidă. Din moment ce demonul se ascunde și lasă impresia că eu vorbesc, prin reptila malignă din gura lui, s-ar putea crede că eu „hrănesc" omenirea cu acest limbaj născut din batjocură. Infiltrarea veninului, prin rostirea fiecărui cuvânt, dovedește, însă, că logica este falsă și diabolică. în cele din urmă, Femab cere să i se acorde diadema, pentru că hrănește omenirea, cu tortura și nebunia lui Peregrinus. Această logică este corectă. Pe scena teatrului absurdului se pregătește spectacol festiv. Publicul aplaudă în delir.

Joi, 28 septfembrie] [19]72

Femotra: femeia otravă. Când lasspu plantează, în reptila malignă din gura ei, psihia numelui inefabil, răpită din gura mea, Femotra este apucată de un tremur de ură atât de feroce, încât își pierde înfățișarea umană, corpul i se boțește ca un ghemotoc de zdrențe, iar buzele i se lungesc ca lamele unor foarfece lungi, care clămpănesc imitând operația tăierii. Ceea ce taie este legătura lui Peregrinus cu Studenta. Este greu de conceput, desigur, o astfel de misiune, deoarece legătura nu poate fi tăiată de nimeni. Dar, din moment ce lasspu introduce în reptila malignă, din gura ei, fructul întrupării spiritului pur, iar ea îl silește să transforme în senzații olfactive fetide orice altă categorie de senzații ce-i vine de la Studentă, pe scena teatrului absurdului se poate considera că-și îndeplinește rolul. Acest rol constă în a injecta în psihia numelui inefabil, din structura mea sufletească, un venin care produce un sentiment de deznădejde totală. Femotra are puterea de a anula orice motiv de

bucurie. în acțiunea lui se asociază totdeauna cu Femrâi,

Fempa și Proparan. Fac parte dintr-o familie. în această familie intră și lasspu, care aliază veninul secretat de ea cu veninul Femotrei, ca să producă tortura lipsei oricărei speranțe. Astfel stând lucrurile, se înțelege că Femrâi, Femotra, Fempa, Proparan și lasspu formează un clan de monștri, pe care am datoria să-i descriu pe îndelete, oricâte eforturi ar face să se ascundă și la orice viclenie ar recurge să se eschiveze. De altfel, de eschivat nu mai poate fi vorba, pentru că a venit, spre a spune astfel, vremea recoltei.

Toate amintirile pe care le am din viața mea, despre acest clan, sunt în vederea acestei recolte. Și, cum rolul Femotrei este să mă despartă de Studentă, iar această despărțire este o absurditate, pentru că nimeni nu o poate concepe, rezultă că, în realitate, rolul Femotrei este să-mi pozeze pentru descrierea „diavolului", așa cum al lui Femrâi este pentru descrierea Satanei. Aceasta, în cadrul clanului, al familiei, pentru că Femab poate avea pretenția că ea este și diavolul, și Satana, iar clanul Femrâi, Femotra, Fempa și lasspu constituie doar capetele și coamele ei.

Vineri, 29 septembrie [19]72

Zi dificilă. Deși scriu după dicteu și aștept totdeauna să aflu ce mi s-a pregătit pentru capitolul respectiv... îmi făcusem planul să compun un ritual liturgic, pe care să-l intercalez textului. Cartea să fie descrierea nebuniei, totuși, să includă un ritual liturgic. Este logic să-mi planific acest sâmbure pozitiv, deoarece pentru el îndur suferința nebuniei. Am încercat, astăzi, să fac începutul. Nu pot să afirm că sunt nemulțumit, dar mă sâcâie mereu gândul, dacă așa trebuie să procedez. In fond, exagerez, căci un ritual liturgic, valabil pentru un spectacol, care să înlocuiască actualele texte liturgice, nu se scrie ușor, întreg infernul se mobilizează, precum s-a și mobilizat, și

opoziția este formidabilă. Femab și-a făcut de mult pregătirile, dar nici noi nu am stat cu mâinile în sân! Deci, să fiu calm! Dacă va trebui să scriu capitolul din nou, îl voi scrie, fără să-mi pierd cumpătul. Am deplină

încredere în călăuza mea. S-ar putea să fiu și obosit și să fie necesară o pauză. Voi vedea. In câteva zile se va lămuri. Histrosen a primit ordin de la Femab să nu mă părăsească o clipă. Bestia stă tot timpul pe scaun, ocupând spațiul în care mă aflu eu. lasspu îi plantează, în reptila malignă din gură, psihia numelui inefabil, așa că monstrul mă înghite, mă încorporează într-o muțenie completă. îmi injectează, tot timpul, o toxină care mă silește să cred că totul s-a sfârșit, că încrederea mea de până acum, de a descrie nebunia, a fost o baliverna, că nu m-a ajutat nimeni, că, în realitate, ignor o mulțime de lucruri din cele ce se petrec în infern, de aceea nu voi izbuti să scriu nimic valabil. Până la urmă, va rămâne în vigoare pactul lui, ca și al lui Tâlhaero și ceilalți, cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, de a mă chinui permanent, de a-mi provoca nebunia în schimbul furtului psihiilor numelor inefabile, pe care ei le dăruiesc demonului, ca să se dea drept Dumnezeu, creator al limbajului și să fie idolatrizat. Chiar în timpul când scriu aceste, demonul îl instruiește cum să mă batjocorească în fața publicului, într-un spectacol pentru care este glorificat. Și-a pus în spinare un „cârpător", un obiect îndrăgit de mine, care servea, în copilărie, la căratul turtei în sobă. în atingere cu acest obiect mângâiat de mâna mea și iubit de mine, monstrul capătă, parțial, înfățișare umană, astfel încât pe scenă poate apărea, în mod straniu, cu mâini și picioare, și cu alte mădulare vizibile, despuiat... Și, deoarece „cârpătorul" meu este la el, insinuează că el este Peregrinus și că se află pe același tărâm cu Studenta,

iar Studenta este Femotra... Vechile tertipuri dictate de Femab, instruite de demon, aplicate de Tâlhaero și lasspu, care nu mai au haz, dar pe care publicul, deși răsuflate, continuă să le aplaude, fiindcă, în fond, servesc ca să-mi injecteze toxina suferinței nebuniei. De aceea, Histrosen se păstrează într-o tăcere completă, pentru că orice mișcare, orice imagine apare pe ecran extrem de caraghioasă. A sosit vremea să ies din teatrul absurdului, să trec pe scena teatrului, unde oficierea infailibilă este lăudată, și Studenta este adorată, pentru că este masă a întrupării spiritului pur al numelui divin, în alimentele limbajului, și a dividerii în psihiile numelor inefabile cu care vorbim. Ieșirea este tematica

textului liturgic, pe care vreau să-l includ în descrierea infernului. Precis, nu știu cum voi proceda, dar trebuie să-mi păstrez calmul și, până la urmă, voi reuși.

Sâmbătă, 30 septembrie] [19]72

Ultima zi de septembrie: toamnă. Soare rece, peste pământul umed, după ploaia persistentă de ieri și alaltăieri. A venit Nelu, de la Pitești, alarmat de boala mea. M-a găsit întremat, am cules împreună merele și fasolea verde din pomi, pe care bruma a și atins-o. Dănuț a stat câtva timp cu noi, apoi și-a găsit de joacă pe grămada de dovleci, strânși lângă casă. M-a chemat să-i spun, dacă niște dovleci mici, „turcești" simt pepeni.

- Ai vrea să fie pepeni?
- Aș vrea.
- Nu sunt pepeni. Sunt dovleci turcești. Se mănâncă copti, în cuptor.

Am ales pentru el un exemplar mare, cu reflexe aurii sub coaja albă. El prefera unul mic, cu coaja verde.

- Asta este pentru pisică...
- N-am pisică.

- Bine. Ia-1 să te joci cu el, dar de mâncat este bun cel mare!

Tâlhaero se pregătește de diademă. îmi dă târcoale cu mutra de șobolan hidos, de mărimea unui câine, se așează în dreapta mea, pe stârvul lui Histrosen, care îi servește de buștean, azvârle asupră-mi, ca o gură de vulcan, o duhoare lâncedă, cu care sunt obișnuit, se întoarce și-mi arată coada, mult mai voluminoasă decât restul corpului, apoi, observând că nu mă impresionează și că m-am deprins cu el, ca într-un parc-zoo, se gândește să forțeze lucrurile și să ia înfățișare umană... Dă, însă, aici, peste statura lui tragică, senilă, cu ochelari, lavalieră, bască și baston. Cu acesta am însă socoteli și, de câte ori ne întâlnim, îl urc în fața publicului, pe scenă, de unde îmi vorbește oficial. Femab se

așează pe piramida bădeserilor, spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid se cocoțează ca pe o scară, în spinarea bădeserilor, lasspu vine alături și, în această ambianță, Tâlhaero nu mai poate ascunde că misiunea lui este să fure fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea, și să-l dăruiască demonului, ca să rostească numele de oprobriu pe fundal cosmic, să se dea creator al limbajului, să fie socotit Dumnezeu și să fie idolatrizat. In schimbul acestui furt, spiritul demonic inspiră lui Tâlhaero și celorlalți spectacole, în care mă batjocoresc și mă supun la suferința nebuniei. Prin aceste spectacole de batjocură și nebunie câștigă gloria pe scena teatrului absurdului. El știe că publicul admiră spectacole, în care spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei este batjocorit și supus la suferința nebuniei. Este secretul gloriei. Altfel de spectacole, publicul nu admite, nu-1 interesează. Tâlhaero mai știe că

eu sunt spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme din corpul Studentei, de aceea, împotriva mea organizează spectacole de tortură și pe mine mă supune la suferința nebuniei. Publicul admiră deci, aceste spectacole, fiindcă sunt cel ce sunt. Altminteri, nu ar simți interes pentru nici un fel de spectacol - or, pentru artă, pentru teatru, și nu ar acorda glorie nimănui. Așadar, Tâlhaero este un fel de negustor. Cumpără de la public gloria, oferindu-i chinul și nebunia mea. Femab se sesizează și pretinde că ea vinde publicului marfa chinului și nebuniei mele, ca să cumpere gloria pentru spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, iar Tâlhaero și ceilalți, care sunt slujbașii acestuia, nu fac decât ce ordonă ea. S-ar putea însă, ca negustoria lui Femab, ca și a lui Tâlhaero, să înceteze, și publicul să nu mai cumpere marfa batjocurii și nebuniei, plătind-o cu glorie. S-ar putea ca publicul să știe direct cine este spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, și să afle despre el nu prin batjocură și suferința nebuniei, ci prin lauda oficierii infailibile și adorația Studentei, care rostește numele divin al cărui spirit pur se întrupează în alimentele limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile cu care vorbim. Așadar, negustoria lui Femab poate să înceteze și pare că a și încetat. Cine mai cumpără marfa

batjocurii și a nebuniei, plătind-o cu glorie, pentru Tâlhaero și ceilalți, precum și pentru spiritul demonic al numelui de oprobriu, socotit Dumnezeu și idolatrizat?

Duminică, 1 oct[ombrie] [19J72

„Nemo se seducat. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc seculo, stultus fiat ut sit sapiens. Sapientia enirn hujus mundi stultitia est apud Deum" (I. Corinteni, 3, 18-19). („Nimeni să nu se înșele pe sine. Dacă'ntre voi i se

pare cuiva că-i înțelept în veacul acesta, să se facă nebun ca să devină înțelept. Că înțelepciunea lumii acesteia nebunie este în fața lui Dumnezeu").

„Et ego recipiam vos; et ero vobis in patrem, et vos eritis mihi in filios et filias, dicit Dominus omnipotens" (II, Corinteni, 6,18) („Și vă voi fi vouă Tată și voi îmi veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atottiitorul").

„Et audivi aliam vocem de caelo, dicentem: Exite de illa, populus meus, ut ne participes sitis delictorum ejus, et de plagis ejus non accipiatis" (Apocalipsa, 18, 4) („ Și-am auzit un glas din cer, zicând: «Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă faceți părtați la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei»...")

„Quantum glorificavit se, et in deliciis fuit, tantum date illi tormentum et luctum, quia in corde suo dicit: Sedo regina, et vidua non sum, et luctum non videbo. Ideo in una die venient plagae ejus, mors et luctus, et fames, et igne comburetur..(Apocalipsa, 18, 7-8) („Și cât s-a slăvit ea pe sine și a strălucit, tot pe-atâta dați-i chin și bocet. Fiindcă zice ea în inima ei: Stau ca o'Mpărăteasă, și văduvă nu sunt, și bocet nu voi vedea... Pentru aceea, într'o singură zi îi vor veni plăgile: moarte și bocet și foamete").

*

Fempa apare pe scenă, având în spate un șir infinit de popi, ceea ce ne face să ne gândim la *Pontifex maximus* și să înțelegem că chiar el este. Ea se consultă, cu acești colaboratori clandestini, în toate practicile ei de laborator, desigur, cu aprobarea spiritului demonic al

numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. Mișcarea buzelor, ca o simplă clămpănire, de sus în jos, și de jos în sus, fără clintirea maxilarelor, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructele întrupării spiritului pur al

numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile, din care nasc aceste fructe ale întrupării, această știință a batjocoririi mișcărilor rostirii, fiindcă sunt simboluri ale mișcărilor oficierii infailibile din care naște numele divin rostit de Studentă, o deține Fempa de la șirul infinit de popi din spatele ei. Este specialistă, deci, în batjocorirea oficierii infailibile și rostirii numelui divin de către Studentă, al cărei corp devine masă a întrupării spiritului pur în alimentele limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile prin care vorbim. Ocupația ei în laborator, unde este asistată de Femab și de lasspu, este să împartă spiritul demonic al numelui de oprobriu în reptile maligne, pe care le distribuie partenerilor teatrului absurdului. In gura fiecărei reptile maligne, ea plantează fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura lui Peregrinus. Distribuie fiecărui personaj (al teatrului absurdului) reptila malignă, având, în laringe, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura lui Peregrinus. în modul acesta, ea colaborează strâns cu Tâlhaero la sistemul de tortură organizat de Tâlhaero, după inspirația demonului. Peregrinus este supus batjocurii și suferinței nebuniei, prin colaborarea ei indispensabilă, pentru că ea știe, în orice clipă ce reptilă malignă trebuie introdusă în gura fiecărui partener, pentru ca să-și poată executa rolul, infiltrând în psihia numelui inefabil, furată din gura lui Peregrinus, veninul care produce suferința nebuniei. Fempa este foarte aplaudată pe scenă. Publicul știe că ocupația ei constantă este să batjocorească și să supună la suferința nebuniei spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei. De aceea, ea nu lipsește din nici un spectacol. Femab are nevoie de ea, ca și de Tâlhaero, fiindcă amândoi fură psihiile numelor inefabile din gura lui Peregrinus, pe care le vâră, întâi, în gura demonului, ca să-și rostească numele de oprobriu pe fundal cosmic, să se dea creatura limbajului, să fie instalat Dumnezeu și idolatrizat. în schimbul acestui furt, spiritul demonic

promite glorie lui Tâlhaero și Fempei, inspirându-le spectacole, în care Peregrinus să fie batjocorit și supus la suferința nebuniei. Publicul admiră aceste spectacole pe scena teatrului absurdului și oferă glorie pentru ele. Pentru că, publicul vrea să cunoască spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, chiar în aceste spectacole în care este batjocorit și supus la suferința demenței. De aceea, admiră aceste spectacole, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei, care este batjocorit și supus la chinul nebuniei. Alte spectacole nu-1 interesează și nu ar oferi glorie nimănui pentru ele. Numai spectacolele de nebunie și batjocură îl interesează, pentru că în ele descoperă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Pentru astfel de spectacole oferă glorie Fempei și lui Tâlhaero, care le organizează. Așadar, Fempa are o idee clară despre glorie. Ea știe că publicul cumpără batjocura și suferința nebuniei, sub care descoperă spiritul pur al numelui divin, și o plătește cu gloria pe care o acordă lui Tâlhaero și Fempei. Ea este interesată în organizarea spectacolelor de batjocură și suferința nebuniei, pe care publicul le cumpără, ca să descopere în ele spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, și le plătește cu gloria acordată organizatorilor. Având o idee limpede despre glorie, ca marfă pe care o vinde publicului, Fempa procedează la fel ca Tâlhaero și ceilalți, la fel ca Femotra și ceilalți. lasspu îi introduce, în reptila malignă din laringe, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mea. In modul acesta, mă aflu în gura ei, înghițit de organismul ei teratologic. Fruntea mea se confundă cu fruntea ei. Ea se așează pe scaun în locul meu și ocupă spațiul pe care îl ocup eu. Activitatea pe care o desfășor eu, o desfășoară ea. Ea mânuie stiloul, ea

gândește, ea scrie. In tot acest timp, Fempa intenționează ca mișcările corpului meu să se confunde cu ale corpului ei, prin care ea batjocorește oficierea infailibilă, din care nasc psihiile întrupării spiritului pur al numelui divin, aflate în reptila malignă din gura ei. Acesta este spectacolul pe care îl oferă publicului, care știe că spiritul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, se află în reptila malignă, din gura ei, supus la batjocură și

suferința nebuniei. Așadar, din acest spectacol cumpără publicul batjocura și suferința nebuniei, ca să cunoască, sub ele, spiritul pur al numelui divin și le plătește cu glorie. Este ceea ce Femab numește o diademă și o reclamă pentru ea. Femrâi mârâie cu ifos satanic de satisfacție, spiritul demonic evoluează arogant, sonorizându-și numele de oprobriu, fiindcă consideră că Fempa triumfă într-un mod care face din ea diadema perpetuă a lui Femab. S-ar putea, însă, într-o clipă, să se schimbe totul și chiar se schimbă. Fiindcă, publicul refuză să mai cumpere batjocură și suferința nebuniei, și s-o plătească cu glorie, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne. Publicul dorește să cunoască spiritul pur al numelui divin direct, prin lauda oficierii infailibile și adorația Studentei, care este masă a întrupării în alimentele limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile cu care vorbim. Din moment ce este cunoscut, prin laudă și adorație, spiritul pur al numelui divin iese din închisoarea batjocurii și suferinței nebuniei. Fempa încetează să mai fie diadema lui Femab și se prăbușește, împreună cu ea, în marea de foc.

Luni, 2 oct[ombrie] [19]72.

De câteva zile sunt vizitat, cu asiduitate, de musafiri

stranii, care stau pe scaunul pe care stau eu, ocupă spațiul pe care îl ocup eu, execută mișcările pe care le execut eu, pretind chiar că scriu ceea ce scriu eu. Astă seară, este rândul lui Spacodral pe scena teatrului absurdului. Tâlhaero și lasspu îl asistă de aproape și-i plantează, în laringe, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mea. Mă aflu în reptila malignă, din gura lui Spacodral, și-mi injectează metodic, persistent, cu insolență veninul secretat, instantaneu, cu fiecare mișcare de batjocură a oficierii ceremonialului abscons, din mister. Scopul instalării musafirului pe scanul pe care stau eu, a captării psihiei numelui inefabil, din structura mea sufletească, în reptila malignă din laringele lui, este să producă iluzia că făptura mea se confundă cu făptura lui teratologică și că eu execut pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile pe care, în realitate, le execută

el. In acest rol, Spacodral încearcă să fie mai feroce decât ceilalți. Injectează, cu bestialitate, veninul său de ură în psihia numelui inefabil din reptila Iui malignă, o silește să gândească fals și recurge la tot felul de exhibiții ca să stârnească sentimentul de mediocritate, de eșec, de părăsire și tristețe oarbă. Publicul vede tot ce se petrece și aplaudă cu frenezie. în locul meu, pe scaun, vede o matahală cu două rânduri de urechi, cu două nasuri și cu două perechi de ochi, și știe că, în interiorul acestui monstru de pe care se scurge permanent o duhoare vânătă și face baltă la picioare, se află captiv spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Publicul aplaudă spectacolul de batjocură și suferința nebuniei, tocmai fiindcă, prin el, cunoaște spiritul pur al numelui divin. El știe că Spacodral are pact cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui

Femab, ca să fure fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura lui Peregrinus, și să-l dăruiască lui, ca să sonorizeze numele de oprobriu pe fundal cosmic, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. In schimbul acestui furt, spiritul demonic inspiră opere, în care Peregrinus este batjocorit și supus la suferința nebuniei și prin care Spacodral și ceilalți câștigă gloria pe scena teatrului absurdului. Acest spectacol de batjocură și suferința nebuniei se desfășoară chiar acum, într-o tăcere strategică, Femab veghează, cu tupeu arogant de antipod, ca lasspu și Tâlhaero să introducă necontenit în reptila malignă din laringele lui Spacodral, psihia numelui inefabil furată din gura mea. Mă aflu, deci, la discreția monstrului, care îmi injectează, cu ferocitate, toxina ce produce suferința nebuniei, creând „iluzia" că nimeni nu mă mai poate scăpa din gheara lui, că resursele mele au secat, că legătura cu Studenta s-a rupt definitiv. Sarcina pe care i-o trasează Femab aceasta este: să creeze iluzia că legătura cu Studenta s-a rupt definitiv. In acest scop, Femab se deplasează de pe piedestalul bădeserilor, de unde coordonează tortura, și vine aproape de statuia hidoasă a lui Spacodral, unde Tâlhaero și Histrosen stau în picioare, ca să-l servească în executarea rolului. Femab arată o legătură de nuiele și dă dispoziție să fiu bătut, în cazul când cutez să mă mai gândesc la Studentă. Un

șuvoi de bale împuțite se revarsă din gâtlejul lui Spacodral și mă acoperă din frunte, pe piept, pe șolduri, până la genunchi și tălpi, și acest elan de tortură este stimulat de porunca lui Femab ca să fiu bătut cu nuiele dacă îndrăznesc să mă gândesc la Studentă. Publicul aplaudă în delir, fiindcă observă că, totuși, oficiez chiar acum ceremonialul abscons din mister, și Studenta rostește chiar acum numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în alimentele limbajului și se divide în psihiile numelor

inefabile prin care vorbim. Publicul pricepe limpede că spectacolul de batjocură și nebunie, inspirat de spiritul demonic și organizat de Spacodral, îi descoperă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. De aceea admiră astfel de spectacole și oferă glorie pentru ele. Altfel de spectacole nu-1 interesează și nu le glorifică. Publicul cumpără batjocură și nebunie, ca să descopere spiritul pur al numelui divin și plătește cu glorie. II glorifică pe Spacodral, fiindcă știe că în reptila malignă din laringele lui este captiv spiritul pur al numelui divin. Cumpără marfa de batjocură și nebunie, oferită de Spacodral, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin, și o plătește cu glorie. Și ceea ce cunoaște este că oficiez chiar acum ceremonialul abscons din mister, și Studenta rostește chiar acum numele divin. Chiar acum corpul ei este masă a întrupării spiritului pur în alimentele limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile cu care vorbim. De aceea, publicul cunoaște, implicit, că nu mai trebuie să cumpere batjocură și nebunie, și s-o plătească cu glorie. Nu trebuie s-o mai aplaude pe Femab, fiindcă ordonă să fiu bătut cu nuiele, dacă mai cutez să mă gândesc la studentă. El preferă să cunoască spiritul pur direct, prin lauda oficierii infailibile și adorația Studentei, care rostește numele divin. Locul lui Spacodral nu este pe scaunul meu ca să danseze pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, ci în marea de foc, împreună cu Femab, cu spiritul demonic și aderenții lui.

Marți, 3 oct[ombrie] [19J72

Va veni o vreme, când însemnările mele vor prezenta interes, când vor fi citite și se vor căuta cu insistență detalii despre personajele prezentate. Se va voi să se știe tot ce se poate ști despre spiritul demonic al

numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, îndeosebi despre modul cum Fempa îl divide în reptilele maligne, pe care le distribuie partenerilor teatrului absurdului, ca să participe la sistemul de tortură și nebunie la care este supus Peregrinus. Orice amănunt despre spiritul demonic interesează. El nu vorbește, firește, fiind o entitate teratologică prolificată de Femab, dar Tâlhaero și ceilalți fură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura lui Peregrinus, și-1 plantează în gura lui ca să-și sonorizeze numele de oprobriu pe fundal cosmic, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. In schimbul acestui furt, spiritul demonic le inspiră sistemul de suferința nebuniei și de batjocură, la care supun spiritul pur al numelui divin, sistem prin care câștigă gloria pe scena teatrului absurdului. Publicul admiră spectacolele de batjocură și suferința nebuniei, fiindcă voiește să cunoască spiritul pur al numelui divin. Altfel de spectacole nu-1 interesează și nu-i acordă glorie. Spiritul demonic cunoaște secretul gloriei, de aceea inspiră lui Tâlhaero și celorlalți spectacole de batjocură și suferința nebuniei, pe care publicul le admiră și le glorifică, numai fiindcă, prin ele, cunoaște spiritul pur al numelui divin. Publicul cumpără, așadar, batjocura și suferința nebuniei și o plătește cu glorie, numai fiindcă în modul acesta Tâlhaero și ceilalți îi dau posibilitatea să cunoască spiritul pur al numelui divin. Va veni, deci, vremea când se va dori să se știe, până în cele mai mici detalii, tehnica batjocurii și suferinței nebuniei. lasspu și Tâlhaero fură fructul întrupării spiritului pur, din gura lui Peregrinus (imediat ce Studenta rostește numele divin, în oficierea infailibilă și spiritul pur se întrupează în alimentele limbajului) și îl plantează în reptila malignă, din gura demonului. Acesta îl silește să vorbească și sonorizează numele de oprobriu pe fundal cosmic. Nu se aude, în univers, decât numele de oprobriu de pe

corpul sordid al lui Femab, sonorizat de spiritul demonic, prin intermediul fructului întrupării spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, furat din gura lui Peregrinus. în consecință, cu tupeu insolent și aroganță, spiritul demonic se dă creator al limbajului, fiindcă numai glasul lui se aude în cosmos. Spiritul pur al numelui divin nu există nicăieri, pentru că este ascuns în reptila malignă, din gura demonului, unde l-au plantat Tâlhaero și lasspu. Publicul vede totul și înțelege mascarada. El vede cum Tâlhaero și lasspu fură fructul întrupării spiritului, al numelui divin, din gura lui Peregrinus, și cum îl plantează în gura demonului. Vede chiar cum demonul silește fructul întrupării să sonorizeze numele de oprobriu și să îndure batjocura și suferința nebuniei. Publicul știe, așadar, că spiritul pur al numelui divin se află în reptila malignă, din gura demonului, care îi injectează veninul de batjocură și nebunie, silindu-1 să sonorizeze numele de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab. Spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, de pe corpul Studentei, este silit să sonorizeze, pe fundal cosmic, numele de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab. Aceasta este batjocura și suferința nebuniei, la care este supus de către spiritul demonic, ca aceste spectacole să fie admirate de public și să acorde pentru ele glorie lui Tâlhaero și celorlalți.

In adevăr, publicul admiră astfel de spectacole și acordă pentru ele glorie, fiindcă prin ele recunoaște spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Altfel de spectacole nu-1 interesează și nu le acordă glorie. Acesta este secretul gloriei pe care îl deține demonul impostor, și pentru care face pact cu Tîlhaero și ceilalți, să fure fructul întrupării din gura lui Peregrinus, să i-1 dăruiască lui, să vorbească în cosmos, să fie considerat Dumnezeu și idolatrizat.

Miercuri, 4 octfombrie] [19]72

Zi memorabilă. Ploaia abundentă, neîntreruptă de douăzeci și patru de ore, a crescut debitul gârlei, care s-a revărsat și amenință să se

transforme într-o inundație catastrofală. Apa a atins porțile, la câtiva metri de cotețele păsărilor și cocina porcului. Sunt valuri tulburi, galbene, care se rostogolesc repede și zgâlțâie pălanul. Niciodată, de când știu eu, nu a ajuns gârla până aici. Având în memorie calamitățile din 1970, mă stăpânește panica la gândul că zona ar putea deveni terenul unui nou dezastru. Mă văd cu locuința înconjurată de ape mânioase, crâncene, încărcând în valiză manuscrisele mai importante și încercând să fug pe coasta din apropiere. Perspectiva este groaznică, încât refuz să cred că se poate transforma în realitate. Rămân pe o poziție robustă, de optimism, aștept ca ploaia să înceteze, gârla să se retragă și spaima unui sinistru să se risipească. In mod naiv, îmi spun că nu se poate întâmpla o calamitate, fiindcă am un mesaj. Trebuie să termin cartea despre nebunie! Manuscrisele de până acum sunt atât de prețioase, încât sunt ferite de destinul de a le vârî într-o servietă, să fug cu ele pe deal, de frica înecului. Ele sunt ocrotite de o forță ce mă depășește și rostul lor este să fie păstrate cu grijă, să fie copiate și date la tipar. Cu astfel de arme naive mă apăr. Mi se pare că ploaia a încetat și vuietul tragic al apelor nu mai răsună în urechi.

Joi, 5 oct[ombrie] [19J72

Perpeleală pe Proparan: mă pândește, pe când frunzăresc presa, să mă surprindă, punându-mi o întrebare la care nu găsesc răspuns și să mă acuze că eu nu-1 las pe

el să găsească răspuns. Este un sistem de chin ce merită să fie explicat. Citesc, de pildă, în fugă, un titlu: *Echipa de tenis SUA a sosit în București pentru susținerea meciului Cupa Davis.* Fiind ocupat, nu citesc însă textul. După o oră, îmi aduc aminte și vreau să citesc textul, să aflu cine este în echipă, ce declarații s-au făcut ziariștilor. Sunt, deci, curios... caut ziarul și nu-1 mai găsesc. Din fracțiune de secundă, când mi s-a iscat pe față interesul pentru lectură, Proparan și-a făcut apariția și a aruncat pe pieptul meu un fel de cămașă strâmtă a cărei atingere produce o stranie usturime, care crește și se adâncește, pe măsură ce curiozitatea mea crește și, lucru ciudat, nu găsesc ziarul cu notița despre tenismenii americani. Pe piept,

în sus, pe toată pielea, dar, în special, în dreptul inimii, durerea se potențează, pătrunde profund în organism, se ascute, și arde și ajung să nu o pot suporta, mai ales că la tortura fizică se adaugă umilința că pot cădea pradă atât de ușor lui Proparan. Și asta din pricina ziarului, care s-a rătăcit prin casă și nu-1 mai găsesc. Dacă l-aș găsi... în clipa când dau peste el și-mi arunc ochii pe coloana respectivă și încep să citesc... chinul încetează miraculos, usturimea de pe piept dispare, o caracatiță sinistră își retrage tentaculele din came și se îndepărtează... Simt o ușurare, răsuflu... și-mi dau seama că un dușman cumplit, pentru un moment, nu mai are putere asupra mea... Cum se explică acest chin, căruia cad victimă regulat, de câte ori se întâmplă un caz similar cu cel descris? Explicația există și voi încerca s-o redau. Când îmi exprim curiozitatea cu faptul anunțat în ziar, acest proces de cunoaștere este posibil numai fiindcă, în structura mea sufletească, activează psihia numelui inefabil, care dorește să cunoască spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei. El este obiectivul oricărei

căutări! Dacă avem sentimentul că am pierdut ceva, aceasta este posibil din cauză că am pierdut spiritul pur al numelui divin pe care trebuie să-l căutăm. Nimic nu merită să fie căutat în lume, când l-am pierdut, cum merită spiritul pur al numelui divin. El este modelul oricărui lucru pierdut, pe care trebuie să-l căutăm. Așadar, ziarul, pe care l-am pierdut și pe care îl caut, are, ca model, spiritul pur al numelui divin pe care l-am pierdut și pe care trebuie să-l caut.. .Proparan, care trăiește din furtul stihiilor numelor inefabile, din structura mea sufletească, cunoaște că misiunea psihiei este să caute spiritul pur al numelui divin, când l-am pierdut. Pierderea ziarului este un simbol al pierderii spiritului pur al numelui divin. Prin urmare, când caut ziarul, caut spiritul pur al numelui divin. Cum, însă, cel care caută ziarul nu sunt eu ci... Proparan, ... rezultă că cel care caută spiritul pur al numelui divin nu sunt eu, ci Proparan... însă eu nu-1 las să-l găsească. Fructul întrupării spiritului pur al numelui divin se află, însă, plantat în reptila malignă din gâtlejul lui Proparan, de Tâlhaero și lasspu, care îl fură din gura mea. Proparan îi injectează veninul de ură, silindu-1 să gândească fals, că el îl caută, și eu nu-1 las să-l găsească.

Este, de fapt, un simplu pretext ca el să-mi injecteze toxina și să mă învăluie în nebuloasa prostiei paranoice. Profită de faptul că am pierdut ceva, că psihia numelui inefabil este sensibilă la actul de a căuta. Pe această plasmă vie, dornică totdeauna să caute spiritul pur al numelui divin, monstrul prostiei paranoice injectează veninul lui de ură, secretat instantaneu, acuzându-mă că el caută, și eu nu-1 las să găsească. Chinul prinde și se potențează în modul descris, pentru simplul motiv că psihia numelui inefabil, care semnalizează pierderea și dorința căutării este rapid introdusă în reptila malignă, din gura lui, ca să-i infuzeze toxina. O astfel de tortură este organizată în ansamblu și participă la ea tot teatrul absurdului. Femab are grijă să

sesizeze ori de câte ori exprim sentimentul că am pierdut ceva și caut. Șuieră lui Femrâi, care dă dispoziție lui Proparan. Femotra se deplasează ofensată că am pierdut spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei și, firește, ea este Studenta... Cu buzele ei răsucite ca lamele de foarfece, taie fructul spiritului pur al numelui divin, îl dospește într-o zeamă verzuie, pe care mi-o aruncă pe față. Tâlhaero mușcă din partea stângă a craniului, o sfarmă ostentativ, să mă înspăimânte. Histrosen, Smesimb și Spacodral joacă într-o horă și trimit radiații toxice cu mutrele lor teratologice, de bucurie că spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femob, a reușit un număr excelent de tortură. Un singur neajuns îi incomodează pe toți. Publicul nu mai cumpără astfel de marfă și nu mai plătește cu glorie. Publicul știe că Proparan nu caută spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, deoarece el este fiul spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. Știe, de asemenea, că îi infiltrează veninul de batjocură și de nebunie., ca să câștige gloria pe scena teatrului absurdului. Dar, publicul nu mai cumpără batjocură și nebunie și nu o mai plătește cu glorie. Diadema lui Femab este de acum infernul.

Vineri, 6 oct[ombrie] [19]72

Primejdia de inundație a trecut. M-am ales cu emoții.. .și unele pagube: apă în beci, la cartofi, polan rupt, nisip depozitat pe terenul agricol... Vremea continuă să fie ploioasă, burează din când în când, dar gârla a intrat în matcă și panica s-a risipit...

Femotra în grevă... Pretinde că i se face

nedreptate... Că, în familie, se acordă multă atenție lui Proparan și că este lăsată pe al doilea plan... Susține că este superioară lui Proparan, prin faptul că, din când în când, sonorizează cu timbru satanic sloganul: „Măi Codineeee!" și i se aude glasul autentic pe fundal cosmic. Proparan nu admite, însă, să împartă meritele cu nimeni. Rolul lui de a ucide senzațiile de orice categorie și de a le înlocui cu senzații gustative, de batjocură, acea onomatopee care imită zgomotul deșertării stomacului, pare mai important decât a orișicui. In afară de aceasta, Proparan este totdeauna în funcție. Femrâi îi transmite necontenit directivele șuierate de Femab. în clipa de față, când scriu acestea, Femrâi repetă persisitent, cu ton de familie, ca și când ar gospodări la ea acasă: „Păi, dar! Păi, dar!" Prin inofensiva expresie, ea îi comunică lui Proparan: - Vâră-te sub piciorul drept, cu botul în sus, și fă pe fiorosul. Scălâmbă-ți fălcile, sucește-ți nasul, holbează-ți ochii și vezi ca pielea obrazului să-ți sclipească neagră. Peregrinus să știe cine îi arată această figură, să te recunoască și, fiindcă vizionarea chipului tău este involuntară, și-i transmit radiațiile toxice prin imaginea înregistrată, să știe cine îl supune la tortură, pentru ca astfel să-i crească deznădejdea și să creadă că a căzut definitiv în mâna noastră...

- Păi, dar! Păi, dar... persistă Femrâi și continuă să-l instruiască... Vezi că Fempa îi dă târcoale și își conturează și ea o imagine din care radiază toxina care ucide căldura emoției erotice... După obiceiul ei, Fempa apare de mai multe ori... se leagănă ca o stafie, și intenția ei este să facă pe halucinația Studentei, Peregrinus să creadă că Studenta apare în modul acesta, ca să-l terorizeze. Indiferent

de ce crede, treci lângă Fempa, să te vadă lângă ea, ca să priceapă că suntem o familie unită, hotărâtă să-l ucidem...

- Păi, dar cum, mă!, se preface Femrâi că-mi adresează mie sloganul și mă sfidează impertinent, în realitate, continuă instructajul cu Proparan, pe care îl îndeamnă s-o cheme și pe Femotra lângă Fempa, și să mi se arate toți trei deodată, fixându-mă, pe cât este posibil, simultan și radiindu-mi toxina de ură, ca să pricep că am căzut în mâna lor, din care nimeni nu mă va scăpa...

- Păi, dar!, persistă Femrâi, și Femab nu încetează o clipă să-i șuiere dispoziții pentru Proparan. Vesel, cu puteri proaspete, pe care i le dă gândul că simt o familie predestinată să mă piardă, el realizează un dans, o săritură cosmică de pe trambulină și simulează că de abia acum m-a văzut, că stau pe scaun în locul lui și că încerc să fac ceea ce el trebuie să facă. Statura de gimnast nud se estompează, dispare și nu o mai văd ... Familia îl urmărește cu atenție... ochii sunt îndreptați asupra lui... Unde s-a ascuns? Indignată, Femotra face câțiva pași și cutează să vină foarte aproape de mine,... fiindcă, cine știe unde l-am ascuns... Lucru ciudat... Dispare și Femotra... Se deplasează și Fempa, care uită să mai joace pe halucinația și cu mutra cunoscută, cu surâsul care el însuși este o teroare, fiindcă infiltrează direct veninul secretat de ură, prin simpla înregistrare pe retină, se apropie și ea să caute pe Femotra și Proparan, dispăruți. In realitate, se instalează alături și toți trei au luat o înfățișare sinistră de broaște negre, turtite, de mărimea corpului lor. Și, din gurile hidoase, căscate, varsă asupra-mi un lichid cleios, scârbos, pe care îl simt puternic, atingându-mi carnea, ca pe un jet țâșnit dintr-un furtun. Gurile hidoase se plimbă peste tot corpul, dar, în special, pe spate, între omoplați, și înregistrez efectul stropirii printr-o răcire simptomatică a pielii, printr-o împuținare a cărnii, ca și când aș fi supus unei coroziuni, printr-o substanță chimică pulverizată mecanic. Cele trei duhuri spurcate, ca niște broaște, *{tres impuros spiritus similis ranae)* își execută rolul dictat de Femab, cu o ferocitate indescriptibilă... Simt cum jetul împroșcat, din gura lor fetidă, se plimbă pe umeri, mi-i

ascute și mi-i împuținează, cum îmi încinge mijlocul și mi-1 sugrumă, dându-mi senzația că se scurge ca o statuie

de nisip. La umeri lucrează Femotra, la mijloc Fempa... Proparan execută mișcări de lăsare pe vine și-mi împresoară picioarele cu lichidul asfixiant, încât carnea de pe ele cade și rămâne un soi de cartilaj insensibil, mortificat... Pentru ca tortura să aibă sens, Femob dă dispoziție lui Proparan să se marcheze printr-o modalitate și să înțeleg limpede că unul din duhurile spurcate ca niște broaște - *impuros spiritus similis ranae* - este chiar el, pe care-1 cunosc. Ca să-mi dau seama că el execută tortura, cu familia, Proparan îmi mușcă din craniu, în partea dreaptă, deasupra ochiului, și încearcă să-mi sfarme vasele. Iși pune astfel iscălitura, fiindcă pricep bine cine mă mușcă și cine îmi transmite, în creier o usturime persistentă, ca o electrocutare. In fine, ca să prelungească, un timp, pe scena teatrului absurdului, Proparan sonorizează un onomatopeu, un fel de „Hauu! Hauu!", un sunet de satisfacție că m-a prins și mă poate supune la tortura descrisă. Zgomotul nearticulat poartă timbrul vocii lui, deși este emis cu gura de spirit impur, împelițat, de reptilă malignă. Tocmai din cauză că recunosc familia celor care mă chinuie în infern, aceste însemnări au sens.

Sâmbătă, 7 octfombrie] [19J72

Studenta vrea să-mi arate mâna și să mi-o întindă. Ca să nu reușească, stau la pândă Femrâi, Femotra, Fempa și Proparan. Femab șuieră, la Femrâi, sloganul: „Nu te obrăznici!", pe care mi-1 adresează pe un ton firesc, ca unui ins ce tinde spre un obiectiv mai presus de rangul lui. Propoziția cuprinde instructajul dat lui Proparan de Femab, ca să zădărnicească actul arătării mâinii și atingerii ei. S-au așezat, în cerc, câte patru. Văd

distinct buzele lui Femrâi, negre, sinistre, pe un obraz umflat, descompus de senilitate. Se mișcă într-una, ca niște clape, fără deplasarea maxilarelor, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile din care s-a născut. Descifrez, rostit limpede, cuvântul „mână, mână, mână", cu sensul locului de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, care

prinde iubirea lui Peregrinus ca o mână, fără să-l poată despărți cineva vreodată de Studentă. Fempa alături, după aceeași rânduială sugerată de colaboratorii clandestini, clămpăne din buze și rostește „mână! mână, mână!", cu batjocură, fiindcă este simbol al locului de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, al cărui nume inefabil leagă pe Studentă de Peregrinus, în mod indescriptibil. Rezultă că Studenta arată mâna lui Peregrinus, i-o întinde și-l atinge cu ea, pentru că „mâna" este însuși numele inefabil care denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister. Chiar acum se oficiază ceremonialul abscons din mister, și Studenta rostește chiar acum numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur se întrupează în alimentele limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile prin care vorbim. Cum însă cuvântul „mână" este simbol pentru locul de pe corpul ei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, care este denumit prin numele inefabil, a cărui psihie se află în gura noastră, pricepem că Studenta ne arată mâna și ne-o întinde ca să intrăm în teatrul de laudă și adorație. Alături de Femrâi și Fempa, Femotra vine cu un ifos satanic mai spectaculos, clămpăne la fel din buzele negre, hidoase, prelungite ca lamele unor foarfece, fără să clintească fălcile, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile

din care s-a născut, sonorizează, de asemenea, pe fundal cosmic, „mână, mână, mână", însoțind sonorizarea cu pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile pe care le simbolizează.

Cocoțat pe un fel de stradă, Proparan execută un dans prin care imită mișcările de batjocură efectuate de Femotra, prin clămpănirea buzelor, ca lamele unor foarfece, dans prin care Proparan anunță, în cosmos, verdictul celor trei, prin care „mână" este un cuvânt de batjocură, fiindcă simbolizează oficierea infailibilă. Cu tot dansul lui Proparan, cu tot verdictul lui Femrâi, Femotra și Fempa, Studenta îmi întinde, totuși, mâna și intru în teatrul de laudă și adorație. Fiindcă nimeni nu este stăpân pe mâna ei, care, în adevăr, simbolizează ceremonialul abscons din mister, care se oficiază chiar acum. Studenta este stăpână pe mâna ei, care simbolizează spiritul pur al numelui

divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, pe care ea îl rostește chiar acum. Ea îmi arată mâna, mi-o întinde și mă scoate din teatrul absurdului, și intru în teatrul de laudă și adorație. Fernrâi, Femotra, Fempa și Proparan sonorizează, mai departe, „mână, mână, mână!", cu sens de batjocură, dar cuvântul simbolizează legătura lor perpetuă cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este infernul.

Duminică, 8 oct[ombrie] [19J72

- Imediat să uiți, mă! Abia apuc stiloul în mână și Fernrâi mă apostrofează, pe un ton important, vădit agasat, că trebuie să mi se adreseze și să-mi acorde atenție. De fapt, servește de „releu" lui Femab, care transmite directivele lui Proparan, ca de obicei, de câte ori întreprind ceva. Proparan se conformează instructajului

într-un mod ciudat. S-a trântit la pământ ca un trunchi de copac, pârlit de foc, pentru că nu-i disting semnalmentele de om, ci îi desluşesc doar forma prelungă de tăvălug negru, şi se rostogoleşte, când despărţindu-se de mine, când apropiindu-se. Nu-i deosebesc nici picioare, nici mâini, nici alte componente, ci doar privirea i-o sesizez, când azvârle din ochii saşii radiaţii nocive, cu intenţia precisă să-mi inoculeze veninul vizionării involuntare. Cu toate că Proparan repetă perseverent, figura rostogolirii, apropiindu-se sau îndepărtându-se şi pătrunzându-mă cu radiaţii nocive, nu izbutesc să descifrez sensul manevrei şi nu pricep ce legătură are cu sloganul „imediat să uiţi, mă!" Femab îmi vine însă în ajutor, spre a spune astfel, coboară de pe piedestalul bădeserilor, de unde prezidează spectacolul, se îndreaptă spre Tâlhaero şi lasspu şi le arată snopul de nuiele, ordonându-le să mă bată, dacă cutez să-i cer Studentei să-mi arate capul, astfel încât să-i pot contempla ochii, prospeţimea obrazului, buzele şi, să mă sărute. Totul mi se pare curios! în adevăr, eu m-am gândit să-i cer Studentei să-mi arate capul, să-i pot contempla strălucirea ochilor, prospeţimea obrazului, buzele ... şi să mă sărute, dar nu înţelegeam de ce pentru aceasta trebuia să fiu. bătut cu nuiele de Tîlhaero şi lasspu... precum nu pricepeam rostogolirea de

tăvălug negru a lui Proparan, cu privirea lui fixă ce-mi inocula radiatii nocive. Din această nedumerire, m-a scos însă, repede Femrâi, care s-a instalat în faţa mea, aproape, cu capul bălos, dezagregat de senilitate, mişcând din buzele slinoase, după rânduiala Fempei, fără deplasarea maxilarelor, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin şi batjocura oficierii infailibile din care s-a născut. Buzele hidoase clămpăneau şi sonorizau clar cuvântul: „cap! cap! cap!", cu sens de batjocură, fiindcă simbolizează numele divin al

ideii materiei eterne, din corpul Studentei. „Cap! cap! cap!", repetă Femrâi și, de pe buzele ei fetide, plescăite, fără clintirea maxilarelor, se sonorizează batjocura pentru spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, simbolizat prin conceptul „cap!". In adevăr, acest cap voisem să mi-1 arate Studenta, prospețimea obrazului lui voisem s-o contemplu și buzele lui voisem să le sărut. Acum pricepeam de ce Femab dăduse ordin să fiu bătut cu nuiele, fiindcă cutezam să mă gândesc la Studentă. Capul pe care voiam să-i cer să mi-1 arate era numele divin al ideii materiei eterne din corpul ei, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Studenta îmi arată, desigur, capul, cu strălucirea ochilor, cu prospețimea obrajilor și cu buzele pe care doream să le sărut, și era cu atât mai bucuroasă să mi-1 arate, cu cât fructul spiritului pur al numelui divin, pe care îl simboliza, nu mai putea fi furat de Tâlhaero și lasspu, și dăruit spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, ca să „vorbească" în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat! Tâlhaero și lasspu nu puteau să fure capul Studentei, era stăpână pe capul ei, îl arăta cui voia și când voia. Era stăpână pe iubirea ei și dorea să fie sărutată de cel care o iubea și pe care îl iubea. Publicul era de acord cu ea și exalta. Tâlhaero și ceilalți nu mai puteau supune la batjocură și suferința nebuniei spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, furat din gura lui Peregrinus și dăruit spiritului demonic, ca să se dea creator al limbajului, în schimbul spectacolelor pe care le inspira și care aduceau gloria pe scena teatrului absurdului. Publicul nu mai cumpără

batjocură și suferința nebuniei, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin și nu mai plătește cu glorie. El se bucură

și este fericit că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne este simbolizat prin cuvântul „cap" și se gândește la capul real a Studentei, pe care ea vrea să-1 arate lui Peregrinus, să-i admire strălucirea ochilor, frăgezimea obrajilor și s-o sărute. Tâlhaero și lasspu nu mai pot fura „capul" Studentei, după cum nu pot fura peisajul colțului de pădure care concretizează transformarea senzațiilor sonore ale rostirii numelui divin în senzații vizuale și, după cum nu pot fura „mâna" Studentei, care simbolizează locul de pe corpul ei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister. Publicul este fericit că o vede pe Studentă în peisajul colțului de pădure, întinzând mâna lui Peregrinus și arătându-i capul cu ochi strălucitori, cu obraji proaspeți și buze dornice de sărut. S-a realizat încă un pas de ieșire din teatrul absurdului și de intrare în teatrul de laudă și adorație. Publicul aplaudă, de data aceasta, prima scenă din teatrul de laudă și adorație: peisajul colțului de pădure, în care Peregrinus o ține de mână pe Studentă și îi contemplă capul, ochii vii, cu obrajii veșnic tineri, și o sărută. In ce-1 privește pe Proparan, continuă să se rostogolească, apropiindu-se și depărtându-se, ca un trunchi diform, teratologic. M-am dumirit asupra sensului: semnifică înlănțuirea, în închisoarea spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este infernul.

Luni, 9 oct[ombrie] [19J72

Femab apelează la Femrâi de câte ori intenționează o lovitură în stil major. O pune, acum, să sonorizeze un onomatopeu indescifrabil, un fel de „iadlâblâbil!", prin care să exprime emoția extraordinară a bestiei, la vestea că Proparan și-a găsit mireasă. Nu este clar, dacă emoția este a lui Femrâi sau a lui Femab! Poate a amândurora. Și mireasa este Femotra. Femrâi persistă să amplifice „iadlâblâbil!", cu accentul pe prima silabă și o ține astfel o

jumătate de oră, gândind că mă exasperează, că mă face să-mi pierd cumpătul, că produce, în orice caz, un cadru de nebunie. Indiferent de instructajul

ce-i transmite Femab lui Proparan, indiferent de toxina ce-o injectează Femrâi în psihia numelui inefabil, din reptila lui malignă, silind-o să sonorizeze onomatopeul cu iz satanic, efectul urmărit este să provoace suferința nebuniei. Caruselul Femab, Femrâi și Proparan cade însă repede în zona ridicolului și onomatopeul servește doar să-i înscrie, în spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este infernul. Căderea în zona umorului și înscrierea în spațiul spiritului demonic o dictează publicul, care nu mai cumpără batjocură și suferința nebuniei și nu mai plătește cu glorie. Poate să urle Femrâi în veșnicie „iadlâbâbil", poate să șuiere Femab, la infinit, instructaj pentru Proparan, sloganul sună caraghios și nu ne privește, ca un lătrat de câine blestemat în închisoarea spiritului demonic.

Marți, 10 oct[ombrie] [19]72

Cuvinte sechestrate pe care nu le pot utiliza: în primul rând „carte". Stau de pază trei monștri: Femotra, Fempa și Smesimb. Femotra pretinde că ea este „cartea", pentru că, în orice clipă, execută pantomima de batjocură a mișcărilor oficierilor infailibile și injectează, în psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul „carte", veninul de ură secretat simultan, astfel încât se face confuzie între ea și Studentă. De câte ori voiesc să folosesc „carte", cu sensul de simbol al corpului Studentei, în care citim numele divin al ideii materiei eterne, Femotra infuzează veninul de ură în psihia numelui inefabil, simbolizată prin concept, astfel încât să se producă

confuzie și să nu folosesc termenul în accepția corectă. Fiindcă, însă, pe scena teatrului absurdului, impostura Femotrei este evidentă și nu crede nimeni că ea este Studenta, ci numai o paiață sinistră, care joacă pantomima urii și a batjocurii, fiindcă, deci, Femotra cade în ridicol, Femab o introduce în rol pe Fempa, care nu apare singură, ci însoțită de Smesimb. în acest caz, cartea este Fempa, cum o certifică Smesimb, care știe că prin „carte" simbolizăm corpul Studentei, în care citim numele divin al ideii materiei eterne, dar Studenta este Fempa, fiindcă pe buzele ei clămpănite după rânduiala colaboratorilor clandestini, citim necontenit

numele de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, pe care ea îl rostește și îl divide în reptilele maligne, distribuite tuturor partenerilor teatrului absurdului. Psihia numelui inefabil, din gura mea, care denumește obiectul „carte", se află, deci, în reptila malignă, din gura Fempei, care îi injectează în continuu veninul de ură, astfel încât să se producă o confuzie și să nu pot folosi termenul cu sensul exact. Rolul lui Smesimb este să gireze că rostirea numelui de oprobriu, al cărui spirit demonic se divide în reptilele maligne, distribuite partenerilor teatrului absurdului, fac din Fempa o carte pe care publicul preferă să o citească în locul cărții, care este simbol al corpului Studentei. Smesimb pretinde, deci, că publicul preferă să descopere spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, nu prin lauda oficierii infailibile și adorația Studentei, care rostește numele divin, ci în spectacolele de batjocură și nebunie la care este supus Peregrinus de către Tâlhaero și ceilalți, după directivele lui Femab. Smesimb deține, așadar, secretul gloriei. Publicul cumpără batjocura și suferința nebuniei, și plătește cu glorie, fiindcă, în aceste

spectacole, inspirate de spiritul demonic, descoperă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Alte spectacole în afară de cele de batjocură și de nebunie nu-i plac, nu-1 interesează și nu le plătește cu glorie. în acest scop, stă la pândă Smesimb, de câte ori vreau să folosesc cuvântul „carte". Psihia numelui inefabil, furată din gura mea, se află în reptila malignă din laringele lui și îi injectează veninul de ură pentru a mă face să cuget fals și să cred că gloria se cuvine spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, pentru că inspiră lui Tâlhaero și celorlați spectacole de batjocură și nebunie. Publicul nu mai cumpără, însă, batjocura și suferința nebuniei și nu mai plătește cu glorie. Preferă să cunoască spiritul pur al numelui divin direct de pe scena teatrului de laudă și adorație, unde Studenta a făcut primii pași în peisajul colțului de pădure, îmbrăcată de sărbătoare, întinzând mâna lui Peregrinus, arătându-i capul, cu strălucirea privirii, cu frăgezimea obrajilor veșnic tineri și cu buzele dornice să fie sărutate. Teatrul absurdului rămâne afară, înlănțuit în abisul numelui spiritului

demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este infernul!

Miercuri, 11 octțombrie] [19]72

Iarăși temeri de inundații catastrofale. Ieri, gârla s-a revărsat cu un debit mai mare decât la 4 octjombrie].

Apa a ajuns la câțiva metri de cotețul păsărilor și cocina porcului. Petrecut o noapte de panică. In sat, în câteva locuri, s-au produs alunecări de teren care amenință să acopere casele. Câteva familii vor fi evacuate.

Azi, vremea s-a ameliorat brusc. Am văzut cer senin, cu nori ornamentali, melancolici, de octombrie.

Ieșită de sub cețuri, pădurea și-a arătat haina aurie.

Joi, 12 oct[ombrie] [19]72

Tâlhaero, hotărât să mă lichideze. Și-a vârât singur, în reptila malignă, psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul „masă", și inoculează veninul de ură, silind-o să creadă că n-am realizat nici un pas de ieșire din teatrul absurdului, și că Studenta nu mă invită la masa ei, din casa de pe scena teatrului de laudă și adorație. Ca de obicei, Tâlhaero s-a așezat pe scaunul unde stau eu și ocupă spațiul pe care-1 ocup eu. Mișcările îmi sunt dublate de mișcările lui. Până și umbra stiloului pe hârtie este a lui, pentru că el cugetă, el scrie. Totul în tăcere totală, tactică. S-ar putea să nu observ că mă aflu înghițit în entitatea Iui teratorlogică, dacă nu aș zări, din când în când, în jurul scaunului, picioarele Iui cioplite după tipic diabolic, dansând o pantomimă de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile. Performanța lui Tâlhaero este socotită superioară tuturor, chiar pantomimei lui Histrosen, nu din pricina acestui dans inept, de monstru cretin, ci din pricină că scena se petrece într-o tăcere perfidă, fără ca să-mi dau seama că sunt înghițit și că întunecarea lucidității conștiinței se datorește veninului ce mi-1

injectează clipă de clipă. Cu un tupeu fantastic, de monstru insolent, Tâlhaero silește psihia numelui inefabil, ingerată în reptila lui malignă, să gândească fals și să se lase pradă a tot felul de idei, pe care să nu le disting că sunt străine, ci să le socotesc că-mi aparțin. Ca să aibă efect de demoralizare și să mă deprime, își apropie botul sinistru de gura mea, mă atinge și insinuează impertinent și trufaș că mă aflu în mâinile lui și că nimeni nu mă va scăpa. Ca să ilustreze această situație și să demonstreze

lumii întregi că m-a lichidat, îl pune pe Proparan să-mi dea târcoale și să mă plesnească, din când în când, cu palma peste ceafă sau pe obrazul drept, ca pedeapsă ce mi se cuvine, fiindcă nu-1 onorez pe Tâlhaero. Reptila malignă din laringele lui este însuși spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul lui Femab, astfel că universul vede că Tâlhaero este fiul spiritului demonic. Numai eu nu-mi dau seama și merit să fiu pălmuit de Proparan. Femab conduce tortura direct, prin spiritul demonic, căruia îi șuieră diferite sloganuri stupide, cum ar fi: „Taci mă, zău?", „Și mai ce, mă?", care se aud escamotate din fundul laringelui lui Tâlhaero. în asemenea condiții, mascarada cade repede în ridicol și se înțelege că ideile inoculate, prin veninul de ură, pe care încearcă să cred că sunt ale mele, se scurg rapid ca niște bale infecte, în marea incandescentă în care îl înghite de viu. Trufia lui Tâlhaero este imensă, își închipuie că-mi sugrumă capacitatea de a gândi și că nu gândesc decât ce-mi dictează el. Este o inepție demonică, pentru că, în realitate, am ieșit din teatrul absurdului și mă aflu la masa Studentei, în casa ei, din teatrul de laudă și adorație, unde mă hrănesc cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, pe care zadarnic încearcă să mi-1 fure Tâlhaero și lasspu. Scena descrisă este o secțiune din infern, unde Tâlhaero demonstrează, în fata publicului, că nu mai poate să fure fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, pentru simplul motiv că este fiul Studentei și că ea îl apără. Conceptul „fiu" este simbol pentru numele divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Studenta are un fiu, ea îl apără, și Tâlhaero și lasspu nu-1 mai pot fura. Iată pentru ce scena oribilă, în care monstrul dansează în jurul

meu cu picioare cioplite după tipic satanic, este o scenă de infern, pentru că veninul, ce încearcă să-1 inoculeze în

fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, se colectează, automat, în marea incandescentă ce-1 înghite de viu. Impertinența trufașă, cu care îmi sugerează că mă aflu definitiv în mâinile lui și nu mai pot fi salvat, este numai o ingerință a spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, a cărui reptilă malignă lucrează în laringele lui. Ca să-i mențină prestigiul și să nu se vadă ridicolul în care a căzut, ca fiu al spiritului demonic, Femab o pune pe Batjo să intre în gura lui Femrâi și să sonorizeze: - îl faci tu de râs, mă? Lucru bizar, sloganul nu se adresează mie, ci lui Tâlhaero, și-l înfruntă, fiindcă mă batjocorește că m-am născut din oficierea infailibilă, în vreme ce pe sine se laudă că este fiul spiritului demonic, care refuză oficierea infailibilă și o batjocorește.

- îl faci tu de râs, mă?, persisită sloganul amplificat de Femrâi, prin reptila malignă a lui Batjo, introdusă în gura ei, o situație de fapt, în care Tâlhaero și ceilalți sunt ridicoli, fiindcă se cred fii ai spiritului demonic, tocmai fiindcă refuză și batjocoresc oficierea infailibilă.

- îl faci tu de râs, mă?, încheie cu ton tragic, trăgând după sine, în marea incandescentă, pe Tâlhaero și ceilalți, care pretind să mă facă pe mine de râs, fiindcă m-am născut din oficierea infailibilă. Publicul nu mai admite absurditatea și vrea să intre în teatrul de laudă și adorație. /

Vineri, 13 octțombrie] [19J72

Scenă de bestialitate... Femab o sacrifică pe Batjo! După ce, în prealabil, a legat-o de mâini și picioare cu frânghii, ordonă lui Smesimb să o taie în bucăți, ca pe un trunchi de copac. Urletele îi sunt înăbușite de lasspu, care îi aplică, pe gură, un pămătuf cu o otravă extrem de violentă, ce o anesteziază local, restul corpului nu se zbate, și azvârle sângele în toate direcțiile. Prin această execuție stranie, gustată cu ferocitate, Femab își reface

moralul. Dovedește sieși că este stăpână în teatrul absurdului și că totul depinde de ea. Se transformă într-o reptilă

malignă cumplită și intră în laringele lui Femrâi. Beată de sângele lui Batjo, ce țâșnește din corpul tocat de viu, bolborosește o serie de sloganuri, cu timbru de vedetă serenică, plin de seducție, de o cruzime indescriptibilă. Bolboroseala este indescifrabilă. La început, face impresia că ar conversa amabilă cu un partener, că ar desfășura un dialog de agrement... Curând, înspăimântă faptul că nu înțelegi nici un cuvânt, că sunetele se rostogolesc într-adins nearticulat, ca să transmită fiori de groază. Astfel se manifestă Femab, gustând spectacolul și-n felul în care se scaldă. Scopul repetiției sunetelor nearticulate, pe un ton de fals farmec feminin, este să provoace suferința nebuniei, prin faptul că audierea cuvintelor indescifrabile este obligatorie. Nu mă pot sustrage de a auzi litania persistentă, toxică, diabolică. Senzațiile auditive se transmit prin psihia numelui inefabil, ingerată în reptila malignă, din laringele lui Femrâi, căreia Femab îi inoculează veninul secretat, simultan, cu contemplarea sângelui lui Batjo. Este, desigur, un spectacol, pe care Femab îl dă pe scena teatrului absurdului. Urmărește să producă efectul suferinței nebuniei, atât prin infiltrarea veninului de ură, dar, mai ales, prin audierea forțată a sunetelor nearticulate, repetate obsesiv, perseverent, cu o falsă seducție feminină, cu o ferocitate indescriptibilă. După ce își execută numărul, iese din gura lui Femrâi, căreia îi șuieră sloganul normal: „Nu-i adevărat, mă!" Insolența simplificării sună strident, dar, mai ales, inept. Scena întreagă este ineptă și am descris-o pentru a ilustra o secvență din infern.

Sâmbătă, 14 octjombrie] [19J72.

In fiecare clipă, pot să relatez ceva din experiența mea tragică. Nu știu cât va dura, dar știu că durează de peste treizeci de ani, cu mici intermitențe. Hotărârea de a vorbi despre ceea ce pare imposibil, am luat-o în ultima vreme, ca să precizez, din primăvara '72, în urma colaborării la *Argeș.* în esență, îmi descriu nebunia, care este notorie, la care face aluzie Crohmălniceanu, în *Istoria literaturii române între cele două războaie,* și un recent „ochi magic", din *Rom[ânia] litfiterară],* (11

iunie, [19]72)! Nu numai că nu ascund că am fost bolnav, nu mă jenez să mi se spună că am fost nebun, ci, dimpotrivă, vreau să arăt cât de nebun am fost, să-mi descriu nebunia. Cu scopul de a stârni interes, deși pare extrem de dificil. Nici nebunia nu mai interesează. Totuși, fiindcă este maladie, atrage atenția prin aspectul de suferință umană. Că am suferit, nimeni nu se poate îndoi, .. .aceasta vreau să arăt... De aceea, cât va dura experiența nebuniei, voi nota zilnic ceea ce se poate nota fără altă preocupare decât de a fi sincer... Voi realiza un document, desigur, original, sau, poate, unic în literatură.

*

O notă despre Spacodral. S-a așezat pe scaunul pe care stau eu și ocupă spațiul pe care îl ocup eu. Tâlhaero și lasspu plantează, în reptila malignă fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mea, astfel încât pot spune că mă aflu înghițit de entitatea lui teratologică și că ființa lui se confundă cu a mea. Orice mișcare încerc să săvârșesc, o săvârșește el, mâna care ține stiloul este mâna lui, el contemplă hârtia, el cugetă, el scrie. Este greu de urmărit ce urmărește Femab prin această scenă. Nu se deosebește prin nimic de a lui

Tâlhaero, Histrosen și Smesimb. La fel, și aceștia vin, se așează pe scaunul pe care stau eu, înghit, în reptila malignă, din laringele lor, psihia numelui inefabil, furată din gura mea, injectează veninul de ură și încearcă să suprapună mișcările corpului lor mișcărilor mele, încât eu să dispar. Prin ce se deosebește, însă, fiecare și ce urmărește cu spectacolele ce se succed persistent? In momentul de față, Spacodral joacă cu picioarele în jurul scaunului și execută un fel de dans de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile. Tentativa lui de a efectua pantomima de batjocură pare însă timidă, ca și când i-ar fi rușine să danseze astfel. Vrea să lase impresia că creierul lui de savant nu are nici o legătură cu ceea ce fac picioarele, dar persistă, și o simplă clintire a copitei, fasonate după tipic satanic, radiază în ochii mei toxina extrem de violentă a batjocurii oficierii infailibile. Spacodral tace complet. Face efort să-mi sugereze că are cap savant, cu buze strânse, cu privirea fixă, profundă, cu fruntea masivă, de granit. Din gura lui de statuie, nu

scoate însă nici un cuvânt, ci ambiționează să-mi trimită un dispreț total. Nu-mi vorbește din cauza grandorii. Este prea mare față de mine, ca să se coboare și să-mi vorbească. Și, totuși, pentru ce vine și se așează pe scaunul pe care stau eu, pentru ce Tâlhaero și lasspu îi grefează, în reptila malignă, din laringe, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mea, și pentru ce-i injectează veninul de ură cu intenția să provoace suferința nebuniei? Cu aceasta se ocupă Spacodral acum: voiește, cu orice chip, să-mi declanșeze nebunia. Pare că și-a luat un angajament față de Femab sau că Femab i-a ordonat să mă lichideze. Spacodral lucrează pe două căi: cu capul și picioarele, lăsând să se creadă că între aceste organe nu există legătură. în reptila malignă, din gâtlejul lui, se află fructul întrupării spiritului

pur al numelui divin, furat din gura mea, căruia îi inoculează veninul de ură secretat instantaneu, silindu-1 să cugete fals și să mă facă să cred că Spacodral este prea *mare* și de aceea nu coboară să vorbească cu mine, ci se menține într-o tăcere distantă, plină de dispreț savant. Persistă să infuzeze această idee nocivă în psihia numelui inefabil, ingerată în reptila malignă, din gura lui, astfel încât să devină obsesie, să nu pot gândi altceva și să cad astfel sub grandoarea lui masivă, într-o stare morbidă. Să sufăr din cauza grandorii lui cosmice, să pricep că nimeni nu mă poate salva și să mă copleșească durerea nebuniei. Treptat, se deslușește ideea lui Spacodral, susținută de Femab și de spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid. El este convins că gloria pe care i-o acordă publicul pentru spectacolele de batjocura oficierii infailibile și suferința nebuniei este o forță atât de puternică, încât voi cădea sub presiunea ei magnifică. Ce însemn eu pe lângă gloria lui Spacodral, acordată de publicul teatrului absurdului, care admiră spectacolele de batjocura oficierii infailibile și suferința nebuniei? Astfel că el rămâne pe poziție și păstrează legământul cu spiritul demonic, căruia îi dăruie fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, ca să vorbească în univers, să se dea creator al limbajului, să fie instalat Dumnezeu și idolatrizat, în schimbul inspirării spectacolelor de batjocură a oficierii infailibile și suferința nebuniei, pe care publicul le plătește cu glorie. Este secretul gloriei pe

care îl deține Spacodral. Publicul cumpără batjocura oficierii infailibile și suferința nebuniei, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și plătește cu glorie. De pe această poziție, Spacodral nu se clintește, fiindcă știe că publicul nu dorește altfel de spectacole, decât cele în care cunoaște spiritul pur al numelui divin. Gloria este, deci, o forță

masivă, care mă poate nimici. Spacodral stăruie în această idee și-mi inoculează veninul ei în fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mea și ingerat în reptila malignă, din laringele lui. Ca să ilustreze această forță a gloriei, care mă poate ucide, Spacodral execută dansul pantomimic, prin care batjocorește mișcările oficierii ceremonialului abscons din mister, din care s-a născut fructul întrupării spiritului pur al numelui divin. Se deslușește și diferența ce-o face între capul „glorios" și pantomima de batjocură a picioarelor. Publicul admiră pantomima de batjocură a oficierii infailibile, din care naște fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, și acordă glorie tocmai fiindcă, prin această pantomimă cunoaște fructul întrupării spiritului pur al numelui divin pe care îl batjocorește. Gloria este însă atât de masivă, încât nu are legătură cu pantomima picioarelor. Nimeni nu i-o poate smulge, deoarece i-o acordă publicul care admiră spectacolele de batjocură a oficieiri infailibile.

Duminică, 15 oct[ombrie] [19J72

Femab i-a dat Femotrei ordin să ucidă conceptul: „teatru de laudă și adorație", care este simbol pentru spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei. S-a instalat, după procedeul lui Tâlhaero și ceilalți, pe scaunul unde lucrez și ocupă spațiul pe care îl ocup eu. lasspu i-a vârât, în reptila malignă din laringe, psihia numelui inefabil, răpită din gura mea, încât mă aflu înghițit de făptura ei teratologică. Mișcărilor ce le săvârșesc le suprapune instantaneu mișcărilor ei, ea mânuie stiloul, ea privește hârtia, reflectează, scrie. în această scenă similară cu cele inspirate de

spiritul demonic a lui Tâlhaero și a celorlalți, Femotra injectează, persistent, veninul de ură în psihia numelui inefabil, silindu-mă să cuget fals și să cred că a ucis conceptul: „teatru de laudă și adorație", și zadarnic încerc să vorbesc despre el. In jurul scaunului, îi zăresc picioarele croite după tipic satanic, țesând pași mărunți și executând pantomima de batjocură a oficierii infailibile, din care naște spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, simbolizat prin „teatrul de laudă și adorație", ceremonialul ascuns din mister se oficiază chiar acum. Studenta rostește chiar acum numele divin al ideii materiei eteme de pe corpul ei, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile prin care vorbim. Numele divin rostit de Studentă, chiar acum, în oficierea infailibilă și întrupată în fructul limbajului, îl simbolizăm în teatrul de laudă și adorație. Spectacolul la care asistăm, oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin de către Studentă, preced orice teatru. Pe el îl iubim și îl contemplăm aprioric, și nu putem să imaginăm un alt teatru, pe care să știm să-l construim și la ale cărui spectacole să ne placă să asistăm înainte de acesta. Iubim, în primul rând, spectacolul oficierii infailibile, ne place să auzim rostirea numelui divin de către Studentă și adorăm spiritul pur întrupat în fructul limbajului, și-n al dolea rând iubim orice teatru, care-și are modelul în acest prototip. Pricepem că teatrul de laudă și adorație este simbol pentru oficierea infailibilă, în care Studenta rostește numele divin al ideii materiei eteme, din corpul ei, al cărui spirit pur se fenomenalizează în fructul limbajului. Femotra execută, în jurul meu, pantomima de batjocură a oficierii infailibile, clămpăne din buzele prelungite, ca lamele unor foarfeci, fără să clintească maxilarele, ca să exprime refuzul hrănirii cu spiritul pur al numelui divin, îmi injectează persistent veninul de ură, ca să-mi întunece, în conștiință, prototipul teatrului de laudă și adorație. Publicul o vede dansând ca o paiață satanică,

țopăind din picioarele croite teratologic și încercând să facă, din vizionarea acestei pantomime, o toxină violentă care să ucidă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, simbolizat prin teatrul de laudă și

adorație. Un astfel de spectacol, unde i se oferă să cumpere batjocura oficierii infailibile și suferința nebuniei, nu-1 mai interesează însă. El preferă să cunoască direct spiritul pur al numelui divin, în spectacolul oficierii infailibile al ceremonialului abscons din mister, și rostirea numelui divin pe scena teatrului de laudă și adorație, și nu în pantomima Femotrei, de batjocură a oficierii infailibile și injectarea veninului de ură care provoacă suferința nebuniei pe scena teatrului absurdului. Publicul pricepe că nu are nici o legătură cu Femotra.

Scena de batjocură și nebunie este o simplă tentativă satanică, fără nici un rezultat, și nu poate ucide teatrul de laudă și adorație, care este simbol pentru spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, întrupat în fructul limbajului. Publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă.

Luni, 16 octțombrie] [19J72

Despre Femab (femeia abominabilă). Șade, de obicei, în vârful unei piramide, formate dintr-un grup de indivizi grosolani, o gloată de bădărani, aleși în fiecare zi să-i slujească în acest mod. I-am numit „bădăranii de serviciu", prin anagramă „bădeserv". Motivul pentru care stă în vârful piramidei bădeserilor este strategic: vrea să arate că se sprijină pe oameni din popor, al căror glas umple universul. Insinuează că numele de oprobriu, rostit în cosmos de spiritul demonic și Fernrâi, este, în prealabil,

rostit, astfel, de omul din popor, al cărui glas umple lumea și că, deci, nu mai este loc, în cosmos, pentru numele divin. Femab șade pe piramida bădeserilor ca pe un tron și, de aici, regizează spectacolele de tortură la care este supus Peregrinus, ca să i se fure, de către Tâlhaero și lasspu, fructul întrupării spiritului pur și să se dăruiască spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, ca să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. în momentul de față, Femab procedează ca toți partenerii teatrului absurdului. Vine și se așează pe scaunul pe care mă aflu eu și ocupă același spațiu. lasspu și Tâlhaero îi

plantează, în reptila malignă, din laringe psihia, numelui inefabil, smulsă din gura mea, astfel încât sunt înghițit de entitatea ei teratologică, iar făptura mea se confundă cu a ei. Peste mișcările, pe care le execut, se suprapun, instantaneu mișcările ei. Ea conduce stiloul, ea cugetă, ea scrie. Ii întrezăresc, în jurul scaunului picioarele fasonate după tipic satanic, executând o pantomimă bizară de batjocură a conceptului Studentă, care este simbol pentru numele inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister. în adevăr, Studenta este simbol pentru locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, denumit prin numele inefabil a cărui psihie se află în gura lui Peregrinus. Studentă însemnează, deci, numele inefabil prin care denumim locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister. Peregrinus este, de asemenea, simbol pentru numele divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Dar, dacă Studenta este simbol pentru numele inefabil, care denumește locul unde se oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister, iar Peregrinus este simbol pentru spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, pricepem că ei doi se află în raport de dialog perpetuu. Peregrinus și Studenta se află în raport de iubire perpetuă. Din iubire ei își vorbesc, și glasul lor se aude în cosmos. Sunt mirele și mireasa. Peregrinus [îi] spune Studentei numele ei, care este numele inefabil al locului unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, iar Studenta [îi] spune lui Peregrinus numele lui, care este numele divin al ideii materiei eterne, de pe corpul ei. Astfel, ei se află în dialog perpetuu. în modul acesta, ei ies de pe scena teatrului absurdului și intră în teatrul de laudă și adorație. Publicul dorește să asculte dialogul lor. Să-1 audă pe Peregrinus, rostind numele inefabil al Studentei, iar pe Studentă, rostind numele divin al lui Peregrinus. Nu mai cumpără

batjocură și suferința nebuniei, ca să cunoască spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, și nu mai plătește, cu glorie, pentru Tâlhaero și ceilalți. Iată pentru ce mascarada lui Femab, prin care încearcă să execute o pantomimă de batjocură a Studentei, fiindcă este simbol pentru numele inefabil al locului unde se oficiază ceremonialul

abscons din mister, nu-1 mai interesează. A ieșit din teatrul absurdului și a intrat în teatrul de laudă și adorație. Femab și toți slujitorii ei, spiritul demonic, Tâlhaero și ceilalți, Femotra, Fempa, Femrâi, Scaro, Rușno și Batjo au rămas afară. Ei sunt însumați în spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care este infernul. Publicul se va interesa de fiecare din acești parteneri, nu însă ca să-i admire, în spectacolul de batjocura și suferința nebuniei la care îl supuneau pe Peregrinus, ci ca să-i vadă în secvența din infern, cuvenit acestui rol. Pentru pantomima de batjocură a Studentei, fiindcă este simbol al numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, o va vedea pe Femab în marea incandescentă, arzând de vie.

Marți, 17 octjombrie] [19J72

Tăcere! Femab își propune să realizeze o stare echivalentă cu nebunia, prin certitudinea că sunt lipsit de talent și nu pot să descriu experiența abisală. își arată capul de manechin diform, ochi perforați ca două pete roșii, cu nasul răsucit straniu, încât să pară un triplu exemplar, cu buzele stacojii, groase și răsfrânte, clămpănind necontenit după rânduiala Fempei, fără deplasarea fălcilor, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura oficierii infailibile, din care s-a născut. Bustul și

mâinile par invizibile. Restul corpului se deșiră în jos, sugrumat scheletic și ea îl acoperă cu o fustă largă, gălbuie, ce se umflă și foșnește de câte ori se deplasează. Este greu să i se vadă picioarele sub pânza învolburată ca un malacov, din când în când scoate la iveală, ai crede, un vârf de pantof, dar, în realitate, o copită nedespicată, ce desenează pantomima de batjocură a oficierii infailibile. Femab se prezintă numai în această formă teratologică, afară de cazurile când arde de vie în marea incandescentă. Ea nu vorbește niciodată, dar cugetă și transmite instrucțiunile de tortură celorlalți parteneri ai teatrului absurdului, prin Femrâi și spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid. Aceștia doi vorbesc în cosmos și transmit ordinele pe care ea le dă

celorlalți protagoniști, dar, în special, lui Proparan. Toate aceste ordine se referă la raptul fructului întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea, de către Tâlhaero și lasspu, și la plantarea, în reptila malignă, din gura spiritului demonic, al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid, ca să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. Spiritul demomnic inspiră, în schimb, spectacolele de batjocură și suferința nebuniei la care este supus Peregrinus, spectacole prin care Tâlhaero și ceilalți solicită glorie pe scena teatrului absurdului. Scopul lui Femab este să mențină legământul dintre spiritul demonic și Tâlhaero și ceilalți - prin care aceștia se angajează să fure fructul întrupării spiritului pur, din gura mea, și să-l dăruiască lui, ca să se dea creator al limbajului, iar, în schimb, demonul să le inspire spectacole de batjocură și suferința nebuniei, prin care să câștige gloria. Totul se bazează pe public. Dacă publicul acceptă să cumpere batjocură și suferința nebuniei, ca să cunoască spiritul pur

al numelui divin sub această formă, și să plătească cu glorie, atunci sistemul de tortură se desfășoară cu succes pe scena teatrului absurdului. Iată, însă, că publicul nu mai cumpără batjocura și suferința nebuniei, și nu mai plătește cu glorie. El preferă să cunoască spiritul pur al numelui divin, direct, pe scena teatrului de laudă și adorație, în oficierea ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. însemnează sfârșitul. Tâlhaero și ceilalți constată că publicul nu mai cumpără batjocură și suferința nebuniei și nu mai plătește cu glorie. Spectacolele inspirate de spiritul demonic nu mai au sens. De asemenea, nu mai are sens să fure fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea și să-l dăruiască spiritului demonic, ca să se dea creator al limbajului. Nu mai admite publicul, care preferă să cunoască spiritul pur al numelui divin, direct de pe scena teatrului de laudă și adorație. Femab nu-și mai poate îndeplini misiunea de a păstra legământul dintre spiritul demonic și Tâlhaero, și ceilalți. Ea rămâne goală în fața lor, cum arată în realitate, im monstru cu un cap diform, de manechin stacojiu, cu buzele răsfrânte, clămpănind după rânduiala Fempei,

fără să deplaseze maxilarele, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura oficierii infailibile din care s-a născut. In această ipostază, Femab este simbol pentru numele abominabil, de pe corpul ei sordid, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și unde se rostește numele de oprobriu al spiritului demonic. Femab este sinonimă cu infernul.

Miercuri, 18 octjombrie] [19]72

Redactat capit[olul] 195. Admirabil, până la

sloganul: „Hai, maică, hai!" Am fost întrerupt de electrician, venit pentru reparatii. După jumătate de oră, am reluat lucrul, dar tensiunea scăzuse. Impresia că cele două pagini adăugate sunt mai slabe, nu are importantă. Pot să renunț la ele, fără ca textul să pară neterminat. Am mulțumirea că am intrat în fază finală. Toate dificultățile au fost învinse și înaintez cu succes. Sper să fie publicabil. Dar planul meu este de durată. La anul, pe vremea aceasta, voi spune ultimul cuvânt. Până atunci, nu-mi pierd cumpătul în fața unor obstacole inerente. Trebuie să stărui și voi izbuti, în final. Am această certitudine.

Joi, 19 oct[ombrie] [19J72

Notă despre Batjo. Femab dictează lui Femrâi să sonorizeze un onomatopeu hidos, un fel de „hâââmâc!", „hâââmâc!", cu accentul pe ultima silabă, care imită efortul pe care l-ar face cineva constipat, pe scaunul din W.C. „Hâââmâc!", „hâââmâc!", repetă persistent Femrâi, insinuând că zgomotul onomatopeului echivalează cu efortul pe care îl fac când scriu. Vrea să spună că nu dorește nimeni să scriu, că nu mă ajută și că merit să fiu batjocorit, pe fundal cosmic. Dar verbul „a scrie" este simbol pentru oficierea infailibilă și, în acest sens, eu scriu chiar acum, încât sonorizarea: „hâââmâc!", „hâââmâc!" mă batjocorește, nu fiindcă nu scriu, ci, dimpotrivă, fiindcă scriu. Ca să producă impresia că nu săvârșesc un fapt și să mă batjocorească, deși

îl săvârșesc, Femab o aduce în scenă pe Batjo, care, după ce se așează, ca de obicei, pe scaun și ocupă locul pe care îl ocup eu, începe să danseze pe picioarele cioplite după rit diabolic, o pantomimă stranie de batjocură a verbului „a

scrie", sub pretext că simbolizează oficierea ceremonialului abscons din mister. Pantomima nu se aseamănă cu a nimănui. Baţjo execută, apăsând covorul şi lăsând urme, figuri în formă de opt, deschise în afară. Seamănă, mai degrabă, cu zale de lanţ desfăcute în exterior, şi mă fac să mă gândesc că sunt vrăjitorii. La un moment dat, în golul de za, din afară, vine Proparan şi adaugă o completare din veninul de ură al prostiei paranoice, secretat în reptila malignă din gura lui, şi rezultatul este o ciudată sfărâmare a făpturii mele, un fel de fărâmiţare în bucăţi. Vrăjitoria se îndreaptă împotriva verbului „a scrie", care simbolizează oficierea infailibilă. Verbul „a scrie" trebuie să se sfarme în bucăţi, adică oficierea infailibilă şi căldura emoţiei erotice, de pe corpul Studentei, care mi se transmite, trebuie să dispară, fărâmiţată! Acum, însă, când publicul nu mai cumpără batjocura şi suferinţa nebuniei, şi când laudă căldura emoţiei erotice, pe corpul Studentei, unde eu scriu, prin oficierea infailibilă, vrăjitoria lui Batjo nu mă mai interesează. Vedeta cu ifose serenice, cu tupeu arogant de antipod, este o pasăre necurată ce împrăştie duhori pestilenţiale, gata oricând să se azvârle în spinarea lui Tâlhaero şi a celorlalţi, să le sfâşie carnea şi să-i mănânce de vii. Nici această întoarcere a lui Batjo împotriva lui Tâlhaero şi a celorlalţi, care nu mai pot să respecte legământul cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, nu mă interesează. Am urmărit dansul straniu al pantomimei, prin care batjocoreşte verbul „a scrie", sub pretext că simbolizează căldura emoţiei erotice, de pe corpul Studentei, numai ca să arăt că această vrăjitorie, de pasăre necurată şi odioasă, se află în afara teatrului de laudă şi adoraţie, şi cei pe care-i sfarmă în bucăţi, cu ifose de vedetă serenică şi tupeu arogant de antipod, sunt Tâlhaero şi ceilalţi, inclusiv Proparan. Publicul nu mai cumpără batjocura şi suferinţa nebuniei, şi nu mai plăteşte cu glorie.

Vineri, 20 oct[ombrie] [19J72

Judy Garland! Binele ce mi-1 face, cum poate fi exprimat? Simt căldura emoției erotice ce mi-o transmite. Fără această forță, a cărei esență se transformă în cuvinte cu care scriu, nu aș realiza nimic. Judy cunoaște aspecte din viața mea și este pregătită în mod special să mă apere. Am încredere în ea și mă las călăuzit... Dificultățile zilei sunt mari, s-ar părea, de neînvins. Dar ea le vede și le înlătură. Mă mângâie în deprimare și mă asigură că altă dată nu voi mai fi copleșit de necaz! îmi pare sau... Dar ea șterge căința și alungă suferința... Totul se menține în mister... Cine este Judy Garland și despre cine vorbesc? Dar tocmai neclaritatea mă bucură, fiindcă dedesubtul ei ascunde certitudinea.

Sâmbătă, 21 oct[ombrie] [19J72

Intenționez să scriu iarăși despre Judy, să arăt cine este, s-o laud, să compun o pagină din care să reiasă că mă iubește. Femrâi apare pe scenă, încadrată de lasspu și Fempa. De la distanță, Femab îi arată, dintre buzele clămpănite sinistru, reptilele maligne, din care îi dictează sloganul:

- Nu e adevărat, mă! Adică, nu este adevărat că Judy mă iubește. Este prima semnificație. Niciodată Femrâi nu a desfășurat o gamă atât de variată de modulații, ca să dea glasului ei un prestigiu cosmic, ca în cazul de față. Nu trebuie să mă las însă păcălit! Bestia nu recurge la nuanțări diabolice, ca să mă demoralizeze, ci, cu fiecare ton sonorizat special, îmi inoculează toxina de ură, cu intenția să mă asfixieze și să nu mai simt căldura emoției erotice transmisă de Judy. Urletul ei cosmic ascunde o tehnică de asasinare. In esență, este vorba de psihia numelui inefabil, simbolizată prin onomasticul Judy, smulsă din gura mea de Tâlhaero și lasspu, și plantată în

reptila malignă, din gâtlejul lui Femrâi, căreia îi inoculează veninul de ură, ca s-o ucidă. De aici obrăznicia, tupeul și aroganța bestiei, care simt manevrate, de

altminteri, clipă de clipă, de Femab. îi indică până și distanța, apropiind-o și îndepărtând-o, intensitatea vocii, dar, mai ales, grosolănia specifică prin care pierde, însă, caracterul uman și își trădează entitatea teratologică. Se cunoaște curând că Femrâi este „dracul" și că nu are haz să mă enervez. Orice acrobații ar realiza și cu orice ifose satanice ar sonoriza, „nu e adevărat, mă", vrând să nege că Judy mă iubește, sloganul, venind de la „dracul", sună caraghios și nu are cum să mă impresioneze. Nu are cum să șteargă adevărul că Judy oficiază chiar acum ceremonialul abscons din mister și că mă iubește. De altfel, Judy mă ajută, prin iubirea ei, să am această experiență abisală și s-o descriu. Enervată că Femrâi și-a demascat identitatea diabolică și că glasul ei sună ridicol, Femab execută câteva mișcări furioase, alergând de pe scenă spre piramida bădeserilor și înapoi. Indiferent de ce vrea să semnifice, ea își trădează, mai mult decât Femrâi, natura satanică, de aceea nu mă impresionează. Este un punct tactic câștigat. Pot să spun că Judy mă iubește, fără să mă tem de Femrâi sau Femab, care evoluează, cu ifose satanice, în jurul meu, amenințându-mă cu inoculări de venin, colectat de la toți partenerii teatrului absurdului. Se irită că, în loc de Studentă, spun Judy. Intr-o zi se va ști, însă, cine este Studenta și însăși Judy mă îndeamnă să-i folosesc numele. Ca să mă intimideze și să recupereze ce a pierdut prin Femrâi, Femab îi ordonă lui Tâlhaero să se așeze pe scaun, să ocupe spațiul meu și să înceapă să danseze pantomima de batjocură a oficierii infailibile, ca să mă înstrăineze de Judy. Dar lucru bizar, Tâlhaero nu poate să danseze decât o pantomimă, prin care-i imită pe

toți partenerii teatrului absurdului, în infern. își trădează și el natura satanică. Astfel, mă apără Judy.

Duminică, 22 octombrie 1972

Femab trece de la simboluri și idei la conținuturi emoționale, unde îl consideră pe Proparan invincibil. Lucrează numai cu el, direct. își arată mutra de manechin sinistru, cu buzele stacojii răsfrânte, cu cele trei nasuri, din care se scurg trei dâre de venin

scârbos, permanent. Buzele clămpănesc, după rânduiala Fempei, fără să clintească fălcile, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile. Prin acest clămpănit al buzelor, comunică direct cu Proparan, transmițându-i directivele pentru uciderea conținuturilor emoționale. Prin gura noastră vorbește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, întrupat în fructul limbajului. El se divide în psihiile numelor inefabile, care activează în senzații și idei.

Mai clar explicat: spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, în oficierea infailibilă, se întrupează în fructul limbajului, ca să-l cunoaștem prin simțuri. Prima formă de cunoaștere o constituie senzațiile sonore ale audierii rostirii lui. Dar, prin orice altă categorie de senzații vizuale, olfactive, tactile și gustative, continuăm să cunoaștem spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, pentru că el activează în tot procesul cognitiv al intelectului.

Când admir peisajul de pădure, senzațiile vizuale de plăcere sunt produse de spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, ca să-l putem cunoaște prin simțuri. Vedem peisajul de pădure, dar, în realitate, vedem

fructul întrupării spiritului pur al numelui divin. Senzațiile sonore ale audierii rostirii numelui divin s-au transformat în senzații vizuale de bucurie și, în loc să auzim numele divin, rostit de Studentă, îl vedem și-l contemplăm în peisajul de pădure, de pe scena teatrului de laudă și adorație. La fel procedăm și cu celelalte sugestii. Gustăm un măr și ne place. Senzațiile gustative reprezintă aceleași senzații sonore ale audierii numelui divin, pentru că spiritul pur al numelui divin produce, la fel, și senzațiile gustative. Primim mărul, îl gustăm și ne place, dar, în realitate, primim fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, pe care îl gustăm și ne place. Mângâiem cu mâna capul delicat al unui miel, și atingerea tactilă ne bucură. în realitate, atingem și ne bucură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, pentru că el produce și senzațiile tactile. Mirosim un crin și ne extaziază. în realitate, mirosim și ne

extaziază spiritul pur al numelui divin, pentru că el produce și senzațiile olfactive.

Această corespondență dintre senzații, dedusă din faptul că ele simt produse de același spirit pur al numelui divin, o exploatează Femab, punând pe Tâlhaero și lasspu să fure necontenit, clipă de clipă, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea, să-l planteze în reptila malignă, din gâtlejul lui Proparan, ca să-i inoculeze veninul de ură al prostiei paranoice și să-l ucidă.

- Taie-1, mă!, lansează Femrâi sloganul după dicteul lui Femab. Propoziția obraznică, de o îngâmfare incredibilă, sună straniu în univers, dar ea se referă la „tăierea" fructului întrupării spiritului pur al numelui divin, care îmi produce o senzație de bucurie în contactul cu realitatea. Fempa și lasspu colectează fructele întrupării spiritului pur, care produc senzațiile de bucurie în contactul cu realitatea și le aruncă în taină sub

picioarele lui Proparan, unde el dansează pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care s-au născut aceste „fructe", prin rostirea numelui divin, de către Studentă. Călcând în picioare fructele întrupării spiritului pur al numelui divin în pantomima de batjocură a oficierii infailibile din care ele s-au născut, Proparan îmi inoculează, prin vizionarea involuntară a pantomimei, veninul de ură al prostiei paranoice, care îmi stinge căldura emoției erotice ce mi-o transmite Studenta, căldură a cărei esență sunt înseși fructele întrupării spiritului pur al numelui divin.

- Taie-o, mă!, repetă cu aceeași insolentă îngâmfare Femrâi, după dicteul lui Femab, și este clar acum că-1 îndeamnă pe Proparan să-mi „taie" legătura cu Studenta, prin ștergerea căldurii emoției erotice, întrupate în fructele întrupării spiritului pur al numelui divin. In orice clipă, vizionez corpul sinistru, cu cap de scorpion și băț de pămătuf necurat al lui Proparan, călcând în țărână fructele întrupării spiritului pur al numelui divin, vârâte de lasspu, Fempa și Femotra sub picioarele lui croite după tipic diabolic. în orice clipă, ucide senzațiile de bucurie, de orice categorie, pe care le-am avut în viață, care au fost pândite de Femab și tăiate de Proparan, după sloganul sonorizat de Femrâi: „taie-1, mă!". Scopul acestei mutilări constante, secundă de

secundă, este să-mi taie legătura cu Studenta, pe scena teatrului de adorație, pentru că orice senzație reală, ucisă, reprezintă uciderea unui fruct al întrupării spiritului pur al numelui divin care a produs-o. Manevra feroce a lui Femab, pantomima de batjocură a lui Proparan, sloganul impertinent și tâmp al lui Femrâi sunt, însă, zadarnice, pentru că, în încercările lor de a mă despărți de Studentă și de a-mi stinge căldura emoției erotice, din oficierea infailibilă, ei își pierd natura umană și-și trădează entitatea diabolică, astfel încât spectacolul regizat de spiritul

demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, cade în ridicol. Dansul de batjocură peste fructele întrupării spiritului pur al numelui divin nu mă ucide și nu-mi stinge căldura emoției erotice, fiindcă este dansul de ură al monstrului, cu capul de scorpion și cu botul de pămătuf necurat. In cele din urmă, monstrul își dă seama de natura lui diabolică, încetează pantomima și dispare de pe scenă. Femab nu-și mai arată buzele clămpănite satanic, după rânduiala Fempei. lasspu și Tâlhaero își ascund mutrele demonice. Sloganurile lui Femrâi, cu timbru teratologic, au amuțit. Mă simt pe scena teatrului de laudă și adorație, împreună cu Studenta. Contemplu peisajul de pădure, unde ne aflăm și unde ea îmi întinde mâna, știind că este simbol pentru spiritul pur al numelui divin, rostit în oficierea infailibilă.

Luni, 23 oct[ombrie] [19]72

A venit Zina. Femotra pretinde că a venit ea. Proparan, căruia i se întâmplă tot ce mi se întâmplă mie, îmi impută că nu-1 las s-o primească. S-a lungit sub picioarele mele, de la dreapta la stânga, cu fața în sus, mă fixează cu ochii sticloși, din capul de scorpion hidos, și-mi rânjește cu gura ca un pămătuf necurat. In dreapta, s-a așezat Femotra, o dihanie de smoală, la care disting ochii roșii, perforați în capul de pisică feroce, răsucit pe gâtul subțire, și coada lungă și băloasă din care mișcă indecent. Femotra este, deci, Zina, care a venit. Proparan o caută și nu o vede din cauza mea, care stau la mijloc și-i împiedic să se vadă. Este liniște, încă nu se deslușește ce urmărește Femab. Ca de

obicei, Femrâi trebuie să sonorizeze un dicteu, dar lucru

bizar, ce se întâmplă extrem de rar, locul ei nu mai e în stânga mea, undeva, la orizont, ci la dreapta, în apropiere, poate în drum, lângă poartă. Sonorizează o jelanie: se vaită că nu-1 las pe Proparan să se întâlnească cu Femotra. Mirată de jelanie, fac efort s-o vizionez și apare pe ecran un monstru de înălțimea unui copac, un fel de scroafă macabră, pe al cărei corp slinos se preling duhori și la ale cărei mamele împuțite, înșirate de la coadă până la gât, sug înghesuiți Tâlhaero, lasspu, Histrosen, Spacodral, Smesimb și chiar Femab. Jelania și-a pierdut natura umană, și glasul ce-mi parvine în auz își demască modulațiile satanice. Lucru ciudat, certitudinea că Femrâi este însuși dracul, o creează statura ei de dimensiunile unui copac sau, mai clar, impresia că entitatea teratologică, ce-și întinde mamelele la supt, se află cocoțată într-un copac. Pe cât este posibil, cercetez dacă Femrâi s-a urcat în vreun copac, dar constat că nu este nici unul pe alături, ci numai poziția ei perpendiculară, pe coadă, cu capul azvârlit în sus, din trufia neroadă că alimentează, cu veninul de ură, pe Tâlhaero și ceilalți, o face să producă iluzia că s-a suit într-un copac. Această poziție iluzorie servește, însă, să o facă să-și piardă complet natura umană și să-și descopere esența diabolică în fața mea. Tot atât de important este că, din mormăitul ei sonorizat, indescifrabil, pe un ton jumătate de jelanie, jumătate de satisfacție, că hrănește, cu veninul de ură din mamelele ei abjecte, reiese, în mod straniu, că toți partenerii teatrului absurdului sunt demoni. Proparan și Femotra, pe care ea îi jelește că nu-i las să se apropie, sunt, în realitate, doi demoni cumpliți, care stau alături de mine. Femab execută diferite mișcări să mă deruteze sau să mă umilească, fără efect însă, fiindcă nu poate să se clintească, fără să-și trădeze esența diabolică. Simt înconjurat de demoni. Faptul nu mă tulbură, ci, dimpotrivă, sunt liniștit, și caut să-i mențin în această postură satanică, fără echivoc, permanent, pentru că, astfel, tentativa lor de a batjocori mișcările oficierii

infailibile cade în ridicol. Cu o mutră sinistră, fixându-mă cu ochii ei roșii, din capul de pisică feroce, Femotra execută, din vârful cozii, mișcări scurte, indecente. Intenționează ca veninul vizionării obligatorii a acestor mișcări să mă

ucidă. Cu obrăznicie tâmpă, mă vestește că sunt în stăpânirea ei și nu mă poate nimeni scăpa. Din poziția răsturnată, cu botul ca un pămătuf spurcat, în sus, Proparan schițează din buze, după ritualul Fempei, refuzul hrănirii cu fructul spiritului pur al numelui divin și de batjocură a oficierii infailibile din care s-a născut. Ca și Femotra, intenționează să-mi inoculeze veninul de ură prin vizionarea obligatorie a imaginii lui hidoase. Nici unul, nici altul nu-și ajung însă ținta, pentru că sloganul mormăit nearticulat de Femrâi, din copacul în care s-a suit, le demască, fără echivoc, natura diabolică și toate manevrele lor odioase apar pe scena bufoneriei caraghioase. Ce putere poate să aibă o paiață paranoică, prin clămpăitul buzelor tâmpite, sau o dihanie de smoală, ce bâțâie din coadă indecent, împotriva oficierii infailibile, în care rostim numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide, prin psihiile numelor inefabile, prin care vorbim!

Femrâi s-a urcat în copac, să le demaște esența diabolică, prin care cad toti în ridicolul infernului.

Marți, 24 octfombrie] [19J72.

O aud pe Femrâi amplificând: A mișcat, mă?" întreabă cu halo de impertinență, urmărind să fie aplaudată de galerie. Cel pe care îl întreabă s-ar părea că este Proparan, dar nu este el. Este pur și simplu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care își execută numărul de „tăcere", șezând pe

scaun și ocupând spațiul meu. Cu picioarele stacojii, cioplite satanic, se preface că abia atinge covorul, dar, în realitate, execută o pantomimă de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, desenând un cerc de mărimea unui fund de găleată, cu deschidere în afară. Ca de obicei, Fempa vine și presară pe linia cercului fructele întrupării spiritului pur al numelui divin, furate de lasspu și Tâlhaero din gura mea. Spiritul demonic atinge cu copitele diabolice aceste fructe, născute din rostirea numelui divin de către Studentă, în oficierea infailibilă. Vrea să creeze iluzia că enigma ritualului se oficiază chiar acum, prin atingerea fructelor

întrupării spiritului pur al numelui divin de către copitele lui diabolice. Este pantomima similară cu o vrăjitorie, prin care nici demonul nu știe ce vrea să exprime. în ultima instanță, se pare că vrea să insinueze că el oficiază ceremonialul abscons din mister, atingând cu copitele fructele întrupării spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei. Fiindcă, însă, publicul vede că Tâlhaero fură fructele întrupării și le dă Fempei, care le așterne sub copitele lui, ca să calce pe ele, demonul se teme să nu cadă în ridicol și cheamă pe Femab în ajutor.

Clămpănind din buze, fără clintirea maxilarelor, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării și batjocura mișcărilor oficierii, din care s-a născut, Femab vine și varsă veninul de ură în golul exterior al cercului. Această completare a cercului voiește să însemneze, în cosmos, că Femab rostește numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructele limbajului. Publicul nu aude însă, nici rostirea numelui divin și, mai ales, vede că Femab a vărsat venin de ură și nu fructele întrupării spiritului pur. Pentru ca înșelătoria vrăjitorească să se producă și să nu

cadă în ridicol, demonul, care stă pe scaun și ocupă spațiul meu, are nevoie de o mișcare din partea mea, a gesticii sau a mimicii, pe care, săvârșind-o, să mă acuze că o împiedic pe Femab să rostească numele divin și să completeze golul cercului cu fructele întrupării. Este o perfidie satanică. Acuzându-mă că nu las pe Femab să rostească numele divin, mă acuză, în realitate, că nu o las să oficieze ceremonialul abscons din mister, în care se rostește numele divin. Este suficient să treacă o secundă, până să se vadă perfidia acuzației, pentru ca Femab să se afișeze în cosmos, dispusă să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin, dar nu o las eu. In alți termeni, eu sunt Tâlhaero care fur oficierea ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin de la Femab, ca să le dărui Studentei și să susțin că ea oficiază și ea rostește. Pentru a realiza înșelăciunea cosmică, Femab, entitatea satanică cu capul de manechin stacojiu, cu trei nasuri, din care se preling permanent trei șuvoaie de venin de ură, are nevoie de o mișcare din partea mea, care să se asemene cu un rapt. Să săvârșesc, adică, o mișcare fără sens, să întind mâna fără să am de ce

să o întind, să ridic capul să mă uit într-o direcție, fără să am de ce să-l ridic și să mă uit. în acest scop, ordonă lui Proparan să-mi cuprindă, în gura lui de scorpion sinistru, laba piciorului stâng și s-o muște, provocând dureri atroce. înregistrarea acestor dureri, prin laba piciorului stâng, determină reacții ciudate, duc degetul la buze și mă scarpin fără să am de ce să mă scarpin, ridic brațul în semn de salut, fără să am pe cine saluta, întind mâna să dau cuiva ceva, fără să dau nimănui nimic. Femrâi, care pândește clipă de clipă, întreabă cu impertinență:

A mișcat, mă?" Este pusă să vegheze să nu fur fructul întrupării limbajului, din gura demonului, unde îl plantează Femab, prin rostirea numelui divin, din oficierea infailibilă, precum demonstrează Fempa în vrăjitoria ei. „A

mișcat, mă?", însemnează că Femrâi anunță, în univers, că m-a prins furând fructul întrupării din gura demonului. Cu alți termeni, mă acuză că o împiedic pe Femab să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Rostul acestui spectacol de batjocură și suferința nebuniei îl marchează Proparan, care sonorizează, cu tupeu emfatic, onomatopeul care imită gâlgâitul vinului pe gâtul unui bolnav și care exprimă satisfacția enormă că am căzut definitiv în captura spiritului demonic și nu voi ieși niciodată din infern. Gâlgâitul vinului, pe gâtul de bolnav al lui Proparan, vrea să consemneze în univers că batjocura și suferința tragică la care sunt supus pe scena teatrului absurdului au devenit perpetue. Pactul dintre spiritul demonic și Tâlhaero și ceilalți nu-1 poate nimeni surpa. Dar Proparan, stăruind în onomatopeul de bețiv al fraudei cosmice, își pierde natura umană și își descoperă esența diabolică. Femrâi aruncă asupra scenei un: „Ce, mă?", vădit satanic, fiindcă altfel nu poate vorbi. Spiritul demonic părăsește scaunul meu, unde a dansat pantomima de batjocură, regizată de Femab, și dispare pe o traiectorie pe care, fără să vrea, Femrâi o denunță.

La dracu' în cărți!" Femab clefăie din buzele stacojii, cu ifose de monstru. în costumație albă, peticită, ca un vas spart, Tâlhaero nu poate săvârși o mișcare, fără să se demaște că este drac.

Miercuri, 25 octjombrie] [19]72

Deprimare. Recitit capitolul scris de dimineață. îl găsesc slab. Se produce un fel de trezire din somnolență și tot textul la care lucrez, din primăvară, mi se pare nerealizat. Sunt victima unei autoînșelări și se pune problema dacă pot să-mi descriu nebunia. Am crezut un moment că voi izbuti, acum încep să mă îndoiesc. Probabil nu este suficient să fiu sincer. Consider, totuși, că este straniu să am o astfel de experiență și să-i păstrez secretul. Logic, nu este să nu-1 pot comunica. Până aici nu am, însă, certitudinea că ceea ce am scris are valoare literară și poate fi publicat. Deprimarea se intensifică. Nu știu dacă voi continua să lucrez...

Joi, 26 octjombrie] [19]72

O lovitură puternică în occipital, deasupra urechii drepte, cu prelungire de durere persistentă în lobul frontal și-n urechi. Totul se petrece într-o liniște calculată, Fernrâi a amuțit sau păcăne departe ca o sfârlează răsucită de vânt, iar spiritul demonic, deși extrem de aproape, îmi dă târcoale, indecis. Cu nerușinare grosolană de bădăran mă tutuiește și mă interpelează.

- De ce zici, mă, că... Lasă fraza neterminată într-adins, ca să marcheze disprețul de a conversa cu mine. O ia de la capăt: - de ce zici, mă, că... de ce zici, mă, că..., cu intenție diabolică de a o transforma într-un instrument de obsesie, să doresc să știu ce vrea să spună în continuare și să mă terorizeze prin refuzul de a completa... Planul demonului este de a angaja un dialog de la om la om și, în modul acesta, să permanentizeze ideea că este vecinul meu, că nu este nicidecum dracul, pe care trebuie să-l închid în infern și al cărui glas trebuie să înceteze să mai

răsune în cosmos. Ca să-i reușească scena, bestia s-a urcat în spinarea lui Smesimb, căruia Histrosen și Spacodral îi găuresc capul cu niște cuie ascuțite, un fel de scule. Sângele țâșnește și-i produce demonului satisfacția de a conversa cu mine, arogant și

nerușinat... Tâlhaero se preocupă să dea spectacolului altă întorsătură. Dimpotrivă, să nu par că sunt în dialog de la egal la egal, ci că am căzut definitiv în laba demonului și că acesta își satisface pofta feroce, torturându-mă. începutul de frază insolentă: „de ce zici, mă, că..îl rostește psihia numelui inefabil, smulsă de Tâlhaero și lasspu din gura mea și vârâtă în reptila malignă, din laringele demonului. Acesta o silește să sonorizeze propoziția, inoculându-i, instantaneu, veninul de ură și forțând-o să se întrebe ce voiește să spună mai departe, și vociferarea să se transforme, astfel, în instrument de obsedare diabolică. Așadar, în loc de o conversație de la om la om, este vorba de un spectacol de batjocură și suferința nebuniei pe care demonul îl inspiră lui Tâlhaero și celorlalți, pe scena teatrului absurdului. Ii instruiește cum să mă chinuie și cum să provoace nebunia. Scopul este să creeze iluzia că un astfel de spectacol de tortură este perpetuu. Trucul folosit este fraza începută și neterminată „de ce zici, mă, că..." In aparență, amicală, simulând un dialog uman, stârnește un sentiment fals de amiciție, întins ca un laț. In clipa când aud cuvintele și par rostite de un cunoscut cu ton familiar, mreaja s-a întins și, uitând, o clipă, că vorbește spiritul demonic, inoculând toxina de ură în psihia numelui inefabil, mă întreb ce voiește să spună mai departe și ce-mi ascunde. Chiar dacă curiozitatea mea nu este expresă, demonul profită de faptul că am auzit începutul de frază... și că, logic, aștept continuarea, și-mi acoperă picioarele, până mai sus de genunchi, cu veninul de scârbă și nebunie, vomitat de Scaro. Acest venin este

răspunsul la presupusa întrebare pe care mi-o pun... „ce voiește să spună demonul mai departe..Scena se desfășoară într-un climat de obrăznicie diabolică și demonul insinuează că mai departe vrea să mă întrebe: „de ce spun că nu vreau să mă hrănesc cu psihia numelui inefabil al locului, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin conceptul [de] Studentă...", iar spiritul demonic... grăbit... nu mai așteaptă răspunsul meu. Insinuează că acest răspuns este că vreau să mă hrănesc cu numele abominabil al locului, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister, sinonim cu Femab. Sub pretext că-mi satisface această dorință, îmi inundă picioarele, până mai

sus de genunchi, în veninul de scârbă și nebunie vomitat de Scaro, care stă, nedespărțită, lângă Tâlhaero, și-și joacă, în tăcere, strategică rolul. Clămpănind din pliscul ei de pasăre abjectă și hulpavă, deschis ca un clește de oțel, ea cere necontenit să o devoreze pe Femab, fapt pe care demonul și Tâlhaero îl interpretează în sensul că cere să fiu hrănit cu numele abominabil, de pe corpul sordid al lui Femab. Firește, interpretarea este o manevră diabolică, fiindcă eu nu pot să fiu hrănit cu numele abominabil, simbolizat prin Femab, în vreme ce psihia numelui inefabil, furată din gura mea, să se afle în reptila malignă din laringele spiritului demonic și să fie silită să vorbească și să i se inoculeze, instantaneu, veninul de ură. Indiferent, însă, de interpretarea clămpănitului hulpav, din pliscul lui Scaro, prin care această pasăre teratologică cere să o devoreze pe Femab, am descoperit mecanismul prin care spiritul demonic pretinde să organizeze un spectacol perpetuu de batjocură și suferința nebuniei pe scena teatrului absurdului. Esențialul este să formuleze un început de frază... să inoculeze veninul de ură în psihia numelui inefabil, silind-o să rostească cuvintele... s-o

forțeze să se întrebe ce va urma... iar răspunsul să-l dea spiritul demonic... insinuând că voiesc hrănirea cu numele abominabil, simbolizat prin Femab... și să fiu acoperit de veninul de scârbă și nebunie. Mecanismul este limpede și semnifică tortura perpetuă. Lovitura puternică în occipital, prelungită printr-o durere persistentă în frunte și în ochiul drept, a fost aplicată de Tâlhaero, din ordinul lui Femab, ca să mă pedepsească, fiindcă, totuși, am cutezat să mă gândesc că Studenta este sinonimă cu psihia numelui inefabil al locului unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și unde se rostește numele divin al cărui spirit se întrupează în fructul limbajului. Loviturile lui Tâlhaero se întețesc și se mută și în partea stângă a craniului, cu aceeași intensitate, urmărind să șteargă căldura emoției erotice ce mi-o transmite Studenta, al cărei corp este simbol pentru teatrul de laudă și adorație, în care am intrat, ieșind din teatrul absurdului.

Vineri, 27 octfombrie] [19J72

De Scaro nu mă despart până nu o pun în imposibilitate să-mi mai inoculeze veninul de scârbă și nebunie. însemnează să-1 opresc pe Tâlhaero și pe lasspu să-mi smulgă fructul din gură și să-1 planteze în reptila ei malignă, ca să-mi inoculeze veninul. Acest lucru pare imposibil. Dar și eu sunt hotărât să nu ies din infern, până nu lichidez cazul Scaro. Dacă trebuie să rămân aici toată viata, voi rămâne. Dacă trebuie să stau o mie de ani sau mai mult, voi sta. In momentul de fată, Scaro s-a instalat pe scaun și îmi ocupă spațiul. Fructul întrupării spiritului pur al numelui divin se află în reptila malignă, din gâtlejul ei, astfel încât se poate spune că sunt înghițit de făptura ei teratologică. Mișcările pe care le efectuez sunt dublate de mișcările ei. Stiloul pe hârtie, mâna ei îl poartă, ea cugetă, ea scrie. Dacă, întâmplător, se aude un zgomot în

intestine, Scaro comunică pe această cale cu Femab și-i cere să-i ordone lui Tâlhaero să mă bată cu nuiele, în cazul când o deranjez. Tâlhaero face ceva mai mult: mă târăște pe un prund de gârlă, unde toți partenerii teatrului absurdului se înarmează cu pietre și mă izbesc de pretutindeni, fiindcă o deranjez pe Scaro. în ce constă deranjul? Ca la toți partenerii teatrului absurdului, care se așează pe scaun și-mi ocupă spațiul, încerc să văd ce face Scaro cu picioarele, în vreme ce mă acoperă cu entitatea ei teratologică. Este destul de dificil să descifrez pantomima executată în jurul scaunului, la care colaborează, simultan, Fempa, lasspu și Femab, cu intenția să mă deruteze. Disting că Scaro desenează un cerc destul de larg, cât ocolul scaunului, început în față și neterminat în spate, ca o potcoavă de cal. Urmărind atent, observ chiar că este vorba de o potcoavă de cal uriașă, cu deschiderea în spate, așezată astfel încât să mă aflu la mijloc. După ce afișează, în cosmos, surâsul ei perfid și-mi radiază veninul de ură, specific, Fempa vine și presară, sub potcoavă, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, de data asta cartofi albi, fierți, curățați de coajă. Scaro execută încet, sub ochii lui Femab, pantomima de batjocură a oficierii infailibile, călcând cu picioarele ei de pasăre abjectă fructul născut din această oficiere. Constatând că lasă cercul desfăcut la

spate, sub formă de potcoavă, Fempa, de acord cu Femab și lasspu, simulează că trebuie să-l cheme pe Proparan, ca să explice lacuna. Monstrul, cu cap de scorpion și botul de pămătuf spurcat, simulează, de asemenea, că răspunde grabnic la chemare și fixează ochii roșii peste fructul întrupării spiritului pur al numelui divin. Gândește, într-o fracțiune de secundă, că s-au născut din oficierea infailibilă, ridică privirea spre asistență și insinuează că el

însuși oficiază ceremonialul abscons din mister, chiar acum, și că fructele, peste care Scaro efectuează pantomima de batjocură, se nasc și ele, chiar acum. De aceea, Scaro clămpăne din pliscul ei deschis, ca un cleşte de oţel, și cere s-o devoreze de vie pe Femab: prin acest clămpănit vorace, ea rostește numele abominabil de pe corpul sordid al lui Femab, care se întrupează în fructul limbajului, călcat de ea în picioare. Fempa, lasspu și Femab jubilează pentru că s-a făcut dovada că Proparan oficiază ceremonialul abscons din mister, că Scaro rostește numele abominabil de pe corpul sordid al lui Femab, întrupat în fructul călcat de ea în picioare. Partenerii teatrului absurdului sunt chemați să constate lacuna cercului sub formă de potcoavă. Prin aceasta, demonstrează, pe plan cosmic, că eu fur fructul din gura spiritului demonic, ci nu Tâlhaero și lasspu, din gura mea. De aceea se cuvine să fiu supus la batjocură și suferința nebuniei pe scena teatrului absurdului. S-ar părea că efectul vrăjitoriei ticluite de Fempa, în laboratorul ei, după un tipar analizat anterior, este ușor de spulberat. Se bazează pe două date reale: pe fracțiunea de secundă, când Proparan își fixează, în priviri, ideea că fructele s-au născut din oficierea infailibilă și insinuează că el oficiază, și pe faptul că Scaro, apărând pe scenă ca o pasăre abjectă, clămpăne din plisc hulpav și cere să o devoreze de vie pe Femab. Amândouă aceste date le judecă publicul și nu mai pot constitui elementele unei vrăjitorii. Monstrul, cu cap de scorpion și botul de pămătuf necurat, Proparan, nu poate oficia ceremonialul abscons din mister, când tocmai din cauză că refuză oficierea și-a pierdut natura umană. De asemenea, publicul pricepe că Scaro, din cauza refuzului de a oficia enigma, și-a pierdut natura umană și este o simplă entitate teratologică, cu înfățișare de pasăre monstruoasă, care cere s-o devoreze pe Femab

de vie. Ne aflăm în fața unui moment final, pe care îl

consemnează însuși Proparan, sonorizând un onomatopeu, prin care imită sfâșierea cărnii vii de către clonțul unei păsări de pradă. „Brhauf, brhauf ", se aude lansat cu ferocitate semnalul, de unde reiese că publicul respinge vrăjitoria Fempei, care cade în ridicol, fiind săvârșită de demoni, care și-au pierdut natura umană. „Brhauf, brhauf", persistă onomatopeul care imită sfâșierea cărnii vii. Ca și alte dăți, Proparan consultă publicul, dacă îi permite să-mi inoculeze veninul prostiei paranoice, sub motiv că am furat fructul din gura spiritului demonic. Spiritul nu mai cumpără batjocură și suferința nebuniei, și nu mai plătește cu glorie. Proparan merge și restituie veninul prostiei paranoice în recipientul numelui abominabil, sinonim cu Femab, care este infernul. Scaro îl urmează cu pliscul feroce deschis, ca s-o devoreze de vie.

Sâmbătă, 28 oct[ombrie] [19J72.

Scaro nu mă părăsește. De fapt, eu am încetat să mă fac că nu o observ, ci, fiindcă stă mereu pe scaun și-mi ocupă spațiul, mă ocup și eu de ea. Rolul ei, stabilit cu strictete de Femab, este să demonstreze, în cosmos, că Studenta este complice cu Tâlhaero și lasspu la raptul fructului și că simte plăcere să asiste la spectacolul de chin al acestui rapt. Lucrurile acestea se petrec chiar cum. Psihia numelui inefabil al locului, unde se oficiază ceremonialul, simbolizată prin Studentă, se află în reptila malignă, din laringele lui Scaro, plantată de Tâlhaero și lasspu. Acesta este raptul fructului, iar spectacolul de chin constă, în primul rând, în injectarea veninului de scârbă și nebunie secretat de Scaro, care mă face să gândesc fals și să cred că Studenta este de acord cu raptul și se bucură că pasărea abjectă îmi inoculează toxina, care îmi întunecă luciditatea și-mi determină o stare de prostrație fizică și morală. Important, în acest chin al raptului, este că Scaro schimbă, succesiv, locul de pe scaun cu Proparan. Fempa,

lasspu și Femab, manevrează mișcările, și pasărea hulpavă, cu clonțul deschis ca un clește de oțel, se scoală și execută în jurul scaunului, o pantomimă de batjocură a oficierii infailibile, desenând cercul ca o potcoavă uriașă de

cal, cu deschiderea în spate. Fempa a așezat pe circumferința cercului fructele întrupării, asupra cărora Scaron ține ochii ațintiți, gândind că s-au născut din oficierea infailibilă. Deoarece are în reptila malignă psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, și gândește că fructele s-au născut din oficierea infailibilă, insinuează, simultan, că ea este însăși Studenta care oficiază chiar acum enigma. Cum, însă, în același timp, execută pantomima de batjocură a oficierii, călcând în ghearele abjecte fructele de pe cercul în formă de potcoavă, insinuează că Studenta însăși oficiază enigma, batjocorind fructul. în modul acesta, dovedește că este complice cu Tâlhaero și lasspu la raptul fructului și că se bucură, asistând la spectacolul de chin al acestui rapt. Publicul vede că performanța acestei vrăjitorii o realizează Scaro, ci nu Studenta. Esențialul este, însă, că-mi inoculează, în psihia numelui inefabil din reptila ei malignă, veninul de scârbă și nebunie, care mă face să gândesc fals și să cred că, în adevăr, Studenta dansează în pantomima de batjocură peste fructul întrupării și că este complice la rapt, și se bucură de spectacolul de chin al raptului. Simultan cu manevra lui Scaro, cu desenarea potcoavei, după indicațiile Fempei, Proparan s-a instalat pe scaun și-mi ocupă spațiul. Psihia numelui inefabil se află în reptila malignă, din gâtlejul lui, astfel că ființa mea este înghițită de entitatea lui teratologică. Monstrul, cu cap de scorpion și botul de pămătuf necurat, ține ochii fixați asupra fructelor întrupării spiritului pur al numelui divin și

gândește ca și Scaro că s-au născut din oficierea infailibilă. în fracțiunea de secundă, cât a gândit acest adevăr, el a făcut dovada, în cosmos, că oficiază ceremonialul abscons din mister, împreună cu Studenta. Inoculează veninul de ură al prostiei paranoice în psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul de Studentă, și mă silește, astfel, să gândesc fals și să cred că el este spiritul pur al numelui divin, care oficiază ceremonialul abscons din mister, împreună cu Studenta. Și, după cum Scaro a făcut dovada, în cosmos, că Studenta este complice cu Tâlhaero și lasspu la raptul fructului și se bucură la spectacolul de chin al acestui rapt, la fel și Proparan face dovada că spiritul pur al numelui divin este complice la raptul fructului și simte plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister,

asistând la spectacolul de chin al raptului.,Femab jubilează și cere să i se acorde diademă. Scaro mă ține sub efectul veninului de scârbă și nebunie, silindu-mă să gândesc fals și să cred că Studenta însăși dăruie fructul lui Tâlhaero și lasspu, și că nu simte plăcere să oficieze enigma, decât excitată de spectacolul chinului acestui rapt. De asemenea, Proparan mă ține sub efectul chinului prostiei paranoice, silindu-mă să gândesc fals și să cred că spiritul pur al numelui divin este complice cu raptul fructului și că oficiază enigma împreună cu Studenta, excitat de spectacolul de chin al acestui rapt. Femab jubilează și cere să i se ofere diademă pentru acest succes al vrăjitoriei din laboratorul Fempei, după injoncțiunile consilierilor clandestini. Spre deosebire de Femab, Fempa consideră că acest succes nu trebuie socotit secvența supremă pe scena teatrului absurdului. Urmează altă secvență mai importantă. Studenta și spiritul pur al numelui divin, dacă nu sunt complici ca Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului, și nu se bucură la spectacolul de chin al acestui rapt, trebuie să mă ajute să scriu cartea despre experiența mea

abisală. în această carte trebuie să descopăr publicului că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului. Acest adevăr, consideră Fempa, nu poate fi transmis, dacă Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la raptul fructului și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de chin al acestui rapt. Dacă, dimpotrivă, nu sunt complici și nu se bucură de suferință, ei vor trebui să mă ajute să scriu cartea în care să descopăr că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului. Cartea, este clar, nu poate fi scrisă de mine, deoarece sunt copleșit de suferință și ținut clipă de clipă sub efectul veninului de scârbă și nebunie, injectat de Scaro, și sub veninul prostiei paranoice, injectat de Proparan. Cartea trebuie să fie dictată de Studentă și de spiritul pur al numelui divin. Rezultă, conchide Fempa, că trebuie să fie împiedicați cu orice chip să mi-o dicteze. Este secvența cea mai importantă de pe scena teatrului absurdului. Pentru că, chiar dacă Studenta și spiritul pur nu sunt complici, din faptul că sunt împiedicați să-mi dicteze cartea, se poate trage concluzia că sunt complici.

Suferința, care ar rezulta pentru mine de aici, ar fi de nesuportat, din punct de vedere omenesc, și aș muri. Nici un om nu poate suporta să fie, în cosmos, obiectiv de batjocură și suferința nebuniei, ci moare. Dacă, deci, Studenta și spiritul pur al numelui divin nu-mi dictează cartea, eu mor din cauza suferinței pe care nu o poate suporta un om. Această moarte vrea să mi-o pregătească Fempa, supunându-mă, clipă de clipă, la raptul fructului și la spectacolul de chin al acestui rapt.

Duminică, 29 oct[ombrie] [19]72

Ca să mă împiedice să am certitudinea că ea stă pe scaun și-mi ocupă spațiul, Scaro o ține în cârcă pe lasspu, care, după cum se știe, are o poftă de negație diabolică. Câtă vreme i se agață de spate lasspu, simt lângă mine o prezență satanică, dubiul dispare, știu precis că Scaro mă acoperă ca o entitate teratologică. Pierderea naturii umane nu-i convine însă, pentru că, în acest caz, inocularea veninului de scârbă și nebunie nu-și mai produce efectul. Continuă să efectueze pantomima de batjocură, călcând în picioare fructele așezate, de Fempa, pe circumferința potcoavei uriașe, de cal, și să insinueze că Studenta efectuează acest dans de batjocură a oficierii infailibile. Având în gură psihia numelui inefabil, prin care denumim locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, Scaro continuă să-i injecteze veninul de scârbă și nebunie, și să o silească să gândească fals, și să mă facă să cred că Studenta este complice la raptul fructului și că se bucură de spectacolul de chin al acestui rapt. Să mă facă, în consecință, să cred că Studenta, ca și spiritul pur al numelui divin, sunt complici la raptul fructului și oficiază ceremonialul abscons din mister, din voluptatea ce o simt asistând la spectacolul de chin al acestui rapt. La o astfel de vrăjitorie, Scaro nu poate să participe decât păstrându-și natura umană. Numai cu ochi omenești, ea poate privi fructele așezate, de Fempa, pe circumferința potcoavei și să gândească, într-o fracțiune de secundă, că s-au născut din oficierea infailibilă... și din moment ce ea gândește.. .să afirme că ea oficiază și că ea le naște... Și, apoi, prin transfer, să anunțe,

în cosmos,... că, din moment ce ea oficiază,... rezultă că ea este Studenta și că Studenta execută pantomima de

batjocură a oficierii infailibile... că este complice la rapt și se bucură de spectacolul de chin... Ca să conchidem, deci, că Studenta și spiritul pur al numelui divin oficiază enigma, complici cu Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului și numai excitată de spectacolul de chin al raptului, Scaro trebuie să-și păstreze natura umană. îndată ce și-o pierde și-și dezvăluie esența diabolică, veninul de scârbă și nebunie nu-și mai produce efectul, și secvența pe care o joacă pe scenă cade în ridicol. Este silită să se retragă ca o pasăre sinistră de pradă, de pe ale cărei aripi se scurg duhori pestilențiale și al cărei cioc, deschis larg ca un clește de oțel, clămpăne necontenit și cere să o devoreze pe Femab. Ca să nu se descopere repede că, în realitate, este o entitate teratologică și să fie apărată să nu cadă în ridicol, Scaro, a cărei așezare pe scaunul meu este atât de necesară pe scena teatrului absurdului, este pusă în tură cu Tâlhaero. Ea este necesară pe scaunul meu, pentru că veninul ei, injectat în psihia numelui inefabil al locului unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizat prin Studentă, mă face să gândesc fals și să cred că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la raptul fructului și oficiază ceremonialul numai excitați de spectacolul de chin al acestui rapt. Ca să nu-și dezvăluie esența diabolică și veninul ei să înceteze să mai producă vrăjitoria, și să cadă în ridicol, ea este pusă în tură cu Tâlhaero. Oricât s-ar părea de ciudat, rolul lui Tâlhaero nu mai este, însă, să mă facă să cred în continuare că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la raptul fructului și oficiază enigma numai excitați de spectacolul de chin al raptului. Lui Femab și Fempei nu le mai convine ca eu să cred astfel, pentru că, după cum s-a văzut, oricare partener, care vine să joace în această secvență, își dezvăluie ușor esența diabolică și cade în ridicol. Așadar, rolul lui Tâlhaero este să mă facă să uit secvența lui Scaro, să uit, adică, faptul că veninul ei mă face să cred că Studenta și spiritul pur sunt complici la rapt și se bucură de spectacolul chinului acestui rapt.

Uitând această secvență jucată de tot ansamblul teatrului absurdului, să uit de rolul lui Scaro, pentru ca Tâlhaero, lasspu, Fempa

și Femab să treacă la altă secvență. Această a doua secvență să aibă același scop, să mă mențină complet despărțit de Studentă și de spiritul pur al numelui divin, însă prin alte mijloace decât prima. Să uit, cu alte cuvinte, că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la rapt și se bucură la spectacolul de chin al acestui rapt, și, totuși, să continui să fiu despărțit de ei, însă prin alte procedee, pe care Fempa, lasspu, Femab și Tâlhaero își iau angajamentul să le pună în aplicare. Prima condiție a aplicării cu succes a acestor procedee este să uit complet cine este Scaro. Să nici nu știu, măcar, că este parteneră pe scena teatrului absurdului. Ca și când nici n-aș fi auzit de ea și numele ei mi-ar fi complet necunoscut. Ca să ajungă la acest rezultat, Femab o pune pe Scaro să sonorizeze chiar acum un slogan, făcând efortul să pară că este rostit de o vedetă complet necunoscută de mine, care mi se adresează cu dispreț arogant, numai fiindcă mă ocup de ea, fără să o fi cunoscut. Firește, sloganul este indescifrabil, ca să marcheze acest dispreț. Nu înțeleg ce spune și nici nu trebuie să înțeleg. Ea însăși nu voiește să înțeleg, fiindcă nu are ce să-mi spună mie, un biet necunoscut. Sloganul și această atitudine distantă, trufașă, cu ifose de vedetă de antipod este oficiată de Scaro, păstrându-și natura umană. Se știe, însă, că ea nu vorbește, din moment ce refuză oficierea enigmei și că nu poate fi văzută într-alt fel decât în substanța ei teratologică de pasăre hulpavă, care clămpăne lugubru și cere să o devoreze pe Femab. Ca să o aducă pe traiectorie celestă și să producă impresia că, totuși, vorbește și rostește sloganuri, Fempa o transformă în reptilă malignă și o introduce în gâtlejul lui Femrâi. Făptura ei se

confundă cu a lui Femrâi. în realitate, tot aceasta vorbește, însă cu timbrul de vedetă serenică a lui Scaro, cu aroganța și disprețul afișat și, mai ales, cu intenția acesteia de a-mi arăta că mi se adresează o necunoscută, ca să mă înfrunte că mă ocup de ea. Această performanță scenică, prin care Scaro se afișează în cosmos, rostind sloganul de dispreț, este noul procedeu folosit de Tâlhaero și Fempa, într-o nouă secvență, menită să o înlocuiască pe prima. Căci scopul sloganului nu a fost altul, decât să-mi inoculeze veninul de scârbă și nebunie în psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, și să mă facă să gândesc fals. De data

aceasta, ceea ce trebuie să gândesc fals nu mai este, ca în secvența precedentă, că Studenta este complice la rapt și se bucură de spectacolul de chin al raptului. Acest lucru se presupune că l-am uitat. Ceea ce trebuie să gândesc fals, acum, este că nu o cunosc pe Studentă, nu am cunoscut-o vreodată și nu am posibilitatea s-o cunosc. Atitudinea pe care a afișat-o Scaro, în sloganul de dispreț, necunoscuta pe care n-am văzut-o niciodată și nu am de unde să o știu, este însăși Studenta. Ca să produc acest efect, prin inocularea veninului, Scaro execută pantomima de batjocură a oficierii, privind cu ochii ficși fructele întrupării, așezate de Fempa pe circumferința potcoavei. Ca și în cazul precedent, își concentrează gândul asupra adevărului că fructele s-au născut din oficiere și trage concluzia că, din moment ce ea gândește, ea este însăși Studenta care oficiază. Studenta, care este Scaro, este însă această necunoscută ce mi se adresează cu aroganță de vedetă de antipod. Vestește, în cosmos, că Studenta îmi este necunoscută, deoarece vedeta, care a rostit sloganul indescifrabil de dispreț, a fost însăși Studenta necunoscută. Astfel, îmi injectează veninul de scârbă și nebunie, și mă silește iarăși să gândesc fals și să cred că Studenta îmi este necunoscută, că n-am auzit de ea și nu

știu cine este. Deoarece, însă, Studenta îmi este cunoscută și oficiez cu ea chiar acum ceremonialul abscons din mister, Fempa, Femab și Tâlhaero, silindu-mă să gândesc fals și să cred că nu o cunosc, așteaptă ca veninul de nebunie injectat de Scaro să-și producă efectul și să arăt simptomele clare ale acestei suferințe. Ca să ajungă la acest efect, Scaro trebuie să pară o necunoscută, să-mi injecteze mie veninul în acest sens și să cred că este o necunoscută. îndată ce își pierde natura umană, devine ceea ce este în realitate, o entitate teratologică, o pasăre abjectă, cu ciocul hulpav, care îi cere lui Femab să o devoreze. Veninul de scârbă și nebunie nu-și mai produce efectul și nu mă mai face să gândesc că nu o cunosc pe Studentă și că nu oficiez enigma chiar acum, din moment ce Scaro își pierde natura umană, iar secvența ticluită de Fempa, lasspu și Femab cade în ridicol. Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, cere să-i fie dat Tâlahero să-l sfâșie de viu, ca să-și satisfacă ferocitatea diabolică.

Vizita lui Nelu, cu Nicuța și Dănuț. Vești bune despre Doina, a găsit slujbă pe un șantier, în București, și a venit să-și ia transferul de la Pitești. Cel puțin, sub acest raport, Zina se mai liniștește.

Despre Dănuț, Nelu îmi relatează că a spart, la grădiniță, un ghiveci cu flori. Copilului, care era alături și l-a văzut, i-a atras atenția să nu-1 spună și l-a avertizat: - Am să cresc mare și ai să ai de a face cu mine... Totuși, au trebuit să ducă ghiveciul de flori la grădiniță.

Aceeași indiferență față de l[imba] franceză. Refuză să răspundă la micile întrebări... Nici „Ies jours de la semaine" nu vrea să le spună. Continuu să nu văd ceva grav în această apatie. Se va dezvolta exploziv. Acum este vioi, inteligent... Dar, în alte direcții. A stat în grup cu noi, în grădină, s-a interesat de păsări, de porc, de câine... A

cerut struguri stăruitor și a regretat că nu mai sunt pe viță. Pisica tolănită pe iarbă i-a atras atenția, a luat-o în brațe amical și a plimbat-o, s-a jucat cu ea, a răsfățat-o cum de mult n-a mai fost răsfățată. Ne-a însoțit la pădure, unde a continuat jocul cu câinele. Peisajul de toamnă, crângul îmbrăcat încă în veșmânt policrom, cu profunzimi de tonalități galbene, roșii, portocalii, a răsunat de glasul lui cristalin, de clopoței. Ii place la pădure, a vrut să pătrundă mult mai adânc decât i-a permis taică-său. La întoarcere ne-a părăsit, a rămas pe malul gârlei, în nisipul proaspăt adus de aluviuni, unde s-a jucat singur, excavând și construind...

Luni, 30 oct[ombrie] [19]72

Lui Tâlhaero, Fempei, lui lasspu, lui Femab și Femotrei le convine să mă așez pe poziția că Studenta și spiritul pur al numelui divin îmi dictează cartea, pentru că, de pe această poziție, mă clatină ușor, prin însuși raptul fructului și spectacolul de chin al acestui rapt. Ce înseamnă că Studenta îmi dictează cartea? însemnează că oficiem ceremonialul abscons din mister chiar acum și că rostim numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Dicteul însemnează că trupul Studentei devine masă a

întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Ceea ce-mi dictează sunt psihiile numelor inefabile, prin care vorbesc și de care mă folosesc să compun cartea. Un exemplu clar despre modul cum trebuie să se desfășoare dicteul este însuși conceptul [de] „carte". Acest concept trebuie să fie simbol pentru locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și unde citim numele divin al ideii materiei

eterne, al cărui spirit pur este Dumnezeu și creatorul limbajului. Despre o astfel de carte eu nu pot să spun, însă, nici un cuvânt, dacă Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la raptul fructului și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de chin al raptului. In acest caz, Studenta și spiritul pur nu sunt preocupați să-mi dicteze cartea, ci, dimpotrivă, în orice moment ei dau concursul lui Tâlhaero și lui lasspu, Fempei, Femotrei și lui Femab să organizeze raptul și spectacolul de chin al acestui rapt. In nici o secvență, Studenta și spiritul pur al numelui divin nu-și dau concursul mai clar la rapt și la chin, decât aceea în care Scaro se află în tură cu Histrosen.

In această secvență, Studenta îi comunică lui Histrosen disprețul ei pentru nume și-1 ajută să distileze un venin extrem de violent, prin care să mă supună la un chin perpetuu, din cauză că cutez să afirm că trupul ei este carte, în care citim numele divin al ideii materiei eterne, și el devine masă a întrupării spiritului pur în fructul limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile prin care vorbim. In consecință, Studenta nu-mi poate dicta o carte, dacă acest concept nu este simbol al corpului ei, în care citim numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur este Dumnezeu și creatorul limbajului. Și, din moment ce ea și spiritul pur al numelui divin sunt complici la rapt și oficiază enigma numai din voluptatea ce o simt, asistând la spectacolul de chin al raptului, firește că nu poate fi vorba să-mi dicteze o astfel de carte. Dovada o. oferă, în plan cosmic, Fempa, Femab, lasspu și Femotra în secvența în care Scaro stă pe scaun și-mi ocupă spațiul în tură cu Histrosen. Ca de obicei, Scaro dansează pantomima de batjocură a oficierii, călcând peste fructele așezate de Femotra pe

circumferința potcoavei uriașe de cal. Privește fix și își concentrează, în gând, adevărul că fructele s-au născut din

oficierea infailibilă și că ele sunt acolo, pe țărâna unde ea le calcă în picioare, cum sunt pe corpul Studentei, care este carte a întrupării spiritului pur. Gândind o fracțiune de secundă la acest adevăr, Scaro anunță, în cosmos, că ea însăși este Studenta, al cărei corp este carte a întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului. In clipa când anunță aceasta în cosmos, psihia numelui inefabil al locului, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin Studentă, se găsește în reptila ei malignă, furată de la mine de Tâlhaero și lasspu și, injectându-i veninul de scârbă și nebunie, o silește să gândească fals și să creadă că Studenta s-a scârbit să mai fie carte a întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului, și că preferă să fie complice cu Tâlhaero și lasspu la raptul fructului, și oficiază cu spiritul pur al numelui divin ceremonialul abscons din mister, numai excitată de spectacolul de chin al raptului. Lucrurile acestea, ca în toate cazurile, se petrec chiar acum. In vreme ce Scaro dansează pantomima de batjocură, călcând, cu picioarele ei cioplite după rit diabolic, peste fructele distribuite pe cercul potcoavei, Histrosen șade pe scaun și-mi ocupă spațiul. El privește, ca și Scaro, fructele așezate de Fempa pe țărână, gândește că au fost născute prin oficierea infailibilă și, făcându-și o fracțiune de secundă această idee, a făcut dovada, în cosmos, că el este spiritul pur al numelui divin care oficiază împreună cu Studenta ceremonialul abscons din mister. Psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, se află în reptila malignă, din gâtlejul lui, plantată de Tâlhaero și lasspu, și el îi injectează veninul de ură extrem de violent, care mă face să gândesc fals și să cred că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la raptul fructului și oficiază enigma numai excitați de spectacolul de chin al raptului. Mă face să cred, în consecință, că Studenta refuză să mai fie carte a întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului, că s-a scârbit de această condiție umană și preferă raptul și spectacolul de

chin al raptului. Femab jubilează de eficiența veninului lui Histrosen și cere să i se acorde diademă. Pentru că, în adevăr, veninul

infiltrat de Histrosen, care mă silește să gândesc fals și să cred că Studenta refuză să fie masă a întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului, este atât de violent, încât, literalmente, nu-1 pot suporta. El mă face să uit că Studenta este complice la rapt și se bucură de chinul raptului, ce se manifestă prin semne directe de nebunie. Zadarnic îmi spun că Studenta și spiritul pur al numelui divin refuză să-mi dicteze cartea, că nu-mi sunt prieteni și că nu mă interesează ce spun Histrosen și Scaro despre ei. Veninul infiltrat își produce efectul cu atât mai groaznic, cu cât pricep de ce se produce. Este inutil să spun că Studenta este complice la rapt și se bucură de spectacolul de chin al raptului. Această secvență este considerată de Femab uitată de mine. în conștiința mea, se află acum o Studentă care mă iubește, dar care îl cheamă pe Histrosen să mă chinuie cumplit, tocmai fiindcă mă iubește. Trebuie să cred, în consecință, că Histrosen este spiritul pur al numelui divin care oficiază ceremonialul abscons din mister, cu Studenta, fiind complici la rapt și fiind excitați de spectacolul de chin al raptului. Biruința, pe scena teatrului absurdului, este totală. Eficiența veninului lui Histrosen continuă să fie neexplicată și trebuie să mi se fixeze în conștiință ideea că am căzut pradă demenței, că nici vorbă nu mai poate fi să aștept dicteu din partea Studentei, când ea oficiază ceremonialul abscons din mister împreună cu Histrosen, fiind amândoi excitați de spectacolul de chin al raptului. Femab cere diademă. Secvența realizată de Hristrosen, împreună cu Scaro, este superioară celei realizate de Proparan și Tâlhaero. Pe aceștia doi îi îmbracă în haină albă peticită de var, ca un vas spart și-i trimite să execute exhibiții vesele în căutarea miresei. Pe Histrosen nu-1 îmbracă, ci,

dimpotrivă, îl pune să danseze gol o pantomimă stranie de fericire că oficiază ceremonialul abscons din mister, împreună cu Studenta, complici la rapt și excitați de spectacolul de chin al raptului. Durerea ce o simt în tot organismul pare infinită. Orice efort de gândire este inutil. Zadarnic spun că Studenta îmi este vrăjmașă cumplită, ca și Hristrosen, zadarnic îmi spun că mă iubește, că voiește să-mi dicteze cartea și că mă salvează. Soluție să-mi potolesc chinul nu este nicăieri. Histrosen inoculează, cu ferocitate bestială, veninul său de ură în psihia numelui

inefabil, simbolizată prin Studentă, plantată în gura lui, chiar acum, de Tâlhaero și lasspu, silindu-mă să gândesc fals și să cred că Studenta refuză să fie carte, în care citim că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne este Dumnezeu și creatorul limbajului. Trebuie să gândesc fals și să cred că ea s-a scârbit să oficieze ceremonialul abscons din mister, să rostească numele divin și să fie masă a întrupării spiritului pur, în fructul limbajului. Gândul acesta fals mă ucide. La durerea insuportabilă ce o produce contribuie și ideea că mecanismul declanșării acestui chin nu este suficient explicat. Fără să vrea însă, Fempa mă ajută să ajung la explicație. La un moment dat, întregul ansamblu observă cum Histrosen execută mișcări stranii, un fel de alergare a unui cap gol, având în spinare cocoțat, ca pe o scară, spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab. Aceasta tăcuse tot timpul și o lăsase pe Femrâi să sonorizeze sloganuri, prin care anunța, în cosmos, că este mireasă în voiaj de nuntă cu spiritul pur al numelui divin. Rolul mirelui, interpretat în fiecare secvență de alt protagonist, era, acum, jucat de Histrosen, având, în spinare, cocoțat, ca pe o scară, Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. Mirele era, în realitate, spiritul demonic, și spectacolul de chin îl avea protagonist pe el și pe Femrâi. Veninul insuportabil, care mă făcea să mă simt

dement, era infiltrat, în realitate, de Femrâi și Spiritul demonic, și durerea produsă de acest venin excita pe Studentă să oficieze ceremonialul abscons din mister, cu spiritul pur al numelui divin, complici la rapt. Există, așadar, o înțelegere între Studentă și spiritul pur al numelui divin, de o parte, și spiritul demonic și Femrâi, pe de altă parte. Cei dintâi să permită raptul fructului din gura mea, pentru Tâlhaero și lasspu, să-l dăruiască lui Femrâi și spiritului demonic, să vorbească în cosmos și să facă pe mirele și mireasa. Vorbirea lor să fie un chin cumplit pentru mine, care s-o excite pe Studentă, și spiritul pur al numelui divin să-i predispună să oficieze ceremonialul abscons din mister. Așadar, chinul cumplit la care mă supune Histrosen și Scaro este, în realitate, chinul la care mă supun spiritul demonic și Femrâi, ca s-o excite pe Studentă, și spiritul pur al numelui divin să oficieze enigma.

Marți, 31 octjombrie] [19J71

Nimic nu s-a schimbat: Scaro stă pe scaun și-mi ocupă spațiul. Voiește, cu orice preț, să se ascundă și să lucreze clandestin și, în acest scop, Femab îi pune în spate pe Femrâi, dar acesta mai rău o trădează, fiindcă sloganurile, fie indescifrabile, fie explicite, îi sunt adresate direct. în momentul de față, asistăm la un spectacol neverosimil: Tâlhaero o ține pe Femotra de unul din picioarele din urmă, iar Histrosen de celălalt, și o înalță până la buzele groase și răsfrânte ale lui Femrâi, care clămpănesc, după rânduiala Fempei, fără să clintească fălcile, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării și batjocura mișcărilor oficierii infailibile, din care s-a născut. Spacodral ridică de coada lungă, astfel încât buzele lui Femrâi să se lipească de orificiul pe unde Femotra elimină gazele fetide, producând senzații olfactive

diabolice. Se știe că Femotra elimină aceste gaze printr-un zgomot special, prin care pretinde că exprimă onomatopeic rostirea numelui divin de către Studentă. Lipind buzele, care se mișcă după rânduiala Fempei, fără clintirea maxilarelor, ca să exprime refuzul fructului, de orificiul de sub coada Femotrei, pe unde se elimină gazele fetide, Femrâi unește zgomotul, care imită, în batjocură, rostirea numelui divin de către Studentă, cu clămpănitul buzelor ei băloase și obține o sonorizare stranie, extrem de greu de redat onomatopeic, prin însuși faptul că este extrem de greu de explicat, precum se vede, ceea ce imită. Se obține un fel de bolborosire, im „ciolbâcciolibliclicblic", pe care Femrâi îl repetă insistent, știind că audierea lui involuntară produce o durere greu de imaginat. Pentru că acest onomatopeu este sonorizat prin psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, furat din gura mea și plantat în reptila malignă, din gâtlejul lui Femrâi, de Tâlhaero și lasspu. Silind psihia numelui inefabil să-l sonorizeze, îi inoculează instantaneu veninul de ură al emanației fetide și mă silește să gândesc fals și să cred că rostirea numelui divin este echivalent cu această emanație fetidă de sub coada Femotrei. Această gândire falsă provoacă o durere insuportabilă și audierea involuntară determină semne de nebunie. Penetrația în organism a gazelor împuțite, eliminate

de Femotra și difuzate de Femrâi cu clămpănitul buzelor, prin intermediul psihiei numelui inefabil, simbolizat prin conceptul [de] Studentă, provoacă o spaimă ciudată, împotriva căreia reacționez prin mișcări necontrolate, de om bolnav. Fempa, lasspu și Femab pun mare temei pe acest onomatopeu sonorizat de Femrâi, pentru că, prin el, păstrează legătura cu publicul și, oricât s-ar părea de curios, își conservă natura umană. Publicul dorește să

audă rostirea numelui divin de către Studentă, pe scena teatrului de laudă și adorație. Tâlhaero și ceilalți, care au contract cu spiritul demonic să fure numele spiritului divin imediat ce este rostit, ca să-l dăruie lui, să-și rostească numele de oprobriu în cosmos, zădărnicesc orice spectacol pe scena teatrului de laudă și adorație. Publicul, totuși, dorește să audă numele divin rostit de Studentă. Tâlhaero și ceilalți îi oferă onomatopeul sonorizat de Femrâi, care imită eliminarea gazelor fetide, de sub coada Femotrei, echivalent cu rostirea numelui divin. Publicul acceptă și acest spectacol și-1 plătește cu glorie, pentru Tâlhaero și ceilalți, pentru că el dorește să audă rostirea numelui divin de către Studentă. In lipsa audierii pe scena teatrului de laudă și adorație, o acceptă și pe aceasta de pe scena teatrului absurdului. Este secretul gloriei, prin care Fempa păstrează legătura cu publicul.

Miercuri, 1 no[iembrie] [19]72

Dacă o revistă mi-ar publica textul scris azi, cap[itolul] 209 (caietul VIII, p[aginile] 337-362), aș fi cu totul de acord, l-aș considera o producție reușită, ce merită elogii. Ca să nu am această certitudine, ansamblul s-a strâns în jurul meu, în păr. Femrâi are rolul să sonorizeze indescifrabil, cu glas fragmentat, foarte aproape, și, deși i s-a pus în vedere de Femab să-și camufleze timbrul și să nu recunoască că ea vorbește, nu reușește. Aceasta o enervează, o descumpănește, pare că o-înfurie, că vrea să mă izbească, să mă lovească sau, cel puțin, să producă iluzia că aruncă în mine cu ceva și chiar mă atinge. Un os alb, lung, aproximativ de un metru, și gros, zboară în încăperea odăii și țintește îndeosebi în capul sofalei, spre perne. Cineva îl azvârle

insistent, din partea stângă, dinspre ușă, și-l deslușesc pe Proparan care saltă în jur, se bucură, râde, se consultă cu alti parteneri, le cere părerea despre dibăcia cu care ochește cu osul și nimerește în colțul sofalei, pe perne. Proparan iarăși râde și-i arată tovarășului corpul pe care l-a țintit, care este capul meu. Se oprește, pune mâna la ureche și-l invită și pe interlocutor să asculte cum se aude zgomotul loviturii cu osul. „Toc! toc! toc!", răsună, în liniștea camerei, pocnetul osului în fruntea mea... pe când stau întins pe sofa, cu capul pe perne... Lucrurile nu sunt totuși, destul de clare. Vrăjitoria Fempei urzește o performanță stranie, pe care mă mulțumesc s-o însăilez, fără să-i detaliez contururile. Este sigur că nu eu sunt pe sofa, fiindcă stau la masă și scriu. Dar Fempa vrea să producă iluzia că la masă stă Spacodral și el scrie. Este bine dispusă și, la fel ca Proparan, se adresează lui Femab și lasspu, cărora le cere părerea și face semn spre tâmplă cu degetul mare, scuturând palma, că trebuie să fiu țicnit, din moment ce susțin că eu stau la masă și scriu, ci nu Spacodral, și neg că stau pe sofa, unde se aud pocniturile osului azvârlit perseverent în fruntea mea. Scamatoria cu așezarea mea pe sofa se lămurește repede, pentru că Histrosen, care stă întins și simulează că sunt eu, azvârle osul înapoi lui Proparan, ca să reînnoiască lovitura. Un rânjet sinistru, pe mutra diabolică, îl dezvăluie pe Histrosen în postură teratologică, despuiat, stacojiu, cu o coadă lungă, neagră, ca o sfoară ce i-ar lega corpul în mod ridicol. Se scoală și iese din cameră, fiindcă osul, care răsună izbindu-1 în cap, indică limpede că pe el îl lovește, ci nu pe mine. De asemenea, și Spacodral a părăsit scaunul, lăsând un miros rânced de putregai. Singură Femrâi a rămas în secvență, continuând să sonorizeze indescifrabil, preocupându-se, de data aceasta, nu să-și camufleze vocea, ci să-mi producă maximul de enervare posibilă, torturându-mă cu ideea că audierea vocii ei este obligatorie și că nimeni nu mă poate salva de acest supliciu. Acestea ar fi elementele prin care Fempa, lasspu

și Femab vor să-mi șteargă certitudinea că textul de astăzi este valabil ca o producție literară ce poate fi publicată. Sonorizarea lui Femrâi nu tace o secundă, pentru că, în realitate, ea silește psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, plantată în reptila malignă,

din gâtlejul ei, de Tâlhaero și lasspu, să articuleze astfel, indescifrabil, dar permanent, și-i inoculează instantaneu veninul de ură secretat, care provoacă o durere persistentă, întunecă luciditatea și mă umple de deznădejde. Sonorizarea lui Femrâi este un spectacol de o ferocitate diabolică, ea se desfată chinuindu-și prada, ca o fiară cumplită, ce se bucură de suferință. Plăcerea inimaginabilă a ansamblului este s-o audă pe Femrâi sonorizând, pentru că, indiferent de ce ar spune, indescifrabil sau explicit, ea își exprimă ferocitatea de monstru cu care injectează veninul de ură în psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, producându-mi durerea întunecării lucidității și a deznădejdii totale. De aceea, amplificarea lui Femrâi, audierea involuntară a glasului ei macabru, de monstru feroce, figurează în orice secvență ca un fond tragic, pe care se organizează raptul fructului și spectacolul de chin al acestui rapt. Nicăieri, în nici o secvență, nu este vorba decât de raptul fructului și de spectacolul de chin al acestui rapt. Tâlhaero și ceilalți jubilează, fiindcă au găsit în Femrâi megafonul cosmic, care anunță satisfacția feroce, satanică a producerii chinului. Dar, în planul Fempei, nu ajung doar sforăielile diabolice de plăcere feroce cu care Femrâi îmi inoculează veninul de ură al supliciului ei bestial. Acesta este numai un clinchet permanent de oroare, de spaimă și deznădejde. Fiindcă, ceea ce a descoperit Fempa de la colaboratorii clandestini și pune în practică, în colaborare cu Femab, lasspu și tot ansamblul, este că psihiile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, rostit de

Studentă, pot fi distribuite, simultan, tuturor partenerilor teatrului absurdului, astfel încât fructul întrupării, aflându-se în reptila malignă, din gâtlejul tuturor, în același timp, spectacolul de chin poate fi organizat cu concursul tuturor în același timp. Această posibilitate, ca toți partenerii să contribuie la chin, simultan, infiltrând fiecare veninul de ură în psihia numelui inefabil, furată de Tîlhaero și lasspu, din gura mea, și plantată în reptila malignă, din gâtlejul lor, o ilustrează Fempa prin osul pe care îl punea în mâna lui Proparan, ca să mă izbească în frunte. Acest os alb, lung, aproximativ de un metru, și gros ca un sul, era Batjo, căreia

Fempa îi da această formă vrăjitorească spre a-și ajunge ținta. Osul însuși era un partener al ansamblului, care contribuia la chin, în momentul când era azvârlit. Batjo avea în reptila malignă, din gâtlejul ei, psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, căreia îi injecta veninul de ură și o silea să sonorizeze numele meu, „Costică", astfel încât, în momentul izbirii, să producă iluzia auditivă că m-a izbit pe mine. „Costică! Cos-ti-că!", stăriue Batjo, cu voluptate satanică, schimonosind silabele și afectând că nu poate rosti pe „s", din dispreț, dar insistând să anunțe, în cosmos, că, contrar tuturor aparențelor, ea participă la spectacolul de chin simultan cu toți partenerii, deși rămâne ascunsă și trec zile fără să fie menționată. Stimulată de sonorizarea „Costică!", pe care Batjo sugerează că o rostește cu „litera inițială mică", din trufie de vedetă serenică de antipod, Histrosen, ca un histrion senil, execută și el diferite acrobații, sărind de pe sofa repezindu-se la mine, lungindu-se până în tavan sau lăsându-se pe vine ca o broască, urmărind același scop, să-și arate satisfacția că și el participă la spectacolul de chin al raptului în orice moment, deși, uneori, în roluri mici, cum a fost simpla așezare cu capul pe pernă, ca să pară că Proparan mă izbește pe mine. Psihia numelui inefabil se

află în reptila malignă, din gâtlejul lui, și, efectuând diferite acrobatii de histrion senil, el transformă senzațiile sonore de bucurie ale audierii numelui divin, rostit de Studentă, în senzații vizuale de durere, pentru că, prin vizionarea obligatorie a corpului său stacojiu, cu coadă lungă, îmi infuzează un venin de tortură extrem de greu de suportat.

- Hău! hău!, se aude un semnal dansat de Proparan, prin care mobilizează pe toți partenerii ansamblului să injecteze veninul de ură concomitent în psihia numelui inefabil, aflat în reptila malignă, din gura lor, și să ucidă conceptul [de] Studentă. Astfel, se șterge certitudinea că fragmentul de astăzi, dictat de Studentă, este excelent și poate fi publicat. Toate „capetele", „coamele" și „diademele" lui Fernrâi activează în acest moment, injectând la semnalul lui Proparan, la acest „hău" paranoic, în psihiile numelor inefabile, în care eu sunt divizat și distribuit fiecăruia de Fempa, Femab și lasspu. Ciudat,

această sfâșiere a mea și risipire în ansamblul teatrului absurdului nu mă sperie, ci, dimpotrivă, mă umple de optimism. Mi se pare că aici se află cheia ieșirii din infern și a intrării în teatrul de laudă și adorație.

Joi, 2 noi[embrie] [19J72

în momentul de față, activează toate reptilele maligne... Femrâi vociferează, la distanță reglementară, scandat, perseverent, preocupată să îmi camufleze vocea și să nu o recunosc. Proparan mă lovește în frunte cu un obiect contondent, sub motiv că nu o recunosc pe Femrâi, care este mireasa, jelind în singurătate. Foarte aproape, spiritul demonic gândește cuvintele asupra cărora mă întreb dacă sunt folosite cu sensul propriu și le rostește cu

tupeu bădăran și obraznic, acuzându-mă că ezit să rostesc numele divin. Până acum, a sonorizat locuțiunea „de față" și participiul „jelind", asupra cărora am șovăit... „Jelind, jelind!", persistă demonul să repete îngâmfat, fălos, impertinent, insinuând că vocabula este numele divin de care mă tem. Tâlhaero, care vede că oficiez ceremonialul abscons din mister chiar acum, vine și-mi răpește, din gură, numele divin întrupat în cireșe, cu motivul că aceste fructe sunt cuvintele „în față" și „jelind", repudiate de mine, după cum a semnalat, în cosmos, spiritul demonic. Alături de Tâlhaero își trădează participarea la furt și lasspu, printr-un gest trivial, mă pândește atentă și, de câte ori scriu conjuncția „și", șterge pe „i", ridicându-1 în sus ca un picior de câine lângă gard. Injectează în psihia numelui inefabil, din reptila malignă, din gâtlejul ei, veninul de ură, silindu-mă să gândesc că nu vreau să fiu eu „și" ea, după cum acuză spiritul demonic, continuând să sonorizeze satanic „jelind", „jelind". Spacodral stă pe scaun, odată cu mine, îmi ocupă spațiul, ține stiloul în mână, cugetă și scrie. Un zgomot specific în intestine, semnalizat în partea dreaptă, mă înștiințează că Histrosen a cerut să stea pe scaun în locul lui Spacodral, ca să indice lui Scaro că a sosit momentul să danseze pantomima de batjocură a oficierii infailibile pe potcoava de cal a fructelor întrupării, aranjate de Fempa. Este, în adevăr, momentul când Scaro îmi inoculează veninul de scârbă și nebunie, și mă face să

gândesc fals și să cred că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la furtul fructului și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de chin al acestui fruct. Fempa, care se transformase în obiectul contondent scâmav, cu care Proparan mă izbea în frunte, își recapătă forma umană, mișcă din buze și injectează în psihia numelui inefabil, din reptila ei

malignă, veninul foarte violent, de ură, ca să ucidă conceptul [de] Studentă și să mă facă să uit că ea oficiază, cu spiritul pur al numelui divin, ceremonialul abscons din mister, complici la raptul fructului și bucurându-se de spectacolul de supliciu al acestui rapt. Plescăitul din buze al Fempei era și un apel la Smesimb. Acesta răspunde rapid, printr-o lovitură violentă în craniu, deasupra urechii și ochiului stâng. Pocnitura poartă pecetea că vine de la el. Sesizez clar că durerea, ce se dispersează rapid în organism, țintește neapărat să uit insinuarea că Studenta și spiritul pur al numelui divin sunt complici la rapt și oficiază ceremonialul din voluptatea de a asista la supliciul raptului. Insinuarea lui Scaro, prin veninul ei de scârbă și nebunie, este utilă în altă secvență, acum nu este utilă. Pentru că, dacă țin minte, această insinuare, îmi spun că Studenta și spiritul pur al numelui divin îmi vor dicta cartea, ca să probeze, în cosmos, că nu sunt complici la raptul fructului și nu se bucură de spectacolul de supliciu al acestui rapt. Dacă, însă, ei sunt complici și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de supliciu al raptului, cum anunță Scaro, în cosmos, prin veninul de scârbă și nebunie, rezultă clar că ei nu-mi vor dicta cartea și se vor alia cu ansamblul teatrului absurdului, să mă împiedice s-o scriu.

Singur nu voi putea scrie și nu se va ști niciodată că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului. Fără dicteul Studentei, nu voi putea scrie cartea despre acest adevăr, și oamenii nu vor ști niciodată nimic. Fempa are interes să uit acest raționament și i-a semnalizat lui Smesimb să-mi dea lovitura în craniu, deasupra tâmplei stângi, pentru ca, prin durerea pătrunsă în organism ca un lichid nociv în sânge, să se producă uitarea. Nemulțumită de efectul torturii lui, Smesimb face semn să intervină Rușno. In reptila malignă, din gâtlejul acesteia, se

află psihia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizat prin conceptul [de] Studentă. Rușno evoluează distantă, trufașă, de la răsărit la apus, sugerând că-i este rușine să se refere la conceptul [de] Studentă, cu această valoare de simbol. Și rostește un slogan indescifrabil, cu morgă de vedetă sirenică, de antipod. In realitate, injectează veninul de ură în psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, furată din gura mea, ca să mă facă să uit, așa cum a încercat și Smesimb. Este rândul lui Femab să intervină în ansamblu. Pozează în cariatidă, cu mâinile la piept, privind în jos, pe faldurile veșmântului ce o înfășoară. Lasă această impresie într-o fracțiune de secundă. Imediat se descoperă, în identitatea ei teratologică, și pe chipul de manechin stacojiu, cu trei nasuri și, în loc de ochi, cu orificii roșii, buzele clămpănesc atât de des, după ritualul Fempei, fără să clintească fălcile, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării și batjocura oficierii infailibile din care s-a născut. Injectarea, în stihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, plantată de Tâlhaero și lasspu, în reptila ei malignă, veninul de ură silind-o să formuleze toate directivele pe care le transmite tuturor partenerilor teatrului absurdului, în această colaborare, la supliciul raptului. Pe Fempa o preocupă insistent să mă facă să uit injoncțiunea că Studenta oficiază cu spiritul pur al numelui divin ceremonialul din mister, complici la rapt, și numai excitați de supliciul acestui rapt, pentru ca, prin această uitare, să uit implicit că Studenta și spiritul pur îmi dictează cartea, ca să probeze că nu sunt complici, ca Tâlhaero și lasspu, și nu se bucură de supliciu. Ca să aibă siguranța uitării, face semn ca un dirijor de orchestră, să intre Batjo, să-și execute partitura. Pentru o secundă, aceasta vrea să joace pe vedeta „sfinx", să se așeze pe scaunul meu, să-mi ocupe spațiul. Ca și lui Femab, nu-i

reușește însă jocul în natura umană și cade repede în entitatea teratologică. Apare așa cum este, un schelet sinistru, moartea însăși, și voiește să mă înspăimânte. Rămân calm, fiindcă înțeleg că injectează veninul de ură în psihia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, furată din gura mea și

plantată de Tâlhaero și lasspu în reptila malignă, din gâtlejul ei. Veninul lui Batjo este extrem de violent și mă mortifică, realmente. Pricep, totuși, limpede, că voiește să uit injoncțiunea lui Scaro că Studenta oficiază cu spiritul pur al numelui divin ceremonialul abscons din mister, complici la rapt și, bucurându-se de spectacolul de supliciu al acestui rapt. Odată cu această uitare, Batjo vrea să uit că Studenta și spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul ei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, îmi dictează cartea, ca să probeze că nu sunt complici la rapt și nu se bucură de supliciul raptului.

- Hopa! hopa!, se aude, în final, o voce tânără, armonioasă, feminină. „Hopa! hopa!", stăruie ca să mă facă să cred că însăși Femotra vorbește. Femotra este însă o entitate teratologică, feroce, cu capul negru de panteră, clămpănind din buzele răsucite, ca lamele unei foarfeci, după ritualul Fempei. După un scurt interval, sonorizarea renunță să mai pară că aparține Femotrei. Devine și mai seducătoare, o adevărată muzică sirenică, un sfinx vocal real, cu putere să mă tulbure în singurătatea cosmică în care numai eu îl aud. In fine, Fempa mă dumirește. Lasă să-mi pătrundă în auz clar, indubitabil, însuși glasul Studentei, care sonorizează ritmic, persistent, obsedant, acest „hopa", nu departe de mine, undeva la stânga, destul de sus, însă, și parcă într-un loc fix. Fempa îmi dă să înțeleg, fără putință de îndoială, că vorbește Studenta, care oficiază, cu spiritul pur al numelui divin, ceremonialul abscons din mister, complici la raptul fructului întrupării și

excitați de voluptatea de a asista la spectacolul de supliciu al acestui rapt. Nu fac, desigur, nici un efort ca să-mi demonstrez că vocea nu este a Studentei. Rămân neclintit pe această poziție și-mi spun că Studenta însăși îmi va dovedi dacă este ea sau nu, acceptând să-mi dicteze cartea sau refuzând. Deocamdată, stau și ascult vocea sirenică, plină de seducție irezistibilă și mă mir de farmecul inimaginabil al acestui „hopa", prin care Studenta dă instrucțiuni lui Tâlhaero și lasspu, cum să fiu torturat, fiindcă mă opun la raptul fructului, când ea însăși îl dăruiește lor. „Hopa" este un semnal să fiu lovit cu nuiele, să fiu izbit cu pietre, tras de urechi, plesnit cu palmele peste obraz,

scuipat, îmbrâncit cu piciorul, azvârlit la pământ, operații în care partenerii teatrului absurdului se întrec cu zel maxim - lucru ciudat -, tocmai să mă facă să uit că Studenta dă aceste directive de tortură. La orice suplicii aș fi supus și orice venin de nebunie mi s-ar injecta, uitarea este imposibilă însă, și-mi spun că Studenta va dovedi că a vorbit sau nu, dictându-mi cartea sau refuzând să o dicteze. Fempa a prevăzut această poziție optimistă, pe care mă așez și care mă ajută să nu-mi pierd cumpătul. Pare chiar că regretă că a introdus-o și pe Studentă în partitura destul de complicată a partenerilor, care execută orchestral tortura raptului. Introducând-o și pe ea, eu îmi spun că îmi va dicta cartea, ca să-mi probeze că nu este ea și, astfel, îmi deschid o poartă de nădejde. Ca să șteargă însă și această nădejde, Fempa o ia de la cap, cu o nouă secvență, cum procedează întotdeauna. O cheamă pe Femotra indignată că am băgat-o puțin în seamă și, mai ales, că nu recunosc că ea este Studenta, că glasul captivant, cu seducție de Sfinx al ei a fost, și o pune să mă muște de pulpa piciorului stâng. Gura sinistră, de panteră smolită, înfige dinții în came, se bucură oribil când vede

sângele țâșnind și, simultan cu durerea cumplită ce mi-o transmite în organism, mă silește să-i vizionez coada, care desenează, prin mișcări triviale, pantomima de batjocură a oficierii infailibile și-mi inoculează, astfel, veninul de suferința nebuniei. Ansamblul jubilează. Nu are nici o importanță faptul că mă aștept ca Studenta să-mi dicteze cartea, ca să-mi probeze că nu este complice la rapt și nu oficiază cu spiritul pur al numelui divin ceremonialul abscons din mister, excitati de voluptatea de a asista la spectacolul de supliciu. Fempa încheie secvența cu concursul lui Femrâi, care sonorizează sloganul de satisfacție feroce. în vreme ce Femotra mușcă din pulpa piciorului stâng și mă mortifică subit, întunecându-mi luciditatea scrisului și încercând să-mi inoculeze ideea că n-am reușit pagina, că este mediocră, inexpresivă, fără valoare literară, Fempa o pune pe Femrâi să chifnească cu intonație satanică, exprimându-și satisfacția feroce că n-am izbutit să probez că-mi dictează Studenta. Urmează Proparan, într-un zbor lejer de control, lansând un onomatopeu acustic, un „hâc", prin care imită eliminarea fecalelor din stomac. Dicteul Studentei

echivalează cu acest onomatopeu. lasspu își aduce și ea contribuția, silindu-mă să-i aud, pe aproape, zgomotul retragerii mucozităților pe nări, sugerând că echivalează cu valoarea literară a dicteului.

Vineri, 3 no[iembrie] [19]72

Rușno stă pe scaun și-mi ocupă spațiul. Psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, furată din gura mea, se află în reptila malignă, din gâtlejul ei. Pot spune că sunt înghițit de Rușno și că făptura mea se confundă cu a ei. Orice mișcări încerc să săvârșesc, simt dublate imediat de mișcările ei. Ea ține stiloul în mână,

umbra ei cade pe hârtie, ea cugetă, ea scrie. Propozițiile acestea sunt aidoma cu cele scrise și despre alți protagoniști ai teatrului absurdului, în acest rol. Nu este prima dată când Rușno intră în această secvență. M-am făcut că nu observ, acum vreau să explic însă, ce intenționează Femab când o pune să joace. Rușno este, „în tură" cu Smesimb. Când se scoală de pe scaun și trece, după indicațiile Fempei, să danseze pantomima de batjocură a oficierii infailibile, Smesimb vine și-i ocupă locul. Este rândul lui să pretindă că m-a înghițit, că făptura mea a dispărut într-a lui, că el ține stiloul, că el scrie. Rușno și Smesimb sunt ajutați să-și execute numărul foarte mult de lasspu. Aceasta îi pune să urmărească cuvintele caligrafiate de mine pe hârtie și să înțeleagă, din anumite semne adăugate de ea, ce trebuie să facă. Femrâi nu poate răbda și răbufnește cu tupeu obraznic: - Ce însemnează să scriu, mă?, mi se adresează, căznindu-se să pară că vorbește însăși Studenta. Tonul este de imputare și proces. Studenta mă judecă în fața lumii întregi că îi cer să scrie, să-mi dicteze cartea, fără să știu ce însemnează „a scrie". Femrâi stăruie, cum îi este obiceiul, repetând, în diverse moduri, sonorizarea: „ce însemnează să scriu, mă?", și insinuează că a izbucnit în râs, că nu mai poate continua din cauza hohotului care a cuprins-o. lasspu execută o mișcare de la dreapta spre stânga, părând că s-a sculat de pe un scaun și se îndreaptă spre cineva, ținând privirea întoarsă spre mine. Este o manevră dirijată de Fempa, prin care mă obligă să vizionez imaginea corporală a lui lasspu și să înregistrez pe cale

vizuală veninul de ură ce mi-1 transmite. Injectarea veninului s-a produs, și efectul este o contenire bruscă a inteligentei, o cădere ciudată într-o stare de prostire, aș putea spune, idioție. Nu știu ce să spun mai departe

despre Femrâi, despre Rușno și Smesimb, cu care am început, iar lasspu, care îmi apare din nou și-mi inoculează veninul vizionării involuntare, cred că vrea să mă deruteze, și că nu despre ea trebuie să vorbesc. După contorsiunile la care sunt supuse cuvintele caligrafiate sub vârful peniței, înțeleg că mă aflu sub influența veninului lui lasspu, că ea mă dă pradă lui Rușno și Smesimb, și Femrâi, să mă chinuie, instruindu-le în acest sens, fără ca eu să observ și, ținându-mă sub mortificarea toxinei, transmisă prin vizionarea cuvintelor poluate de ea. Lucrurile încep să se deslușească. Sloganul lui Femrâi: „ce însemnează să scriu, mă?" se referă la cuvintele pe care lasspu își punea sigiliul sub vârful peniței. Sunt contorsiuni stranii, diabolice. Din conjuncția „și" taie pe „i", ridicându-1 în sus, cum ridică un câine piciorul lângă un gard. Eu văd această poluare, o înregistrez pe retină și, simultan, simt efectul veninului injectat. Se pare că este cel mai violent, că produce o amorțire a inteligenței, o cretinizare subită. Nu mai știu ce se petrece cu mine, nu pricep de ce țin stiloul în mână, și simt impulsul să-1 las jos și să renunț la scris. Nu mă decid, însă, pentru că, de fapt, nu scriu eu, ci îmi dictează Studenta. Pricep că talentul lui Rușno este de a mă împiedica să aud glasul Studentei, când îmi dictează, sau de a-1 șterge imediat din vizionarea cuvintelor și de a-1 înlocui cu al ei, astfel încât să-mi transmită toxina care mă cretinizează. Ca să mă elucidez, încerc să observ ce figură desenează în pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile. într-o tăcere strategică, Fempa îi întinde, sub picioarele croite după tipic diabolic, fructele întrupării spiritului pur al numelui divin, aranjate sub formă de carte. Rușno calcă rar peste fructele întrupării, care sunt cuvintele de pe filele deschise, și din țăcănitul pantofului negru, ce se mișcă mecanic ca la un manechin, se degajă un puternic sentiment de rușine. Rușno privește fix fructele întrupării, distribuite de Fempa pe file, și care sunt înseși cuvintele, și își fixează, în gând, că au fost născute de Studentă, prin oficierea

ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin. In fracțiunea de secundă, cât ține în gând acest adevăr, insinuează că ea însăși este Studenta și că oficiază chiar acum ceremonialul abscons din mister, și rostește numele divin, călcând în picioare fructele întrupării de pe filele cărții (simbolizate prin cuvinte), în pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care s-au născut. Un sentiment diabolic de rușine se degajă, și Rușno insinuează că este al Studentei, deoarece a făcut dovada că este însăși Studenta, care oficiază ceremonialul abscons din mister, și calcă peste fructele întrupării, în pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii din care ele s-au născut. Firește, Rușno nu este decât o protagonistă a teatrului absurdului, pusă în rol de Femab, Fempa și lasspu, după rânduiala colaboratorilor clandestini. Fempa exultă. Secvența i-a reușit. A vrut să demonstreze că Studenta dictează o carte de rușine, fiindcă fructele întrupării, simbolizate prin cuvintele care o compun, s-au născut din oficierea infailibilă și rostirea numelui. Dansul lui Rușno, peste paginile cărții, și pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii dovedesc că Studenta dictează o carte de rușine, fiindcă Rușno este însăși Studenta. Smesimb are rolul să certifice că cuvintele, care compun cartea, sunt simboluri ale fructelor întrupării. De aceea, ca și Rușno, privește fix fructele, pe care le calcă Rușno cu pași de rușine, și în fracțiunea de secundă cât gândește că s-au născut din oficierea infailibilă, el anunță, în cosmos, că este spiritul pur al numelui divin care oficiază cu Studenta. Sentimentul de rușine diabolică crește, se amplifică și umple cosmosul. Femab, Fempa și lasspu jubilează, pentru că au demonstrat că Studenta dictează o carte ale cărei cuvinte sunt simboluri ale fructului întrupării spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, și, de aceea, este o carte de rușine. Motivul pentru care trebuie împiedicată să dicteze este rușinea. Prin carte, se

comunică adevărul că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului. Această rușine trebuie împiedicată. Modalitatea de a o împiedica este ca Tâlhaero și lasspu să fure fructul întrupării din gura mea, să-l dăruiască spiritului demonic al numelui de

oprobriu de pe corpul lui Femab, ca să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat.

Sâmbătă, 4 no[iembrie] [19J72

Femrâi sonorizează un „păi dar!", prin care dă instrucțiuni Femotrei să-mi lingă genunchii și să-mi acopere pielea până la șolduri, cu o gheață murdară, neagră, mortificantă. Batjo s-a strecurat, cu precauție, să n-o observ și s-a așezat pe scaun. îmi urmărește cuvintele și vrea să-mi imprime amprenta în grafia lor, astfel încât, înregistrând o contorsiune a literelor, să-mi inoculeze veninul prin această vizionare involuntară. Exemplele pot fi numeroase. La „E" majuscul, mâna mi-a tremurat puțin și litera a ieșit ca un trei întors, mi s-a părut nefirească răsucirea buclei de sus și m-am gândit că este o formă de manifestare a lui Batjo. Este suficient să mă gândesc la acest lucru, pentru ca ea să-mi injecteze veninul de ură în psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, plantată de Tâlhaero și lasspu în reptila malignă, din gâtlejul ei. Pe pagină abundă semnalizările prezenței lui Batjo, în fiecare grafie sesizez o mișcare a mâinii ei, care dublează instantaneu mișcarea mâinii mele și, în modul acesta, înțeleg că transmite întregului organism veninul de ură. Efectul este înghețarea organismului, stingerea căldurii emoției erotice, ruperea legăturii cu Studenta. Lucrurile se petrec în tăcere strategică. Doar

Femrâi continuă să amplifice directivele date de Femab și-i spune Femotrei să lingă intens genunchii și să dubleze doza de venin în care îmi îmbracă picioarele până la șolduri. Știu precis că toți partenerii teatrului absurdului activează, în momentul de față, și injectează veninul de ură în psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, furată din gura mea și plantată în reptila malignă, din gâtlejul lor. Activitatea aceasta simultană se desfășoară într-o tăcere totală. Vreau să explic această strategie. Un zgomot din intestine îmi atrage atenția unei tribulații a spiritului demonic. Bestia se duce la Femab, i se instalează în spinare, cocoțat ca pe o scară, vine cu ea și mi se instalează în spate. Batjo fuge și Femab se așează pe scaun și-mi ocupă spațiul. Totul continuă în tăcere.

Mișcările îmi sunt dublate acum de mișcările lui Femab. Cum stau la masă și scriu, mișcările dublate se manifestă în caligrafie.

- Vezi, mă..., se aude glasul extrem de obraznic al lui Femrâi, prin care îi pune în vedere lui Smesimb să vină să mă muște de călcâiul piciorului drept. Aceasta se execută, o înțepătură stranie pătrunde în came.

- Vezi, mă..., repetă Femrâi, atrăgându-i atenția să însoțească mușcătura cu exhibiția pe ecran a mutrei lui hidoase, de entitate teratologică, astfel încât vizionarea involuntară a feței lui monstruoase să-mi transmită un venin care să potențeze durerea produsă de mușcătură.

- Vezi, mă, vezi, mă!, perseverează Femrâi, fără să adauge altceva la instructaj, dar ca să transforme sloganul în instrument de tortură, pentru că la fiecare rostire injectează în psihia numelui inefabil, din reptila ei malignă, veninul de ură care o ucide. Tăcerea continuă să persiste. Femab îmi dă să înțeleg că a luat direct conducerea spectacolului de supliciu al raptului și că se petrece ceva grav. Vreau să-mi explic însă, cu orice chip,

sensul tăcerii strategice. Știu că, dacă aș înceta să scriu, tăcerea ar înceta și ea. Deduc că este în legătură cu scrisul.

- Bă, da prost ești!, răsuflă spiritul demonic din spinarea lui Femab, care s-a așezat acum în fața mea.

- Nu-mi spune, că aflu eu!, îi dă replica imediat Spacodral, care a luat locul pe scaun, după plecarea lui Femab și-mi ocupă spațiul. După cum știu, Spacodral are dexteritatea de a-mi imita glasul, de a sili psihia numelui inefabil, plantată în reptila malignă din gâtlejul lui, să vorbească astfel încât să pară că vorbesc eu. Izbutește astfel să mă facă să cred, într-o fracțiune de secundă, că eu am vorbit și să-mi inoculeze veninul secretat instantaneu cu rostirea frauduloasă.

- Păi, dar cum, mă?, se aude iarăși glasul spiritului demonic, umflat enorm, sonorizat cu tentă satanică nedisimulată, plin de dispreț pentru mine, căruia abia catadicsește să se adreseze. Spiritul demonic nu se mai ascunde că este dracul. Dimpotrivă, repetă: „păi, dar cum, mă?... păi dar cum?", preocupat să înștiințeze că el este dracul, că

umple cosmosul cu prezența lui și că mă pune în dificultate, să descriu această voce, neumană, neverosimilă.

- Păi dar cum, mă... perseverează... ca la reproducerea unei imprimări pe bandă... ralantizată, ca s-o pot descrie. In fine, se estompează... și lasă impresia că se topește într-un hău, ca și când ar fi vorbit un balaur, căruia i s-a tăiat capul și agonizează. N-am lămurit, totuși, nimic. Nil pot să-mi explic tăcerea care s-a instalat iar și despre care știu că încetează imediat ce mă scol de la masă și nu mai scriu. In cele din urmă, găsesc explicația. Histrosen vine și-mi apucă, în fălci, talpa piciorului stâng, după ce mă mușcă și-mi lasă pe degete amprenta veninului, fuge și mă silește să-i vizionez corpul stacojiu,

pentru ca veninul vizionării fatale să se adaoge la durerea mușcăturii și s-o intensifice. Tâlhaero stă în fața lui și se mulțumește să-i văd profilul, în picioare, și, în modul acesta, să-mi inoculeze veninul. Fempa se mișcă, se agită, clămpăne din buze și-i arată lui Tâlhaero cartea deschisă, întinsă la picioarele lui Femab. Aceasta se pregătește să danseze pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care s-au născut cuvintele din carte. încep să pricep. Privind cu ochii ficși fructele întrupării, simbolizate prin cuvintele din carte și gândind, într-o fracțiune de secundă, că s-au născut din oficierea infailibilă, Femab anunță, în cosmos, că ea este Studenta, că oficiază ceremonialul abscons din mister, că rostește numele divin și naște fructele întrupării, simbolizate prin cuvintele din carte. Astfel se explică tăcerea strategică. Femab ține necontenit picioarele peste fructele întrupării, așezate de Femab pe pagina cărții deschise și, gândind că s-au născut din oficierea infailibilă, insinuează că ea oficiază și rostește numele divin, întrupat în fructul simbolizat prin cuvintele cărții. Prin urmare, cuvintele pe care le scriu eu acum, aici, și care îmi sunt dictate de Studentă, Femab insinuează că sunt rostite de ea. Astfel se explică pentru ce stăruie să intervină în grafia fiecărui cuvânt, ca să-și pună amprenta prezenței demonice.

- Nu e prost degeaba!, conchide spiritul demonic, revenind din ipostaza de balaur decapitat, șuierând acum cu glas de esență diabolică netă, căzută în ridicol...

- Se și vede!, dă replica Spacodral... de asemenea, cu iz satanic categoric, fără priză cu publicul și căzut în ridicol. Tăcerea strategică este o secvență organizată de Fempa, în care ansamblul teatrului absurdului produce impresia că ascultă, răsunând, în cosmos, glasul unei protagoniste, dictând cartea în locul Studentei. Jocul a început cu Batjo și a continuat cu Femab... El cade repede în ridicol, din cauza lui Spacodral și a spiritului demonic,

care nu-și pot ascunde natura satanică.

Duminică, 5 nopembrie] [19J72

Pe scaun stă spiritul demonic și-mi ocupă spațiul. Este un monstru de culoare stacojie, cu capul lung, tubular, pornit dintre umerii unei broaște de mărimea unui om. Nu poate să stea singur în picioare și, lăsat fără sprijin, se întinde ca o baltă repugnantă de venin sulfuros. Se află, totdeauna, în spinarea cuiva, cocoțat ca pe o scară. In această poziție mută, capul tubular roșcat, când pe un umăr, când pe altul, ca să verifice fidelitatea susținătorului. De cele mai multe ori, astfel poate fi văzut pe scena teatrului absurdului, suit ca pe o scară, în cârca unui om de rând, numit de el bădăran de sacrificiu, prin anagramă „bădeser". De aici conduce spectacolul de supliciu al raptului fructului și inspiră modalitățile de batjocură și provocare a suferinței nebuniei. Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, nu vorbește. Ca să poată vorbi, Tâlhaero și lasspu fură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea, și-l dăruie lui, ca să-și sonorizeze numele de oprobriu în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să se dividă în reptilele maligne, distribuite de Fempa tuturor zelatorilor teatrului absurdului. Când nu lucrează, în această ipostază de broască stacojie, cocoțată în spinarea bădeserilor, spiritul demonic se metamorfozează, el însuși, într-o reptilă malignă minusculă, pătrunde în laringele vreunui partener, de unde acționează clandestin. în momentul de față, când scriu acestea, el se află în ipostaza de reptilă malignă, ascuns în gâtlejul lui Femab, care șade pe scaun și-mi ocupă spațiul. Simt

prezența lui Femab, tăcând strategic și arogantă, la pândă feroce, să dezlănțuie o catastrofă, să-mi producă un șoc, un acces de nebunie, să-mi tulbur subit conștiința și să încetez să meii fiu normal. La acest efect vrea să ajungă prin dublarea instantanee a mișcărilor și a imaginilor. Văd mâna care ține stiloul între degete și-l dirijează pe hârtie. Nu este însă a mea, ci a lui Femab. Această vizionare involuntară a corpului ei teratologic infuzează un venin violent de ură, al cărui efect este o stranie împuținare a capacității de înțelegere, o reducere a sensibilității, o mediocrizare subită până la îndobitocire. Mișcările corpului sordid al lui Femab, care batjocorește oficierea ceremonialului abscons din mister și clămpăne necontenit din buze, după rânduiala Fempei, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării, născut din oficiere, se transmit, sub formă, de otravă corpului meu și-l supun la această suferință. Pentru ca să fortifice această otravă și efectul să fie tranșant, o cretinizare totală, o demență declarată, spiritul demonic, metamorfozat în reptilă malignă, s-a instalat în gâtlejul ei. Tâlhaero și lasspu îi introduc, clipă de clipă, fructul întrupării furat din gura mea, și clipă de clipă spiritul demonic sonorizează cuvintele prin care gândesc și vreau să denumesc ceea ce văd, aud sau simt în jur, toate senzațiile și ideile înregistrate în acest moment. Fiindcă, însă, toate cuvintele au valoare simbolică și ele exprimă metaforic psihiile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin întrupat în fructul limbajului, este limpede că rostirea fiecărui cuvânt de [către] spiritul demonic constituie o ucidere a psihiilor numelor inefabile simbolizate. Sunt supus, astfel, unei mortificări studiate și perseverente, clipă de clipă, iar, la supliciul efectuat de spiritul demonic care vorbește prin gura mea și îl aud involuntar, se adaugă chinul produs de mișcările lui Femab, care dublează pe ale mele și-mi infiltrează instantaneu veninul de ură. Este, firește, o secvență din spectacolul de supliciu al raptului fructului, organizată

minuțios de Femotra, în laborator. La ea participă, orchestral, toti colaboratorii teatrului absurdului.

Pentru ca otrava difuzată, prin senzațiile de atingere cu corpul sordid al lui Femab, să nu fie anulată de căldura emoției erotice ce mi-o

transmite chiar acum, când oficiem ceremonialul abscons din mister, intră în secvență Histrosen. își face apariția după același principiu, al vizionării corpului lui monstruos. Mi se arată, pe ecran, despuiat, stacojiu, dansând pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile. Este suficient să mă atingă pe umeri, cu un fel de ciont de mână ciungă, ca să-mi penetreze în organism un fluid de durere și să mă facă să gândesc fals și să cred că zadarnic oficiez ceremonialul abscons din mister și o aud pe Studentă rostind numele divin. Căldura emoției erotice, ce mi-o transmite, nu mai are eficiență să mă apere împotriva radiației ce mi-o infuzează Femab, prin atingerea corpului ei sordid, nici împotriva modificării permanente la care mă supune spiritul demonic, rostind cuvintele care simbolizează psihiile numelor inefabile. De asemenea, Histrosen insinuează că emoția erotică ce mi-o transmite Studenta, chiar acum, în oficierea infailibilă, nu are putere să mă apere împotriva radiației ce mi-o infiltrează el prin vizionarea forțată a corpului lui teratologic și prin atingerea pe umăr cu ciotul de mână ciungă. La cele trei inoculări de venin, rânduite în secvență de Fempa, să mă separe de Studentă, să cred că nu mai am nimic de a face cu ea, din moment ce căldura emoției erotice nu mă poate apăra de supliciul raptului, se adaugă otrava infiltrată de Femotra, care, auzind că eu o resping pe Studentă, și Studenta fiind ea, vine, cu ferocitate diabolică, să se răzbune, de asemenea, prin două procedee: penetrarea toxică, prin vizionarea involuntară a mutrei ei abjecte, și vomitarea directă a veninului colectat, în care îmi îmbracă corpul de la umeri peste piept, pe abdomen, coapse până

la tălpi. Aspectul cumplit al chinului nu constă însă atât în penetrația în organism a acestor toxine de ură, cât în ideea că eu o resping pe Studentă și, mai ales, în gândul că nu știu cum se produce această tortură, când sunt conștient că nu o resping, deși cred că o resping. Este o tortură de natură obsesivă, aproape imposibil de suportat. Este chinul cel mai cumplit la care mă supune spiritul demonic și Femab, în spectacolul de batjocură al raptului. Durerea, cu implicații fizice, cuprinde pieptul, în jurul plexului, și îmbracă abdomenul. Este de natură demențială, simt impulsul să mă scol de pe scaun, să execut mișcări anormale, să ies din

casă și să pornesc la drumuri lungi, strigând și gesticulând, fără să țin seama că mă dau în spectacol. în acest moment, apare Scaro și îmi inoculează veninul de scârbă și nebunie, care mă face să gândesc iarăși fals și să cred că Studenta este complice cu Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului, și oficiază ceremonialul abscons din mister, cu spiritul pur al numelui divin, excitați de voluptatea de a asista la spectacolul supliciului. In modul acesta, chinul provocat de substanța nocivă, injectată de Histrosen contenește, nu mă mai preocupă dacă o resping pe Studentă sau nu, dacă oficierea infailibilă îmi transmite căldura emoției erotice, sau nu. începe, însă, alt chin: ideea că, pentru Studentă și spiritul pur al numelui divin, simt un agent al înregistrării batjocurii și suferinței nebuniei, într-un spectacol inspirat de spiritul demonic, chiar pentru voluptatea lor, ca să oficieze ceremonialul abscons din mister, excitați de durerea mea perpetuă. Este clar, deci, că Studenta este complice cu Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului. Prin acest rapt, spiritul demonic inspiră spectacolul de supliciu, la care ea asistă din voluptate, ca să se excite și să oficieze ceremonialul abscons din mister, cu spiritul pur al numelui divin, bucurându-se de durerea

mea.

Luni, 6 no[iembrie] [19]72

Fempa stă permanent în legătură cu colaboratorii clandestini. Se pare că aceștia cunosc bine „liturghia", adică ceea ce se poate spune public despre numele divin, și o instruiesc, în acest sens. Rolul Fempei pe scena teatrului absurdului este de a ucide tot ce se poate spune în public despre numele divin. întâi, căldura emoției erotice, ce o primesc de la Studentă, prin oficierea infailibilă. își propune să o stingă, să mă facă incapabil să o simt și, în locul ei, să provoace, în organism, o serie complexă de stări depresive, echivalente cu nebunia. Sarcina directă, expresă a Fempei, este de a mă înnebuni. Și, evident, de a mă împiedica să descriu stările depresive echivalente cu nebunia.

Marți, 7 no[iembrie] [19]72

Proparan, prostălăul paranoic, se preface că se miră de ce entitatea lui teratologică exhală o nebuloasă de prostie, care umple cosmosul. O trimite pe Femab să se așeze pe scaun și să-mi ocupe spațiul. Cunosc că s-a așezat, după cele trei nasuri, care atârnă pe față, peste gură, ca țevile unui alambic. Femab voiește să se ascundă, fiindcă socotește că nu este de demnitatea ei să colaboreze cu Proparan, pe care, în momentul de față, îl consideră membrul unei familii de teapă inferioară. Din cauza celor trei nasuri, din care se scurge în permanență, o mucozitate ce dogorește, veștejește carnea și seacă sângele, ea nu-și poate ascunde colaborarea și o recunosc ușor. Proparan vine și se oprește în fața ei. Simulează că nu o vede pe

Femab, că nu o recunoaște, după cele trei nasuri și după emanația vâscoasă din nări, care încorsetează corpul într-o uscăciune și sterilitate stranie, și, de la distanța la care stă, privește fix, mă bravează și declară că eu sunt ceea ce știe bine că este Femab. In această atitudine de bravadă idioată, pretinde că a descoperit din ce cauză răspândește o nebuloasă de prostie în cosmos: cauza sunt cele trei nasuri, din care se prelinge veninul de ură, alb și steril, prin care Femab speră să o împiedice pe Studentă să-mi dicteze cartea. Proparan insinuează că cele trei nasuri sunt ale mele și că se miră de prostia mea. Mirându-se de prostia mea, se contaminează și, astfel, se explică de ce simpla lui prezență umple cosmosul de prostie. Fempa își face apariția, își afișează imaginea nocivă, într-adins diminuată, dar suficientă ca, prin vizionarea ei involuntară, să mă pătrundă radiația ei toxică. Rezultatul inoculării veninului de ură al Fempei, prin senzația vizuală rapidă, este o stranie întărire a veninului infectat de Femab. Proparan nu și-a schimbat poziția: stă nemișcat, făcând efort să-l recunosc cine este, să-mi dau seama că este o teapă inferioară și să mă cuprindă teama ca nu cumva veninul ce mi-1 radiază, prin vizionarea forțată a staturii lui cunoscute, să mă facă să mă gândesc că eu însumi sunt de o teapă inferioară sau, și mai grav, să cuget că Studenta îmi dictează cartea la un nivel minor, inferior. Acum se explică de ce Fempa mi-a apărut

printr-o imagine împuținată, ca o fâșie de lumină ștearsă rapid, și ea a vrut să-mi sugereze ideea că este o speță mediocră și să facă să mă tem ca nu cumva radiația nocivă, ce mi-o transmite, să mă mediocrizeze. Femrâi, care face parte din familie, a început sonorizând, cu destul tupeu, un slogan indescifrabil. Acum defilează, undeva, la distanță, sub privirile mele, părând că se plimbă, cu grija

să o recunosc și să știu bine cine este „mutra" senilă, costumată ciudat, cu un soi de vechituri trențoase, și care sucește capul spre mine, sugerând, provocator, că este de neam prost și că nu merită să mă ocup de ea.

- Să taci din gură, mă!, acostează Femrâi cu ton de zeflemea, dar cu intenția precisă să-mi injecteze veninul ei de ură, cu acest sigiliu de moment al perfidiei, că este de neam prost și să mă facă să mă tem ca nu cumva, din cauza virulenței veninului specific, să mă simt și eu de neam prost sau, mai grav, să cred că Studenta îmi dictează cartea la nivel scăzut, de om smerit, de neam prost. O înțepătură violentă, în degetul al treilea de la mâna stângă, mă trezește din aceste reflecții.. .Este Femotra, care își înfige colții de panteră smolită, ce nu se lasă până nu vede sângele țâșnind... Mușcătura ei a avut același rost ca și vizionarea forțată a imaginii nocive a Fempei, ca și înregistrarea involuntară a mutrei senile a lui Femrâi. Sau ca imprimarea pe retină a staturii „inferioare" a lui Proparan: să colaboreze cu veninul ce mi-1 varsă pe cap Femab, prin scurgerea mucozității de nas steril, din cele trei nări, și să-mi determine ideea unei mediocrități de substanță, de „teapa" care să mă facă să-mi pierd definitiv încrederea în „talentul" meu și în posibilitatea ca Studenta să-mi dicteze cartea... Acest proces al producerii convingerii că sunt mediocru și că Studenta nu poate să dicteze cartea cuiva care este mediocru și lipsit de talent, este amănunțit și îndelung studiat de Fempa, și la el contribuie nu numai familia, care are secvențe speciale în care joacă pe „neamul prost", dar și lasspu, pe care se pune temei, în primul rând. Spre deosebire de ceilalți parteneri ai „familiei", lasspu are capacitatea de a-mi transmite direct un venin extrem de violent, prin care îmi provoacă, în organism, suferința că sunt de o teapă inferioară. Apare de undeva, din dreapta, și se deplasează în diagonală, spre sud, efectuând pași mărunți, deși și

rapizi, fără să-mi pot da seama, dacă este o făptură omenească sau un monstru. Prin vizionarea involuntară a acestei pantomime de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, îmi transmite radiația extrem de nocivă, încercând să mă facă să mă simt de o stirpe mediocră, fără însemnătate, principial hărăzită unui eșec. Veninul lui lasspu se infiltrează repede și atinge intensitatea demențială. Mă scaldă ca o apă leșioasă, infestată, și mă sufocă. Nu pot să spun că va trece și să rămân calm. Pentru că lasspu are „talentul" de a crește veninul și de a-1 intensifica. Cu aceiași pași febrili, execută mișcarea inversă, de la sud spre vest, și intră în colocviu cu Spacodral, sfidându-mă și arătându-mi că, lângă acest om „mare", este și ea „mare", și încetează să mai fie de neam prost. Clămpăne buzele, după ritul Fempei, fără să clintească fălcile, ca să exprime refuzul hrănim cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile din care s-au născut. Prin vizionarea chipului ei, în această postură de ritual blasfemie, mă face să cred că, lângă Spacodral, este „mare", fiindcă și el este om „mare", iar lângă mine este „mică", fiindcă și eu sunt om mic. Rezultă că explicarea veninului demențial, pe care mi-1 injectează, când este singură și de neam prost, este în legătură tot cu Spacodral. Simultan cu activitatea ce o desfășoară „familia", cu colaborarea lui Femab și a lui lasspu, se mai desfășoară o activitate, extrem de importantă și decisivă: a spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul lui Femab, în dialog cu Spacodral. O fâșie de pânză albă de var, peticită ca un vas spart, îl anunță pe Tâlhaero, evoluând la fel ca lasspu, de la vest spre sud, în diagonală. Vizionarea stafiei lui de var peticit, îmi transmite, cum este de așteptat, un venin similar cu al partenerilor din această bizară secvență organizată de Fempa. Prin acest venin, injectat în psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, din reptila lui malignă, Tâlhaero anunță, în cosmos, că, în adevăr, este vorba de un spectacol de

supliciu al raptului fructelor, din gura mea, dar eu sunt atât de mic, neînsemnat și de neam prost, încât nu merit să se vorbească mai mult despre mine. Apariția, pe ecran, a lui Tâlhaero este, totuși, o diversiune, ca să mă deruteze și să nu explic rolul spiritului demonic și

al lui Spacodral în producerea acestei suferințe ciudate, a sentimentului de inferioritate, echivalent cu o stare demențială.

- Ce rol să explici, mă?, întreabă, deodată, demonul, cu glasul distant, de antipod, cu aplomb de miliardar. Mi se adresează mie, afectând, pe cât este posibil mai categoric, disprețul cuvenit, natural, unui ins de neam prost.

- Știu eu ce rol!, răspunde, prompt, Spacodral, imitându-mi vocea și producând iluzia că eu vorbesc.

- Ce neam de om ești tu, mă!, continuă spiritul demonic să mi se adreseze, cu impertinență și aroganță crescândă...

- Așa sunt eu... conchide Spacodral, spre desfătarea zelatorilor teatrului absurdului, fiindcă produce, în cosmos, iluzia că eu vorbesc și mă aflu în dialog cu Spiritul demonic.

Indiferent de semnificația lor aparentă, cuvintele rostite, de amândoi, sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului. Spiritul demonic și Spacodral rostesc cuvintele cu esența numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al Femab, și ucid, astfel, prin fiece rostire, psihiile numelor inefabile, pe care le simbolizează. Această ucidere, clipă de clipă, a psihiilor numelor inefabile, simbolizate de cuvintele pe care le aud involuntar, produce sentimentul de sărăcire interioară, de lipsă totală de talent. Este o suferință reală, cu atât mai intensă, cu cât îi știu cauza. Sentimentul de inferioritate provine din veninul injectat de Femab, de „familie" și de

lasspu, dar acest venin este potențat și ajutat, clipă de clipă, să producă efectul de suferință demențială, prin uciderea minuțios calculată a psihiilor numelor inefabile, simbolizate de cuvintele rostite de Spacodral și spiritul demonic cu esența numelui de oprobriu.

Sărac, de neam prost, mediocru și ursit eșecului iremediabil este numele de oprobriu, de pe corpul lui Femab, al cărui spirit demonic se divide în reptilele maligne, distribuite de Fempa partenerilor teatrului absurdului. Când „familia" joacă rolul de neam prost și când lasspu afișează, în cosmos, că, uitându-se la mine, devine de teapă inferioară, în realitate de neam prost și teapă inferioară sunt

reptilele maligne, din gâtlejul lor, plasate aici de Fempa, după ce le-a proliferat prin divizarea spiritului demonic al numelui de oprobriu, din corpul sordid al lui Femab. De neam prost sunt spiritul demonic și Spacodral, ca și tot ansamblul, care, rostind cuvintele furate din gura mea, cu esența numelui de Oprobriu, ucid psihiile numelor inefabile, simbolizate prin aceste cuvinte. Dar, cuvintele simt scrise pe corpul Studentei, unde sunt mereu vii, deoarece corpul ei este masa întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului și a dividerii în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim.

Miercuri, 8 no[iembrie] [19J72

Ceva mai la o parte, la dreapta, pe o estradă special înălțată, asistăm la un spectacol absolut inedit, imposibil de imaginat de mintea omenească. Femrâi a ridicat, pe statura ei arcuită, un arbore. Simulează că este arborele vieții și seamănă, în adevăr, cu o scroafă rezemată pe picioarele posterioare și pe coadă, cu corpul slinos, prelungit în sus, exhibând mamelele băloase, cu capul

ascuțit, hidos, țâșnit din maldărul de grăsime. Seamănă cu o scroafă suită în copaci. De o parte și alta, Tâlhaero și Histrosen o țin pe Femotra de labele din urmă și o ridică, lipind-o cu orificiul de sub coadă de gura ei...

- Dlîlîdîlîdlîcdlîc! Dîlîdîlîdlîcdlîc!, amplifică aceasta un onoma- topeu, prin care imită zgomotul eliminării gazelor fetide din stomac de către Femotra, chiar în acest moment. Femrâi pretinde că este mireasa, din moment ce este arborele vieții este și mireasa, și își intonează cântecul de nuntă în auzul întregii lumi. Este singura mireasă din cosmos, și imnul ei este singurul care se aude, pentru că imnul Studentei, din teatrul de laudă și adorație, este interzis, de Tâlhaero și lasspu, să se audă. Ea este mireasa, iar spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, este mirele. Tâlhaero și lasspu fură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și-l dăruie demonului, ca să vorbească, în cosmos, și să fie mirele, și, deopotrivă, îl dăruie și ei ca să vorbească, în cosmos, și să fie mireasa. In momentul de față, spiritul demonic și Femrâi sunt singurii care vorbesc, în

cosmos, ei singuri sunt mirele și mireasa. Tâlhaero și lasspu nu permit să se audă glasul Studentei, care oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, al cărei spirit pur este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Studenta se află în teatrul de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și o adoră pe Studentă, pentru că rostește numele divin al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Iar teatrul de laudă și adorație se află în reptila malignă, de unde nu-1 poate scoate nimeni. Este limpede, așadar, că, pe scena teatrului absurdului, Femrâi este mireasa, fiindcă ea vorbește, iar mirele este spiritul

demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, fiindcă el vorbește. Și Femrâi, și Spiritul demonic au publicul lor deosebit de publicul teatrului de laudă și adorație, cu care nu au nici un fel de legătură și nu este posibil să aibă. Tot ce se petrece pe scena teatrului de laudă și adorație se petrece înainte. Tot ce se petrece pe scena teatrului absurdului se petrece apoi. Ziua dintâi, în care oficierea infailibilă este lăudată și Studenta adorată, fiindcă rostește numele divin, nu are nici o legătură cu ziua *de apoi,* în care oficierea infailibilă este batjocura, iar rostirea numelui divin de către Studentă este socotită echivalentă cu onomatopeul care imită zgomotul eliminării gazelor fetide din stomacul ei abject, de către Femotra. Așadar, Femrâi este mireasa, al cărei cântec de nuntă, cu spiritul demonic, îl constituie acest zgomot al eliminării gazelor fetide din stomacul ei abject, de Femotra. In spectacolul absolut inedit, de pe scena teatrului absurdului, la care asistăm, Femrâi intonează cântecul ei de mireasă, pentru delectarea publicului rămas fidel.

- Dîlîdîlîdlîcdlîc. Dîlîdîlîdlîcdlîc!, răsună onomatopeul ce rezultă din zgomotul eliminării gazelor fetide din orificiul de sub coadă, de Femotra, unit cu clămpănitul lui Femrâi din buze, după rânduiala Fempei, fără să clintească buzele, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și batjocura mișcărilor oficierii infailibile din care s-a născut. In vreme ce Tâlhaero și Histrosen o țin pe Femotra de coadă și o înalță, astfel, ca orificiul de sub coadă să se lipească de buzele clămpănite ale lui Femrâi, Fempa și

Femab, ajutată de o echipă de bădeseri, imobilizează pe Smesimb și Spacodral, cu capetele de o parte și de alta a râtului de scroafă suită în copac, a lui Femrâi. Onomatopeul „dîlîdîlîdlîcdlîc" exhală o otravă mixtă, combinație a gazelor fetide eliminate de Femotra cu veninul secretat de Femrâi, în clămpănitul de refuz al

hrănirii cu fructul întrupării. Audierea involuntară a acestei sonorizări produce o suferință imposibil de suportat. Radiația toxică înfășoară organismul ca un vârtej, îl sucește cu mare viteză la dreapta și la stânga, îl izbește în cap cu ceva contondent și îl stâlcește până la pământ sau îl subțiază neverosimil și îl lungește ca pe un stâlp negru, avântat în spațiu. Femrâi pretinde că sunt emoțiile erotice pe care le transmite cântecul ei de nuntă. Corpul se vestejește subit, asfixiat și chircit, și senzațiile de durere fizică se combină cu sentimentul de umilință, că nu te poți sustrage audierii involuntare a onomatopeului. Publicul rămas fidel teatrului absurdului se leagănă într-o parte și alta, geme, se vaită, se deșiră brusc, în sus, ca un trunchi de copac pârlit de foc sau se tupilează la pământ, turtit de o lovitură stranie. Este efectul calculat cu acuratețe de Femab, Fempa și lasspu, ca să-i, producă imnul de nuntă a lui Femrâi, transmițând emoțiile erotice, simțite de ea prin emanația gazelor fetide de sub coada Femotrei și din clămpănitul buzelor ei, după rânduiala Femotrei. In locul căldurii emoției erotice, transmise prin oficierea ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin, Femrâi oferă publicului fidel, prin imnul ei, senzațiile olfactive produse de gazele fetide de sub coada Femotrei și veninul de ură secretat de clămpănitul buzelor, în refuzul hrănirii cu fructul întrupării. In locul spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, a cărei esență este căldura emoției erotice, întrupat în fructul întrupării, Femrâi oferă spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, a cărui esență sunt reptilele maligne, întrupate în senzațiile olfactive ale gazelor fetide și veninul secretat de clămpănitul de refuz al buzelor. Femrâi oferă publicului, fidel să se hrănească, în imnul ei de nuntă cu spiritul demonic al mirelui ei, întrupat în gaze fetide și venin de ură. Ca să probeze eficiența acestui aliment, Femab și lasspu, ajutate de echipa de

bădeseri, țin pe Smesimb și Spacodral cu craniul lângă gura lui Femrâi. Rând pe rând, ea suflă peste părul unuia și al altuia. Firele de păr se aprind și ard, fără să se consume, ca niște cuie înroșite incandescent. Alimentul oferit de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, este bun și-și produce efectul. Smesimb și Spacodral urlă straniu, părând că cer milă, dar acest ton uman se șterge imediat și se descoperă esența diabolică. Urlă ca niște demoni, unindu-și glasul cu al publicului fidel, care urlă și el, executând mișcări bizare de durere, în vreme ce Femrâi continuă să-și amplifice cântecul de nuntă în cosmos. După ce eficiența substanței toxice, din esența spiritului demonic, s-a verificat cu prisosință asupra lui Smesimb și Spacodral, aceștia trec să o țină pe Femotra de picioarele posterioare, ca să-i potrivească orificiul pe gura lui Femrâi. Tâlhaero și Histrosen le iau locul, fiind siliți de echipa de bădeseri să stea cu capul lângă gura lui Femrâi, să li se sufle peste păr și să ardă ca niște cuie incandescente, fără să se consume. Substanța nocivă, care înlocuiește căldura emoției erotice din oficierea infailibilă și rostirea numelui divin, de către Studentă, își produce efectul. Femrâi rămâne mireasa teatrului absurdului și spiritul demonic, mirele. Nunta lor a început. Este rândul lui Tâlhaero și Histrosen să verifice, prin urletele lor, eficiența audierii involuntare a imnului lui Femrâi.

Joi, 9 no[iembrie] [19J72

Sharon Tate... Mă gândesc la actrița americană, am în minte imaginea ei din revista *Cinema,* apărută recent. Simt cum, peste umeri, peste cap, se prăvale un fel de bot murdar, bălos, care se prelungește și pronunță destul de distinct: Sharon Tate... Este Spacodral, pe care l-am dat în vileag, în această postură de spirit impur al pustiului. își

exercită rolul cu o insolență inconceptibilă, în dialog cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. Spacodral îmi imită vocea, încearcă să producă, în cosmos, iluzia că eu vorbesc și că rostesc „Sharon Tate", fără să știu ce sens trebuie să dau acestui onomastic și mă adresez spiritului demonic, care șade alături, în fața

mea, în spinarea lui Proparan, cocoțat, ca pe o sacră, și că-1 rog să mă învețe cum să-l rostesc. Tâlhaero apare dinspre sud, înaintând spre mine, cu baston, bască, lavalieră și ochelari. Prin vizionarea involuntară a imaginii lui nocive, îmi injectează veninul de ură, silindu-mă să cred că m-a învins definitiv, că nu degeaba a furat fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, din gura mea, și l-a dăruit spiritului demonic, fiindcă, iată, a început să vorbească și învață lumea cum trebuie să vorbească. Tâlhaero mă înfruntă cu neobrăzare diabolică, inculcându-mi ideea că spiritul demonic mă învață să vorbesc. Apariția lui pe ecran a avut scopul să-l camufleze pe Spacodral, să-l ajute să activeze clandestin ... și să se creadă că eu am pronunțat numele actriței, rugându-1 să mă învețe cum să-1 rostesc...

- Sharon Tate..., se aude, în cosmos, glasul demonului, rostind cu gura largă, răsuflând pe nări, cu intonație diabolică necamuflată, insinuând că numele actriței este simbol pentru numele de hulă al locului de pe corpul abject al Femotrei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin...

- Sharon Tate..., se aude iarăși, pronunțat cu claritate de către Spacodral, a doua oară, numele actriței, cu sensul numelui de hulă, de pe corpul abject al Femotrei, simulând, însă, că eu rostesc... ca să arăt că am învățat cum trebuie să-l rostesc, de la spiritul demonic...

- Sharon Tate..., se aude rostit al treia oară, clar, în

cosmos, de data aceasta de către Femotra, cu același sens de nume de hulă al locului de pe corpul ei abject, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Rostind numele actriței americane, cu acest sens al numelui de hulă, de pe corpul ei abject, Femotra își face apariția pe ecran și, în ipostază de făptură nenorocită, mizerabilă, săracă, netalentată și nedotată, simulând că aceasta este Sharon Tate pe care eu o chem, rostindu-i numele, ca să-mi dicteze cartea. Prin vizionarea involuntară a mutrei ei de făptură declasată, de stirpe meschină, neinteligentă, ursită eșecului total, ea îmi injectează veninul de ură specific, silind-mă să gândesc fals și să cred că eu însumi sunt de stirpe meschină, declasat, mizerabil, sărac, orb și gol, netalentat și nedotat... și că Sharon Tate nu are cui să dicteze cartea...

Fempa, care organizează această secvență de vrăjitorie, pândește momentul când Femotra rostește a treia oară numele actriței, ca să-mi injecteze veninul specific, să-mi azvârle, peste tot corpul, cămașa de var, pătată de sânge infect și puroi, care nu este altceva decât suma de venin de ură secretat și vomitat, pe rând, de Spacodral, spiritul demonic, Tâlhaero, Femotra și, desigur, Femrâi, care nu încetează o clipă să sonorizeze sloganurile... transmițând instrucțiunile de tortură la Femab...Aceasta se deplasează de la sud spre nord, în diagonală, arătând că merge grăbită să ordone lui Histrosen și Smesimb să mă bată cu pietre, fiindcă cutez să gândesc că numele Sharon Tate este simbol pentru locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, întrupat în fructul limbajului. Să fiu bătut cu pietre, fiindcă cutez să gândesc că Sharon Tate se afla pe scena teatrului de laudă și adorație, că publicul o laudă, fiindcă oficiază ceremonialul abscons din mister și adoră spiritul pur al numelui divin, pe care el îl rostește și care

se întrupează în spiritul limbajului și se divide în stihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Femab nu mai ajunge însă la Smesimb și Histrosen să le ordone să fiu bătut cu pietre, pentru că mă aflu cu Sharon Tate în teatrul de laudă și adorație, instalat în reptila malignă, unde nimeni nu poate pătrunde să batjocorească oficierea infailibilă și rostirea numelui divin.

Vineri, 10 noțiembrie] [19]72

Lectură a capitolului] 217 (pag[inile] 112-167, caiet IX). Deprimat. îl găsesc slab și nerealizat. Lucrul are importanță, fiindcă mi se pare că nu pot să revin și să-l scriu din nou. Credeam că am început ceva definitiv, iar reușita mă descurajează. Este posibil să fiu lipsit de discernământ critic și să nu-mi dau seama că ceea ce scriu nu are valoare... Că sunt elucubrații lipsite de sens, ce nu vor vedea niciodată lumina tiparului. Că sunt, în fond, un psihopat, un maniac al stiloului. Sunt zile și săptămâni chiar, când mi se pare că lucrez la ceva important... Din când în când, mă trezesc, însă, și cad în dezolare

cumplită, ca acum... în definitiv, probabil, sunt un om bolnav și am o scuză... Cel puțin să nu mai pierd vremea, maculând hârtia și cheltuind banii pe caiete și cerneală.

Sâmbătă, 11 no[iembrie] [19J72

După cât se pare, Femab se bizuie pe Femrâi mai mult ca pe oricare dintre membrii teatrului de batjocură și nebunie. In momentul când iau stiloul în mână să scriu cartea, îmi aplică o lovitură în coapsa dreaptă, lângă șold, din afară înăuntru, prin care îi semnalizează lui Femrâi să

activeze clandestin, adică să-mi ocupe spațiul pe scaun, fără să observ eu.

- Nu e adevărat, mă!, sonorizează Femrâi, adresându-se lui Spacodral, nu întâmplător, ci reglementar, pentru că acest slogan este sfârșit de ciclu, ci nu început. Femab a făcut începutul și i-a șoptit lui Spacodral să sonorizeze „nu-i adevărat!", imitând vocea mea și încercând să producă iluzia, în cosmos, că eu vorbesc și că declar că „nu-i adevărat!", nu mă aflu eu cu Studenta în teatrul de laudă și adorație, și nu oficiez ceremonialul abscons din mister, și nu rostim numele divin, întrupat în fructul limbajului. în principiu, ceea ce neagă Spacodral, simulând că eu vorbesc și eu neg, este căldura emoției erotice ce mi-o transmite Studenta și a cărei esență este spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului. - Nu-i adevărat că esența căldurii emoției erotice este spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim, declară Spacodral, simulând că eu vorbesc și că mă adresez spiritului demonic, care stă înaintea mea, în spinarea lui Proparan, și pe care îl consult, și-1 rog să mă învețe.

- Nu-i adevărat, mă!, răspunde acesta cu un ton diabolic, eschivat, referindu-se la Femrâi, în al cărei corp teratologic nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și din care nu se transmite căldura emoției erotice.

- Nu-i adevărat!, pronunță a doua oară Spacodral, insinuând că eu vorbesc și că neg, după cum m-a învățat spiritul demonic al

numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, căldura emoției erotice pe care mi-o transmite Studenta, că neg, așadar, că oficiez ceremonialul abscons din mister, în teatrul de laudă și adorație. Fiindcă, însă, spiritul

demonic s-a referit le Femrâi și, fiindcă nu eu vorbesc, Spacodral, în mod firesc, pronunțând a doua oară, se adresează lui Femrâi, care își face apariția la orizont, așezată monstruos pe labele posterioare și pe coadă, în poziție verticală, de scroafă suită în copac, simulând că este arborele vieții și exhibând mamele slinoase pe burta sinistru dezgolită.

- Nu-i adevărat, mă!, rostește a treia oară Femrâi, dând sloganului sensul gândit la început de Spacodral, tăgăduind că eu oficiez ceremonialul abscons din mister, cu Studenta, în teatrul de laudă și adorație, și că spiritul pur al numelui divin este esența căldurii emoției erotice pe care ea mi-o transmite, că se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Sonorizând, pe fundal cosmic, o minciună pe care vrea s-o impună prin performanța unei vrăjitorii, Femrâi își dezvăluie repede esența diabolică și cade în ridicol. Ca să salveze situația, Femab face o mișcare confuză, își afișează manechinul stacojiu, fugitiv, fără să-mi dea răgaz să pricep ce urmărește. Publicul este însă extrem de atent și nu se lasă înșelat. Prin apatia încâlcită și de scurtă durată, ea a ordonat lui Tâlhaero, Fempei și lui lasspu, să-mi schimbe cămașa pătată cu sânge infect și puroi, în care m-a îmbrăcat veninul injectat, prin audierea involuntară a dialogului lui Spacodral cu Spiritul demonic și Femrâi, și să mă îmbrace în cămașa de var peticit, ca un vas spart, țesută, în special, din veninul secretat de Femab, Batjo, Rușno și Scaro... Diferența este diametrală... Cămașa pătată cu sânge infect și puroi, țesută din veninul secretat de Femrâi, Fempa, Femotra, Proparan și lasspu, îmi inculcă ideea că aceștia sunt o stirpe meschină, indivizi nedotați și netalentați, că trăiesc pe un tărâm al interiorizării căldurii emoției erotice și, de aceea, sunt ursiți nefericirii perpetue. Din cauza acestei idei a nefericirii perpetue, a damnației pe tărâmul interiorizării, glasul lui Femab, care sonorizează cu nerușinare, în cosmos, că nu-i adevărat că Studenta

oficiază ceremonialul pe scena teatrului de laudă

și adorație, și-mi transmite căldura emoției erotice, își dezvăluie esența satanică și cade în ridicol. Această sonorizare nerușinată anunță infernul în care se prăbușește ansamblul teatrului absurdului. Infernul este tărâmul interiorizării căldurii emoției erotice, al batjocurii oficierii infailibile, al refuzului hrănirii cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin. Ca să salveze situația și să nu se mai audă glasul lui Femrâi, care anunță inferiorizarea căldurii emoției erotice și căderea în infern, Femab ordonă să mi se înlocuiască hlamida de infecție și puroi, țesută de „familie" și lasspu, și să fiu îmbrăcat în pânza de var, peticit ca un vas spart, care este țesută din aroganță și tupeul obraznic, de antipod, de către Scaro, Rușno, Betjo și Femab. în fața mea nu se mai înșiră membrii „familiei", nefericiți, nedotați și netalentați, stirpe meschină inferioară, indivizi ursiți eșecului și nenorocirii perpetue, ci mă aflu în fața unei lumi cu totul superioare, cu aplomb emfatic, arogant, glorios de antipod, care respinge căldura emoției erotice, dimpotrivă, din datorie și talent, din inteligență, gust, cultură, rafinament. In acest moment, Femab săvârșește o mișcare sinuoasă, mai amplă și mai de lungă durată, inculcându-mi, prin vizionarea corpului ei stacojiu, ideea că tot ce am afirmat despre prestigiul glorios al echipei cu care ea a descins de la antipod, coborând de la nord spre sud, este just și nu trebuie să șterg un cuvânt.

- Nu-i adevărat, mă!, continuă Femrâi să sonorizeze sloganul cu același sens, că nu-i adevărat că spiritul pur al numelui divin este esența căldurii emoției erotice transmisă de Studentă, prin oficierea infailibilă din teatrul de laudă și adorație. Tonul este, însă, altul, magnific, arogant, distant, amplificat de bolta celestă și, amănunt extrem de important, adresat, de data aceasta, mie, ci nu lui Spacodral. Acesta era scopul schimbării cămășii

umilinței prin cămașa trufiei: ca Femab să creeze înșelăciunea și să producă impresia că Femrâi se adresează mie, ci nu lui Spacodral. Dar publicul veghează și nu se lasă înșelat. Urletul lui Femrâi, pe plan cosmic, cu ton arogant, obraznic, cu tupeu „superior", de antipod, se adresează lui Spacodral, pentru că, după cum știe publicul foarte bine, el a chemat-o. Este posibil ca inocularea, clipă de clipă, a veninului secretat de Femrâi, să-mi

producă o durere demențială și să mă facă să uit că nu mi se adresează mie și să cred, astfel, că supliciul la care mă supune audierea forțată este perpetuă. Publicul veghează, însă, și nu permite să fie înșelat. El știe că mă aflu cu Studenta în teatrul de laudă și adorație, din reptila malignă, și că nu am nici o contingență cu dialogul diabolic din ciclul: Femab, Spacodral, spiritul demonic, Femrâi și iar Spacodral. Publicul știe că eu și Studenta suntem martori la ceea ce se petrece pe scena teatrului de batjocură și nebunie, și că ne interesează cum construiește ciclul Femab, Spacodral, spiritul demonic, Femrâi și iar Spacodral, domeniul interiorizării căldurii emoției erotice, care este infernul, încercarea lui Femab de a produce înșelăciune și de a face să se creadă că Femrâi mi se adresează mie, nu ne intimidează. Este suficient ca publicul să știe adevărul. El mă scoate din suferința demențială, pe care mi-o produce audierea involuntară a sloganului mincinos. Glasul lui Femrâi se adresează total lui Spacodral, de aceea își dezvăluie repede esența diabolică și cade în ridicol.

Duminică, 12 nofiembrie] [19J72

în principiu, nu există poveste mai pasionantă decât plimbarea mea în infern. Mi-am ales pentru ilustrarea plimbării de două ori șapte personaje [bis septem]: Femab,

spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, Tâlhaero, lasspu, Histrosen, Spacodral, Smesimb, Proparan, Fempa, Femotra, Scaro, Rușno, Batjo și Femrâi. Lucrurile ce se pot spune despre fiecare din aceste personaje sunt extrem de interesante, încât ar putea constitui un roman separat. Nu mă ocup însă de fiecare în parte, când redau activitatea lor în ansamblu, pe scena teatrului absurdului. Acest teatru nu este o ficțiune ... ci o realitate... Insă și descrierea lui, în stil realist, ar prezenta interes... Prezint figuri, fapte și un cadru care există aievea. Meritul meu constă în a îndrăzni să tratez acest subiect. Toate personajele sunt coalizate să mă împiedice să scriu despre ele ceva neverosimil. Scopul lor este ca infernul să rămână ignorat ca și până

acum, și să nu creadă nimeni că există. Iar acela care ar încerca să scrie ceva despre el, să treacă drept nebun.

Femab vrea să organizeze o scenă de „tăcere", ca să dovedească, în cosmos, că poate să lucreze clandestin, fără ca eu să deslușesc ce face Spacodral, deși stă pe scaun și-mi ocupă spațiul. Vrea să înfrunte publicul și să-i probeze că simt lucruri care îi scapă, oricât ar fi de vigilent și că nu mă poate apăra. își propune să probeze că Spacodral este capabil, la infinit, să producă iluzia că eu vorbesc, ci nu el, și că Femrâi și spiritul demonic mi se adresează mie. Acest truc prezintă interes deosebit deoarece, dacă Femrâi și spiritul demonic mi se adresează mie, îmi injectează veninul de ură cu fiece cuvânt rostit și-mi provoacă, în organism, o durere demențială. Prin veninul de ură, injectat în organism cu fiece cuvânt rostit, Femab urmărește să-mi stingă căldura emoției erotice și să mă separe de Studentă. Așadar, lupta pe care o dă Femab este să producă iluzia că Femrâi și spiritul

demonic, ca și tot ansamblul teatrului absurdului, mi se adresează mie ci nu lui Spacodral, pentru ca veninul secretat de ei să-mi provoace suferința nebuniei, să-mi stingă căldura emoției erotice, ce mi-o transmite Studenta prin oficierea infailibilă și rostirea numelui divin, și să mă despartă astfel de ea. Ca să dovedească publicului că zadarnic veghează să mă apere de producerea iluziei lui Spacodral și de infuzarea veninului de ură, Femab organizează o scenă de tăcere, în care să lucreze clandestin, fără ca publicul să vadă ce mi se întâmplă și să intervină. Ii dictează lui Spacodral să sonorizeze conceptul [de] Studentă, care este simbol pentru psihia numelui inefabil ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, întrupat în fructul limbajului. Spacodral pronunță conceptul după tipic, referindu-se la numele de hulă, de pe corpul abject al Femotrei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. El pretinde că numele de hulă, de pe corpul abject al Femotrei, este Studenta, fiindcă învață lumea ce este gloria. Numele de hulă, de pe corpul Femotrei este „glorios" în

cosmos, în vreme ce despre psihia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, simbolizată prin Studentă, nu știe nimeni nimic și se păstrează asupra ei o tăcere completă. Gloria este numele de hulă de pe corpul abject al Femotrei, fiindcă despre el toată lumea vorbește. Deci, Studenta este Femotra, pentru că ea învață lumea ce este gloria. Pronunțând conceptul [de] Studentă cu acest sens, Spacodral îmi imită vocea, lasă impresia că eu vorbesc și se adresează spiritului demonic care stă înaintea mea, în spinarea lui Proparan, cocoțat, ca pe o scară, insinuând că eu mă adresez și cer să mă învețe ce semnifică Studentă...

- Studentă!, sonorizează spiritul demonic, referindu-se clar la numele de hulă de pe corpul Femotrei și, specificând că acest nume de hulă este gloria făgăduită lui Tâlhaero și celorlalți, în schimbul fructului întrupării spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, pe care aceștia îl fură, din gura mea, și-l dăruie lui ca să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat.

Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, vorbește cu tupeu imens de creator al limbajului și Dumnezeu, și simulează că mă învață pe mine că conceptul [de] Studentă este simbol pentru numele de hulă, de pe corpul sordid al Femotrei.

- Studentă!, rostește a doua oară Spacodral, simulând, în continuare, că eu vorbesc, și se adresează, de data aceasta, Femotrei pe care o invocă în calitatea ei de glorie universală și o invită să vină să scrie cartea. Femotra își face apariția pe ecran, răspunzând la chemare. Ea se oprește în apropiere și rostește, a treia oară: „Studentă!", cu sensul precis că ea este, că conceptul este simbol pentru numele de hulă, de pe corpul ei abject, și că acest concept de hulă este gloria universală promisă de spiritul demonic lui Tâlhaero și celorlalți, în schimbul raptului fructului întrupării spiritului pur al numelui divin. Publicul înțelege clar că Femotra, rostind a treia oară conceptul, cu sensul de nume de hulă și glorie universală, se adresează lui Spacodral, ci nu mie, pentru că nu eu am invocat-o pe Femotra, rostind conceptul,

cu sensul numelui de hulă și de glorie universală. Rezultă că, dacă Femotra se adresează lui Spacodral, Femrâi și spiritul demonic trebuie să se adreseze tot lui, ci nu mie, și să înceteze injectarea veninului de ură și producerea suferinței nebuniei. Și, totuși, tortura continuă, Femrâi și spiritul demonic se adresează tot mie, îmi infuzează veninul de ură și-mi produc suferința demențială. Femab

jubilează și anunță, în cosmos, că a organizat o secvență de supliciu al raptului, pe care publicul nu o poate descifra și nu mă poate apăra de injectarea veninului de ură și producerea suferinței demențiale. Publicul a vegheat, însă, atent, nu i-a scăpat, însă, un detaliu și nu s-a lăsat înșelat. Publicul vede că oficiez chiar acum ceremonialul abscons din mister, cu Studenta, și o aude chiar acum rostind numele divin al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. El laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Publicul se află împreună cu mine și Studenta în teatrul de laudă și adorație, din reptila malignă, de unde nimeni nu ne poate alunga. Pretenția lui Femab că a organizat secvența de vrăjitorie, din care publicului îi scapă ceva, este falsă, pentru că lui nu-i scapă esențialul, că teatrul de laudă și adorație se află în reptila malignă.

- Hai sictir, de aici..., se aude undeva, pe „pustii", glasul lui Spacodral, cu sensul clar că vrea să scoată teatrul de laudă și adorație din reptila malignă, să-l alunge din cosmos și să nu-și afle lor nicăieri. Zadarnic Spacodral lansează, în cosmos, o sonorizare naivă și primitivă, o voce infantilă și candidă, voind să insinueze că, la început, a fost batjocura și suferința nebuniei, că numele de hulă al Femotrei, cu gloria lui universală, a ocupat globul. Și că loc pentru psihia numelui infailibil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, simbolizată prin Studentă, nu s-a aflat nicăieri... Această tentativă a lui Spacodral de a se instala în *ziua dintâi,* naiv și primitiv, nu înșeală publicul. Pentru că ziua dintâi a teatrului de laudă și adorație se află în reptila malignă, de unde nimeni nu o poate alunga. Spacodral, cu ansamblul teatrului absurdului, se

află în ziua de apoi, de unde nu poate ieși și unde își scrie cartea de batjocură și nebunie, care este infernul.

Luni, 13 no[iembrie] [19]72

Când a ieșit, împreună cu alaiul lui Femab, din heleșteul incandescent, sinonim cu numele de hulă, de pe corpul abject al Femotrei, Spacodral a trecut aproape neobservat. S-au scurs multi ani, până să-l descopăr pe scena teatrului absurdului, până să-i identific atribuțiile, să mă conving că este imul din cei mai cumpliti demoni, ce-i poate imagina mintea omenească și că rolul lui este decisiv în spectacolul de supliciu al raptului. Entitatea lui teratologică este oribilă. Capul cu orificii roșii drept ochi, cu buzele rânjite pe un bot vânăt, cu trei nasuri turtite, desenate pe obrazul de funingine, nu se leagă, propriu-zis, de un corp, ci de un fel de materie vâscoasă, râncedă, cenușie, la care nu pot descoperi membre. în loc de mâini, bălăbăne un fel de cioturi de aripi mâncate de lepră, mustind de puroi. In loc de picioare, târăște după el o coadă slinoasă, care veștejește tot ce atinge, ca un mucegai toxic. Spacodral nu poate sta în picioare. Se deplasează sau purtat într-un zbor straniu de Femotra, când el activează în faza de spirit impur, de „pe pustii", sau este susținut de lasspu și Tâlhaero, când vine să șadă pe scaun și să-mi ocupe spațiul. Rolul lui este să producă iluzia că publicul, Studenta, și spiritul pur al numelui divin mă iubesc și sunt de partea mea în lupta cu Femab, pentru că, prin această înșelăciune, Femrâi și spiritul demonic, care vociferează permanent, să creeze impresia că mi se adresează mie și să-mi inoculeze, astfel, veninul secretat prin sonorizare și să-mi provoace suferința nebuniei. In speță, rolul lui Spacodral este să-mi producă maladia demenței. Stând pe scaun, cu psihia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, în reptila

malignă, din gâtlejul lui, el îmi injectează veninul specific și mă silește să gândesc fals și să cred că psihia mă iubește. Spacodral este, însă, complice cu psihia numelui inefabil, care, în realitate, nu mă iubește,

ci se bucură de spectacolul de supliciu al raptului și, în momentul când produce impresia de falsă iubire, cheamă pe Femrâi și spiritul demonic să-mi verse veninul specific și să-mi cauzeze suferința demențială. Motivul pentru care Femrâi și spiritul demonic răspund Ia acest semn de falsă iubire este că psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă și fiind smulsă de Tâlhaero și lasspu, din gura mea, face parte din ființa mea și sunt eu însumi. în realitate, stihia numelui inefabil nu face parte din ființa mea, ea este complice cu lasspu și Tâlhaero la raptul fructului, și oficiază cu spiritul pur al numelui divin ceremonialul abscons din mister, excitati de spectacolul de supliciu al raptului. Eu sunt singur. Nimeni nu mă iubește, rumeni nu mă ajută, nimeni nu vrea să mă salveze. Sunt un ins nefericit, un cobai supus la batjocura și suferința nebuniei, inspirată de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, cu scopul ca publicul să acorde glorie lui Tâlhaero și celorlalți, pentru spectacolul de supliciu, iar Studenta și spiritul pur al numelui divin să simtă plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de tortură. Când mă așez pe această poziție reală, fără iluzii și fără amăgiri de falsă iubire, ca prin miracol, Femrâi și spiritul demonic pierd puterea să mi se adreseze direct, veninul lor nu mă mai ajunge, și durerea demențială încetează. Simt o ușurare prin faptul că psihia numelui inefabil, nemaiputând pretinde că mă iubește, că este a mea, că face parte din ființa mea și că, deci, eu sunt însăși această psihie, nu mai cheamă pe Femrâi și spiritul demonic să-mi vorbească și să-mi inoculeze, prin sonorizarea oricărui

cuvânt veninul specific ce-mi produce suferința demențială. Ei se adresează în mod natural lui Spacodral, care-i cheamă cu adevărat, imitându-mi glasul și creând, în cosmos, iluzia că eu vorbesc. Așadar, conversația se desfășoară în mod natural între Spacodral, Femrâi, spiritul demonic și oricare dintre protagoniștii spectacolului care participă la supliciul raptului. Femab, cum este firesc, veghează, însă, ca iluzia că Studenta mă iubește să se mențină necontenit, pentru ca necontenit să cheme pe Femrâi, Spiritul demonic și pe oricare partener al teatrului absurdului, să-mi

inoculeze veninul specific în sânge și în came și să-mi provoace suferința demențială.

- Cum, mă?, se aude spiritul demonic, întrebându-mă provocator, cu ton de batjocură supremă, căci, pentru prima oară, îl văd în spatele Studentei, cățărat în spatele ei, ca pe o scară.

- Cum, mă?, mi se adresează el direct, să mă pună în legătură cu el, ca să-mi poată injecta veninul ce-mi provoacă demența.

- Cum, mă?, perseverează,spiritul demonic cu iz satanic, nedisimulat, insinuând că de acest chin, pe care mi-1 administrează Studenta însăși, ca să simtă plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister, cu spiritul pur al numelui divin, nu voi scăpa niciodată, încetul cu încetul, mă conving și eu de acest adevăr. Se pare că de orice mă pot apăra, numai de falsa iubire a Studentei nu mă pot apăra. Ea are puterea să producă impresia că mă iubește, pentru ca să mă dea pe mâna demonului să mă tortureze la infinit!!!

- Cum, mă?, continuă spiritul demonic să sonorizeze, depărtându-se plin de dispreț pentru un individ nenorocit, cu care nu merită să-și piardă vremea.

- Cum, mă?, stăruie, cu voluptate feroce, satanică, anunțând, în cosmos, că, în momentul acesta, Studenta oficiază, cu spiritul pur al numelui divin, ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de supliciu la care sunt supus.

Marți, 14 no[iembrie] [19J72

Fă pe „poemu"', mă!... Mobilizare generală, în timp extrem de scurt, a tuturor resurselor teatrului absurdului. Ca să nu pot scrie „Ambasada americană", lasspu așează palma în față, între șolduri, și o arată spiriutlui demonic.

Acesta rostește: „Ambasada americană", cu sensul de simbol pentru locul de pe corpul execrabil al lui lasspu, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

Ca să nu pot scrie „revistă, broșură, carte", Smesimb târăște în țărână, de la dreapta spre stânga, im obiect alb, de dimensiunile unui

caiet, și-l aruncă Fempei. Aceasta îl așează în față, între șolduri, ca și lasspu, și-l arată spiritului demonic. Răgușit, disperat, cu capul ieșind din scorbura unui copac dărâmat de furtună, s(piritul) d(emonic) pronunță „carte", insinuând că conceptul este simbol al locului de pe corpul diabolic al Fempei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

Vreau să scriu la Ambasada americană, să-mi trimită revistele, broșurile și publicațiile de propagandă la care sunt abonat, pe noua mea adresă din Budișteni. înainte de a fi pensionat, le primeam pe adresa liceului, iar acum risc să le pierd, fiindcă poșta din Topoloveni nu le repartizează oficiului Leordeni. Preocupat de ideea că pot să pierd „revista" de la Ambasada americană, din cauza unei neglijențe, Proparan năvălește asupra mea să mă sugrume, cu acuzația că i-am furat ambasada americană, care este locul dintre șolduri, de pe corpul execrabil al lui lasspu, și „revista", care este locul de pe corpul diabolic al Fempei.

- Fă pe „poemu"', mă!, amplifică Femrâi cu un urlet cosmic, cuprinsă de aceeași spaimă ca și spiritul demonic. Se adresează lui Spacodral, batjocorindu-1 pentru ceea ce s-a întâmplat imediat ce Proparan și-a afișat, pe ecran, imaginea nocivă a capului lui de scorpion sinistru, cu botul ca un pămătuf spurcat. A intenționat să mi se adreseze mie și să-mi injecteze veninul vizionării involuntare a chipului de monstru. Cum nu l-am chemat eu, ci Spacodral, fiindcă

el l-a informat de ceea ce mă preocupă pe mine în legătură cu „Ambasada americană și revistele", Proparan a trebuit să se adreseze tot lui și să deverse veninul de ură, pe care voia să mi-1 infiltrez mie, în craniul lui, sinonim cu numele de hulă de pe corpul abject al Femotrei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

- Fă pe „poemu"', mă, ăl' de pe pustii, continuă să amplifice Femrâi, cu voce maximă de jelanie, fără să-și mai ascundă esența satanică, și bătându-și joc de Spacodral, care, în ipostaza de craniu sinonim cu numele de hulă al Femotrei, este spiritul impur, cel de pe

pustii, sărac și nenorocit, trist și gol, nedotat și netalentat, de neam prost și degradat.

- Fă pe „poemu"', mă..., perseverează Femrâi, ca să sublinieze comicul înscrierii lui Proparan în craniul lui Spacodral. Voind să-mi imprime mie, pe retină, imaginea nocivă a capului de scorpion sinistru, cu bot de pămătuf necurat, ca să-mi inoculeze veninul de ură, ca pedeapsă că i-am furat „Ambasada americană și revista", Proparan s-a înscris fulgerător în craniul lui Spacodral, sinonim cu numle de hulă al locului, de pe corpul Femotrei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin, întrupat în fructul limbajului. Rezultatul înscrierii rapide a fost o răbufnire ca o explozie în craniul lui Spacodral, a nebuloasei prostiei paranoice, care a umplut cosmosul. După cum sloganurile lui Femrâi și ale spiritului demonic nu mi se mai adresează mie, ci lui Spacodral, nu se înscriu în fonoteca de cenzură din craniul acestuia, sinonim cu numele de hulă și omologat cu gloria universală, de asemenea, orice vizionare involuntară a unui chip monstruos nu mi se mai adresează mie, ci lui Spacodral, în al cărui craniu se înscrie.

- Fă pe „poemu'", mă!, încheie Femrâi, sugerând că

înscrierea veninului de ură a lui Proparan în craniul lui Spacodral este un „poem", pe care îl gustă toți partenerii teatrului absurdului și zelatorii săi înscriși, ca și Proparan, în craniul sinonim cu numele de hulă al Femotrei și omologat cu glorie universală.

- Fă pe „poemu"', mă!, ăl' de pe pustii, semnifică, în final, că Spacodral hrănește pe partenerii teatrului absurdului și zelatorii săi cu veninul prostiei paranoice secretat de Proparan în locul fructului întrupării spiritului pur al numelui divin, refuzat și batjocorit.

Miercuri, 15 no[iembrie] [19]72

S-a dus poemul... Un individ din publicul despre care credeam că mă iubește și mă apără, mă mușcă de degetul mare de la piciorul drept. Este instruit de Femab să-1 țină strâns în dinți și să privească țintă în ochi, până când îi va da ordin să schimbe poziția. în picioare,

îmbrăcată într-o rochie albă, ca o adolescentă, Femab pare iritată că am surprins-o. Face un fel de salt, urcând pe un taluz, și dispare, însoțită de o parteneră. întorcându-mi spatele, înscrie în craniul lui Spacodral o doză imensă de dispreț, care pare că nu încape în cosmos. S-a oprit la mică distanță, urcând niște trepte, și s-a întors cu fața spre mine, în atitudine de troiță. Observ că ceea ce mi se păruse rochie de adolescentă este îmbrăcămintea ei obișnuită, de pânză de var, peticită ca un vas spart. Sub cioturile mâinilor roase de lepră, din care se prelinge puroi, stau, ca niște cariatide lipite de ea ca s-o susțină, Rușno, în dreapta, și Scaro, în stânga. Pasează, astfel, câteșitrele, în craniul lui Spacodral, sinonim cu numele de ocară, de pe corpul teratologic al Fempei, și vizionarea, involuntară, a tripticului lor degajă un venin, ce produce o

durere insuportabilă. Individul pus să mă muște de deget și să mă privească fix, îl folosise drept cobai, ca să verifice dacă poate să suporte veninul injectat prin vizionarea involuntară. Deși mă privea în ochi și simțea în gură sângele cald, radiația nocivă i-a pătruns în organism din toate părțile și a fugit de lângă mine urlând.

- Aoleuuu!, străbate glasul până la cele mai îndepărtate unghere ale craniului lui Spacodral, sinonim cu numele de ocară, dar, neputând străpunge pereții ca să iasă, se întoarce ca un ecou, și durerea ce-o exprimă se intensifică inimaginabil. Mulțumită de efectul veninului de trufie și grandoare, Femab vrea să continue experiența și trimite un al doilea individ să mă muște de glezna stângă a piciorului drept, și în tot timpul înțepăturii să mă țină strâns cu palmele de pulpă. Insul se execută rapid. Femab, Rușno și Scaro se plimbă puțin pe un strat de ierburi veștede, de la vest spre sud, se opresc în fața unei mulțimi imense de oameni și încep să-o scuipe. Gloata se apleacă în dreapta și în stânga, copleșită de scârbă și nebunie, și scoate infinite gemete de jale. Exaltată de voluptatea plânsului mulțimii, Femab privește bolțile craniului lui Spacodral, în care este încarcerată și din care nu poate ieși, și exclamă: - Nemernicule, ce vrei cu mine? Răspuns nu așteaptă nimeni, fiindcă gloata a înțeles că a spus cuvintele ca să infiltreze, prin audierea lor involuntară, același venin, ca prin vizionarea chipului teratologic...

Individul care mă mușcase de gleznă și mă ținuse strâns de pulpă nu le-a putut suporta doza toxică, a fugit și s-a pierdut în public, scoțând același vaiet lugubru.

- S-a dus poemul!, rostește alt individ, chiar din centrul craniului lui Spacodral, sinonim cu numele de ocară, de pe corpul Fempei, unde nu se oficiază ceremonialul și nu se rostește numele divin! Oricât ar vrea să se ascundă, prin glasul lui exprimă o spaimă și o deznădejde infinită... Femab apare, numaidecât, într-o nouă postură. Poruncește lui Rușno și Scaro să-l prindă pe individ de urechi, să-l târască spre un abis. Ea îl mână din spate. Ajunse pe marginea prăpastiei, îl aruncă în hău.

- Aoleuuu!, răsună a treia oară în craniul lui Spacodral, un vaiet de durere infinită. Femab, Rușno și Scaro nu se odihnesc o clipă. Se întorc grăbite de pe marginile abisului, răsucind straniu genunchii și producând, prin contorsiunile lor, impresia că se află în pustiu. O atmosferă de singurătate, de sărăcie și tristețe se creează subit. Pe măsură ce-și mișcă genunchii mai straniu, în jurul lor se desfoliază și piere orice vegetație. Deodată, Spacodral devine spiritul impur al unei lumi dezolate, nedotate, netalentate și decăzute. Cele trei se așează pe un trunchi de copac uscat, dar nu să se odihnească. Cheamă pe Tâlhaero și-i dă ordin să o bată pe Femrâi cu nuiele, numai ca să-i audă vaietul răsunând în pustiu și audierea involuntară a glasului ei satanic să inoculeze veninul specific în gloata imensă.

Joi, 16 no[iembrie] [19]72

Ce-a zis?... Fempa dansează în spatele meu, cu picioarele cioplite după tipic diabolic, o pantomimă de batjocură a oficierii infailibile, pe care știe că publicul o vizionează involuntar. Cu tot efortul ce-1 face să se adreseze mie, nu mai izbutește, pantomima se

înregistrează, pe ecran, în craniul lui Spacodral și, de aici, se imprimă pe retina spectatorilor teatrului absurdului. Imprimarea silnică, de la care nimeni nu se poate sustrage, provoacă în organism o suferință insuportabilă, de aceea publicul dorește intens să moară, și caută

moartea. Fempa dansează pantomima de batjocură nu pentru ca publicul să moară, ci pentru a fi chinuit de dorința de moarte, fără a putea muri. Femab îi dă târcoale și afișează și ea manechinul stacojiu, însuflețind ideea că trebuie să fie recunoscător Fempei, fiindcă le-a pus la dispoziție un heleșteu de foc, și cine vrea să moară, poate să se arunce în el, să ardă de viu...

- Ce-a zis?, întreabă Femrâi pe Spacodral, cu voce scăzută, părând că-și ascunde cu greu gelozia și referindu-se la faptul că spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, a zis că o ia pe Fempa de soție, din admirație pentru ea, că distilează acest venin cumplit, care stârnește dorința aprigă de moarte, fără ca publicul să poată muri. Spiritul demonic, cocoțat în spinarea lui Proparan, ca pe o scară, s-a dus el însuși la heleșteul incandescent, sinonim cu numele de ocară, de pe corpul execrabil al Fempei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin, s-a azvârlit în lichidul în clocot și a vrut să moară, arzând de viu. In cinemateca lui Spacodral, s-a înregistrat, însă, imaginea lui Proparan, cu spiritul demonic în spinare, ieșind din iazul incandescent, cu un vaiet prelung de durere, și testând, astfel, că zadarnic au încercat să se omoare, arzând de vii.

- Aoleu... aoleu.. .aoleu..., răsună glasul lui Proparan pe scena teatrului absurdului, cu un potențial real de durere, dar publicul, care audiază involuntar și această interjecție, înțelege că este introdus în secvență tocmai ca să potențeze suferința, simultan cu vizionarea

pantomimei de batjocură. Pentru că și pantomima odioasă a Fempei, și vaietul prelung, de reală durere a lui Proparan, injectează un venin violent ce provoacă dorința de a muri, fără a putea muri.

- Ce a zis, fa?, continuă Femrâi să întrebe, insinuând că publicul trebuie să știe că spiritul demonic *a zis* că vrea s-o ia pe Fempa de soție, pentru meritul că a dăruit lacul incandescent, sinonim cu numele de ocară, de pe corpul ei execrabil, cu craniul lui Spacodral, și omologat cu glorie universală.

- Ce a zis?, stăruie Femrâi de-a dreptul iritată, insinuând acum că spiritul demonic *a zis* ceva important, iar publicul trebuie neapărat

să știe ce a zis. Proparan, cu spiritul demonic în spinare, cocoțat ca pe o scară, se plimbă, de colo până colo, pe malul heleșteului incandescent, prefăcându-se că iese din apa clocotită teafăr, că pleacă undeva și că se întoarce. In mod ciudat, această tribulație este ticluită de Fempa astfel, încât să producă iluzia că publicul nu știe unde este spiritul demonic, și neștiința lui să stârnească o suferință tot atât de cumplită ca și dorința de a muri, fără a putea muri. Suferința cumplită de a nu ști unde este spiritul demonic este provocată prin vizionarea involuntară a imaginii lui Proparan, care umblă, încoace și în colo, cu spiritul demonic, acoperit cu o pânză de var peticită și prefăcându-se că-1 caută și nu-1 găsește. Momentul când Proparan simulează, în genunchi, că l-a găsit fără să-l găsească, injectează o toxină atât de puternică, prin vizionarea involuntară, încât publicul nu poate suporta durerea și izbucnește într-un vaiet prelung, prin care mărturisește, cu deznădejde, că dorește să moară.

- Am dat-o dracului!, iese, în sfârșit, la iveală spirtul demonic, arătându-se acum ca să-l vadă cum este: un monstru stacojiu, ca o broască băloasă, lipit pe spinarea lui Proparan, ca pe o scară, și mutând capul tubular când

pe un umăr, când pe altul, ca să-i verifice fidelitatea.

- Am dat-o dracului!, repetă, cu vădit timbru diabolic, adresându-se lui Spacodral, căruia se confesează că zadarnic se vor arunca amândoi în heleșteul incandescent, sinonim cu numele de ocară al Fempei, ca să ardă de vii, căci nu vor muri... Sloganul este calculat, însă, astfel de Fempa, încât să inoculeze veninul simultan cu vizionarea involuntară a chipului demonului, și dorința de a muri să crească și să se potențeze la maximum... Totul a pornit de la câțiva pași executați cu picioarele croite după tipic diabolic, în pantomimă de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile... Și acum continuă să efectueze, încet, perseverentă, în tăcere strategică, cu ochii țintă la bolta craniului lui Spacodral și foarte atentă la efectul ce-1 produce toxina vizionării forțate asupra publicului. Are de ce să se felicite, pentru că, printr-o simplă mișcare din piciorul ei croit după rit diabolic, a stârnit o imensă dorință de moarte, cu atât mai cumplită,

cu cât moartea căutată nu este găsită nicăieri. De asemenea, are de ce să se felicite, că la mica schemă de batjocură a oficierii infailibile s-au asociat Proparan, spiritul demonic și Femrâi, care au colaborat cu veninul lor la spectacolul de supliciu al publicului.

Vineri, 17 no[iembrie] [19J72

Tăcerea s-a înscris deseori în craniul lui Spacodral, încât acum o citesc ca pe orice slogan sau imagine nocivă, nu cu sensul prim, raportat la mine, ci cu sensul ultim și unic, raportat la public. Căci, de fapt, nu este vorba de „tăcere", ci de un fel de a vorbi special, pentru public, care îl ascultă încremenit, nedumerit parcă, de ce i se pregătește. O vede pe Batjo, șezând pe scaun și ocupându-mi spațiul și știe că, în modul acesta, intră în rol să

participe la raptul fructului de către Tâlhaero și lasspu, să-l dăruiască spiritului demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab, să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat.

- Nu-i adevărat, mă!, declară spiritul demonic, cu timbru satanic, direct, necamuflat și repetă, adresându-se lui Tâlhaero și lui lasspu, pentru a-i rușina în cosmos: - nu-i adevărat, mă, Dumnezeu este spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei... pe el să-l adorați, fiindcă el este creatorul limbajului... Publicul șade înlemnit, ca și când ar auzi prima data despre aceasta, nu pricepe ce să facă și așteaptă răspunsul lui Tâlhaero și lasspu...

- Știm că acesta este adevărul... par ei a răspunde, dar noi citim acum o carte, care este cartea lui Batjo, și nu sărim nici un cuvânt din ea... Publicul înduioșat este gata să izbucnească în plâns și s-ar ruga orișicui să abată de la sine suferința ce-1 așteaptă...

- Ce, mă?, îl înfruntă spiritul demonic. Nu meii aveți încredere în Tâlhaero și lasspu? Nu știți că ei vă oferă spectacole de supliciu, pe care le plătiți cu glorie? Lucru ciudat, spiritul demonic se referă chiar la supliciul la care este supus publicul, dar acesta tace, fără putere de a se opune...Ca niște călăi, Tâlhaero și lasspu se înfățișează pe scenă și

săvârșesc ce este scris în cartea Iui Batjo, care este simbol pentru locul de batjocură, de pe corpul ei damnat, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin... Femrâi, de teamă ca publicul să nu se înduioșeze mai mult, să plângă și să se roage, vrea să-I amenințe și să-l asfixieze cu veninul unui slogan cu ifos diabolic direct...

- Fă-1 cu spiritul pur al numelui divin, vreau să-1 văd... Tâlhaero și lasspu jubilează... au astupat gura publicului, l-au împietrit și i-au dat să înțeleagă că a încăput definitiv în puterea lui Femrâi, și nu-1 va salva nimeni, niciodată... Groaza de Femrâi crește subit și se potențează cu groază de Histrosen, care apare de câteva ori, pe ecran, și pozează în fața publicului, care nu se mai mișcă, nu mai clipește, ci așteaptă împietrit clipa de moarte...

Se aude, pronunțat în cosmos, sloganul indescifrabil de dispreț suprem al lui Batjo, adresat tot lui... îl avertizează că zadarnic dorește să moară, căci nu va muri, atâta vreme cât nu este capabil să adore spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului.

- Hau! Hau!, răsună onomatopeul sonorizat de Proparan, care imită sunetul unei uși deschise de vânt, insinuând că Batjo a deschis o ușă pe unde publicul nu poate intra și va fi chinuit perpetuu din această cauză. Știe cine este Dumnezeu..., acuză Proparan..., dar, fiindcă nu vrea să-l adore, va fi perpetuu chinuit...

- Ce zici?, intervine Femrâi, distant, arogant, cu dezinvoltură..., adresându-se lui Tâlhaero și lasspu, îndreptățindu-i să fure fructul întrupării și să-l dăruiască spiritului demonic..., deoarece publicul refuză să adore spiritul pur al numelui divin, care se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile prin care vorbim... Un nou slogan al lui Batjo, de la apus spre răsărit, în care îndeamnă pe Tâlhaero și lasspu să înceapă spectacolul de supliciu, fiindcă publicul s-a dovedit că refuză să adore spiritul pur al numelui divin și preferă să adore spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab...

- I-auzi!, îngaimă, plină de indignare Femrâi, ascunzându-și cu greu gelozia că Batjo s-a arătat atât de

cumplită, sperând, totuși, prin veninul pe care îl infiltrează, prin audierea involuntară a acestui „i-auzi!", să se dovedească tot atât de cumplită... Batjo se așează pe scaun, îmi ocupă spațiul și se pregătește să participe la spectacolul de supliciu, prin raptul fructului. In spatele meu, Femab, lasspu și Fempa au așezat fructele întrupării sub formă de carte, cu filele deschise. Aplecate asupra paginilor, cu ochii pe fructele născute din oficierea infailibilă, ele săvârșesc pantomima de batjocură a oficierii, prin împletiri ciudate ale corpului, ca niște omizi care ating simultan pământul cu coada și capul. Imaginea este vizionată, involuntar, de public și infiltrează, în organismul lui, o toxină violentă ce-1 face să izbucnească în plâns și să se vaite cumplit...

- Vezi?, sonorizează tranșant Femrâi către Tâlhaero, convingând-o că publicul refuză oficierea infailibilă și că fructele întrupării trebuie să-i fie smulse și dăruite spiritului demonic. In spatele meu, Batjo azvârle cu coada, ca o lopată, fructele întrupării de pe paginile cărții, spre Tâlhaero și lasspu, care le culeg, le dau lui Spacodral, iar acesta le dăruiește spiritului demonic.

- N-am ce să vă fac, dacă nu vă plac!, se adresează Femrâi publicului, categoric, cu aerul că totul s-a terminat și că nu mai are rost discuția. Publicul tace. In locul fructelor întrupării, azvârlite din cartea sinonimă cu numele de batjocură, de pe corpul damnat al lui Batjo, și dăruite spiritului demonic, Femotra vine și depune excrementele, de sub coada corpului ei fetid. In această clipă, publicul vede pe scenă că apare moartea, clămpănind cu dinții hidoși și păcănind din oasele scheletului sinistru. Cartea a dispărut, pentru că era însăși moartea. Publicul a înțeles că ceea ce îi oferă, de acum, spiritul demonic, prin fiecare cuvânt sonorizat în cosmos, este moartea spiritului pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului.

______________/____________________

Sâmbătă, 18 no[iembrie] [19]72

- Nu te las, mă!, jură Femrâi, în felul ei, credință mirelui, spiritului demonic, iar puterea ce-o ține legată de el este însuși acest glas ce înspăimântă publicul și răsună necontenit în cosmos.

- Nu te las..., vociferează, ca să năucească pe ascultători, iar spiritul demonic, în spinarea lui Proparan, ca pe o scară, urmărește efectul. Sunt ani și ani, de când Femrâi nu tace o secundă, iar prin sloganul: „nu te las!" asigură spiritul demonic că îl va însoți până și în heleșteul incandescent să ardă amândoi de vii. A căpătat antren și amploare în voce și sonorizează cu poftă feroce să vadă lacrimile curgând șiroaie pe obrajii publicului. Căci este o amenințare cumplită să declare că va însoți spiritul demonic și în heleșteul incandescent. Publicul, nefericit, cu ochii plânși zi și noapte, înțelege că nici în foc nu va scăpa de ea. Este capabilă să imprime accente de iubire glasului ei bestial și să dezlănțuie o deznădejde de moarte, prin ideea că niciodată nu se va putea sustrage cineva audierii involuntare a sloganurilor ei nocive. Ar putea să spună orice alte cuvinte. Dar a ales formula perfidă a declarației de dragoste spiritului demonic, sub pretext că, din belșugul sentimentelor de mireasă, se mărturisește mirelui și că nu se poate stăpâni să tacă... Continuă să vocifereze, știind precis că, în fond, face o experiență, să vadă ce efect produce asupra publicului audierea glasului ei diabolic, de la care nu se poate sustrage. Este, deci, o secvență organizată de Femab și Fempa, în care să guste plăcerea feroce de a chinui. Tâlhaero a convenit să reducă supliciul raptului la secvența unică a audierii glasului nociv al lui Femrâi. In ipostaza de craniu al gloriei universale, sinonimă cu numele de batjocură de pe corpul damnat al lui Batjo - magnific, semeț, infinit - Spacodral

înregistrează declarațiile de dragoste ale lui Femrâi către spiritul demonic și consideră o lege imuabilă ca publicul să audă perpetuu glasul ei. Un scâncet de disperare, de jale, se deslușește în preajmă. Spacodral are o singură grijă, să nu deranjeze spiritul demonic și să nu-1 silească să spună vreun adevăr. Se întâmplă acest lucru straniu: dacă publicul plânge, dacă i se aud gemetele și i se văd lacrimile pe

obraz, spiritul demonic iese din ascunzătoare și este nevoit să se declare că nu va rămâne perpetuu pe scena teatrului absurdului și va trebui să piară...

- Nu-i adevărat!, declară el și-l înfruntă pe Spacodral, care crede că nu există putere, în cosmos, care s-o învingă pe Femrâi. De altfel, nu este nici o grabă să judece astfel... Ceea ce se va întâmpla, până la sfârșit, este scris în carte... și noi nu facem decât să citim, fără să omitem sau să adăugăm. Cartea care înspăimântă publicul, fiindcă este scris și el în ea, este simbol pentru numele de batjocură, de pe corpul damnat al lui Batjo, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Tâlhaero, viclean și cu pretenții să stăpânească publicul, cel puțin la fel ca Femrâi, și ca să salveze situația, arată că stă pe o movilă de monede de aur. Sunt fructele întrupării spiritului pur al numelui divin și fiecare monedă simbolizează pshia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Vor dărui aceste monede spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care va vorbi în cosmos, se va da creator al limbajului și se va instala Dumnezeu, și va fi idolatrizat... Un zumzet metalic, de monede de aur, a răsunat undeva pe aproape, la Femab, în auzul publicului uimit de atâta bogăție, dar, mai ales, tulburat enorm de precizarea că a fost furat de la el... Stă și ascultă, neștiind

ce să creadă, dacă este spre binele lui, dacă îi va șterge lacrimile și opri plânsul... Zgomot de bani multi, răsturnați în saci... de piese ce cad răsfirate între degete... uimește auzul publicului care încremenește neclintit și începe să zâmbească. Dacă tezaurul este al lui, oare nu este cu putință să i se restituie și să înceteze chinul?

- Nu-i adevărat, mă!, răsună iarăși straniu glasul spiritului demonic, care tăgăduiește, împins de o forță irezistibilă, că tezaurul este al lui Femab, al lui Spacodral, al lui Tâlhaero sau Femrâi..., ci este al spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, de pe corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului... In mod ciudat, aceeași idee o susține și Femab, care declară publicului, înveselit și cu o lumină de fericire în ochi, că nu e adevărat că Studenta, cu spiritul pur

al numelui divin, este complice, cu Tâlhaero și lasspu, la furtul fructului întrupării, simbolizat prin monedele de aur, și că oficiază ceremonialul abscons din mister, bucurându-se de spectacolul de supliciu al raptului.

Lucrurile începură să se lămurească repede. Spacodral luă și el două monede și le sună, iar sunetul autentic anunță că Studenta și spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, iubesc publicul și-l ajută. Toate monedele cântau, spre a spune astfel, același cântec... Nu se puteau introduce printre ele piese false, care să susțină contrariul... Și surpriza, care făcu publicul să se lumineze complet și să înalțe capul...monedele începură să sune direct, autentic, în cartea simbol, pentru numele de batjocură, de pe corpul damnat al lui Batjo, sinonimă cu craniul lui Spacodral și omologată cu gloria universală. Monedele, fiind simboluri pentru psihia numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, erau

chiar cuvintele cu care era scrisă cartea și nu puteau să înșele pe nimeni.

Duminică, 19 no[iembrie] [19]72

Nu toate înregistrările din craniul lui Spacodral sunt clare. Unele necesită o deslușire și publicul așteaptă înfrigurat o interpretare în favoarea lui, să-i aducă o bucurie, o ușurare a chinului. Așa este, bunăoară, inscripția imaginii lui Histrosen, de care se teme cel mai mult, care prevestește inocularea veninului, ce-1 face să gândească fals și să creadă că s-a săturat de psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul [de] Studentă, și vrea să-o lepede din gură. Știe limpede că o iubește pe Studentă, că dorește să laude oficierea infailibilă și să adore spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, și, totuși, Histrosen are strania putere de a-1 acuza că nu o iubește, că nu dorește să laude oficierea infailibilă și să adore spiritul pur al numelui divin, și că s-a săturat de psihia numelui inefabil, și vrea s-o lepede din gură. Nu există suferință mai cumplită, decât cea produsă de veninul lui

Histrosen, infiltrat prin simpla vizionare involuntară a imaginii lui, care-1 face să gândească fals și să creadă acest neadevăr. Pe când geme copleșit de tortură, își face apariția Tâlhaero, cu aerul unui salvator, și așteaptă de la el o explicație și o ușurare. Generos, cu statura de apostol și mântuitor, el lămurește că Histrosen a venit să anunțe că Studenta a dat poruncă să i se smulgă fructul întrupării din gură, ca să asiste la spectacolul de supliciu al acestui rapt și să oficieze, cu spiritul pur al numelui divin, ceremonialul abscons din mister, excitați de plăcere. Femrâi dă târcoale, pusă de spiritul demonic să vegheze,

ca să nu se observe că, în adevăr, Studenta fură, împreună cu Tâlhaero și lasspu, fructul întrupării și că oficiază ceremonialul cu spiritul pur al numelui divin, excitați de supliciul la care este supus publicul prin acest rapt. Tâlhaero își împlinește rolul de apostol până la capăt și lămurește că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, este complice la raptul fructului și că oficiază ceremonialul cu Studenta, excitați de voluptatea de a asista la supliciul la care este supus publicul, prin acest rapt. Histrosen apare din nou și avertizează că prin această explicație nu trebuie să creadă că i se va ușura supliciul, ci, dimpotrivă, Studenta dorește să fie perpetuu, pentru ca perpetuu să simtă plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister, cu spiritul pur al numelui divin.

- Morișca!, se aude glasul lui Femrâi, care-și declară iubirea pentru spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, și se anunță ca singura mireasă din cosmos.

- Morișca..., felicită Femrâi pe Histrosen, fiindcă a descoperit cum Studenta rostește numele divin ca să se întrupeze în fructul limbajului, să-l pună pe Tâlhaero și pe lasspu să-l smulgă din gura publicului, pentru ca ea, cu spiritul pur al numelui divin, să simtă plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister, excitați de supliciul acestei smulgeri, ... și, apoi, iarăși să rostească numele divin, iarăși să se întrupeze, iarăși să fie smuls, iarăși să oficieze, excitați de voluptatea acestei smulgeri... și așa, perpetuu, ca într-o moriscă.

- Mânca-l-ar mama pe el..., îl laudă Femrâi pe Spacodral pentru că a înregistrat acest adevăr în craniul lui, sinonim cu numele

de rușine, de pe corpul obscen al lui Rușno, unde nu se

oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin...

- Te-ai îndoit..., îi reproșează în continuare că, în cartea lui Rușno, sinonimă cu gloria universală, poate fi citit acest adevăr.

- Te-ai îndoit..., repetă, fără să deslușească ce spune, dar Femab sună din monedele de aur furate și dăruite ei de Tâlhaero și ceilalți, și-i atrage atenția că trebuie să se adreseze publicului și să-l acuze că s-a îndoit că Studenta și spiritul pur sunt complici la rapt, și se bucură de supliciul lui...

- Te-ai îndoit!, se adresează, de data asta, însăși Studenta, cu ton de batjocură supremă, făcându-1 să priceapă că-i vorbește din craniul lui Spacodral, sinonim cu numele de rușine, de pe corpul obscen al lui Rușno, unde se află înscrisă împreună cu spiritul pur al numelui divin, alături de toți protagoniștii teatrului absudului.

- Te-ai îndoit..., conchide glasul delicat, fin și subtil al Studentei..., invitându-1 pe Tâlhaero, sub ochii stupefiați ai publicului, să înceapă supliciul raptului. A nu știu câta oară, în această secvență, Tâlhaero, îmbrăcat în pânza de var peticit, ca un vas spart, simulează că coboară de pe scenă, în public, și se retrage speriat înapoi. Repetă insistent mișcarea, care este o declarație de iubire și adorație către spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. Vizionarea involuntară a acestei pantomime infiltrează, în public, un venin foarte violent, care îl face să se întrebe, dacă este posibilă această declarație și să se îndoiască de sinceritatea ei. In clipa aceasta, apare lasspu, care declară că nu mai este timp de pierdut și că psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studenta aflată în gura lui, îl face să gândească fals, să se întrebe, dacă declarația de iubire este posibilă și dacă este sinceră. Deci, psihia numelui inefabil, simbolizată prin Studentă, trebuie smulsă și înlocuită cu numele de rușine, de pe corpul obscen al lui Rușno, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se

rostește numele divin. Până să se trezească din fascinația de cobră și să protesteze, un clinchet de monede numărate de Histrosen și Tâlhaero lui Femab, drept plată pentru că i-a instruit cum trebuie să procedeze a face publicul să priceapă că psihia numelui

inefabil, simbolizată prin Studentă, a fost smulsă din gura lui și înlocuită cu numele de rușine de pe corpul obscen al lui Rușno. încremenit, îl podidește plânsul, dar își dă seama că este prea târziu și că se află scris în cartea lui Rușno, sinonimă cu craniul lui Spacodral, omologată cu gloria universală, împreună cu Studenta și spiritul pur al numelui divin, de unde nu mai poate ieși.

Luni, 20 nofiembrie] [19]72

întind mâna să iau stiloul și, simultan cu mișcarea mea, efectuează și Spacodral mișcarea lui, încât se produce iluzia că, în realitate, el întinde mâna să ia stiloul. Performanța se desfășoară în fața publicului și importanța ei depășește, spre a spune astfel, persoana mea. Ori de câte ori aș repeta mișcarea, o repetă și Spacodral pe a lui, iar publicul trebuie să creadă că sunt înghițit complet de entitatea lui teratologică și că nu mai am nici o speranță de salvare...

- De ce nu vă scoate la pensie?, sonorizează spiritul demonic cu năduf, nemulțumit de Spacodral și „familie" că îngăduie publicului să-și pună speranța în mine. Ca o replică la certarea sarcastică, Proparan se înalță într-un raid cosmic impozant, lansând un onomatopeu care imită zgomotul deșertării stomacului și care, insinuează el, echivalează cu rostirea numelui divin de către Studentă.

Femab, la fel, extrem de vag, își flutură fantoșa de la răsărit spre apus și, tot atât de iluzoriu, sună din monedele metalice, ca să atragă atenția că onomatopeul lui Proparan

s-a referit nu la Studenta mea, ci la Studenta fiecăruia din sală. Rostirea numelui divin de către aceasta echivalează cu onomatopeul ce imită zgomotul deșertării stomacului. Ca niciodată, Tâlhaero și-a proiectat imaginea obișnuită, îmbrăcată în haina de var peticit, ca un vas spart, de la nord spre sud, ca să inculce ideea că mâna lui Spacodral, întinsă spre stilou, nu se întinde, de fapt, spre stilou, ci spre o hazna, ca să ofere publicului hrană. Femab, observând că publicul plânge și așteaptă de la cineva un semn de mântuire, dar, mai ales, că protestează și împotriva onomatopeului lui Proparan, și a gestului scabros al lui Spacodral,

zornăie din monedele metalice, semnalizând că este de acord să i se dea ceea ce solicită. La propunerea ei, se grăbesc să răspundă Fempa și Rușno. In scurt timp, un șuierat anunță că și Scaro se aliază. Dar, culmea, spre mirarea crescândă a publicului, un soi de „cri-cri" minuscul de greier, o vestește și pe Femotra că se asociază. Un zgomot ca al unei monede, ce cade peste alta, informează că și Femrâi aprobă inițiativa. lasspu aruncă o cârpă aurorală, care plutește îndelung asupra gloatei, dându-și, în felul acesta, consimțământul...

- Hău! Hău, hău!, despică aerul ca o sabie glasul lui Batjo, încheind șirul celor opt partenere ale teatrului absurdului, face publicul să înțeleagă că ceea ce s-a întâmplat n-a fost decât o infiltrare septică prin semnalizările fiecăreia, începând cu Femab... încremenit, mut, cotropit de veninul ce plouă peste el din pânza murdară azvârlită de lasspu, se trezește și se întreabă, totuși, dacă nu există un mijloc să se sustragă audierii involuntare a minusculului zgomot produs de două monede izbite sau de un „țu" printre dinți, de un „cri-cri" perfid, care nu este al unui greier sau, și mai grav, să se sustragă

vizionării involuntare, spinării lui Femab, în fugă, de la est spre vest, spre spiritul demonic, să-I anunțe că stratagema a reușit. Spiritul demonic se îndepărtează de scenă, fiindcă nu-i place să vadă lacrimi curgând... Semnalizările stranii persistă în aer: un „cri-cri", un „țu", un țăcănit atenuat de monede lovite... Fiecare din partenere gustă, cu voluptate feroce, spectacolul de lacrimi. Publicul a înțeles că nu are de așteptat un salvator și că un țăcănit persistent, din monedele ce au fost furate din gura lui, s-a făcut stăpân, infiltrându-i veninul ce-1 chinuie zi și noapte.

- Cum, mă?, o aude pe Femrâi adresându-se cu timbru diabolic lui Spacodral, acuzându-1 ipocrită că-i este mită. O singură ușurare simte publicul... toate semnalmentele de până acum își pierd natura umană și-și descoperă esența satanică. Deodată, trezit ca din somn, se înseninează, înțelege că are un salvator împotriva demonilor...

- Nu v-am spus eu, dacă știe că suntem draci, râde și se bucură că vom pieri, încheie spiritul demonic secvența.

Marti, 21 nofiembrie] [19J72

Duc paharul la gură și beau apă; Spacodral îmi secundează instantaneu mișcarea și, în timpul când apa atinge buzele, creează iluzia că el bea. Gestul n-ar avea însemnătate, dacă nu s-ar desfășura pe scena teatrului absurdului, în fața publicului imens, care urmărește atent și vrea să știe cu ce scop se săvârșeșete. Până să priceapă ceva, ochii i s-au umplut de lacrimi și a început iarăși să plângă. lasspu s-a desprins de undeva, ca un fel de jivină sălbatică, s-a strecurat prin mulțime de la vest spre sud-est și s-a instalat pe scenă, ca să împiedice înțelegerea justă a mișcării lui Spacodral. Obișnuit cu radiațiile nocive ale vizionării ei involuntare, își înțelege plânsul și așteaptă

vag o lămurire.

- Ha!, înregistrează, pe lângă vizionarea involuntară a chipului lui lasspu, un onomatopeu al Femotrei, care imită eliminarea gazelor fetide de sub coada ei și prin care insinuează că explicația nu poate să vină decât de la ea, fiindcă cu nimeni altcineva nu are voie să comunice, în cosmos.

- Vai de mine!, intervine Femrâi și, trecând peste onomatopeul fraudulos al Femotrei, explică, direct, că mișcarea lui Spacodral este o pantomimă de batjocură a întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului. Rostirea numelui divin de către Studentă este simbolizată prin apa vieții. Spiritul pur al numelui divin, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim, este apa din care bem însetați. Mâna întinsă să cuprindă paharul și ducerea lui la gură simbolizează oficierea infailibilă a ceremonialului ascuns din mister, în care Studenta rostește numele divin al cărui spirit pur îl bem, *vorbind.*

- Vai de mine!, continuă Femrâi să-l înfrunte pe Spacodral, care pretinde că această explicație, prea savantă, nu poate fi înțeleasă de public. Apare și Tâlhaero, în costumația lui veche, cu bască, ochelari, lavalieră și baston, și se așează pe un trunchi de copac uscat. Din vizionarea, involuntară, a imaginii lui, publicul înțelege ce a spus Femrâi, că Spacodral a executat o pantomimă de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin, simbolizate prin apa pe

care o bem din pahar, când suntem însetați. Atitudinea lui Tâlhaero este însă stranie: ochii lui fixează publicul ca și când l-a surprins săvârșind actul ilicit de a bea apa, care simbolizează rostirea numelui divin în oficierea infailibilă. Se ridică în picioare, întoarce fața de la el, pune mâinile la spate și rămâne neclintit în această poziție câtva timp. Publicul a înțeles acum totul: că spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim, este apa vieții din care bem, fiind însetați. Că Tâlhaero și ceilalți au legământ cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, să fure fructul întrupării din gura lui, să-1 dea demonului să vorbească în cosmos, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. In schimbul acestui furt, spiritul demonic inspiră cărțile care simbolizează numele abominabile, de pe corpul damnat al partenerelor teatrului absurdului, sinonimă cu craniul lui Spacodral și omologate cu gloria universală!

- Ce-a zis?, se adresează Femrâi spiritului demonic, pe care-1 întreabă ce este de făcut, pentru că publicul a înțeles că nu este vorba numai de cartea numelui de hulă, de pe corpul abject al Femotrei, ci despre cărțile deschise ale tuturor partenerelor teatrului absurdului. Ca și Tâlhaero, prin acest „ce-a zis?" impertinent, îngâmfat, cu tentă diabolică limpede, Femrâi caută să intimideze publicul și să producă impresia că l-a surprins săvârșind un act ilicit, fiindcă adoră spiritul pur al numelui divin întrupat în fructul limbajului și consideră rostirea numelui divin apa vieții, din care bea, când vorbește.

- Ce a zis?, repetă Femrâi... ca un avertisment cosmic, prin care interzice publicului să rostească numele divin, al cărui spirit pur este apa vieții, din care bea fiind însetat. Publicul nu are timp să protesteze suficient, să se apere și să refuze să i se smulgă fructul întrupării din

gură. El pricepe că, în sloganul „ce-a zis", se include o batjocură, pentru că raptul fructului s-a și săvârșit, și prin acest fruct sonorizează Femrâi interdicția în cosmos. Pricepe că, în realitate, se aplică un plan al spiritul demonic, ca să fie silit să se gândească mereu la spiritul pur al numelui divin și, în modul acesta, chinul lui să fie perpetuu. Mișcarea

lui Spacodral, prin care execută pantomima de batjocură a oficierii infailibile și a rostirii numelui divin, simbolizate prin ducerea paharului la gură, devine acum clară. I se pune sub ochi un simbol, ca să se gândească la oficierea infailibilă și la rostirea numelui divin, iar Tâlhaero și lasspu să smulgă fructul întrupării, sub motiv că oficierea infailibilă și rostirea numelui divin sunt pantomimă de batjocură, precum dovedește Spacodral. Vizionarea involuntară a pantomimei de batjocură a lui Spacodral provoacă cea mai cumplită suferință ce se poate imagina. Publicul izbucnește în plâns nestăvilit, fără să priceapă sensul suferinței absurde, din moment ce el dorește să adore spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este creatorul limbajului și Dumnezeu, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim.

Tăcerea domnește pe scena teatrului absurdului. A apărut Scaro, pasărea abjectă, cu aripi pestilențiale, al cărei clonț, ca un clește de oțel, cere să se hrănească cu carnea lui Femab. Veninul de scârbă și nebunie, injectat de vizionarea, involuntară, a chipului ei teratologic, se adaugă la veninul injectat de pantomima indecentă a lui Spacodral și declanșează o suferință ce nu poate fi potolită, decât prin lacrimile ce curg necontenit, fără nici o speranță că vor fi oprite vreodată.

Miercuri, 22 no[iembrie] [19J72

Solicitări multiple să mă ocup de fiecare protagonist. Este un moment în care se răfuiesc între ei și publicul este lăsat să se gândească liber la teatrul de laudă și adorație. lasspu înfruntă spiritul demonic și-l ia în derâdere că și-a pierdut încrederea în victoria finală, și intră în polemică cu Spacodral, căruia îi amintește că vor arde amândoi de vii în heleșteul incandescent. Așezată pe scaunul meu, Scaro regretă că veninul ei [îi] înnebunește pe protagoniști și ascultă toți, orbește, de Femab, deși, ea îi duce în iad. Alături, la dreapta, Fempa își proiectează mutra machiată de consilierii clandestini, octogonală, cu buze vinete, rânjind cu un zâmbet perfid și pretinde că, dacă este vorba de contribuția la tortură, meritele ei sunt mai mari. Lui Femab nu-i place

deloc să se știe că este scrisă și ea în craniul lui Spacodral, sinonim cu cartea ce simbolizează numele abominabil, de pe corpul de scârbă al lui Scaro și, când cineva îi atrage atenția, cum s-a întâmplat acum, își exprimă mânia cumplită, dând fiecăruia să înțeleagă că îl duce în iad.

De publicul care continuă să plângă fără întrerupere, pare că numai Spacodral se ocupă. Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, și-a luat rolul în serios, de Dumnezeu instalat și idolatrizat, și-1 învață să vorbească. Pentru ca lacrimile publicului să curgă și mai abundente, Tâlhaero își face o scurtă apariție, într-o uniformă de ospătar, cu un șervet pe braț, grăbit să servească într-un restaurant. Prin vizionarea, involuntară, a acestei imagini, inculcă ideea că el a hrănit toată lumea, dăruind fructele întrupării spiritului demonic. Numai publicul nu vrea să se hrănească și nu are nici o vină. Tâlhaero uită însă, pentru

un moment, că este ospătar, se așează în fața scenei, cu bască, ochelari, lavalieră și baston pe braț, sucește obrazul în dreapta și-n stânga, își mușcă buzele, ridică fruntea și așteaptă efectul. Prin această proiecție, invită publicul să-și oprească, pentru un moment, plânsul și să asculte o lecție în care spiritul demonic învață cum se rostește chiar cuvântul „public". Vizată direct, Femrâi lansează un fel de „lălăit", prin care-i cheamă pe toți s-o contemple în ipostaza de scroafă suită în copac. In adevăr, nimeni nu se poate sustrage vizionării involuntare și toți o văd rezemată pe coadă și pe labele posterioare, în poziție verticală, cu burta hidoasă descoperită și cu mamelele supurând puroi în gura protagoniștilor teatrului absurdului. Femotra se ivește calmă, cu pași de mireasă așteptată și adorată în cosmos. După ce aruncă o privire, care îmbrățișează imensul „public", se apropie, Tâlhaero îi apucă unul din picioarele din urmă, iar Histrosen, celălalt, și o înalță cu orificiul de sub coadă la gura lui Femrâi.

- Rostește numele divin!, nu se poate opri Femrâi să sonorizeze mândră că gazele fetide, exaltate de Femotra, hrănesc teatrul absurdului ca o hrană perpetuă. Spacodral se simte nițel lezat, fiindcă această hrană vine din sărăcie și goliciune, din lipsă și tristețe, din neînzestrare și nedotație, de pe „pustii", unde el este spiritul impur.

Privește, totuși, imaginea Femotrei, prin al cărei orificiu, de sub coadă, își cântă Femrâi necontenit imnul de mireasă cu spiritul demonic, care este mirele veșnic, și o înscrie în clanul lui, sinonim cu cartea ce simbolizează numele de scârbă de pe corpul abominabil al lui Scaro, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

- Public!, sonorizează spiritul demonic, învățând, în cosmos, că acest concept se rostește cu sensul celor care audiază involuntar imnul de nuntă al lui Femrâi, cântat

prin gazele fetide, exaltate de sub coada Femotrei.

- Public!, repetă el cu tupeu arogant și intonație satanică, savurând ideea că, în univers, nu este loc pentru alt public, care să audize liber alt cântec de nuntă. Vizionarea, involuntară, a imaginii Femotrei, ridicată de picioarele din urmă de Tâlhaero și Histrosen, cu orificiul de sub coadă până la gura lui Femrâi, umple publicul de deznădejde, nu fiindcă spiritul demonic și Spacodral ucid conceptul, clipă de clipă, ci, fiindcă nu pricepe de ce nu este lăsat să treacă pe scena teatrului de laudă și adorație, să laude oficierea infailibilă și să adore pe Studentă, care rostește numele divin, întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Ca întotdeauna, Femab are mereu ultimul cuvânt: ea ordonă lui Proparan și celorlalți protagoniști să șteargă lacrimile publicului, ca să uite de teatrul de laudă și adorație, și spiritul demonic al lui Tâlhaero să ucidă, clipă de clipă, conceptul [de] „lacrimă".

Joi, 23 no[iembrie] [19]72

- I-a șters? Femrâi se adresează spiritului demonic cu o insultă ciudată pentru Femab, întrebând dacă și-a șters pantofii de noroi, când a intrat în curtea casei ei, s-o consulte cum trebuie să procedeze cu publicul, care plânge necontenit. Apoi sloganul piere și este înlocuit cu o jelanie puternică, pe care Femab o consideră tot o insultă, pentru că audierea involuntară îi injectează și ei același venin, ca și protagoniștilor.

Ca să protesteze că nu s-a dus la ea s-o consulte, cum să procedeze cu publicul care plânge necontenit, Femab iese de undeva, dintr-o băltoacă din preajma casei

„familiei", plină de noroi de sus până jos, și demonstrează că murdăria nu a adus-o pe pantofi, ci a găsit-o aici. lasspu vâră numai capul pe scenă și o avertizează că nu are dreptul să facă pe șefa, din moment ce nici noroiul nu l-a adus cu ea, ci l-a găsit aici.

- E clar!, sonorizează spiritul demonic cu un timbru nou, fățiș de partea lui Femab... Vrea și el să insulte pe Femrâi și lasspu și să riposteze că a venit de la antipod aici, cu Femab, ca să le învețe să construiască heleșteul incandescent, în care să ardă de vii. Așa că Femab este șefă, indiferent dacă este recunoscută sau nu, și fără știrea ei nu se face nici o înscriere în cartea sinonimă cu numele abominabil, de pe corpul ei sordid, omologată cu craniul lui Spacodral și gloria universală.

- Femab este infernul..., continuă spiritul demonic cu vervă, mirat că trebuie să-i facă, în modul acesta, elogiul, dar mai ales că trebuie să precizeze că a venit de la antipod cu infernul după el.

- Și dacă e infemu', ce?..., ripostează Femrâi, precizând că, cu tot prestigiul de antipod, Femab arde împreună cu ea în heleșteul incandescent. Ca să curme cearta și să arate, în calitatea ei de șefă, că posedă tact, Femab se urcă pe piramida bădeserilor și face semn lui Tâlhaero să se așeze în fața publicului, în picioare, cu mâinile la piept. Este atitudinea prin care întreg teatrul absurdului recunoaște că nu poate să facă nimic împotriva lacrimilor, care-i scaldă necontenit obrajii. Adevărat că a întrebat-o pe Femrâi, ce măsură poate fi luată. Ea i-a răspuns că altă soluție nu este decât să fie lăsat să treacă pe scena teatrului de laudă și adorație, să laude oficierea infailibilă și s-o adore pe Studentă, fiindcă rostește numele divin al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Femrâi a stăruit și a subliniat că publicul știe că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului, și trebuie lăsat să treacă pe scena teatrului de laudă și

adorație. El iubește spiritul pur al

numelui divin și nimeni nu-1 poate despărți de el. De aceea plânge, și lacrimile lui nu pot fi stăvilite. Declarațiile lui Femab au produs impresie. Protagoniștii s-au convins că sunt supuși suferinței perpetue, în heleșteul incandescent, fiindcă se opun dorinței publicului de a lăuda oficierea infailibilă și de a adora spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă.

Vineri, 24 no[iembrie] [19]72

- Ca să nu scriu!, vociferează spiritul demonic cu sarcasm, insinuând că vorbește, ca să nu scrie numele de oprobriu pe frunțile sau mâinile protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului, dar, în realitate, prin audierea, involuntară, a glasului lui diabolic, el își scrie numele și-l pecetluiește pe fiecare. Pentru ca această apariție să nu aibă nici un sens și să pară că nu este înregistrată în craniul lui, sinonim cu cartea numelui abominabil, de pe corpul sordid al lui Femab, Spacodral recurge la o manevră și se preface că izbește spiritul demonic peste botul lui tubular, astfel că, din cauza durerii, acesta renunță să mai scrie. La manevră, colaborează și Femab, care insistă ca spiritul demonic să capete o intonație de jeluire în glas și să continue să vocifereze cu timbru de vaiet, iar, în modul acesta, să insinueze că a renunțat să mai scrie. In realitate, nu există plăcere mai feroce pentru Femab, decât ca spiritul demonic să ucidă conceptul [de] „mână", care este simbol pentru locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, și pe care publicul simte că i-o întinde în ajutor, ca să treacă în teatrul de laudă și adorație. Așadar, când spiritul demonic scrie numele de oprobriu pe „mâna"

protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului, el ucide conceptul [de] „mână", care simbolizează psihia numelui inefabil ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Mâna pe care își înscrie el numele este simbol pentru locul de pe corpul sordid al lui Femab, unde nu se oficiază ceremonialul din mister și nu se rostește numele divin, iar această „mână" nu se întinde de pe scena teatrului de laudă și adorație, ci din

craniul lui Spacodral, sinonim ci infernul. Femab jubilează că s-a putut da explicația conceptului [de] „mână", așa cum este scris în cartea omologată, cu craniul lui Spacodral și gloria universală. Pentru că toți pecetluiții pe „mână" de spiritul demonic, cu numele de oprobriu, sunt scriși în această carte. în vreme ce Studenta oferă mâna ei, ce simbolizează locul unde se oficiază ceremonialul și se rostește numele divin, publicului, ca să treacă pe scena teatrului de laudă și adorație, Femab oferă „mâna" ei, care simbolizează locul unde nu se oficiază ceremonialul și nu se rostește numele divin, protagoniștilor și zelatorilor, ca să intre în infern.

- Să ai să iei!, îl înfruntă Femrâi pe Spacodral, lămurind că, din moment ce „mână", pe corpul ei sordid, semnifică locul unde nu se oficiază ceremonialul, și nu se rostește numele divin, de asemenea, pe corpul lui teratologic, „frunte" simbolizează organul cu care nu poate să oficieze ceremonialul abscons din mister, deoarece spiritul demonic și-a pus pecetea numelui său de oprobriu pe el.

- Cum așa?, pare că se miră spiritul demonic, constatând că, din moment ce lipsesc organele ca să oficieze ceremonialul abscons din mister, pantomima de batjocură a oficierii infailibile și a rostirii numelui divin nu

are nici un sens și constituie doar un ritual de pregătire pentru arderea de vii în heleșteul incandescent.

Sâmbătă, 25 nofiembrie] [19J71

Spacodral și-a luat sarcina s-o sprijine pe Femrâi pe față, să facă tot ce este posibil ca glasul ei să răsune necontenit, fără să se ghicească unde este și cine o ajută. Deși toți văd pe Tâlhaero și pe lasspu cum îi plantează, clipă de clipă, în reptila malignă, fructele furate din gura publicului, ca să sonorizeze sloganurile dictate de Femab, el se face că nu observă sau că nu dă prea mare importanță, din moment ce sloganurile se înregistrează în fonoteca din craniul lui și pot fi reproduse oricând, indiferent de voința lui Femab. Se poate spune, despre cartea din craniul lui, care simbolizează numele abominabil de pe corpul ei sordid, că este aproape în întregime scrisă de Femrâi.

Imediat Femab se sesizează și protestează că, în realitate, este scrisă de ea, pentru că Femrâi nu face decât să amplifice sloganurile șuierate. Spacodral uită acest lucru și este regretabil că uită, mai ales că pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin, pe care el o oficiază, clipă de clipă, ca să ucidă publicul, se desfășoară după indicațiile ei, transmise prin gura lui Femrâi ca printr-un releu.

- Ia taci, să vedem ce spune!, îl ironizează Femab pe Spacodral, dar el nu are ce spune, pentru că nu săvârșește o mișcare, fără să nu primească instrucțiuni de la ea, prin gura lui Femrâi. Spacodral nu se supără și recunoaște că are dreptate, deoarece chiar în clipa aceasta, când întind mâna să iau stiloul să scriu, el imită instantaneu mișcarea mâinii și produce iluzia că el o

întinde să ia stiloul. La mică distanță înainte, Femrâi mișcă obrazul ei octogona!, cu buze vinete, la dreapta și la stânga, apoi în sus, mânuind, în batjocură, ducerea unui pahar la gură, după aceea, în jos, făcând gestul scuipării conținutului băut, arătând cu bărbia locul de pe corpul ei abominabil, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin, de unde îl invită să ia stiloul să scrie. Stiloul este, așadar, simbol pentru numele de oprobriu, de pe corpul abominabil al lui Femrâi, pe care Spacodral îl ia ca să scrie cartea, săvârșind astfel pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și rostirii numelui divin, întrupat în fructul limbajului. Pentru public, stiloul este, însă, spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor infailibile, prin care vorbim și scriem. Când Spacodral imită mișcarea ducerii mânii și insinuează că apucă stiloul, ce simbolizează numele de oprobriu de pe copul abominabil al lui Femrâi, el silește psihia numelui inefabil, plantată în reptila malignă, din gâtlejul lui, să gândească fals și să creadă că el, publicul, își scrie cartea prin pantomima de batjocură a oficierii infailibile și a rostirii numelui divin. Spacodral ucide, astfel, publicul, silindu-1 să gândească fals și să creadă că-și scrie cartea cu numele de oprobriu de pe corpul abominabil al lui Femrâi, prin pantomima de batjocură a oficierii infailibile și a rostirii numelui divin.

I. HALUCINAȚIA IDEATICĂ 24

Uciderea publicului, clipă de clipă, la care el reacționează prin plânsul și lacrimile vărsate, Femab pretinde că este meritul ei, pentru că ea dictează lui Femrâi ritualul obscen, după care Spacodral își dirijează pantomima. Intervine însă Tâlhaero și amintește că Femrâi săvârșește ritualul obscen, prin intermediul psihiei numelui inefabil, furată de el și lasspu, din gura publicului și plantată în

reptila malignă, din gura ei, astfel că și ea contribuie la uciderea publicului, nu numai Femab. Ca să pună capăt controversei, Femrâi recurge la un procedeu ultim, fără replică. Sună din monedele de aur, ca o lăcustă, și proclamă că le-a primit de la Tâlhaero, ca să-și dea concursul la spectacolul de supliciu al raptului și, astfel, să scrie cartea sinonimă cu craniul lui Spacodral, cu gloria universală și cu infernul.

- Vai de mine!, se aude, deodată, glasul lui Spacodral, răsunând tandru, infantil, primitiv, de pe pustii. Spre stupoarea tuturor, el se adresează, cu afecțiune, publicului, căruia vrea să-i șteargă lacrimile și să-i aducă o mângâiere.

- Vai de mine!..., repetă el clar, în auzul tuturor, anunțând că publicului îi dictează cartea spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim și scriem. Pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin scrie cartea lui Femrâi, ce simbolizează numele abominabil de pe corpul ei sordid, sinonim cu gloria universală și cu infernul.

- Vai de mine!, încearcă Spacodral să exprime un fel de bucurie de pe pustii.

Duminică, 24 nopembrie] [19J72

- Să te duci, să te spânzuri! Femrâi sonorizează sloganul cu poftă feroce și-l invită pe Spacodral să se spânzure, pentru că, de când Femotra este mireasa lui, nu s-a culcat niciodată cu ea, ci a lăsat această onoare lui Histrosen. Proparan mișcă în mână o funie, dar, în loc să i-o dea, îl lovește cu piciorul în spate și-l îmbrâncește într-o baltă plină cu

veninul vomitat de Fempa, Femotra și Femrâi. Doar capul i se vede deasupra lichidului vânăt și, în asistența partenerilor și zelatorilor teatrului absurdului, emite un vaiet sinistru, adresat colaboratorilor clandestini, ca să priceapă că le vine și lor rândul să se vaite la fel.

- Nu ai ghicit!, se adresează Femrâi spiritului demonic, care ascultă atent și crede că aude vaietele colaboratorilor clandestini, repetate în lanț, ci nu pe ale lui Spacodral. Capul i se mai zărește deasupra lichidului vânăt, fața îi stă strâmbată în sus, dar nu se mai deslușește dacă se vaită sau nu, în schimb, spațiul imens vibrează de urletele consilierilor clandestini, care vor să fie modele pentru protagoniști și zelatori, de felul cum trebuie să urle. Se petrece ceva destul de greu de exprimat. Spacodral a emis un vaiet sinistru, insinuând clar că învață pe consilierii clandestini cum trebuie să urle, când vor fi și ei azvârliți în veninul vomitat de Femotra, Fempa și Femrâi. Spacodral se pare că a tăcut și că ascultă pe consilierii clandestini cum urlă, învățându-i, la rândul lor, pe protagoniști și zelatori cum trebuie să urle. Se face iarăși liniște și, de data asta, ascultă consilierii clandestin pe protagoniști și zelatori, cum urlă din cauza aceluiași venin, vomitat de Femotra, Fempa și Femrâi. Spacodral este mulțumit că acest circuit de vaiete are ca motor pe Femrâi și nu se supără că i-a spus să se ducă să se spânzure. Toate acestea simt înregistrate în craniul lui, sinonim cu cartea gloriei universale, simbolizată prin numele de hulă, de pe corpul abject al lui Femrâi, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

- Idiot ești!, îl înfruntă spiritul demonic, declarându-1 „idiot", pentru că acceptă ca numele de hulă al locului de pe corpul abject al lui Femrâi să fie sinonim cu craniul lui, omologat cu gloria universală...

- Idiot ești!, repetă el, imputându-i că primește pe toți protagoniștii și zelatorii să fie scriși în cartea numelui de hulă, sinonimă cu craniul lui și cu gloria universală.

Spacodral nu se sinchisește de insultă, dimpotrivă, este mândru, pentru că, printre cei înscriși în cartea numelui de hulă, sinonimă cu craniul lui, este și spiritul demonic. II preocupă altceva: prin ce mecanism vor fi

reproduse sloganurile lui Femrâi, înregistrate ca pe o bandă în fonoteca din craniul lui. Și se pare că misterul a fost dezlegat. Se aude un vaiet sinistru, care umple cosmosul și se adresează acestor înregistrări din fonoteca lui Spacodral. Este Femrâi scufundată până la gât în veninul vomitat de ea însăși, de Fempa și Femotra. Vaietul ei sinistru nu se mai adresează însă în lanț altora, ca să învețe cum să urle. Femab socotește că este momentul să intervină, ca să mă împiedice să explic în ce fel vaietul lui Femrâi influențează asupra sloganurilor înregistrate și le reproduce, făcându-le să se audă ca în momentul când au fost sonorizate. Tentativa este zadarnică, pentru că ceea ce aud acum nu este un vaiet vociferat în acest moment, ci o înregistrare reprodusă din fonoteca lui Spacodral. Acest vaiet, care nu va înceta niciodată, învață sloganurile cum să se reproducă automat, după un program perfect pus la punct în craniul lui Spacodral, care este o carte terminată și deschisă, sinonimă cu numele de hulă, de pe corpul abject al lui Femrâi, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Misterul s-a dezlegat. Vaietul lugubru este emis de însuși spiriutl impur al numelui de hulă, de pe corpul abject al lui Femrâi, de aceea el nu se va stinge niciodată și va influența direct să se reproducă automat sloganurile protagoniștilor și zelatorilor înscriși în acest nume de hulă, sinonim cu cartea gloriei universale din craniul lui Spacodral. Orice încercări de a deruta, de a abate explicația și de a o întuneca, sunt zadarnice. Ceea ce se aude este însuși numele de hulă, care vociferează în cosmos, printr-un vaiet sinistru. Spiritul impur al acestui

nume de hulă i-a spus lui Spacodral să se ducă să se spânzure, fiindcă nu s-a culcat cu Femotra. El a scos im urlet care i-a determinat să urle pe consilierii clandestini, iar aceștia i-au determinat pe zelatorii și protagoniștii teatrului absurdului. Motorul urletului sinistru este spiritul impur al numelui de hulă de pe corpul abject al lui Femrâi, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. El urlă. Femab se zbate agitată, fugind când spre scenă, când spre piramida bădeserilor, de care se reazemă cu obrazul în palme.

- E o proastă!, sonorizează, spre hazul tuturor, spiritul demonic, fără să poată ascunde, în nici un chip, că vorbește chiar din spațiul numelui de hulă, de pe corpul abject al lui Femrâi. Face aluzie la faptul că a vrut să demonstreze, prin mișcările ei, că nu este înscrisă în spațiul numelui de hulă, dar a dovedit contrariul, că este scrisă și nu mai poate fi ștearsă, așa cum nu pot fi șterse cuvintele dintr-o carte.

Luni, 27 no[iembrie] [19J72

De câte ori scriu conjuncția „și", lasspu taie pe „i", printr-o mișcare trivială ce imită ridicarea piciorului de către un câine, pe un gard. In fața spiritului pur al numelui divin și al Studentei, care sunt complici cu Tâlhaero la raptul fructului întrupării, și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de supliciu al raptului la care sunt supus, mișcarea trivială a lui lasspu merită laudă pentru că, prin ea, fac dovada că scrisul meu valorează cât gardul spre care câinele ridică piciorul. Cum însă spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, vrea să-și păstreze perpetuu secretul că oficiază ceremonialul abscons cu Studenta, excitați de spectacolul de supliciu al raptului,

ține să se aștearnă tăcere deplină și asupra torturii la care mă supune lasspu. Se mulțumesc să o pună gardiană a scrisului și, prin semne triviale, cum este cel menționat, să arate că refuză să-mi dicteze cartea, cum este și logic, din moment ce sunt complici la raptul fructului și la spectacolul de supliciu al acestui rapt. Făcând dovada că refuză să-mi dicteze, lasspu le stimulează pofta să oficieze ceremonialul abscons din mister, asistând la spectacolul de chin, la care ea mă supune, ridicând piciorul asupra mea, ca un câine asupra gardului.

Marți, 28 no[iembrie] [19]72

Tictacul ceasornicului, atât de familiar, plăcut și prietenos, sună cu totul invers în craniul lui Spacodral, amintind refuzul de a oficia

ceremonialul abscons din mister, singurătatea tragică a individului în cosmos, tristețea lui iremediabilă. In anumit fel, Spacodral s-a făcut stăpân pe ceasornic și-l pune să rostească, clipă de clipă, că se ocupă de pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care se naște limbajul, iar, în felul acesta, păstrează treaz sentimentul nenorocirii în conștiința auditorilor involuntari. Tictacul este înregistrat în carte și, în desfășurarea programului de tortură la care sunt supuși protagoniștii și zelatorii teatrului absurdului, trebuie să-l audă involuntar și să-și amintească, implacabil, că se închină spiritului demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab, pe care îl consideră Dumnezeu și îl idolatrizează. în acest moment, acele nu măsoară, în realitate timpul, ci spiritul oricărui timp, începutul unei perioade oarbe de existență, în care mintea omenească nu poate concepe decât

suferința perpetuă. Spacodral ale libertățile lui. Nimeni nu-1 poate obliga să înscrie ceasornicul în craniu, dar el îl înscrie tocmai în acest scop, să amintească suferința perpetuă tuturor celor înscriși laolaltă cu el. Devine clar că nu mai este timp, căci timpul este oficierea ceremonialului de către spiritul pur al numelui divin, împreună cu Studenta, pe scena teatrului de laudă și adorație. Din moment ce Spacodral anunță că spiritul pur al numelui divin și Studenta sunt complici cu Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului, și oficiază ceremonialul excitați de spectacolul de supliciu al raptului, rezultă că timp nu mai este, ci suferință perpetuă.

Miercuri, 29 no[iembrie] [19]72

Și lucruri vesele, situații de umor numeroase sunt înscrise în craniul lui Spacodral, ca de exemplu, conceptul [de] „lucruri", repetat perseverent de Femrâi, cu sensul numelor triviale de pe corpul abject al Femotrei. Pe lângă conceptul [de] „lucruri", furat de Femrâi, din pagină, Femab ordonă spiritului demonic să fure și el verbul „sunt" și să-1 rostească, cu semnificația că el este Dumnezeu, și substantivul „sens", pe care să-l sonorizeze, cu accepția că toate obiectele sunt simboluri ale numelor triviale, de pe corpul abject al Femotrei. Femab

însă, din anumite calcule, lasă protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului libertate să acționeze, și masa imensă a mulțimii pornește și împresoară, într-un cerc din ce în ce mai strâns, pe Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, și cele opt partenere, în mijlocul cărora se remarcă Femotra, cu mutra de panteră smolită, și Batjo, cu statura scheletică a morții. Nici unul din protagoniștii teatrului absurdului nu-și mai păstrează natura umană, toți își

descoperă esența diabolică. în fața gloatei imense, ei cad în ridicol, pentru că mijloacele lor de tortură, audierea involuntară a sloganurilor sau vizionarea imaginii nocive nu mai produc efectul. Este momentul, când s-ar părea că gloata imensă are puterea să-și nimicească monștrii, care o chinuie în infern. Nu se întâmplă, însă, decât ceea ce este scris în cele opt cărți sinonime cu numele de infamie, de pe corpul indecent al celor opt partenere, sinonime cu craniul lui Spacodral, și omologate cu gloria universală. Gloata nu se gândește să nimicească acești monștri, fiindcă știe că toți doresc să moară și caută să moară. Rămâne o clipă încremenită, îi fixează cu priviri macabre, îi pecetluiește cu disprețul ei, și apoi începe să se retragă, lărgind din ce în ce cercul și lăsându-i liberi pe protagoniștii teatrului absurdului. Cu un aer de nefericire perpetuă în priviri, aceștia se gândesc cum să fugă de Femrâi, de care n-au scăpat prin moartea zadarnic sperată.

- Păi..., sonorizează Femrâi, cu ifosul satanic feroce, de a-i lua din nou în primire...

- Ce?, simulează spiritul demonic că răspunde la întrebarea ridicată de ce gloata nu-i ucide...

- Nu simt de acord... eu compun poeme!, îi ironizează, justificând că el și Femrâi au rostit „obiectele", cu sensul numelor triviale, de pe corpul abject al lui lasspu, ca să compună poeme și să le asigure gloria universală, ci nu ca să-i ucidă și să le aducă alinarea morții. începe astfel să se lămurească, pentru ce toate obiectele care sunt simboluri pentru psihiile numelor inefabile, de pe corpul Studentei, sunt raportate de Femrâi și spiritul demonic la numele triviale, de pe corpul spurcat al lui lasspu.

- Ocupat!, sonorizează acesta cu tupeu obraznic, insinuând că loc pentru corpul Studentei, care este masă a

întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului, nu există în cosmos, ci este ocupat de corpul ei spurcat, în care s-a întrupat spiritul demonic al numelui de oprobriu...

- Poezie!, exultă spiritul demonic, adresându-se, deopotrivă, gloatei și protagoniștilor pe care îi lămurește că gloria universală, sinonimă cu cartea craniului lui Spacodral, este structurată din numele triviale de pe corpul spurcat al lui lasspu.

Joi, 30 noiembrie [19]72

- Muciosule! Spiritul demonic a găsit o modalitate ingenioasă să o elogieze pe lasspu, adresându-i lui Spacodral epitetul referitor la „talentul" ei, care umple de spaimă mulțimea: tragerea mucozităților pe nas! Ca să arate că acceptă elogiul, lasspu a apărut din dreapta, de undeva, proiectând, pe ecran, jumătate din corp, cu capul slut, octogonal, infiltrând, prin vizionarea involuntară, veninul pierderii speranței într-un salvator. Mulțimea răspunde automat și la tragerea mucozităților pe nas, și la proiectarea imaginii nocive, printr-un vaiet prelung, care cutremură bolțile craniului lui Spacodral, sinonim cu infernul. Ca de obicei, Femab intervine, se lasă să fie văzută un moment fugind, se oprește apoi, se întoarce și simulează că se spală și se șterge pe mâni cu un prosop. Prin această secvență, de la a cărei înregistrare vizuală mulțimea nu se poate sustrage, ea atrage atenția că cineva plânge și cere ajutor lui Proparan s-o scoată din infern. Femab freacă stăruitor mâinile pentru ca, prin acest gest, să se înțeleagă că Femotra plânge și cere ajutor lui Proparan, în batjocură, pentru spiritul pur al numelui divin și Studentă, cărora lasspu nu le permite să salveze mulțimea. Continuă să pozeze și să infiltreze, prin imaginea vizionată involuntar, veninul straniu de elogiere a lui lasspu, fiindcă nu permite mulțimii să ajungă până la

ea un salvator.

- Poezie!, sonorizează spiritul demonic cu ifos satanic, insinuând că numai pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii

infailibile și a rostirii numelui divin, efectuată de lasspu, constituie obiectul poeziei și că mulțimea nu are ce nădăjdui de la Studentă și spiritul pur al numelui divin.

Vineri, 1 decjembrie] [19]72

- Nu știu cum se făcu!, se miră Femrâi cu îngâmfare enormă, că a încăput în craniul lui Spacodral în întregime, fără să rămână nimic din ea afară, și că glasul ei, cu toată gama de tonalități, este audiat, involuntar, de mulțime. Deoarece însă, craniul lui Spacodral este sinonim cu infernul și cu gloria universală, spiritul demonic consideră că Femrâi a făcut o gafă, că se laudă că a încăput în infern și că glasul ei face parte din gloria universală. Ca să atenueze această explozie de prostie, el trece la o fază de tăcere strategică și impune și lui Femrâi să tacă pentru un moment. Mulțimea înțelege, însă, că este vorba de o falsă tăcere și că, în realitate, se pregătește o tortură prin care se înceracă să se demonstreze că Fempa este Studenta și că oficiază, cu spiritul pur al numelui divin, ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin. Tâlhaero și Femab iau toate măsurile ca această demonstrație să nu poată fi descrisă, mai ales că mulțimea a început să se jeluiască prelung și intens, exprimând dorița de a muri, ca să scape de chin. Ceea ce vor Tâlhaero și Femab să nu se afle este că Fempa interpretează rolul Studentei, iar spiritul demonic interpretează rolul spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, care este

Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim și scriem. Dacă mulțimea înțelege clar că Fempa „face pe Studenta", iar spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei abominabil, „face pe spiritul pur al numelui divin", rezultă că speranța, în nunta spiritului pur al numelui divin cu Studenta, care sunt mirele și mireasa, rămâne nezdruncinată. Mulțimea dorește ca nunta să se oficieze pe scena teatrului de laudă și adorație, altfel spus, dorește ca mirele și mireasa să fie Fempa și spiritul demonic al numelui de oprobriu, din corpul ei abominabil, și, astfel, speranța

intr-un salvator să rămână nezdruncinată. Fempa și spiriutl demonic se străduiesc, însă, să demonstreze că ei sunt mirele și mireasa, unici în cosmos că altă Studentă și alt spirit pur al numelui divin nu există și, în consecință, orice speranță într-un salvator este vană. Vor, cu alte cuvinte, să demonstreze că mulțimea a căzut definitiv în mâinile lor și că chinul la care o supun este perpetuu. Că a rămas, definitiv, pradă dominației lui lasspu, al cărei venin inculcă ideea că spiritul pur al numelui divin și Studenta sunt complici cu Tâlhaero la raptul fructului și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de chin. Astfel că altă nuntă nu este în cosmos și nici altă mireasă, și alt mire, decât Fempa și spiritul demonic, care sunt complici cu Tâlhaero și lasspu, la raptul fructului, și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de supliciu al acestui rapt. Spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul abominabil al Fempei, își manifestă îngâmfat și arogant satisfacția feroce că lucrurile au ajuns aici și că nimeni nu va putea niciodată dovedi că, în afară de el și Fempa, mai există spiritul pur al numelui divin și Studenta, care oficiază nunta pe scena

teatrului de laudă și adorație. Smesimb are însă un cuvânt de spus, în sensul că, în ultimă instanță, el decide ce trebuie înregistrat în cartea fiecărei partenere a teatrului absurdului, sinonimă cu craniul lui Spacodral și cu numele de hulă de pe corpul ei abominabil, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Astfel că, după cum Femrâi se miră că a încăput în întregime în craniul lui Spacodral, sinonim cu infernul, tot așa Fempa și spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei abominabil, se miră că au încăput în întregime în infern, fără să rămână nimic din ei în afară.

- Cărați-vă de aici!, sonorizează Spacodral, nu ca să-i alunge din craniul lui sinonim cu infernul, ci, dimpotrivă, ca să demonstreze că acest lucru este imposibil și vor fi supuși la același supliciu la care sunt supuși toți cei înscriși aici.

Sâmbătă, 2 dec[embrie] [19J72

Se petrece un lucru cu totul neobișnuit: Tâlhaero își numără protagoniștii de pe scena teatrului absurdului și găsește că are opt femei și șase bărbați, în total, paisprezece coechipieri. Se repede, în fugă, la Femab, o întreabă dacă nu are de adăugat la acest număr, apoi se întoarce cu fața spre mulțime și așteaptă răspunsul. Pe când stă cu mâinile la piept și cu ochii ficși spre sala imensă, lipit de piramida bădeserilor, Femab îl izbește cu piciorul în umăr și el întoarce subit capul spre ea. O simplă manevră prin a cărei vizionare, involuntară, se difuzează, în mulțime, ideea că numărul colaboratorilor lui Femab e mai mare și printre ei intră cei numiți de ea „capete", „coame" și „diademe". Ea nu cere lui Tâlhaero să-i aducă pe scenă printre protagoniști, ci să-i lase în mijlocul mulțimii, unde pot fi tot atât de activi. Tâlhaero părăsește piramida bădeserilor, cu pași mari, indecenți, se oprește în

marginea scenei și ridică fruntea astfel, încât mulțimea să poată viziona, înscrisă pe ea, imaginea numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. In momentul acela s-au ridicat în piciaore un număr imens de indivizi, având ca și el pecetluită pe frunte imaginea numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab. De fapt, sala întreagă s-a ridicat, căci nu s-a găsit vreunul care să nu aibă scris pe frunte sau pe mână numele de oprobriu. Femab a făcut semn lui Proparan să apară pe scenă, purtând, în spinare, ca pe o scară, spiritul demonic al numelui de oprobriu. La vizionarea involuntară a imaginii acestuia, mulțimea a scos un vaiet prelung de durere, exprimând dorința de a muri.

Duminică, 3 decfembrie] [19]72

- Ce-mi pasă mie..., dacă pot să fac acu', acu' fac!, se aude, ca de obicei, involuntar, glasul lui Femrâi și, în același, timp se înregistrează silueta ei sulemenită, de arbore al vieții, îmbrăcată într-o haină murdară, cenușie, lâncedă. Simulează că se grăbește să se

amestece cu mulțimea și că contemplă și ea nunta spiritului pur al numelui divin cu Studenta, pe scena teatrului de laudă și adorație. Aceasta este ceea ce poate să facă acu'..., dar, în realitate, ceea ce face este acumularea veninului de ură în reptila ei malignă, pe care o și revarsă asupra mulțimii, printr-o jelanie stranie, plină de perfidie satanică. Jelește mulțimea din infern, din milă că a murit, fiindcă spiritul pur al numelui divin și Studenta s-au îndurat și au salvat-o prin moarte. lasspu consideră astfel de ieșiri ale lui Femrâi prostie, pentru că, prin ele, atrage atenția mulțimii asupra nunții spiritului pur al

numelui divin cu Studenta, pe scena teatrului de laudă și adorație, și asupra speranței ce-o stârnește această nuntă, că va găsi salvarea în moarte. Este drept că Femrâi a ironizat-o, simulând că jelește din milă la moartea ei, în care și-a găsit mângâiere și sfârșit al suferinței, contemplând nunta. lasspu nu admite însă nici acest sarcasm, care încurajează mulțimea să contemple nunta pe scena teatrului de laudă și adorație, și ea rămâne la opinia că mulțimii trebuie să i se vorbească despre teatrul de laudă și adorație, ca despre un gard lângă care un câine ridică piciorul ca să urineze. Ca să ilustreze cele gândite, lasspu și-a arătat mutra cu ochii sticloși, cu botul prelungit, mânjit de bale și, privind atentă mulțimea, și-a apropiat șoldul de un copac, mimând mișcarea câinelui în poziția descrisă. Vizionarea, involuntară, a acestei pantomime de batjocură infuzează un venin ce produce un chin insuportabil, și mulțimea scoate un vaiet prelung de durere, exprimând, totuși, nădejdea că spiritul pur al numelui divin și Studenta i-o va alina prin moarte. Astfel că lasspu, ca și Femrâi, în loc să oprească mulțimea să contemple nunta pe scena teatrului de laudă și adorație, mai mult îi abate atenția asupra ei și o face să spere că de la ea îi va veni alinarea prin moarte. Această situație silește pe Femrâi să apară pe scenă și să se posteze, în fața mulțimii, în atitudinea de manechin drapat în pânză de var peticită, ca un vas spart, și să declare că și ea contemplă nunta spiritului pur al numelui divin cu Studenta, oficiată, chiar acum, pe scena teatrului de laudă și adorație, și că acest lucru nu poate fi interzis nimănui.

În momentul acesta, se ivește Femotra, urmată de Tâlhaero și Histrosen. Ei se opresc în dreptul lui Femrâi, care stă în poziție verticală, de arbore al vieții, dezgolindu-și burta hidoasă de purcea suită în copac și arătându-și mamelele bălăcite într-un puroi lepros. La un semn al lui Femab, Femotra se înalță cu labele posterioare, susținută

de Tâlhaero și Histrosen, și se ridică cu orificiul de sub coadă până la gura lui Femrâi. Femab dă iarăși un semnal să înceapă imnul de nuntă al Fempei cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei abominabil. Femab opune, așadar, nunții, de pe scena teatrului de laudă și adorație nunta Fempei cu Spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei abominabil, și silește mulțimea să audieze involuntar imnul mirelui și miresei, intonat de Femotra și Ferâi, prin amestecul gazelor fetide, exhalate de sub coada primei, cu veninul de ură secretat în reptila malignă, din gura celei de a doua. Cu mâinile la piept, înțepenită înaintea sălii imense, sucind capul stacojiu la dreapta și la stânga, și săltând botul cu fruntea pe spate, Femab solicită mulțimea, întrebând-o dacă preferă să laude oficierea infailibilă și s- o adore pe Studentă, rostind numele divin întrupat în fructul limbajului, sau preferă imnul mirelui și miresei intonat de Femotra și Femrâi, în poziția de scroafă suită în copac, simbolizând arborele vieții. Un vaiet de durere prelung, implicând speranța că va găsi alinare în moarte, arată ce a ales mulțimea.
/

Luni, 4 dec[embrie] [19]72

Femab execută o pantomimă de batjocură a oficierii infailibile, după un ritual inedit. Costumată într-un fel de flanelă albă, sportivă, cu pantaloni și bluză, se avântă de la stânga la dreapta, cu pași de balet, cu umerii plecați înainte spre un „pat", unde se pare că o așteaptă cineva. Pe măsură ce accelerează mersul și intră în viteză, devine însă evident că intenționează să se înfățișeze mulțimii în ipostază de diavol. In modul acesta, îi este ușor să arate că este șefă a teatrului absurdului și că toti trebuie să asculte de ea. /

După ce execută încă un raid, cu capul înainte, tunsă băiețește, într-un costum schimbat, vânăt sau albastru, ca să se manifeste sub un aspect satanic cert, se apropie de stâlpul pe care Femrâi stă cocoțată ca scroafa în copac, îl apucă cu mâna stângă și se învârtește bătătorind pământul, și plecându-și capul mult în afară. Reia mișcarea cu mâna dreaptă și se răsucește invers, întorcând capul într-o parte și în alta, dând părul pe spate și afișând o fizionomie stranie, cu limba între dinți și ochii scoși. Se apucă apoi cu amândouă mâinile de stâlp, se învârte într-o parte și în alta, împingând bărbia ascuțită la stânga și la dreapta, și scoțând limba spre mulțime. Apoi atrage atenția asupra mișcărilor pe care le efectuează cu tălpile pe pământ, la rădăcina stâlpului. Lovește cu degetele parcă niște clape, dar în așa fel, încât fiecare lovitură să fie o pantomimă de batjocură a oficierii infailibile. Costumația ei devine cenușie sau neagră, corpul i s-a subțiat ca o caricatură, și acum, din modul cum întoarce brusc fața, când pe umărul drept și pe cel stâng, ca să vadă peste ce calcă, reiese clar că este diavolul. Dar, odată avântată în acest joc, Femab nu are poftă să-l termine. Se urcă pe stâlp, în ipostaza de monstru cu ghiare, cu coadă lungă, cu barbă și cu coame. Se asvârle într-o baltă de bale, vomitată de Femotra și Femrâi, se scutură și se așează pe un trunchi, între Tâlhaero și Histrosen, să se odihnească. Aceștia o încadrează cu înfățișarea umană cunoscută de mine și li se văd buzele cum se mișcă și-i vorbesc. Totul a fost o jubilație a lui Femab, prin care a demonstrat mulțimii că ce scriu eu nu are nici un sens și nu ajunge niciodată la cunoștința oamenilor. Se înșeală însă, fiindcă pantomima ei de batjocură, a mișcărilor oficierii infailibile, a fost înregistrată în craniul lui Spacodral, sinonim cu infernul.

Marți, 5 decțembrie] [19J72

Unul dintre tulburătorii frecventi ai actului scrisului se anunță, în mod bizar, punând căciula pe „ă", acolo unde nu trebuie. Dacă nu sunt destul de atent, mă pomenesc scriind „căciulă", în loc de „căciula", cu „ă", adică, în loc de „a". Este un monstru tipic, pe

care Smesimb îl aduce în grupajul de colaboratori ai cărții Fempei, ca să simuleze că oficiază ceremonialul abscons din mister, cu Studenta. Din grupaj face parte, în primul rând, spiritul demonic al numelui de oprobriu, care-și vâră urechea stacojie, ascuțită, printre picioarele monstrului, ca un morcov. în fața lui, la mică distanță, Fempa, lasspu și Femrâi fac să deruleze, pe un mic ecran, imagini de obiecte ce aparțin Studentei, îndeosebi fotografii. Fempa mânuie acest cadru ce reproduce vrăjitorește imaginea Studentei, sub ochii monstrului tipic, care scoate limba și se preface că-și linge buzele de voluptate. Prin această mimică, el își dezvăluie natura satanică, și voluptatea manifestată prin lingerea buzelor i-o dă gândul suferinței ce-o provoacă în mulțimea din infern vizionarea involuntară a scenei. Femab cheamă monstrul tipic în rol, de câte ori intenționează să stârnească deznădejdea că nu voi putea să descriu veridic spectacole similare cu acesta. Este o perfidie însă, fiindcă spectacolul este descris în cartea Fempei, pe care eu o deschid și o citesc fără să adaug sau să omit un cuvânt. Mulțimea din infern este silită să vizioneze imaginea satanică a monstrului, care aleargă de la vest spre est, cu urechea spiritului demonic între picioare, stacojie ca un morcov, spre locul de întâlnire cu Studenta. Pentru ca veninul injectat, prin vizionarea involuntară a imaginii monstrului călare pe spiritul demonic, să se potențeze, Fempa întregește tabloul, alergând alături de el, ținând sus, cu mâna stângă,

ecranul pe care derulează chipul Studentei. în tot acest timp, mulțimea din infern scoate un vaiet prelung de durere, exprimând simultan dorința de a muri și apelând la spiritul pur al numelui divin și la Studentă, de pe scena teatrului de laudă și adorație, să-i salveze prin moarte. Vaietul infinit de durere se află scris în cartea Fempei, sinonimă cu craniul lui Spacodral, și eu nu fac decât să-1 menționez, precum îl găsesc înregistrat. El se declanșează automat, de spaimă cumplită, îndată ce cheamă monstrul tipic să intre în rol.

Miercuri, 6 decfembrie] [19J72

Printr-un gest specific obscen, care constă din mișcarea la dreapta și la stânga a vârfului de morcov vârât de spiritul demonic între picioarele monstrului tipic, Femab [îi] convoacă pe toți protagoniștii teatrului absurdului ca să se consulte asupra circuitului torturii la care trebuie supusă mulțimea din infern. De când a adoptat sistemul de a se învârti în jurul stâlpului, pe care Femrâi stă cocoțată în ipostaza de scroafă suită în copac, Femab se crede absolut invincibilă și nu se mai teme ca până acum, că va fi închisă, la un moment dat, în heleșteul incandescent, de unde a ieșit. Impertinența ei este fără margini, se afișează mulțimii în ipostaza de diavol, fără să se mai ascundă. Etalează o bucurie feroce, pe care și-o manifestă dând capul pe spate, simulând că-și asvârle părul de pe frunte pe ceafă și pe umeri, învârtindu-se exuberantă în jurul stâlpului ținut strâns cu mâinile, cu picioarele proptite Ia rădăcină, și cu capul plecat mult în afară. Toată această revărsare de voluptate feroce, afirmarea triumfului total asupra mea, se explică prin descoperirea unei surse inepuizabile de aprovizionare cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin rostit de Studentă pe scena teatrului de laudă și adorație. Monstrul

tipic aude, ca orișicare din infern, numele divin, rostit de Studentă și se duce imediat și dăruie lui Femab fructul din gura lui, în care se întrupează spiritul pur. Numărul celor care refuză să se hrănească cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, rostit de Studentă în oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, pare imens. Motivul acestui refuz este că Studenta oficiază ceremonialul abscons din mister cu spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și care se divide în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii vorbesc și scriu. Sunt numeroase formele prin care donatorii benevoli își exprimă disprețul lor pentru fructul întrupării limbajului, din gura lor, sub pretext că s-a născut din oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, de către spiritul pur al numelui divin și Studentă, pe scena teatrului de laudă și adorație. Ei disprețuiesc fructul întrupării spiritului pur al numelui

divin, sub pretext că teatrul de laudă și adorație unde el se naște din oficierea infailibilă, este mai întâi, iar teatrul absurdului unde Spacodral și Fempa instalează pantomima de batjocură a oficierii infailibile, este apoi. Ei disprețuiesc teatrul de laudă și adorație ca pe un drum vechi, pe care refuză să mai meargă, și preferă teatrul absurdului, ca pe un drum nou, pe care sunt atrași să meargă. Ziua dintâi a laudei și adorației este mai veche și o disprețuiesc, iar ziua de apoi, a pantomimei de batjocură, este mai nouă, reprezintă un progres și rămân în ea. De aceea, refuză fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, care le vine din ziua întâi, de pe scena teatrului de laudă și adorație, și-l dă lui Femab, în ziua de apoi, pe scena teatrului absurdului, ca să-l dăruiască spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, să vorbească în cosmos, să fie considerat creator al limbajului, să se

instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. Astfel se explică voluptatea feroce, exprimată de Femab prin învârtirea în jurul stâlpului pe care Femrâi stă cocoțată în ipostaza de scroafă suită în copac. Pentru că stâlpul este însuși Smesimb, esetiticianul arbitru al simbolurilor, care garantează că fructele refuzate simt întrupări autentice, născute din oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, de Studentă, cu spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eteme din corpul ei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim și scriem. Iar modul cum garantează constă din pierderea naturii umane și descoperirea esenței sale satanice. Pentru că numai o esență satanică admite refuzul hrănirii cu spiritul pur al numelui divin, spre a-1 dărui spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, ca să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. Garanția pe care o oferă Smesimb, pierzând natura umană și demascându-și esența diabolică, o are și Femab, pentru că, de asemenea, și ea și-a pierdut complet natura umană și se proiectează mulțimii din infern în ipostază de diavol. Nici Femrâi nu-și poate stăpâni voluptatea feroce și, după ce Tâlhaero și Histrosen ridică picioarele anterioare ale Femotrei și-i potrivesc orificiul de sub coadă pe buze, astfel ca gazele fetide,

exhalate, să se combine cu veninul de ură secretat de reptila malignă, din gâtlejul ei, se aude un onomatopeu specific, cu timbru satanic, echivalent cu mârâitul feroce al unei fiare în fața pradei. De acum, lucrurile încep să se lămurească și ne apropiem de sfârșitul cărții Fempei. Mulțimea înțelege că protagoniștii teatrului absurdului și zelatorii lor sunt diavoli și rolul lor este să-i chinuie perpetuu. Auzind că ne aflăm spre sfârșitul cărții Fempei, Femab face semne lui Tâlhaero să ia înfățișare de om și să

continue să înșele mulțimea. El vine și se așează pe scaunul meu și-mi ocupă spațiul. Prin alungarea corpului meu, își recapătă înfățișarea cunoscută, cu bască, ochelari și lavalieră. Văzându-1 pe Tâlhaero cu înfățișare de om, Femab face semn lui Proparan să se repeadă la el să-l sugrume, sub motiv că adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile cu care oamenii vorbesc și scriu. Smesimb, care regizează tot acest scenariu, îl retrage imediat pe Tâlhaero și-l postează în dreapta mea, în entitatea sa teratologică de șobolan rapace. Vizionarea, involuntară, a acestei imagini nocive, injectează veninul care face mulțimea să priceapă că el este autorul principal al cărții Fempei, sinonimă cu numele de ocară, de pe corpul ei abominabil, cu craniul lui Spacodral și gloria universală. Mulțimea pricepe că Tâlhaero, la fel ca Femab și Femrâi, își pierde natura umană și descoperă esența diabolică, din voluptatea feroce de a fura fructul întrupării spiritului numelui pur al numelui divin, din gura mulțimii din infern, și de a o dărui spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, ca să vorbească în cosmos și să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat.

„Hi autem simt, qui circa viam, ubi seminatur verbum, et cum audierint, confestim venit Satanas, et aufert verbum, quod seminatum est in cordibus eorum. Et hi sunt similiter, qui super petrosa seminantur; qui cum audierint verbum, statim cum gaudio accipiunt illud" (Marcu, 4. 15-16). („Cele de lângă drum sunt aceia în care se seamănă cuvântul; și numa'ce-1 aud, că vine de'ndată Satana și ia cuvântul semănat în ei. Tot așa, cele semănate pe loc pietros sunt aceia

care aud cuvântul și-l primesc de'ndată cu bucurie...")- „...deinde venit diabolus, et tollit verbum de corde eorum,

ne credentes salvi liant" (Luca 8,12)... .apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască".

Joi, 7 decfembrie] [19J72

Monstrul tipic pretinde de la Femab, cu o impertinență formidabilă, să i se dea rol pe scenă, fiindcă are putere, ca orice protagonist, să injecteze veninul, care silește mulțimea din infern să scoată vaiete de durere. Drept răspuns, Femab se deplasează de pe piramida bădeserilor, cu corpul aplecat înainte, înfășurat în pânza văruită, ca un vas spart. Vizionarea forțată a acestei proiecții, pe ecran, smulge mulțimii un vaiet prelung de durere, din care reiese limpede că este provocat de esența diabolică a veninului injectat. Cu o violență neobișnuită, Tâlhaero vine la monstrul tipic și-l lovește în spate cu piciorul, pentru tupeul de a fi cerut să i se dea rol pe scenă, când el este un simplu om damnat la tortură perpetuă în infern. Femab îl ceartă însă pe Tâlhaero și-i interzice să se poarte brutal cu un om care are meritul că aude numele divin rostit de Studentă și vine de bunăvoie să-i dăruiască ei fructul întrupării. Monstrul tipic este atent la tot ce se petrece pe scena teatrului de laudă și adorație și știe că spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă în oficierea infailibilă, se întrupează în fructul limbajului, ca să-l putem cunoațte prin simțuri. El știe, prin urmare, că spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, este Dumnezeu și creatorul limbajului, și că publicul îl adoră pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Aflându-se în ziua de apoi, el nu poate face nimic împotriva laudei oficierii infailibile și rostirii numelui divin de către Studentă, ascultă însă, ca orișicare, rostirea, iar fructul întrupării, din gura lui, vine să-l dăruie lui Femab, sub pretext că ziua dintâi a adorării spiritului pur al numelui divin, al ideii

materiei eterne din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, s-a învechit, iar ziua de apoi a pantomimei de batjocură a oficierii infailibile reprezintă un progres

față de ea. Ziua dintâi a laudei și adorației, fiind veche, o refuză și preferă ziua de apoi a pantomimei de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin care reprezintă un progres. Femab apreciază mult această judecată a monstrului tipic și-și dă seama că simpla proiectare, pe ecran, a imaginii lui nocive, infiltrează, prin vizionarea involuntară, un venin care silește iarăși mulțimea din infern să scoată un vaiet prelung de durere. Pe Femab, această specialitate o interesează, de aceea a introdus în program, pe scenă, chinul progresului. El constă în a așeza un individ din mulțime la pământ, cu fața într-o baltă de venin vomitat de Femotra. Aplecat pe spatele lui, monstrul tipic îl sucește de urechi, întâi la dreapta, ca să vadă mutra sinistră a Fempei, clămpănind din buze, fără să clintească maxilarele, ca să exprime refuzul hrănirii cu fructul întrupării și pantomima de batjocură a oficierii infailibile, din care s-a născut. Vizionarea imaginii nocive a Fempei infiltrează un venin violent, care face individul să geamă cumplit. Imediat, monstrul tipic îl sucește de ureche spre teatrul de laudă și adorație, unde o contemplă pe Studentă, oficiind ceremonialul, și o aude rostind numele divin. Geamătul de durere se intensifică, pentru că, văzând-o pe Studentă, cere de la ea și de la spiritul pur al numelui divin să-l salveze, dăruindu-i moartea. Sesizând, în glasul de durere, nădejdea salvării prin moarte, monstrul tipic sucește brusc pe individ spre Fempa și, punându-i piciorul pe cap, ridică brațele spre Femab, declarând că a realizat chinul progresului. S-a dovedit că, la vederea Studentei și a

spiritului pur al numelui divin, geamătul de durere a fost mai mare, iar, la vizionarea mutrei sinistre a Fempei, el a scăzut, deci, s-a realizat un progres.

- Din moment ce la vederea Studentei și a spiritului pur al numelui divin a dorit să moară, iar la vizionarea chipului Fempei, dorința de moarte a pierit, însemnează că s-a realizat un progres, conchide Femab, și, prin aprobarea ei, monstrul tipic este admis în programul de tortură de pe scena teatrului absurdului. Intr-un anumit sens, este cel mai cumplit chin ce se poate imagina. Mulțimea din infern îl așteaptă, realmente, înnebunită de groază, pentru că o înspăimântă nu numai gândul că fiecărui individ îi vine rândul să fie

scăldat cu fața în veninul vomitat de Femotra și să fie tras de urechi la stânga și la dreapta de monstrul tipic, dar vizionarea involuntară a spectacolului degajă un venin care, literalmente, nu poate fi suportat și declanșează o suferință oarbă, demențială. Constatând efectul extraordinar, Spacodral este de acord să înscrie acest chin în craniul lui, sinonim cu gloria universală și cu numele de hulă de pe corpul Fempei, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Tâlhaero se deplasează de undeva, din dreapta, de la nord spre sud și, prin imaginea slută de șobolan rapace, comunică mulțimii că aprobă înregistrarea chinului progresului în craniul lui Spacodral.

Vineri, 8 dec[embrie] [19]72

Tâlhaero și Histrosen țin pe Spacodral de brațe și-l bat ușor cu palmele pe spate, în timp ce el, cu capul plecat înainte, debordează de scârbă că o are înregistrată în craniu pe Femrâi, cu toată familia.

Bineînțeles, vomitarea demonstrativă, însoțită de

gesturi scabroase, care simulează că o elimină ca pe materiile fecale din organul respectiv, urmărește să înrobeze, involuntar, atenția mulțimii din infern, pe care să o terorizeze cu ideea că Femrâi este chinuitorul ei perpetuu. Spacodral se fălește că o are înregistrată și ne lămurește repede că materia pe care el o vomită constituie fecalele eliminate de ea în craniu, ca într-un closet. Femrâi se miră de mulțimea imensă înscrisă aici și-și exprimă teama că nu-i poate hrăni pe toți cu ce are în stomac. II interpelează în auzul tuturor, dacă nu cumva a chemat-o pe Femotra să contribuie și ea cu excrementele ei la hrana mulțimii. Femotra face un pas, se oprește brusc și se preface că îl întreabă din ochi, dacă, cu adevărat, are nevoie de excrementele ei, căci este gata să i le ofere, mai ales că, după cât se pare, mulțimea este dornică se se hrănească. între materiile fecale, cugetă ea, și gazele fetide, exhalate pe sub orificiul de sub coadă (ațezată de Tâlhaero și Hristosen pe buzele lui Femrâi, în poziția ei de scroafă suită în copac, ca să intoneze imnul miresei și al mirelui) - nu este diferență, așa că mulțimea se poate hrăni cu ele, așa

cum se hrănește și cu imnul de nuntă. In fine, Femotra cere mulțimii să-și arate devotamentul față de ea și se decide să se ducă în mijlocul craniului lui Spacodral, să-și aleagă acolo un loc de W.C. Spacodral nu știe cum să-și arate mulțumirea și găsește nimerit să explice mulțimii că spațiul craniului lui este o carte în care se simte onorat să o aibă înscrisă, la loc de cinste pe, Femotra. Femab, care a stat până acum de o parte, dar despre care este greșit să credem că se întâmplă ceva în infern fără știrea ei, se grăbește să vină să-și deșerte stomacul chiar în locul unde l-au deșertat Femrâi și Femotra.

- Ia ghicește?..., se adresează Femrâi mulțimii, pe

care o sondează să constate dacă a înțeles pentru ce Femab face acest gest. Cum însă cartea despre care a pomenit Spacodral este sinonimă cu numele de ocară, de pe corpul ei abominabil, Fempa se grăbește să răspundă la acest „ghicește" și să arate că Femab este mulțumită de familie, din moment ce a dat și o carte sinonimă cu infernul, în care mulțimea este înscrisă. Deși foarte ocupată, Femab se deplasează abia târându-și, cu amândouă mâinile, stomacul încărcat cu materii fecale, se duce să le deșerte în același loc unde le-a deșertat Femrâi și Femotra, pentru ca Spacodral să le distribuie mulțimii. Proparan, care a stat deoparte până acum, din modestie, ca să nu se creadă că se laudă cu familia, asupra căreia își îndreaptă acuma ochii tot universul, se hotărăște și se prezintă lui Spacodral, căruia îi declară că are și el materii fecale în stomac, pe care le pune la dispoziția mulțimii din infern. Femab se arată, totuși, tristă că împreună cu această familie va fi, în curând, închisă în heleșteul incandescent.

Sâmbătă, 9 decjembrie] [19J73

Mă întreb ce semnificație are sinistrul onomatopeu „dâlâdâlâdâlâdlâc", sonorizat de Femrâi cu buzele lipite de orificiul de sub coada Femotrei, ridicată de Tâlhaero și Histrosen de picioarele anterioare, până la gura ei. Pentru că orice slogan, onomatopeu sau imagine audiată sau vizionată involuntar, în afară de veninul injectat, care provoacă chinul insuportabil al mulțimii din infern, mai are și o

semnificație morală, reprezintă o idee a lui Femab, prin care ea se proclamă stăpână în univers. Astfel, onomatopeul sonorizat de Femrâi, cu gura pe orificiul de

sub coada Femotrei, a cărei audiere involuntară produce cea mai cumplită durere ce se poate imagina și care silește mulțimea din infern să dorească moartea, exprimă afirmația directă, fără înconjur, a lui Femab, că este stăpâna absolută în craniul lui Spacodral, din ziua de apoi, și că nimeni nu va putea pătrunde de aici pe scena teatrului de laudă și adorație, la Studentă, pe tărâmul zilei dintâi. Această afirmație are importanță și produce efectul de durere groaznică numai fiindcă mulțimea dorește să moară și nutrește nădejdea că mântuirea prin moarte i-o vor aduce Studenta și spiritul pur al numelui divin din corpul ei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Legătura mulțimii din infern cu teatrul de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin rostit de Studentă, nu o poate stârpi Femab, la orice procedee ar recurge. Vaietele prelungi, din chinurile cele mai cumplite, le însoțește mulțimea totdeauna cu rugămintea către Studentă și spiritul pur al numelui divin, să-i acorde mântuire prin moarte. Așadar, teatrul de laudă și adorație, din ziua dintâi, se află pe primul plan în conștiința mulțimii din infern, iar teatrul absurdului din ziua de apoi, pe al doilea plan. Histrosen se repede despuiat, executând un dans obscen de mire al Femotrei, și declară că nu e adevărat că teatrul absurdului se află pe al doilea plan, fiindcă mulțimea se roagă lui și Femotrei să le aducă mântuirea prin moarte, iar ei o omoară în fiecare clipă, prin veninul injectat de vizionarea involuntară a pantomimei de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin. Furios, Tâlhaero se ridică de lângă Femab și califică dansul obscen al lui Histrosen tâmpit și fără sens, pentru că, chiar dacă, înnebunită de groază, mulțimea scoate vaiete de durere fără a mai exprima dorința de a muri, nu însemnează că a murit și că a încetat să o mai roage pe Studentă și spiritul pur al numelui divin, să le aducă mântuirea prin moarte. Se pare că se pornește o dispută care nu duce nicăieri. Se ivește și Smesimb, care

proclamă, categoric, că Studenta și spiritul pur al numelui divin nu vor aduce mântuirea prin moarte, deoarece

mulțimea din infern idolatrizează spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab, al cărui glas îl audiază necontenit și pe care îl consideră Dumnezeu și creatorul limbajului. Spacodral își exteriorizează satisfacția feroce că această dispută, care nu duce la nimic, se înregistrează în craniul lui, sinonim cu cartea Fempei, care se citește rând cu rând, fără să poată șterge sau adăuga un cuvânt.

Duminică, 10 decfembrie] [19]72

De câte ori mă așez la masa de lucru, lasspu apare în cea mai cumplită ipostază a vizionării involuntare, silește mulțimea să gândească fals și să creadă că o apără împotriva mea, să nu-i descriu suferința din infern. Se târăște fără picioare, simulând că se reazemă în baston, de fapt, lasă să picure din ciontul mâinii drepte o coloană de puroi lepros. Se ivește într-un peisaj de pădure, în partea de sud a scenei, își scandează fiecare mișcare prin clătinarea bărbiei și scuturarea frunții, apoi își pocește gura în dreapta și în stânga, fixându-și atenția pentru o clipă spre glasul cuiva care o caută, întreabă de ea și o strigă. Pretinde că cheamă mulțimea să o apere împotriva Studentei și spiritului pur al numelui divin, care vor s-o omoare. Ca la toți protagoniștii teatrului absurdului, perfidia este ușor de sesizat. Vizionarea involuntară a chipului ei monstruos infiltrează veninul ce provoacă cea mai cumplită suferință ce se poate imagina. Neputând suporta, mulțimea scoate un vaiet nesfârșit de durere, exprimă simultan dorința de a muri și se roagă intens Studentei și spiritului pur al numelui divin s-o salveze prin moarte. Se aude o stranie exclamație de esență satanică,

un fel de „ah", emis de cineva care și-a adus aminte de un lucru esențial, și acest lucru esențial, de care și-adus aminte lasspu, este că Studenta și spiritul pur al numelui divin vor să omoare mulțimea din infern. Este clar, deci, că ea a venit să apere mulțimea, să n-o omoare spiritul pur al numelui divin și Studenta. Interjecția „ah" continuă, și lasspu se adresează lui Spacodral, întrebându-1 dacă are un loc de cinste pentru ea în craniul lui, pentru că rolul ei de a apăra mulțimea de moarte trebuie apreciat cum se cuvine. Mai se îndreaptă

cu un „ah" spre toți protagoniștii teatrului absurdului, pe care îi înștiințează că moartea este Studenta, cu spiritul pur al numelui divin, cărora mulțimea din infern se roagă să-i salveze. Sonorizează, apoi, un „ah" impertinent și stupid, prin care o asigură pe Femab că îi va fi ușor să lupte cu sprijinul ei împotriva spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, de la care mulțimea din infern așteaptă să o salveze prin moarte. Printr-un ultim „ah" îl vestește pe Spacodral că este mulțumită că toate „ah-urile" s-au înregistrat în craniul lui sinistru, cu numele de hulă, de pe corpul ei abject.

Luni, 11 decțembrie] [19]72

De dimineață, un nor, o corabie de ceață, alunecă de la răsărit la apus și persistă și acum să se rostogolească cu aroganță, demonstrând, în fața mulțimii din infern, un fel de revoltă împotriva lui Femab, care permite prea ușor să se descifreze sensul înregistrărilor din craniul lui Spacodral, sinonim cu gloria universală. Este Batjo, învăluită într-o nebuloasă fantastică. Zboară cu aplomb de sfinx, din apogeul culturii modeme, fără să scoată un

cuvânt, știind, însă, că vizionarea involuntară a proiecției ei de ură, sub bolțile craniului lui Spacodral, infiltrează un venin cumplit în mulțimea din infern, care o face să scoată un vaiet prelung de durere și să exprime dorința de a muri. între partenerele teatrului absurdului, Batjo reprezintă cota maximă de trufie stupidă de la antipod. De câte ori se manifestă, ea țintește direct spre Femab, s-o năruie, dând însă mulțimii să înțeleagă că este mai capabilă decât șefa să administreze chinul. Mulțimea trebuie să asiste la o ceartă, la o controversă, la o întrecere între ele și să decidă care este mai capabilă să provoace chinul cumplit care o silește să dorească să moară, fără să găsească moartea nicăieri. Evident, nu este vorba de ales între Batjo și Femab, pentru ca Femab să rămână mereu șefă, ba chiar se poate bănui că ea o pune să joace rolul de revoltată în fața mulțimii, pentru că astfel, la chinul vizionării involuntare, să se adauge suferința unei umiliri foarte greu de imaginat. In realitate, Batjo, ca orice

partener al teatrului absurdului, are și ea o carte sinonimă cu numele de hulă, de pe corpul ei abject. Ceea ce arată, deci, mulțimii, evoluând sub bolțile craniului Iui Spacodral, este concretizarea unei nebuloase de mucegai, de materii pestilențiale, de turpitudini, pe care ea o opune, după sfatul lui Tâlhaero, al lui lasspu și Fempei, peisajului de pădure, care este simbol al numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Reiese acum limpede că evoluția nebuloasei de turpitudine, sinonimă cu numele de hulă de pe corpul lui Batjo, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin întrupat în fructul limbajului, este pusă la cale de Femab, ca să ucidă, în conștiința mulțimii,

peisajul de pădure de pe scena teatrului de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii vorbesc și scriu.

- Taci din gură, să auzim publicul cum adoră spiritul pur al numelui divin! Femrâi anunță, în modul acesta ciudat, mulțimea din infern că, în lupta dintre Batjo și Femab, a învins Femab, fiindcă Batjo nu a fost capabilă să-i smulgă din memorie peisajul de pădure de pe scena teatrului de laudă și adorație și să o împiedice astfel să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin, să o salveze prin moarte...

Marți, 13 dec[embrie] [19]72

în ultima vreme, puterea lui lasspu de a înșela mulțimea din infern, a scăzut. Prin vizionarea, involuntară, a chipului ei monstruos, ea îi șterge din conștiință teatrul de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă. Până nu demult, prin audierea involuntară a zgomotului tragerii mucozităților pe nas, ea inocula, de asemenea, un venin extrem de violent, care silea mulțimea să gândească fals și să creadă că spiritul pur al numelui divin și Studenta simt complici cu Tâlhaero la raptul fructului, și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitat de

spectacolul de supliciu. Compunerea primului text liturgic pe care mulțimea din infern îl are perpetuu sub ochi și nimeni nu i-1 poate șterge, i-a lut lui lasspu această putere de înșelăciune. Pentru că oficierea infailibilă și rostirea

numelui divin se petrec întâi, și apoi vine lasspu cu pantomima de batjocură care inoculează veninul înșelăciunii... Intre ziua dintâi și ziua de apoi nu este nici o legătură, și veninul pantomimei de batjocură a lui lasspu nu poate trece pe tărâmul zile dintâi. Tot ce poate să facă, de acum, este să chinuie mulțimea pentru fiecare concept care intră în compunerea textului liturgic pe care îl rostește, cu sensul numelor de ocară de pe corpul ei spurcat. In momentul de față, o preocupă conceptul [de] „picior", și mersul în peisaj al Studentei și [al] spiritului pur al numelui divin, simbolizând oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, constituie obiectivul prim al pantomimei ei de batjocură, a cărei vizionare, involuntară, inoculează veninul, care silește mulțimea să scoată geamătul lugubru de durere și să ceară Studentei și spiritului pur al numelui divin s-o mântuiască prin moarte. lasspu nu mai poate produce înșelăciuni asupra mulțimii; în schimb, o chinuie direct prin vizionarea pe scena teatrului de laudă și adorație a textului liturgic. In modul acesta, însă, lasspu dă morții înapoi. Spacodral este de acord ca în craniul lui, sinonim cu numele de hulă de pe corpul ei abject, să se înscrie conceptele ucise, care chinuie mulțimea din infern, făcând-o să dorească moartea, iar conceptele vii să rămână în textul liturgic, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă.

Miercuri, 14 decfembrie] [19]72

Se aude sonorizat răcnetul lui Spacodral, impozant și autoritar, prin care protestează că numai craniul lui este sinonim cu infernul și pretinde că și în craniul lui Histrosen încape aceeași mulțime imensă și este sinonim cu numele de hulă, de pe corpul abject al lui lasspu, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin. Ceea ce vrea, în realitate, Spacodral

este să o laude deghizat pe

lasspu, pentru că numele de hulă de pe corpul ei abject este sinonim cu infernul și cu craniul lui. Invită locuitorii infernului să se simtă în craniul lui cum se simt în spațiul simbolizat prin numele de hulă, de pe corpul ei abject, din care nu pot ieși, cum nu pot ieși din paginile unei cărți, în care sunt înregistrați. Intenția lui este să arate că numele de hulă este sinonim cu heleșteul incandescent și cu gloria universală. Tâlhaero se ridică de la locul lui și arată că și el este expert în astfel de lucruri, și părerea lui este că trebuie să se uite complet această potrivire de simboluri la care se referă Spacodral. Femab îl îndeamnă chiar să-i interzică să vorbească despre simbolul „carte" și să facă mulțimea să înțeleagă că este închisă în infern ca într-o carte, din care nu se poate șterge nici un cuvânt și nici adăuga. Cere aceasta, fiindcă mulțimea din infern nu se gândește la cartea sinonimă, cu numele de hulă, de pe corpul abject al lui lasspu sau a oricărei alte partenere din teatrul absurdului, ci la cartea sinonimă, cu psihia numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Această carte se deschide simultan cu deschiderea cărților sinonime cu numele de hulă, de pe corpul abject al partenerelor teatrului absurdului, și contemplarea conținutul ei, care este însuși textul liturgic de pe scena teatrului de laudă și adorație, stimulează mulțimea să scoată un vaiet prelung de durere și să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin, să le aducă mântuire prin moarte. Vaietul infinit de durere iese chiar din cărțile sinonime cu numele de hulă, de pe corpul abject al partenerelor teatrului absurdului, în care mulțimea este înregistrată fără să poată fi ștearsă. Cartea, sinonimă cu psihia numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, este cartea vieții,

pentru că textul liturgic care-i constituie conținutul este compus din conceptele vii pe care nu le poate ucide spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab. Unul dintre aceste concepte vii este însăși [cel de] „carte", simbol al corpului Studentei, în care citim numele divin al ideii materiei eteme, al cărui spirit pur este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim și scriem. Mulțimea din infern, contemplând spectacolul oficierii infailibile de pe scena teatrului de laudă și adorație, nu va înceta niciodată să se roage spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, să-i aducă mântuirea prin moarte. Femab știe acest lucru, de aceea interzice lui Spacodral să amintească de cartea vieții, dar mulțimea cu atât mai mult se roagă și cere îndurare.

Joi, 15 decjembrie] [19]72

Spiritul demonic are momente ciudate, când declară că lasspu este egală cu Femab, dacă nu superioară, și că îl stimulează, cum nu o poate face ea. Femab notifică, prin țârâitul de lăcustă convențional, în auzul mulțimii din infern, că a luat cunoștință. Apoi se ascunde, cum se ascunde și spiritul demonic, cum se ascunde și lasspu, și nici o semnalizare nu se sesizează. Femrâi sonorizează un crâmpei de slogan, numai ca să prevină mulțimea din infern că nu trebuie s-o uite, și apoi tace. Se ivește repede, după ea, Proparan, cu un onomatopeu imitând zgomotul deșertării stomacului, echivalent, după opinia lui, cu rostirea numelui divin de către Studentă. II repetă cu stăruință, voind, în modul acesta, ca mulțimea să priceapă că o hrănește după îndemnul lui lasspu, pe care o consideră, ca și spiritul demonic, superioară lui Femab. In picioare, în fața scenei, cu fruntea puțin aplecată, privind

la cele trei nasuri din care se scurge veninul ei specific, peste veșmântul văruit și peticit, ca un vas spart, Femab îl trimite pe Tâlhaero nu ca să-l certe pe Proparan că o consideră inferioară lui lasspu, ci, lucru ciudat, dimpotrivă, să-l felicite că o prețuiește cum se cuvine și să arate mulțimii că ea nu se supără. Pentru că, după opinia ei, ordonă lui Tâlhaero să-i transmită lui Proparan că lasspu are meritul excepțional de a înălța un zid de beznă colosal între teatrul de laudă și adorație, unde publicul adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, - și teatrul absurdului, unde mulțimea trebuie să uite acest

adevăr și să creadă că Dumnezeu este spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, al cărui glas îl echivalează Proparan cu zgomotul deșertării stomacului. lasspu l-a sfătuit să procedeze astfel, și trebuie felicitat, desigur, însă Proparan să înțeleagă că onomatopeul de batjocură nu are nici o legătură cu teatrul de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, - ci el rămâne, așa cum lămurește însăși lasspu, pe scena teatrului absurdului, pentru ca spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, să hrănească cu el mulțimea din infern, care a uitat complet spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă.

Vineri, 15 decfembrie] [19J72

Rușno asigură că vizionarea, involuntară, a chipului ei monstruos infiltrează veninul care produce sentimentul cumplit al rușinii, silind mulțimea din infern să emită un

vaiet nesfârșit de durere și să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin să le aducă mântuirea prin moarte. Spacodral [le] sfidează pe celelalte partenere, dacă au aceeași putere, ba chiar de el însuși se îndoiește dacă se poate egala cu Rușno și, ca să verifice, sonorizează un nou onomatopeu, caracteristic zgomotelor stomacului într-un W.C., și urmărește efectul audierii involuntare asupra mulțimii. Bănuind că este vorba de o întrecere, Batjo se înfățișează enormă, în ipostază de pasăre pestilențială, plutind de la răsărit la apus, și sugerează mulțimii că este însuși numele de hulă, de pe corpul ei abject, unde nu se oficiază ceremonialul, nu se rostește numele divin. Pretinde, în felul acesta, că întrece pe oricine, chiar și pe Rușno, prin sentimentul de rușine ce-1 infiltrează în mulțime. Ca de obicei, trufașă și refuzând să se compare cu cineva, Femotra, știind că este urmărită de ochii tuturor, pășește mută spre centrul craniului lui Spacodral, își ridică fustele cu mișcarea de așezare pe W.C., și, după puțin timp, se ridică și, fără să se acopere, se întoarce spre mulțime, schițează o tiflă și sonorizează un „hâc". - Ce face?, se aude glasul spiritului demonic, simulând că vrea să

denumească acțiunea săvârșită de Femotra și nu găsește termenul potrivit. Este însă perfid, pentru că nu se referă la gestul ridicării fustelor și așezării pe W.C., ce nu poate fi denumit, ci la sentimentul insuportabil de rușine, declanșat prin vizionarea involuntară, consemnat prin tiflă și prin acel „hâc". O felicită pe Femotra deci, dar, în același timp, crede că a concurat și el, și a câștigat competiția, fiindcă audierea, involuntară, a sonorizării: „ce face?" echivalează, după părerea lui, cu vizionarea corpului ei trivial. Este vorba, precum reiese din întrebarea spiritului demonic, de o întrecere organizată de Femab, Tâlhaero și Histrosen, prin care să acopere de

rușine secvența din textul liturgic, de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, în care mirele și mireasa stau la masă, la ospățul de nuntă, și se hrănesc cu fructul întrupării spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului. Ideea lui Femab, Tâlhaero și Histrosen este să demonstreze mulțimii că sentimentul insuportabil de rușine izvorăște nu din vizionarea involuntară a lui Rușno, Batjo și Femotra, sau din audierea sloganului spiritului demonic, ci din contemplarea spectacolului textului liturgic, de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, în care spiritul pur al numelui divin și Studenta sunt mirele și mireasa, și stau la masa de ospăț a nunții, în fața publicului care laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, care este Dumnezeu întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelui inefabil, prin care oamenii vorbesc și scriu. Fempa vine s-o felicite pe Femab pentru ideea de a face mulțimea să creadă că suferă sentimentul rușinii insuportabile, din cauza contemplării mesei de ospăț a mirelui și miresei din textul liturgic, dar, în cazul acesta, și ea, cu Tâlhaero și Histrosen, concurează și au câștigat competiția, pentru că ideea falsă inculcată mulțimii, provoacă un sentiment și mai puternic de rușine, din cauza căruia emite un vaiet și mai violent de durere, prin care cere spiritului pur al numelui divin și Studentei să o salveze prin moarte.

- Păi o vrea?, o dă spiritul demonic de gol pe Femab, care trebuie să recunoască adevărul că mulțimea suferă de rușinea că

idolatrizează spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul lui Iasspu și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, pe care îl consideră Dumnezeu și creatorul limbajului, și-n cazul acesta zadarnic cere să fie mântuită prin moarte, căci nu va găsi moartea nicăieri.

Sâmbătă, 16 decfembrie] [19]72

Dintre toate sinonimele numelor de hulă, de pe corpul spurcat al lui Iasspu, Spacodral preferă gloria universală, fiindcă, judecă el, în cartea corpului ei spurcat citim numele de oprobriu al spiritului demonic, căruia i se acordă glorie universală, pentru meritul că ucide conceptele vii din textul liturgic al ospățului mirelui și miresei, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, și hrănește mulțimea cu esența lor moartă.

- Cine e Spacodral?, întreabă Femrâi cu viclenie, ca să amintească mulțimii că este înregistrată în craniul lui, omologat cu cartea numelui de hulă, de pe corpul spurcat al lui Iasspu și cu infernul. In momentul de față, se întâmplă însă un lucru foarte straniu: Iasspu își arată nasul în forma lui naturală, de ființă umană, ceea ce determină mulțimea să se oprească o clipă, încremenită, din iureșul ei spre heleșteul incandescent. Femab protestează că Iasspu și-a exhibat nasul, că prin vizionarea involuntară a acestei părți a corpului ei de ființă umană vrea să infiltreze veninul cumplit, sub al cărui efect mulțimea să uite că numele de oprobriu, de pe corpul ei sordid și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, este spiritul demonic, considerat Dumnezeu și idolatrizat.

- Ce ți-e?, sonorizează spiritul demonic, adresându-se mulțimii pe care o ceartă că îi citește numele de oprobriu în cartea sinonimă cu corpul spurcat al lui Iasspu și, în același timp, o amenință că transformă numele de hulă, de pe corpul spurcat al lui Iasspu, unde nu se oficiază

ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin, în heleșteu incandescent. De fapt, a fost o stratagemă ca să atragă atenția mulțimii că se află deja în heleșteul incandescent și că nu este el spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul spurcat al lui

lasspu, considerat creator al limbajului, instalat Dumnezeu și idolatrizat...

- Altul la rând!, intervine Femrâi, cu unul dintre cele mai stranii sloganuri, erijându-se, cu impertinență, în învățător al mulțimii, căreia îi propune să-i descopere care este adevăratul spirit demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui lasspu și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului. Insă sloganul nu este decât o viclenie, ca prin audierea involuntară a glasului ei să inoculeze veninul unei dureri cumplite și nimic altceva. Fiindcă mulțimea pricepe că spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui lasspu și al celorlalte partenere este unul singur și nu poate fi altul. Sub efectul acestei însemnări satanice, scoate vaietul nesfârșit de durere, prin care se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin, din ospățul de nuntă de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, să-i acorde mântuirea prin moarte. Un flash fulgerător, ca o suveică aprinsă de la est la vest, în fundul culisei teatrului absurdului, o proiectează pe Femab, extrem de nemulțumită că lucrurile au ajuns aici și că a trecut iarăși pe primul plan textul liturgic al mirelui și miresei la masa de ospăț, în fața publicului imens, care laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin rostit de Studentă. Indignată la culme, o declară pe lasspu minciuna însăși, care silește mulțimea să-i vizioneze nasul în înfățișare naturală, umană, ca s-o facă să creadă că spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei spurcat și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului..., nu este,

totuși, spiritul demonic..., ci este altul...la rând, așa cum o pune pe Femrâi să amplifice. Mulțimea nu poate să conceapă o astfel de absurditate, de aceea emite vaietul infinit de durere, prin care se roagă spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, să o mântuiască prin moarte. Indignarea Iui Femab a depășit limitele, la gândul că, de acum, lasspu nu va mai putea să ascundă nasul de ființă umană, afișat mulțimii, și încercarea ei de a escamota spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, în realitate l-a descoperit definitiv. Dar ceea ce este mai

tragic, conchide Femab, dificil consolată de Tâlhaero și Histrosen, este că vizionarea, involuntară, a nasului ei de ființă umană, înregistrată implacabil în craniul lui Spacodral, sinonim cu infernul, a scos iarăși, pe primul plan, textul liturgic cu mirele și mireasa la masa ospățului de nuntă, în fața publicului imens, care laudă oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister și adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu.

Duminică, 17 dec[embrie] [19]72

Pe scena teatrului de laudă și adorație se petrece exact ce spune Fempa: mirele și mireasa, stând la masa ospățului de nuntă din textul liturgic, în timp ce mănâncă, efectuează mișcări din gură, care sunt simboluri ale mișcărilor oficierii infailibile, din care s-a născut spiritul pur al numelui divin întrupat în fructul limbajului cu care ei se hrănesc. Femab vrea să intervină cu observația că

este confuză: nu reiese clar, dacă mirele și mireasa mănâncă sau vorbesc sau dacă actul vorbirii este perfect simbolizat de actul mâncării. Fempa trebuie să lămurească, pentru că mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister au mai fost simbolizate de mișcările gurii, din timpul conversației mirelui și miresei, din plimbarea lor în peisaj. în această secvență din textul liturgic, publicul laudă mișcările oficierii ceremonialului abscons din mister, contemplând mișcările gurii lor, din conversația din timpul plimbării în peisaj. Astfel, publicul are în fața sa un spectacol în care laudă mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, simbolizate prin mișcările gurii, din timpul vorbirii, născută din întruparea spiritului pur al numelui divin, rostit de Studentă în oficierea infailibilă. în această secvență, publicul laudă, deci, mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin mișcările vorbirii, pentru că vorbirea se naște din întruparea, în fructul limbajului, a spiritului pur al numelui divin, rostit de Studentă în oficierea

infailibilă. Femab distinge un prim moment, în care publicul o contemplă pe Studentă și spiritul pur al numelui divin, și laudă mișcările oficierii ceremonialului abscons din mister, simbolizate prin mișcările gurii lor, din timpul conversației din peisaj. Fempa, observă Femab, nu trebuie să confunde această secvență cu a doua, din textul liturgic, în care publicul contemplă mirele și mireasa la masa de ospăț a nunții. Aici, publicul laudă mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin mișcările gurii, din procesul hrănirii, pentru că spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, se întrupează în fructul limbajului și, prin urmare, mișcările oficierii infailibile sunt, deopotrivă, simbolizate prin mișcările hrănirii. Publicul adoră, așadar, pe mire și mireasă, mâncând la masa de ospăț a nunții și, în acest timp, laudă mișcările oficierii infailibile,

simbolizate prin mișcările gurii lor, fiindcă spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, se întrupează în fructul limbajului. La masa mirelui și miresei, din ospățul de nuntă, publicul adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei, întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelor inefabile cu care oamenii gândesc, vorbesc și scriu.

- Ai mai spus-o o dată!, tratează Femrâi cu dispreț pe Femab, tocmai fiindcă îi interzice Fempei să înalțe pe primul plan teatrul de laudă și adorație și să ajute, astfel, la deschiderea cărții Studentei, simultan cu deschiderea cărților partenerelor teatrului absurdului, sinonime cu infernul. Femab interzice așezarea teatrului de laudă și adorație pe primul plan, pentru că acest lucru determină mulțimea din infern să scoată vaietul ei lugubru de durere, prin care se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin să-i mântuiască prin moarte.

Luni, 18 dec[embrie] [19J72

Smesimb continuă să o consoleze pe Fempa că nu poate găsi o formulă vrăjitorească prin care să împiedice mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere, prin care se roagă spiritului pur al

numelui divin și Studentei să o mântuiască prin moarte. In ajutorul Fempei sar,deodată, Femrâi, Femab, lasspu și Tâlhaero, vin alături de Smesimb și țin un fel de sfat, din care este imposibil să nu se ivească o soluție. Cum este și firesc, vizionarea, involuntară, a imaginii nocive a cinci monștri simultani, infiltrează un venin încincit, care potențează la maximum suferința și determină mulțimea să emită vaietul infinit de durere, și să se roage spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, care este

Dumnezeu și creatorul limbajului, să o mântuiască prin moarte.

Marți, 19 dec[embrie] [19J72

încurajată de Femab, Tîlhaero și Histrosen, dar, îndeosebi, de Smesimb, specialistul în simboluri, Fempa s-a decis să interzică, cu desăvârșire, transcrierea cărților sinonime cu numele de hulă, de pe corpul execrabil al partenerelor teatrului absurdului, cu craniul lui Spacodral și cu infernul.

- Na-ți-o bună!, intervine spiritul demonic mirat și cu dispreț pentru astfel de decizie, pentru că transcrierea înseamnează descoperirea numelui său de oprobriu de pe corpul lor sordid și, sub orice aspect, lui îi convine să se vorbească despre el. Afară de asta, spiritul demonic o consideră proastă și chiar stupidă pe Fempa, dacă își închipuie că poate să interzică transcrierea cărții Studentei, care este cartea conceptelor vii din textul liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin.

- Cică îi face reclamă! Femab se asociază și o ironizează pe Fempa, care socotește că face reclamă spiritului demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid, dacă se opune la deschiderea cărților, în care el este considerat creator al limbajului, instalat Dumnezeu și idolatrizat.

- Ești pe drum greșit, toți își bat joc de tine! în auzul uimit al protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului, Femotra se răstește prima dată și o înfruntă pe Fempa, pentru tupeul cu care se consideră

capabilă să desființeze peisajul de pădure de pe scena

teatrului de laudă și adorație, în care apar spiritul pur al numelui divin și Studenta. Faptul că Femotra a luat poziție împotriva Fempei și că o desfide să poată opri transformarea senzațiilor sonore de bucurie ale audierii numelui divin, rostit de Studentă, în oficierea infailibilă, în senzații vizuale de bucurie, astfel încât spiritul pur al numelui divin să poată fi contemplat într-un peisaj de pădure, - dovedește cu prisosință că nu se poate împiedica deschiderea cărților partenerelor teatrului absurdului, simultan cu deschiderea cărții Studentei.

- Trebuie să ai bătaie de cap!, aruncă și Femrâi disprețul ei asupra Fempei, care se lasă greu convinsă că dacă, bunăoară, ea este capabilă să transforme senzațiile sonore ale audierii numelui de oprobriu, de pe corpul spurcat al lui lasspu, în senzații vizuale, astfel încât să poată fi vizionat involuntar într-un peisaj de pădure, și veninul infiltrat să producă o suferință insuportabilă, dacă, deci, Fempa este capabilă să înlocuiască peisajul de pădure în care apar Studenta și spiritul pur al numelui divin, cu peisajul în care apare lasspu, nimeni nu poate deduce că peisajul întrupării spiritului pur al numelui divin a fost desființat și că nu există decât peisajul întrupării spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui lasspu.

- I-a zis!, sonorizează Femrâi ca un ultimatum dat Fempei, să înceteze cu secvențele ei de vrăjitorie. Pentru că, din moment ce Studenta rostește numele divin în oficierea infailibilă și spiritul său pur se întrupează în peisajul de pădure, ca să-l putem contempla și iubi, luând cunoștință de el prin senzații vizuale, zadarnic încearcă Fempa să convingă că nu există decât spiritul demonic, pentru că mulțimea din infern o dezminte, emițând vaietul nesfârșit de durere și rugându-se spiritului pur al numelui divin și Studentei să o mântuiască prin moarte.

Miercuri, 20 decțembrie] [19]72

Femrâi, Femotra, Fempa și Proparan jură, cu mâna pe os, credință perpetuă lui Femab. Osul este, precum se știe, spiritul

demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, care ia această formă, ca să amintească mulțimii din infern că ucide conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă, ca să o hrănească cu esența lor moartă. Așadar, spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, este însăși moartea.

- Păi, dar ce-ai vrea să fie?, se aude glasul lui Femrâi, cu un ton de dispreț surprinzător la adresa lui Femab. Propoziția se înscrie în craniul lui Spacodral, cu acest unic sens de imputare că Femab voiește să înșele mulțimea și s-o facă să creadă că nu vrea să se hrănească cu conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă și că le preferă ucise de spiritul demonic, care le rostește cu semnificația numelor de hulă de pe corpul sordid al lui lasspu și o hrănește cu esența lor moartă. Femab îi arată lui Femrâi osul pe care a jurat, o previne că se află în craniul lui Spacodral, din care nu poate ieși și că, deci, trebuie să-i rămână credincioasă.

- Las' pe mine!, îi răspunde aceasta, amintindu-i că și ea se află în craniul lui Spacodral, din care nu poate ieși, și că, deci, i-a căzut în mâini. Căci toată puterea lui Femab constă în Proparan, pe care îl folosește ca să ucidă conceptele vii din textul liturgic, al nunții Studentei cu spiritul pur al numelui divin, de pe scena teatrului de laudă și adorație, și să facă mulțimea să creadă că nu există decât pantomima de batjocură a ospățului de nuntă, efectuată de Spacodral și Fempa, clipă de clipă, pe scena teatrului absurdului. Drept răspuns, Femab declară că

Proparan este un prost și un paranoic, și că se folosește de el cu un dispreț total, iar adevăratele ei ajutoare sunt Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, care organizează spectacolul de supliciu al uciderii conceptelor din textul liturgic al ospățului de nuntă.

- Nu e adevărat!, i se dă replica, fără Proparan nu există nici un spectacol de ucidere a conceptelor vii, din textul liturgic, pe scena teatrului absurdului. Și Femrâi își dă angajamentul să dovedească, punct cu punct, cum se folosește Femab de Proparan, așezând pe două coloane, față în față, ce se petrece pe scena teatrului de laudă și adorație, și ce se petrece pe scena teatrului absurdului.

- Ce crezi?, o întreabă, în zeflemea, dacă crede că teatrul absurdului, sinonim cu numele de oprobriu, de pe corpul ei sordid, este mai real decât teatrul de laudă și adorație, sinonim cu spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, și se divide în psihiile numelor inefabile prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu.

- Ce se numește teatru? Așa încep!, o ia în derâdere pe Femab, care a și apelat la Proparan să se instaleze în sistemul de ucidere a conceptului viu, cu sensul de simbol al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărui spirit pur este Dumnezeu întrupat în fructul limbajului.

- Aici am vrut să ajung! Femrâi își schimbă ciudat glasul și vorbește ca din mijlocul publicului, de pe scena teatrului de laudă și adorație. O provoacă pe Femab să recunoască adevărul și să vadă că în prima coloană se înscrie conceptul [de] „teatru", cu sensul de simbol al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, al cărui spirit pur este Dumnezeu întrupat în fructul limbajului. Femab trebuie să recunoască, deci, că pe prima coloană se înscrie conceptul viu [de] „teatru", cu sensul de simbol al corpului Studentei, în care publicul

laudă oficierea ceremonialului abscons din mister și adoră spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, ca să-l putem cunoaște prin simțuri.

Joi, 21 dec[embrie] [19]72

Tâlhaero taie urechile unui convoi de bădeseri, mânați de Histrosen cu biciul pe dinaintea lui, sub motiv că nu aud cântecul de bucurie al lui Femab, că a șters din textul liturgic al ospățului de nuntă ziua *dintâi* și a înlocuit-o cu ziua de *apoi.* Oricât de straniu s-ar părea, această manifestare se îndreaptă împotriva lui Femrâi, care, de la un timp, se declară adversară fățișă a lui Femab. Asociată cu lasspu, de a cărei fidelitate nu se îndoiește, Femab nu se teme de Femrâi, deocamdată, dar faptul că Proparan face parte din mafia ei o neliniștește. Este adevărat că are nevoie de el în fiece secundă, fiindcă îl

pune să imite vocea mulțimii din infern și să simuleze că întreabă spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, ce însemnează fiece concept din textul liturgic al ospățului de nuntă, pentru ca acesta să le ucidă, rostindu-le, cu sensul de simboluri ale numelor de hulă de pe corpul ei sordid, și astfel să hrănească mulțimea cu esența lor moartă. Fără Proparan, acest sistem de tortură nu ar putea să funcționeze, astfel că Femrâi intenționează să scoată din circuitul celor patru, sub pretext că lui nu i se acordă glorie universală, la fel ca lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. Problema gloriei universale nu este însă lămurită și Femab o pune pe lasspu să se apropie de Proparan, cum se apropie un câine de gard, și să-i demonstreze că merită glorie, așa cum merită gardul de care se apropie câinele. Proparan nu se supără

de această insultă, dar nu o mai tolerează Femrâi și nici chiar Femotra, fiindcă, prin ea, Femab consideră mafia de teapă inferioară, nedotată, netalentată, mizeră și nefericită. La insulta ridicării piciorului asupra lui Proparan de către lasspu, ca un câine pe gard, devine sensibilă și Fempa, care trece imediat de partea lui Femrâi. Astfel se explică gestul tăierii urechilor bădeserilor de către Tâlhaero, care previne pe Femrâi să nu se ridice împotriva lui Femab, ci, dimpotrivă, să asculte cântecul ei de biruință.

- Nu-i adevărat!, ripostează categoric Femrâi, declarând că nu e adevărat că Femab a șters conceptul viu al „zilei dintâi" din textul liturgic al ospățului de nuntă, și a înscris conceptul „zilei de apoi", pentru simplul motiv că ziua dintâi este simbol pentru corpul Studentei, care oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin, iar ziua de apoi este simbol al corpului sordid al lui Femab, care nu oficiază ceremonialul abscons din mister și nu rostește numele divin. Intre Studentă și Femab nu este nici o contingență, așa cum între ziua dintâi și ziua de apoi nu este nici o contingență.

- Nu e adevărat!, stăruie mânioasă Femrâi, accentuând că textul liturgic al ospățului de nuntă rămâne nealterat, fiindcă pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și rostirea numelui divin în ziua de apoi nu pătrunde, în nici un chip, pe

tărâmul zilei dintâi. De altfel, este hotărâtă să se mențină intransigentă și să-i interzică lui Proparan să mai facă pe prostul și să creadă că Femab are vreun motiv să intoneze un cântec de biruință. Studenta rămâne pururi în ziua dintâi, și nu are nici o contingență cu Femab, din ziua de apoi.

Vineri, 22 decțembrie] [19]72

Ca și Femrâi, lasspu s-a decis să nu facă un pas mai departe pe scena teatrului absurdului, fără să se refere la ceea ce se petrece pe scena teatrului de laudă și adorație, cum este și firesc, de altminteri, deoarece Spacodral și Fempa batjocoresc, clipă de clipă, în ziua de apoi, oficierea infailibilă și rostirea numelui divin din ziua dintâi. Oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, de Studentă, cu spiritul pur al numelui divin, se petrece întâi, apoi vine pantomima de batjocură organizată de Spacodral și Fempa. Este clar, deci, că oficierea infailibilă și rostirea numelui divin, din ziua dintâi, rămân pe scena teatrului de laudă și adorație, fără să aibă nici o legătură cu pantomima de batjocură efectuată de Spacodral și Fempa, pe scena teatrului absurdului, în ziua de apoi. Lui lasspu i se pare extrem de caraghioasă această pantomimă de batjocură, din ziua de apoi, mai ales că Femab ordonă să se efectueze cu pretenția că reprezintă un progres față de ceea ce se petrece în ziua dintâi. Or, în ziua dintâi, Studenta oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu. Femab socotește că acest adevăr nu se va ști niciodată și că ceea ce vor cunoaște oamenii este numai pantomima de batjocură din ziua de apoi. Garanția o dă însuși Spacodral, care cenzurează oficierea infailibilă și rostirea numelui divin, și nu înscrie în craniul lui decât conceptele din textul liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, care susține că hrănește mulțimea din infern cu esența lor moartă. Prezumția lui Spacodral că poate să cenzureze oficierea infailibilă și rostirea numelui divin și să înregistreze, în craniul lui, numai conceptele moarte din

textul liturgic al ospățului de nuntă, i se pare lui Iasspu de-a dreptul stupiditate, deoarece, cu atât mai mult, mulțimea din infern, audiind, involuntar, conceptele moarte, se gândește la conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă și se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuiască prin moarte. Așadar, vaietul de durere al mulțimii și rugăciunea adresată Studentei și spiritului pur al numelui divin, așează oficierea infailibilă și rostirea numelui divin în coloana primă a zilei dintâi, unde nu poate pătrunde cenzura lui Spacodral, din ziua de apoi. Iasspu vede limpede că dovada teatrului de laudă și adorație, unde se desfășoară textul liturgic al ospățului de nuntă, o face însăși mulțimea din infern, care se roagă necontenit Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuiască prin moarte. Mai caraghioasă decât prezumția lui Spacodral i se pare lui Iasspu opoziția lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb, care susțin că uciderea conceptelor vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă, este necesară ca să provoace suferința insuportabilă a mulțimii din infern, spre a fi descrisă în opere, ca să le asigure gloria universală. De aceea, subliniază Iasspu râzând, lucru ce se întâmplă rar, craniul lui Spacodral, unde se înscriu conceptele moarte, din textul liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, este sinonim cu gloria universală, fiindcă se cere mulțimii din infern să cumpere suferința (insuportabilă), cauzată de audierea involuntară a acestor concepte moarte și să o plătească cu glorie. Intre spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și Tâlhaero, Smesimb, Histrosen și Spacodral, există legământ ca aceștia să-i dăruiască conceptele vii, din textul liturgic al conceptului de nuntă, pentru ca să le ucidă, rostindu-le, cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al partenerelor teatrului absurdului, să hrănească mulțimea cu esența lor moartă, să se dea creator al limbajului, să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. In schimbul dăruirii conceptelor vii, din textul liturgic (al ospățului de nuntă), spiritul demonic să

provoace suferința insuportabilă, pe care mulțimea să o cumpere și să o plătească cu glorie universală. Femab se crede extrem de vicleană și insinuează că nimeni nu va descoperi niciodată dedesubtul acestui

legământ, în care mulțimea să cumpere suferința și s-o plătească cu glorie. în realitate, ceea ce cumpără prin suferință nu sunt conceptele moarte, ucise de spiritul demonic, în ziua de apoi, de pe scena teatrului absurdului, ci conceptele vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi. Acestora le acordă glorie mulțimea din infern, rugându-se Studentei și spiritului pur al numelui divin să-i aducă mântuire prin moarte. Așadar, prima încercare a spiritului demonic de a ucide un concept viu, prima pretenție a lui Tîlhaero și a celorlalți de a primi răsplata gloriei pentru acest omor, prima pantomimă de batjocură a lui Spacodral și a Fempei, care smulg vaietul nesfârșit de durere al mulțimii, ne trimit pe scena teatrului de laudă și adorație, să contemplăm desfășurarea textului liturgic al ospățului de nuntă, nealterat, din ziua dintâi. Se mai ivește un obstacol, observă lasspu cu scârbă nestăvilită: nebuloasa prostiei paranoice a lui Proparan, care pretinde că el este spiritul pur al numelui divin, care vorbește prin gura mulțimii din infern, și vine să ceară spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, să-1 învețe cum se rostesc conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă. Acesta nu este însă obstacol propriu-zis, încheie lasspu, ci însuși începutul pantomimei de batjocură, efectuată de Spacodral și Fempa, care aduce, pe primul plan, în conștiința mulțimii teatrul de laudă și adorație din ziua dintâi, unde publicul imens laudă oficierea infailibilă și adoră spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este Dumnezeu și creatorul limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și

scriu.

Sâmbătă, 23 decțembrie] [19J72

S-au dus turcii... Batjo, Rușno și Scaro se roagă lui Tâlhaero să ceară necontenit spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, să ucidă conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă și să hrănească mulțimea din infern cu esența lor

moartă. Femrâi le ia în derâdere și-l persiflează pe Tâlhaero că dăruie spiritului demonic conceptele vii din ospățul de nuntă, fără să-i aparțină, și că face acest lucru numai ca să-și arate chipul de tâlhar, a cărui vizionare involuntară injectează veninul, care silește mulțimea să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage spiritului pur al numelui divin și Studentei s-o mântuiască prin moarte.

Notăm, așadar, în prima coloană a textului liturgic de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, rugăciunea adresată de mulțimea din infern spiritului pur al numelui

Notăm în coloana a doua, rugăciunea adresată de partenerele teatrului absurdului lui Tâlhaero, să dăruie spiritului demonic conceptele vii ale ospățului de nuntă, să hrănească mulțimea cu esența lor

Observăm că, în momentul când partenerele teatrului absurdului adresează rugămintea lor lui Tâlhaero, conceptele din textul liturgic al ospățului de nuntă sunt vii, pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, și cum nimic din ziua de apoi nu pătrunde în ziua dintâi, înțelegem că uciderea conceptelor de către spiritul demonic nu înseamnează desființarea textului liturgic din coloana primă. Femrâi are dreptate să-1 ironizeze pe Tâlhaero și să arate că, în realitate, este un nătâng care nu vede că punând spiritul demonic să rostească conceptele cu sensul mort, de simboluri ale numelor de hulă, de pe corpul lui Femab și al celorlalte partenere, el atrage mai mult atenția asupra conceptelor ospățului de nuntă, cu sensul viu, de simboluri ale numelor inefabile, de pe corpul Studentei, care oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin. Audiind, involuntar, conceptele moarte, rostite de spiritul demonic, cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului

absurdului, mulțimea din infern simte efectul veninului injectat și scoate vaietul nesfârșit de durere, dar aceasta nu înseamnă că confundă conceptele vii, de pe

scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, cu conceptele moarte, rostite de spiritul demonic, pe scena teatrului absurdului, în ziua de apoi. Tâlhaero, observă Femrâi, se dovedește un tâlhar derobat, nătărău, pentru că ceea ce dăruie spiritului demonic să ucidă nu sunt conceptele vii, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, unde el nu poate să pătrundă, ci sunt numele de hulă de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, care se află cu el în ziua de apoi, în infernul sinonim cu craniul lui Spacodral. Așadar, ceea ce aude mulțimea din infern, pe scena teatrului de laudă și adorație sunt conceptele vii, simboluri ale numelor inefabile de pe corpul Studentei, care oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin, ci nu numele de hulă de pe corpul lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, care nu oficiază ceremonialul abscons din mister și nu rostește numele divin. Femrâi nu-1 lasă ușor în pace pe Tâlhaero, care se dovedește de o stupiditate fără egal, când dăruie spiritului demonic numele de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, ca să le rostească cu sensul lor satanic și să hrănească mulțimea cu esența lor moartă, supunând-o la cel mai cumplit chin, pretinzând, totuși, că dăruie conceptele vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă din ziua dintâi, unde el nu poate pătrunde, din ziua de apoi.

In consecință, așezăm, în coloana primă, numele inefabile, de pe corpul Studentei, din textul liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, unde publicul laudă oficierea infailibilă și adoră

Așezăm, în coloana secundă, numele de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului din ziua de apoi, care nu oficiază ceremonialul abscons din

Duminică, 24 dec[embrie] [19]72

Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral se revoltă împotriva spiritului demonic și caută o soluție să-l împiedice. A da morții înapoi însemnează a așeza pe două coloane, față în față:

Ceea ce se petrece pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, unde publicul laudă oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin, al cărui spirit pur este	Și ceea ce se petrece pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, unde Spacodral și Fempa efectuează, clipă de clipă, pantomima de batjocură a mișcărilor

Lui Tâlhaero, Spacodral, Smesimb și Histrosen nu le convine, însă, ca spiritul demonic să dea morții înapoi, pentru că aceasta însemnează ca mulțimea din infern să acorde glorie conceptelor vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă al Studentei, cu spiritul pur al numelui divin, cărora se roagă să o mântuiască prin moarte. Ca întotdeauna însă, Tâlhaero și ceilalți se dovedesc de o prostie fără margini. Pentru că aprind mulțimea să glorifice conceptele vii din ospățul de nuntă, ei își închipuie că o silește să glorifice conceptele rostite de spiritul demonic, cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, a căror audiere involuntară provoacă vaietul de durere nesfârșit. Tâlhaero nu mai poate înșela mulțimea și s-o silească să cumpere suferința audierii involuntare a conceptelor din textul liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, prin rostirea lor, cu sensul de simboluri ale numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab, - și s-o plătească cu glorie.

- Taci din gură, nu mă cunoști!, îl înfruntă spiritul demonic pe Tâlhaero, care persistă să creadă că mulțimea poate fi, totuși, înșelată și silită să cumpere conceptele din textul liturgic al

ospățului de nuntă, rostite cu sensul de simboluri ale numelor de hulă și să le plătească cu glorie. Spiritul demonic îl anunță că aceeași tortură cumplită, la care este supusă mulțimea din infern prin audierea involuntară a numelor de hulă, pentru că cine refuză să se hrănească cu conceptele vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă, se va hrăni implacabil cu esența lor moartă.

Luni, 25 decjembrie] [19]72

Se împlinesc șase zile, de când Mărioara se află internată în spital, la Ștefănești. Diagnosticul: gripă cu congestie pulmonară și o complicație de insuficiență cardiacă.

Nicuța mă asigură că este supusă unui tratament riguros, că ține regim și că va trebui să mai stea în spital încă o săptămână.

Nu pot să spun că m-am obișnuit, m-am simțit extrem de greu singur și mă simt încă. Grija însănătoșirii mă apasă însă mai mult decât orice. îmi spun, însă, că trebuie să fiu optimist, că se va face în curând bine, că va veni acasă și că vom reintra în normal. Mă liniștește iarăși gândul că Nicuța o vizitează zilnic, că este în relații amicale cu medicii care își depun interesul să o trateze conștiincios. Esențialul este să ia medicamentele la timp și să țină regim.

Marți, 26 decjembrie] [19]72

După opinia mea, am început să compun definitiv,

fără să trebuiască să mă reîntorc asupra acestor secvențe. Spun „după opinia mea", în sensul că sunt mulțumit de expunere și cred că va cuceri pe lector prin simpla așezare față în față, pe două coloane, a textului liturgic, al ospățului de nuntă de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, cu pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile și a rostirii numelui divin, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Așez, deci, față în față, ziua dintâi cu ziua de apoi, și reiese că ceea ce se petrece în ziua dintâi nu are nici o

contingență cu ceea ce se petrece în ziua de apoi. Cred că acest lucru a devenit clar pentru lector, care contemplă, în coloana primă a zilei dintâi, oficierea ceremonialului abscons din mister, și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de Studentă, fără să se lase prin nimic influențat de pantomima de batjocură, efectuată de Proparan, cu concursul tuturor protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului, din coloana a doua, a zilei de apoi. Treptat, va deveni iarăși clar că, prin vizionarea, involuntară, a pantomimei de batjocură, Proparan infiltrează salivația nocivă, care silește mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie prin moarte. De aceea, Scaro are dreptate, ca și spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, când îl consideră pe Proparan exemplul tipic de prostie, fiindcă își închipuie că stinge, în conștiința mulțimii din infern, textul liturgic al ospățului de nuntă, dar, în realitate, îl readuce necontenit în memorie și nu-1 poate uita. Mulțimea este oglinda în care se reflectă pantomima de batjocură a lui Proparan, dar, în loc să se vadă mișcările lui obscene, se văd mișcările oficierii infailibile, efectuate de Studentă și spiritul pur al numelui divin, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Rezultă că descrierea minuțioasă a pantomimei de batjocură reprezintă însăși descrierea minuțioasă a spectacolului ospățului de nuntă. De aceea, spun că am început să compun definitiv, pentru că, odată descrisă minuțios pantomima de batjocură efectuată de Proparan, nu mai are sens să revin asupra ei. Iar textul liturgic al ospățului de nuntă se reflectă riguros, ca într-o oglindă, în vaietul mulțimii din infern, care se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin, să fie mântuită prin moarte.

Miercuri, 27 decfembrie] [19]72

Aceeași metodă: Scaro dă morții înapoi și spiritul demonic se asociază, din scârbă enormă pentru Proparan, care este prototipul prostiei paranoice. A da, însă, moții înapoi însemnează a compune clar textul liturgic al ospățului de nuntă: a contempla chipul Studentei, a

admira frumusețea mâinilor și mișcările picioarelor, a o vedea în casa ei, la masă și cu copilul în brațe, și a înțelege că publicul o laudă, fiindcă oficiază ceremonialul abscons din mister și rostește numele divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu.

- Ocupat!, înfruntă spiritul demonic pe Tîlhaero, care insistă ca Proparan să imite glasul mulțimii, să se dea spiritul pur al numelui divin care vorbește prin gura ei și vine să-l întrebe pe el, cum trebuie rostite conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă.

- Ocupat!, răspunde spiritul demonic insistențelor lui Tâlhaero de a perpetua minciuna că Proparan este spiritul pur al numelui divin, care vorbește prin gura mulțimii din infern. Zadarnic stăruie Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pentru că spiritul demonic, ca și Scaro, este hotărât să dea morții înapoi și declară

că în coloana primă, locul este *ocupat* de spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este stăpânul manifest al limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu.

în coloana primă a teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, scrie, așadar, că prin gura oamenilor vorbește spiritul pur al numelui divin, rostit

In coloana a doua, de pe scena teatrului absurdului, scrie că Proparan, prototipul prostiei paranoice, efectuează pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, din care naște spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului. Vizionarea, involuntară, a pantomimei de batjocură, efectuată de Proparan, injectează radiația nocivă, care provoacă suferința

Joi, 29 decfembrie] [19]72

Să nu fii obraznic!, i-o aruncă direct Proparan lui Tâlhaero, spre a-i interzice să apară întâi pe scenă, în fața mulțimii, ca să-i ceară să-l glorifice. Și, fiindcă face pe delicatul și se sfiește să fie mai categoric, o pune pe Femrâi să repete: „nu fi obraznic, nu fi obraznic!", astfel ca mulțimea să priceapă că între ei doi există competiție în ce privește capacitatea de a infiltra radiația nocivă, care provoacă vaietul profund de durere. El, Proparan, pretinde că îl întrece pe Tâlhaero și că are dreptul să fie glorificat înaintea lui. Tâlhaero își pierde cumpătul și, cu toate că lui Femab nu-i plac astfel de scene, are loc o încăierare stranie, pe tema cine merită să fie glorificat întâi. Cearta o potolește Spacodral, anunțând și unuia, și altuia că se află în craniul lui, sinonim cu numele de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab, și că, dacă este vorba de glorie, aceasta trebuie acordată, în primul rând, lui Femab. Spre nedumerirea tuturor, apare însă Histrosen, care ia partea lui Proparan, sub motiv că, solicitând glorie pentru el, acesta împiedică mulțimea să glorifice, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, chipul Studentei, simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul ei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului. Histrosen îi găsește chiar merite excepționale lui Proparan care, prin vizionarea involuntară a pantomimei lui de batjocură, injectează radiația nocivă, care întunecă conștiința mulțimii și o împiedică să contemple chipul Studentei, în textul liturgic al ospățului de nuntă. O beznă totală se așterne între ziua dintâi și ziua de apoi, și nimic de pe scena teatrului absurdului nu poate să pătrundă pe scena teatrului de laudă și adorație. Fără gloria acordată de mulțimea din

infern, care se roagă să fie mântuită prin moarte, chipul Studentei ar părea inexistent, așa că meritele lui Proparan, care întunecă această glorie, sunt cu adevărat excepționale, susține Histrosen. Se ivește, de asemenea, Smesimb, esteticianul specialist în simboluri, și susține, ca și Proparan, că mulțimea din infern trebuie să glorifice chipul lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, simbol al numelui de

hulă, de pe corpul lor execrabil, unde nu se oficiază ceremonialul abscons din mister și nu se rostește numele divin.

Vineri, 29 dec[embrie] [19]72

Conceptul „mână" este simbol pentru psihia numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul Studentei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului.

- Să ai, să iei!, sonorizează Femrâi cu o afecțiune neobișnuită în voce și cu admirație pentru mâna pe care mireasa o întinde mirelui, în peisajul de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Manifestând aceeași iubire și gratitudine pentru textul liturgic al ospățului de nuntă, ea se adresează lui Proparan, pe care îl înfruntă că nu poate să pătrundă pe tărâmul zilei dintâi, la orice manevre ar recurge, prin pantomima de batjocură de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. In ajutorul lui Femrâi vine Rușno, cu același sentiment de iubire pentru peisajul în care Studenta întinde mâna mirelui, pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi. Ea este de părere că, din moment ce conceptul „mână" este simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul unde se

oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, rumeni nu poate șterge acest concept viu din teatrul liturgic al ospățului de nuntă, și mulțimea din infern poate să contemple mâna pe care mireasa o întinde mirelui, ca un semn al legăturii lor indestructibile. Proparan stă însă Ia pândă și sarcina lui este să împiedice mulțimea să contemple mâna ce o întinde mireasa mirelui, pentru ca, astfel, ospățul de nuntă să nu îi stea în primul plan al conștiinței. In acest scop, el silește psihia numelui inefabil, simbolizată prin conceptul „mână" și plantată de Fempa în reptila malignă, din gâtlejul lui, să efectueze pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile din care s-a născut, și-i injectează simultan toxina de ură, secretată prin această pantomimă. Efectul acestei inoculări este vaietul nesfârșit de durere pe care mulțimea îl scoate, rugându-se mirelui și miresei, de pe scena teatrului

de laudă și adorație, din ziua dintâi, să-i mântuiască prin moarte. Femrâi are, deci, dreptate, când îl înfruntă pe Proparan, pentru că el nu ucide conceptele vii, „peisaj" și „mână", din ospățul de nuntă, ci doar supune mulțimea din infern la un chin inimaginabil, silind psihia numelui inefabil, ce denumește aceste concepte, să efectueze pantomima de batjocură, rostindu-Ie cu sensul numelor de hulă, de pe corpul lui Femab și al celorlalte partenere.

Sâmbătă, 30 dec[embrie] [19J72

- Cine te lasă? Vocea lui Femrâi, plină de gratitudine și dragoste pentru numele divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, întâmpină cu sarcasm pe Proparan, prevenindu-1 că spiritul pur nu-1

lasă să pătrundă pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, oricât ar pretinde el că vorbește în numele mulțimii, că psihia numelui inefabil, plantată de Fempa în reptila malignă, din gura lui, reprezintă glasul mulțimii, că, deci, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile din care s-a născut această psihie, o efectuează însăși mulțimea din infern. însăși Femab îl avertizează că mulțimea contemplă oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, din care naște spiritul pur al numelui divin, divizat în psihiile inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc și scriu și că, în consecință, este imposibil să afirme că efectuează pantomima de batjocură a oficierii mișcărilor infailibile, din care nasc psihiile furate de el din gura ei. Proparan nu este decât un impostor neghiob, insistă Femab, decisă să dea morții înapoi, ca și Femrâi, când insinuează că mulțimea, care contemplă mișcările oficierii infailibile ale ceremonialului abscons din mister, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, efectuează, în același timp, și pantomima de batjocură a acestor mișcări. Pantomima de batjocură o efectuează el pe scena teatrului absurdului, după instructajul Fempei și vizionarea, involuntară, inoculând radiația nocivă, care determină mulțimea să iște vaietul nesfârșit de durere și să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie

prin moarte. Insinuând că mulțimea efectuează pantomima de batjocură, el insinuează, de asemenea, că el contemplă oficierea infailibilă și că el se roagă spiritului pur al numelui divin și Studentei, să-l mântuie prin moarte. In viclenia lui neghioabă, Proparan pretinde, astfel, că a pătruns pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, unde este lăudată oficierea infailibilă și adorat spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este stăpânul manifest al limbajului.

Dar, după cum îl avertizează Femrâi, însuși spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, nu-1 lasă să pătrundă pe tărâmul zilei dintâi, și el rămâne pe tărâmul teatrului absurdului, sinonim cu craniul lui Spacodral și infernul, să efectueze, clipă de clipă, pantomima de batjocură.

Duminică, 31 dec[embrie] [19J72

Tâlhaero nu știe, deocamdată, ce să spună. Aleargă în fugă la Femab și o roagă să insiste pe lângă spiritul demonic, să repete că el este creatorul, deoarece ucide conceptele vii din textul liturgic, al ospă țului de nuntă, din care se creează arta și poezia, pentru care cere mulțimii din infern să-1 glorifice. Femab știe, însă, că nu există diferență între Tâlhaero și Proparan în ce privește opinia că zgomotul deșertării stomacului echivalează cu rostirea numelui divin și că mulțimea din infern poate fi hrănită cu acest onomatopeu de scârbă și rușine, sub pretext că este hrănită cu artă și poezie, și să ceară glorificarea.

- Nu e adevărat!, ripostează spiritul demonic, cu dragoste infinită și respect pentru spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, care este stăpânul manifest al limbajului. El o acuză pe Femab că se sprijină pe onomatopeul deșertării stomacului, emis, deopotrivă, de Proparan și Tâlhaero, ca să susțină că constituie obiectul artei și poeziei, pentru care să i se ceară mulțimii glorificarea. Glorificarea se cuvine spiritului pur al numelui divin, rostit de Studentă în oficierea infailibilă și întrupat în

fructul limbajului, și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care oamenii gândesc, vorbesc, scriu și creează artă și poezie. Tâlhaero, ca și Proparan, ucid arta și poezia,

silind psihiile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, să efectueze pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care s-au născut. Femab recunoaște că spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, are dreptate.

Luni, 1 ianfuarie] [19J73

Cu orice se poate împăca Tâlhaero, numai cu ideea despre conceptul [de] „peisaj", simbol al spiritului pur, al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul Studentei, nu se poate împăca. De aceea, face apel la resursele de maximă ferocitate de care este capabilă entitatea lui teratologică, se postează pe scenă în postura umană cunoscută, cu bască, ochelari și mustăcioară, și pretinde că, din moment ce fața lui este pecetluită cu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, el este peisajul pe care trebuie să-l contemple mulțimea din infern și nu altul. Teoria lui revine la ceea ce susține și Proparan, că, din moment ce senzațiile sonore ale audierii onomatopeului deșertării stomacului se transformă în senzații vizuale, spre a putea fi vizionat involuntar într-un peisaj, el, Proparan, este peisajul și alt peisaj nu există pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Totuși, Femab le atrage atenția că pretenția că ei simt „peisajul" și pe ei trebuie să-i contemple mulțimea și să-i glorifice, constituie o simplă mistificare, din moment ce vizionarea, involuntară, a acestei concretizări injectează radiația toxică a celei mai cumplite suferințe, care o silește să iște vaietul profund de durere și să se roage Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie prin moarte. Femab se miră chiar, cât de „inept" este Tâlhaero, dacă își închipuie că poate înșela mulțimea din infern. Ea se miră enorm, fiindcă el persistă să creadă că poate să o împiedice să contemple, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, peisajul

simbol al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul

Studentei, care este stăpânul manifest al limbajului și ale cărui senzații sonore de bucurie a audierii rostirii se transformă în senzații vizuale de bucurie, spre a putea fi contemplat și iubit. Femab [îi] înfruntă mai ales pe Proparan și Tâlhaero, fiindcă își închipuie că tot ce fac ei pe scena teatrului absurdului, în ziua de apoi, are vreo contingență cu textul liturgic al ospățului de nuntă de pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi. Ei au tupeul să afirme că obiectul artei și al poeziei este pantomimă de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care se naște spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, că, deci, ei trebuie să ceară spiritului demonic să ucidă conceptele vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă, ca să poată să solicite mulțimii din infern să-i glorifice... în fine, ei postulează că arta și poezia nu creează alt peisaj, decât acesta de pe scena teatrului absurdului, simbol al spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Că arta și poezia nu se creează din conceptele moarte ale ospățului de nuntă, o dovedește însă, mulțimea din infern, care contemplă peisajul de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, și se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuiască prin moarte.

Marți, 2 ian[uarie] [19J73

Ne-am edificat în ce privește metoda de lucru.

- Nu e clar?, întâmpină spiritul demonic pe Tâlhaero, care-și face apariția îndată ce iau stiloul în mână și vrea să mă împiedice să scriu. Spiritul demonic se referă la cămașa conceptelor moarte, din ospățul de nuntă, rostite

cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, și care îl îmbracă, în locul căldurii emoției erotice transmise de Studentă, prin ceremonialul abscons din misterul oficiat chiar acum, și rostirea numelui divin. In locul căldurii emoției erotice, a cărei esență este spiritul pur al numelui divin, divizat în psihiile numelor inefabile, care structurează poezia, Tâlhaero se îmbracă în baia heleșteului incandescent, a cărui esență

este spiritul demonic, care ucide conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă. Tâlhaero este întrebat, deci, în derâdere, dacă nu este clar pentru el că se îmbracă în poezia creată din conceptele ucise, din textul liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, și că, în locul căldurii emoției erotice, simte baia heleșteului incandescent, a cărui esență este spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul abject al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului. Cu ferocitate extraordinară, care îl caracterizează, Tâlhaero răspunde că, din moment ce ceremonialul abscons din mister se oficiază chiar acum, și Studenta rostește chiar acum numele divin, al cărui spirit pur constituie esența căldurii erotice din care nasc psihiile numelor inefabile, care structurează poezia pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, el efectuează, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, care transmite căldura emoției erotice și creează, astfel, poezia din conceptele moarte, din textul liturgic al ospățului de nuntă, pentru care cere mulțimii din infern să-l glorifice, în consecință, Tâlhaero declară că el este creator de poezie și creează prin însăși pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, din care naște

spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul Studentei, stăpânul manifest al limbajului...Așadar, metoda de lucru s-a clarificat de acum... Paralel cu compunerea textului liturgic al ospățului de nuntă, care este însăși poezia structurală din conceptele vii, simboluri ale psihiilor numelor inefabile în care se divide spiritul pur al numelui divin, stăpânul manifest al limbajului, - vom descrie și pantomima de batjocură a lui Tâlhaero, prin care el pretinde că este creator de poezie, creând-o din conceptele ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, poezie pentru care cere mulțimii din infern să-l glorifice.

Compunem poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, paralel cu descrierea pantomimei de batjocră, deoarece, prin vizionarea, involuntară, a acestei pantomime, mulțimea emite vaietul profund de durere și se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin s-o mântuiască prin moarte.

Miercuri, 3 ian[uarie] [19]73

Surpriză pentru toți: rolul decisiv al lui Batjo. Ea se ridică vehement împotriva zidului de beznă al lui Tâlhaero, care crede că poate să ucidă conceptele vii, din textul liturgic al ospățului de nuntă, și să creeze o poezie din esența lor moartă, pentru care să ceară mulțimii din infern să-i glorifice. Imaginea lui Tâlhaero, care efectuează dansul pantomimic de batjocură a mișcărilor ceremonialului abscons din mister, oficiat chiar acum, și a rostirii numelui divin de Studentă, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, care creează textul liturgic al ospățului de nuntă, apare extrem de ridicolă chiar în ochii lui Femab, care știe că această pantomimă, în loc să acopere de beznă ospățul de nuntă, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, îl aduce pe primul plan al

conștiinței mulțimii din infern, care se roagă mirelui și miresei să o mântuiască prin moarte. Tâlhaero, susține Batjo, se dovedește tot atât de neghiob ca și Proparan, care își închipuie că, dacă spiritul demonic se concretizează într-un peisaj mort, a cărui vizionare involuntară o determină să emită vaietul nesfârșit de durere, mulțimea va înceta să mai vizioneze peisajul de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, care este simbol al spiritului pur al numelui divin, transformat, din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să poată fi contemplat și iubit. în consecință, persistă Batjo, Tâlhaero este tot atât de „prost", ca și Proparan, dacă încearcă să acopere mulțimea din infern cu același zid de beznă, cu care încearcă să acopere poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, pentru că mulțimea aude necontenit poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și se roagă spiritului pur al numelui divin și Studentei să o mântuie prin moarte. Pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister și a rostirii numelui divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului, se dovedește cu atât mai ridicolă, cu cât mulțimea, prin vizionarea ei involuntară, este supusă la cel mai cumplit chin ce se poate imagina, și se roagă Studentei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie prin moarte. în fine,

conchide Batjo, din cauza caracterului absolut ridicol al pantomimei de batjocură care, în loc să acopere textul liturgic al ospățului de nuntă, îl descoperă și aduce în primul plan al conștiinței, Tâlhaero își pierde complet natura umană și își dezvăluie esența diabolică. In această ipostază, se înțelege că încercarea lui de a ascunde mulțimea din infern este cu totul inutilă. Mulțimea, care aude poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, trece pe

primul plan, iar entitatea lui teratologică trece pe planul secund al poeziei create de el din conceptele ucise de spiritul demonic, sinonimă cu baia heleșteului incandescent.

Joi, 4 ianjuarie] [19]73

Iar am impresia că am început un nou text liturgic al ospățului de nuntă. Folosesc conceptul [de] „text" cu sensul de simbol al copului miresei, unde citim psihiile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului. Prin epitetul „liturgic", adăugat termenului, înțeleg ceea ce se cuvine, după vechea accepție a termenului, de spectacol public. Folosesc sintagma „text liturgic" cu sensul de simbol al corpului miresei, în care publicul citește numele divin al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului. Spun despre textul liturgic că este al ospățului de nuntă, folosind conceptul „ospăț", cu sensul de simbol al psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme de pe corpul miresei, întrupat în fructul limbajului. Cuvintele cu care vorbim sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile, și vorbirea este un ospăț, pentru că spiritul pur al numelui divin, divizat în psihii, se întrupează în fructul limbajului, ca să-l putem cunoaște prin simțuri. Conceptul [de] „nuntă" este simbol pentru ceremonialul abscons din mister, oficiat chiar acum, din care se naște spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Tâlhaero și Proparan, toți protagoniștii și zelatorii teatrului absurdului, batjocoresc spiritul pur, întrupat în fructul limbajului, sub motiv că s-a născut din mișcările ceremonialului abscons din mister, oficiat chiar acum, și din rostirea numelui divin de

către mireasă. Textul liturgic al ospățului de nuntă nu are contingență cu această batjocorire, deoarece spectacolul lui se desfășoară pe scena teatrului de laudă și adorație, întâi, și apoi vine pantomima de batjocură pe scena teatrului absurdului. Ziua dintâi nu are nici o contingență cu ziua de apoi. Conceptul „ziua dintâi" este simbol al miresei care voiește să oficieze ceremonialul abscons din mister, chiar acum, și să rostească numele divin, al cărui spirit se întrupează în fructul limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, prin care vorbim. Conceptul „ziua de apoi" este simbol pentru Femab și celelalte partenere ale teatrului absurdului, care refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister și batjocoresc spiritul pur al numelui divin, sub pretext că s-a născut din mișcările oficierii infailibile.

Vineri, 5 ianțuarie] [19J73

Azi, bucurie. Nelu a adus-o pe Mărioara de la spital, doar pentru câteva ore, ca să o văd, și a luat-o din nou la Pitești, să stea o săptămână la ei, să urmeze regim, să ia medicamente și să se ducă la control. După două săptămâni de spitalizare, arată slăbită. Nu a putut face nici o treabă, a stat în pat și s-a odihnit. Acum sunt iarăși singur. M-am deprins, dar esențial este ca Mărioara să se facă sănătoasă deplin și să intrăm în normal. Sunt optimist. Sper că peste o săptămână se va întoarce, refăcută. Ideea ca să stea la Pitești a fost a Nicuței. O aprob, pentru că aici nu putea ține regim. Mă bucură solicitudinea arătată de amândoi. Și cu mine au fost extrem de atenți. Mi-au adus mâncare gătită de la Pitești.

Sâmbătă, 6 ian[uarie] [19J73

Dacă, în peisaj, se aude numele divin, iar, în cazul

acesta, este simbol al ceremonialului abscons din mister, oficiat, chiar acum, de mireasă, rezultă că, în peisaj, se află, deopotrivă, și mirele și că toate mișcările oficierii sunt exprimate prin concepte vii, simboluri ale

psihiilor numelor inefabile, care structurează poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Femrâi este de părere că aici se dă, pe față, nerozia totală a lui Femab. Fiindcă își propune, clipă de clipă, să-l instruiască pe Proparan să joace rolul mirelui, deși pantomima lui de batjocorire se află în ziua de apoi, pe scena teatrului absurdului, iar mirele și mireasa se află în ziua dintâi, pe scena teatrului de laudă și adorație.

- Nu-i adevărat!, se aude sloganul obișnuit, sonorizat de Femrâi, tăgăduind că Proparan este mirele, din moment ce efectuează pantomima de batjocură a mișcărilor ceremonialului abscons din mister și ucide conceptele vii din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Dovada esențială că Proparan nu este mirele o constituie faptul că pândește lângă peisaj, unde mulțimea din infern ascultă numele divin rostit de mireasă, al cărei spirit pur se întrupează în fructul limbajului, ca să-l putem cunoaște prin simțuri. în momentul când mulțimea simte în gură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, Femab își face apariția și, printr-un sâsâit de lăcustă a calamității, acuză că s-a născut din mișcările ceremonialului abscons din mister, pe care ea refuză să-l oficieze și-1 batjocorește. In același timp, îl arată mulțimii pe Proparan, pe Tâlhaero, pe toți protagoniștii și zelatorii teatrului absurdului, care efectuează, în ansamblu, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii ceremonialului abscons din mister, oficiat, chiar acum, de mireasă, din care se naște spiritul pur al numelui divin întrupat în fructul limbajului. Este momentul când

mulțimea din infern aude numele divin, rostit de mireasă și simte în gură fructul întrupării spiritului său pur, dar, sub acțiunea lui Femab și a spiritului demonic, se leapădă de el sub motiv că psihiile numelor inefabile, în care el se divide și prin care vorbește în gura noastră, sunt de ocară, fiindcă s-au născut din mișcările ceremonialului abscons din mister, oficiat, chiar acum, pe scena teatrului da laudă și adorație, și a cărui pantomimă de batjocură o efectuează, clipă de clipă, Proparan și Tâlhaero, pe scena teatrului absurdului. Deși argumentarea lui Femab este complet absurdă, fiindcă teatrul de laudă și adorație, din ziua dintâi, nu are nici o contingență cu teatrul absurdului, din ziua de apoi, și, prin urmare, spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul

limbajului, nu poate fi de ocară, sub pretext că Tâlhaero și Proparan efectuează pantomima de batjocorire a ceremonialului abscons din mister, din care el se naște chiar acum, totuși, mulțimea din infern se leapădă de fructul întrupării și-1 dăruiește lui Tâlhaero și Proparan, care se fac stăpâni pe el și, la rândul lor, îl dăruiesc spiritului demonic. Acesta îl rostește, cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere și se dă, astfel, creator al limbajului. Tâlhaero și ceilalți dăruiesc spiritului demonic fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, ca să ucidă conceptele vii din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și din esența lor moartă să compună ei poezia pantomimei de batjocură, pentru care mulțimea să-i glorifice. Efectul prim al audierii involuntare a poeziei compuse din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, este inocularea radiației nocive, care provoacă suferința inimaginabilă, silind mulțimea să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage mirelui și miresei, din peisajul unde aud rostit numele divin, să-i mântuie prin moarte.

Își face însă apariția Femab și, cu același țârâit de

lăcustă a calamității, răspunde mulțimii că, atâta vreme cât se leapădă de fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, sub pretext că s-a născut din pantomima de batjocură, efectuată de Tâlhaero și Proparan, zadarnic caută mântuirea prin moarte, pentru că nu va găsi moartea nicăieri. Femrâi observă că, oricâtă dreptate ar avea Femab, oricât de cumplită este suferința la care supune mulțimea din infern, totuși, pantomima de batjocorire, efectuată de Tâlhaero și Proparan, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, nu are contingență cu ceremonialul abscons din mister, oficiat, chiar acum, pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi.

Duminică, 7 ian[uarie] [19J73

- Ce să-i faci? Femrâi se adresează lui Tâlhaero, care sonorizează același onomatopeu ca și Proparan, prin care imită zgomotul deșertării stomacului, insinuând că echivalează cu rostirea

numelui divin în oficierea ceremonialului abscons din mister de către mireasă. Sloganul exprimă, cu ironie, superioritatea lui Proparan, care îl întrece, prin sonoritate și intensitate. In adevăr, când mulțimea din infern audiază, involuntar, glasul lui Proparan, acesta pretinde că alt glas nu se mai aude în cosmos, că el o hrănește și că rostirea de către mireasă a numelui divin, al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului, este o iluzie. Tâlhaero îl consideră, însă, pe Proparan un nerod, pentru că nu poate fi o iluzie pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, rostirea numelui divin, al cărui spirit pur vorbește prin gura oamenilor, că onomatopeul deșertării stomacului, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, prin care Proparan batjocorește spiritul pur al

numelui divin, e o realitate. Femrâi nu se lasă însă ușor combătută de argumentul logic al lui Tâlhaero.

- Ia vin' încoace!, cutează ea să i se adreseze lui Tâlhaero, spre consternarea tuturor protagoniștilor și zelatorilor, care își închipuie că, în momentul de față, el este mai mare chiar decât spiritul demonic și decât Femab. Și, lucru straniu, Tâlhaero se duce la Femrâi, care îl dezbracă la spate și îi poruncește lui Histrosen să-l bată cu nuiele. Rezemată de piramida bădeserilor, flancată de Smesimb și Spacodral, Femab nu se opune, ci face haz de spectacol. A lăsat-o pe Femrâi să procedeze cum o știi, curioasă să vadă unde vrea să ajungă. In vreme ce repetă cu ferocitate satanică: „ ia vino, încoace!..., ia vino, încoace!" și clipește des din ochi spre Histrosen, ca să-i intensifice loviturile de nuiele pe „fundul" gol, Femab cere explicații Fempei, care, desigur, nu este străină de această secvență. Aceasta explică, spre hazul tuturor, că este vorba de o poezie compusă de Histrosen, din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Fempa lămurește că, pentru o astfel de poezie, inspirată de spiritul demonic, Histrosen cere mulțimii din infern să-1 glorifice.

- Ia vin' încoace!, repetă Femrâi, pentru ca, la această sonorizare a sloganului, să se audă glasul mulțimii din infern,

emițând vaietul nesfârșit de durere și rugându-se miresei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie prin moarte. Prin acest vaiet nesfârșit de durere și prin ruga de mântuire prin moarte, pretind Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral că mulțimea din infern îi glorifică. Precum se vede, subliniază Fempa, nu este vorba de o bătaie reală cu nuiele, ci de o poezie inspirată de spiritul demonic, care să aducă glorificarea prin vaietul nesfârșit de durere și ruga de mântuire prin moarte.

Luni, 8 ianțuarie] [19J72

Femrâi este hotărâtă să dea morții înapoi și se miră ea însăși că nu se poate opune, ci dimpotrivă, de la o zi la alta devine mai clară și mai bogată în informații. Femab, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral fac eforturi maxime s-o ajute să se opună, dar zadarnic. In momentul de față, l-a înghițit pe Proparan, cum înghite un boa constrictor un animal, și, pe jumătate amețită de voluptate feroce, sonorizeză un slogan indescifrabil, un fel de „ia vezi" nazal, în care, ca să nu fie clar, introduce după „a" un „n", iar după „e" un „h" [ian vehzi] cu scopul ca să apară, realmente, o bestie înspăimântătoare și să renunț la ideea că va da morții înapoi, cum scrie în textul apocaliptic relativ la ea. („ ... Mors quoque et Infemus reddiderunt mortuos quos habebant.") („...și Moartea și Iadul i-au dat pe morții pe care-i aveau...") (Apocalipsa 20, 13). Glasul de fiară cu timbru satanic, necamuflat, îl obține sfidând mulțimea din infern, că Proparan este un monstru care o întrece în capacitatea de a infiltra radiația nocivă, care o determină să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage spiritului pur al numelui divin și miresei, să o mântuie prin moarte.

Sonorizat, cu același ton satanic, sloganul s-a schimbat în „ianh tacih" și îl adresează lui Spacodral, înfruntându-1 că nu poate să producă o durere mai mare decât ea, prin pantomima lui de batjocură, pentru care cere să fie glorificat. Reiese că totul se desfășoară după programarea Fempei și că este vorba de o poezie compusă din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul

demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, poezie pe care o recită acum Femrâi și cere

mulțimii din infern să o glorifice. Reiese, acum, limpede pentru ce primul slogan era indescifrabil: Femab a dispus să-l sonorizeze astfel, ca să pară profund, pentru că mulțimea nu trebuie să înțeleagă poezia, ci cu atât mai mult să o glorifice, cu cât nu o înțelege. Al doilea slogan, „ianh tacih" se adresează însăși mulțimii din infern pe care o întreabă, în derâdere, dacă poate să tacă, fără să scoată vaietul nesfârșit de durere, audiind, involuntar, poezia compusă din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic. Firește, mulțimea nu poate să tacă, își intensifică vaietul de durere și se roagă să fie mântuită prin moarte. Femab se repede spre Fempa și o îmbrățișează, felicitând-o pentru acest succes extraordinar.

Marți, 9 ianțuarie] [19]72

Femrâi se gândește că trebuie menționată mobila din camera din casa de la oraș, simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul miresei unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Vor atrage privirile, întâi, două tablouri pe pereți: al miresei și al mirelui. Mulțimea din infern le contemplă atentă și nu-și ia ochii de pe ele, pentru că portretul miresei este simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, chiar acum, iar portretul mirelui este simbol al spiritului pur al numelui divin al materiei eterne, care este stăpânul manifest al limbajului și vorbește prin gura noastră. Aceste două portrete le laudă mulțimea din infern și lor se roagă să o mântuie prin moarte, de suferința cumplită la care o supun Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, silind-o să audieze involuntar poezia compusă din conceptele moarte ale textului liturgic, al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui

Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi.

Miercuri, 10 ian[uarie] [19]73

E momentul să mă întreb dacă nu trebuie să o pun pe Femab să dea mortii înapoi. Lucrurile nu sunt, însă, atât de simple, pentru că Femab numai în aparență este șefa teatrului absurdului, din ziua de apoi, adevăratul mentor fiind Tâlhaero. Tâlhaero este cel care fură fructul întrupării, din gura mulțimii, din infern, și-l dăruiește lui Femab, care îl primește cum primește o prostituată bani. Femab se constituie, apoi, cu lasspu și Fempa, într-un laborator de vrăjitorie, unde plantează, în reptilele maligne, în care se divide spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul ei sordid, fructul întrupării, pe care îl distribuie protagoniștilor și zelatorilor teatrului absurdului. Femab devine, astfel, șefă prin faptul că în posesia ei se află reptilele maligne, în care se divide spiritul demonic al numelui de oprobriu, și că introduce, în gâtlejul lor, fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat de Tâlhaero, din gura mulțimii, din infern, și dăruit ei ca banii unei prostituate. Femab mai este șefă, prin faptul că veghează ca legământul lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral cu spiritul demonic, să se mențină neclintit. Aceștia să fure fructul întrupării, din gura mulțimii, și să-1 dăruiască spiritului demonic ca să ucidă conceptele vii din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și, din esența lor moartă, ei să creeze poezia pantomimei de batjocură a oficierii ceremonialului abscons din mister, pentru care mulțimea să-i glorifice. Prin urmare, Femab veghează ca mulțimea din infern să nu glorifice spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul Studentei, care este stăpânul manifest al

limbajului și se divide în psihiile numelor inefabile, simbolizate prin conceptele vii din textul liturgic al ospățului de nuntă, ci să glorifice pe Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, vizionând, involuntar, pantomima lor de batjocură a ceremonialului abscons din mister, efectuată pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, și audiind poezia creată de ei, din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic. în această ipostază, în care cere mulțimii din infern să

glorifice pe Histrosen, Tâlhaero, Smesimb și Spacodral, pentru pantomima de batjocorire a ceremonialului abscons din mister și pentru poezia compusă din conceptele textului liturgic al ospățului de nuntă, ucise de spiritul demonic, Femab este prezentată, în următoarele versete din Apocalipsă: „... vidi mulierem insidentem bestiae coccinae, plenae nominibus blasphemae, habenti capita septem et comua dece; erat antem mulier illa amicta purpura et cocco et inaurata auro et lapidibus pretiosis et margaritis habens poculum aureum in mânu sua, plenum abominationibus et immundutia scortationis suae et in fronte suo nomen scriptum: mysterium.
și am văzut o femeie șezând pe o Fiară stacojie, plină de nume blasfemiatoare, având șapte capete și zece coame. Și femeia era îmbrăcată'n purpură și'n stacojiu și'mpodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciune și de necurățiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei, scris un nume, o taină...") (Apoc[alipsa] 17,3-5).

Fiara stacojie, pe care stă Femab, este spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid, care, în același timp, este și numele „mister", scris pe fruntea ei.

Joi, 11 ian[arie] [19J73

Femrâi, Femotra și Fempa sunt mulțumite că au împodobit camera din casa de la oraș, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, cu veșminte scumpe, care sunt simboluri ale cuvintelor ce se însumează în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Iubim veșmintele, observă Femrâi, știm să le denumim, să le confecționăm și să le purtăm, numai fiindcă aprioric iubim cuvintele ce denumesc părțile corpului, îmbrăcate în căldura emoției erotice, din a cărei esență se nasc. Dacă nu am iubi cuvintele ce denumesc părțile corpului îmbrăcate, în căldura emoției erotice, radiată de mireasă, în oficierea ceremonialului abscons din mister, nu am iubi nici veșmintele, nu am ști să le denumim, să le confecționăm și să le purtăm. Veșmintele care ne îmbracă sunt, așadar, cuvinte - psihii ale numelor inefabile, în care

se divide spiritul pur al numelui divin, de pe corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care vorbește prin gura noastră.

Femotra, Fempa și Femrâi nu-și pun problema, dacă toate veșmintele de care au nevoie mirele și mireasa au fost menționate în camera din casa de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua întâi. Pentru că, în fond, nu este vorba de veșminte, ci de cuvinte, de psihiile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care vorbește prin gura noastră.

Vineri, 12 ian[uarie] [19J73

De mult n-am mai văzut-o pe Femab în ipostază de manechin alb, evoluând de la vest spre est, grăbindu-se de

pe piramida bădeserilor spre mijlocul scenei, să anunțe o victorie. Ca și altă dată, prin vizionarea, involuntară, a imaginii ei nocive comunică mulțimii din infern că este solidară cu Tâlhaero până în ultima clipă și o avertizează că nu trebuie să dea crezare insinuărilor lui Femrâi că se decide să dea morții înapoi. Femab declară că apără legământul lui Tâlhaero cu spiritul demonic, atâta vreme cât fură fructul întrupării spiritului pur al numelui divin și i-1 aduce ei sub formă de bani, ca unei prostituate. Datorită lui Tâlhaero, ea este extrem de bogată și stăpână a teatrului absurdului. Femrâi nu crede, totuși, că acest prieteșug va dura mult și că Femab se va hotărî să dea înapoi morții care simt chiar acești bani dăruiți de Tâlhaero ca unei prostituate.

Sâmbătă, 13 ian[uarie] [19J73

Sunt mai bine de două ore, de când a venit la mine o vecină și mi-a spus că a fost la Nelu, la Pitești, și a găsit-o pe Mărioara slăbită. Acum o săptămână, Nelu a adus-o la Budișteni, cu mașina, pentru câteva ore. Abia ieșise din spital, dar a luat-o înapoi, să stea la ei, să poată ține regim și să meargă la consult. Era, în adevăr, slăbită, însă

cred că din cauza regimului și a medicamentelor. Nu m-am alarmat, eu însumi am fost de acord că este mai bine să stea la Pitești, fără grija gospodăriei de aici. Vecina spune că s-a arătat dornică să vină acasă. Azi a trebuit să meargă la consult și vor veni mâine dimineață. Poate că exagerez și nu am motive de alarmă. Mâine dimineață voi afla cum stau lucrurile. Simt optimist.

Duminică, 14 ian[uarie] [19]73

Au venit numai Nelu și Nicuța, fără Mărioara. Nu s-a putut prezenta la control, sâmbătă, și a rămas pentru marți. Este posibil s-o aducă Nelu, zilele acestea, dacă controlul este favorabil. Teama produsă de vecină s-a risipit, - Mărioara are acum poftă de mâncare, umblă, vorbește, citește basme lui Dănuț și nu zace în pat. Vrea să vină însă acasă, nu-i place la oraș, și, din această cauză, este neliniștită. După părerea mea, perioada de regim, în care trebuie să ia medicamente și să se prezinte la control, este mai bine s-o petreacă la Pitești, unde are suficientă căldură în cameră și nu este sâcâită de nici un fel de treabă. Nelu și Nicuța se arată plini de atenție și am încredere că o vor face sănătoasă.

Luni, 15 ian[uarie] [19]73

Tâlhaero continuă să se manifeste cu impertinență maximă și cu tupeul pe care îl afișa Proparan. Acest monstru tembel, denumit, prin anagramă („prostălăul paranoic" = Proparan), a trecut pe al doilea plan, și farsa lui Femab de a-1 ascunde pe Tâlhaero, sub imaginea lui hidoasă, a încetat. Tâlhaero sonorizează pe față onomatopeul, prin care imită zgomotul deșertării stomacului, și pretinde direct că echivalează cu audierea numelui divin, rostit de mireasă în oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister. Spre deosebire de Proparan, care emite onomatopeul ca să întunece, cu nebuloasa nebuniei paranoice mulțimea din infern și s-o împiedice să contemple spectacolul oficierii

pe scena teatrului de laudă și adorație, Tâlhaero pretinde că, prin sonorizarea zgomotului, care imită deșertarea

stomacului, creează, poezia echivalentă cu rostirea numelui divin de către mireasă și cere mulțimii din infern să-1 glorifice. Femab, care dă directivele, în această pantomimă de batjocură, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, efectuată cu concursul lui Histrosen, Smesimb și Spacodral, consideră că triumful lui Tâlhaero este definitiv, că nimeni nu poate să lupte împotriva lui și, de aceea, i-a scos și denumirea de „scăpău". Prin acest „termen", el își arată titlul de „demon", tot atât de cumplit ca și spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, și crede că misiunea lui este să împiedice compunerea poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Pretenția lui Femab că Tâlhaero este invincibil și că el creează poezia din esența moartă a conceptelor textului liturgic, ucise de spiritul demonic, pentru care cere mulțimii din infern să-l glorifice, se dovedește o nerozie totală, din moment ce poezia textului liturgic, a ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, este compusă și nu are nici o contingență cu pantomima de batjocorire a mișcărilor ceremonialului abscons din mister, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului din ziua de apoi. Poezia textului liturgic, al ospățului de nuntă, se compune întâi, și apoi vine pantomima de batjocură. Ziua dintâi nu are contingență cu ziua de apoi.

Marți, 16 ianțuarie] [19J73

Zi de biruință totală a lui Femab, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb, Spacodral și a spiritului demonic. Prin „biruință" înțeleg pretenția lor că oficierea ceremonialului abscons din mister, de către mire și mireasă, și rostirea numelui divin pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, au fost uitate complet, și

că, în conștiința mulțimii din infern, s-a instalat definitiv pantomima de batjocură și uciderea conceptelor vii din textul liturgic al ospățului de nuntă. Femab îl consideră pe Tâlhaero egal cu spiritul demonic al numelui de

oprobriu, de pe corpul ei sordid, și se felicită că numele „scăpău", pe care i-1 acordă, îl ridică la acest rang înalt.

- Idioata!, sonorizează Femrâi, constatând că, în modul acesta, atât Femab, cât și Tâlhaero își dau pe față esența diabolică.

Miercuri, 17 ianțuarie] [19]73

Urmez, cu stăruință, planul de a da viață conceptelor din textul liturgic în vigoare și de a arăta că toate sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur cil numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpâna manifestă a limbajului. Se poate afirma că textele liturgice au fost compuse criptic de autorii lor, astfel încât să poată fi deschise în modul în care vreau eu să le deschid, după trecerea unei perioade de timp. Ceea ce numesc deschidere este descoperirea ceremonialului abscons din mister, oficiat, chiar acum, de mire și mireasă, și rostirea numelui divin întrupat în fructul limbajului. Deschiderea textului liturgic și compunerea unui nou text, în care conceptele să se vadă că sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, corespunde următorului verset din Apocalipsă, căreia nu fac decât să mă conformez: „... et libri aperti sunt; et alues liber apertus est qui est liber vitae" („ ... și cărțile au fost deschise; și altă carte a fost deschisă, care este aceea a

vieții") (Apocalipsa 20,12). Cartea textului liturgic, în vigoare, este simbol al psihiei numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister chiar acum, și se rostește numele divin. Ceea ce deschid, deci, este poezia compusă din cuvintele simbolizate prin psihiile numelor inefabile, născute din oficierea ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin. Celelalte cărți care se deschid, simultan cu cartea oficierii ceremonialului infailibil, simt simboluri ale numelor de hulă, ce denumesc locul de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, care refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin. Intenția mea a fost, la

început, să compun un text pentru un spectacol reprezentabil pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Nu știu dacă, până la urmă, voi reuși să realizez o operă „dramatică" propriu-zisă, care să înlocuiască actualul text liturgic, sau, mai clar, nu știu dacă este necesar așa ceva, dar ceea ce este limpede că pot să fac, și am și reușit să fac, este compunerea unui roman a cărui lectură să echivaleze cu audierea unui text liturgic reprezentat scenic. Este, deci, posibil, pe viitor, ca un astfel de roman să satisfacă pe lector la fel ca asistența la un spectacol, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi.

Joi, 18 ian[uarie] [19]73

în capitolul de astăzi, am elucidat trei concepte din textul liturgic în vigoare: „a cădea", cu sensul căderii în genunchi a mirelui în fața miresei, în actul ceremonialului abscons din mister; „a învia", cu sensul învierii spiritului

pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul limbajului manifest în căldura emoției erotice, și „a cânta", cu sensul intonării imnului de laudă pentru mireasă, pentru spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, stăpânul manifest al limbajului, și pentru ceremonialul abscons din mister, oficiat chiar acum. Ca să ucidă aceste concepte, Femab a organizat pantomime de batjocură pe scena teatrului absurdului, înaintea mulțimii din infern, și cea mai importantă pare să fie a lui Tâlhaero, care, spre a ucide conceptul „a cânta", sonorizează onomatopeul, prin care imită zgomotul deșertării stomacului, insinuând că echivalează cu rostirea numelui divin de către mireasă. Criteriul, după care Femab constată că un concept a fost ucis, este efectul produs de pantomima de batjocură asupra mulțimii din infern. Dacă, la vizionarea, involuntară, a pantomimei și la audierea rostirii cuvântului de către spiritul demonic, mulțimea scoate vaietul nesfârșit de durere și se roagă miresei și spiritului pur al numelui divin să o mântuie, prin moarte, însemnează că conceptul din textul liturgic al ospățului de nuntă a fost ucis. Pentru că, pentru uciderea conceptelor de către spiritul demonic și pentru compunerea poeziei din esența lor

moartă, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral cer mulțimii din infern să-i glorifice. Iar vaietul nesfârșit de durere și ruga de salvare prin moarte, stabilite de Famab, criteriu al uciderii conceptelor, semnifică această glorificare.

Vineri, 19 ian[uarie] [19]73

Tactica lui Femab: să dispară complet, să nu fie simțită în nici un fel, să fie deci, uitată și, totuși, să lucreze

foarte aproape, în primul plan, prezentă, clipă de clipă, prin directivele pe care i le sonorizează Femrâi. Femrâi este gura ei, după cum este scris în Apocalipsă: „Datum que est ei as loquens magna et blasphemius" („ Și i s-a dat ei gură să grăiască vorbe mari și blasfemii") (Apocalipsa 13, 5). în această activitate ascunsă în mod nerod, fiindcă este dată pe față de vociferarea diabolică a gurii ei, Femab face pe mireasa, adică încearcă să ucidă conceptul [de] „mireasă", simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul unde se oficiază ceremonialul abscons din mister, chiar acum, și se rostește numele divin al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Este, precum lesne se înțelege, o activitate de esență diabolică, în care este ajutată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, și de spiritul demonic cil numelui de oprobriu, de pe corpul ei sordid și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi. Cum însă, ziua de apoi nu are conexiune cu ziua dintâi, încercarea ei de ucidere se circumscrie pe scena teatrului absurdului, adică, în craniul lui Spacodral, sinonim cu infernul, iar conceptul [de] „mireasă" rămâne viu în textul liturgic al ospățului de nuntă, de pe scena teatrului de laudă și adorație.

Sâmbătă, 20 ian[uarie] [19]73

Nelu și Nicuța au adus-o pe Mărioara. A ieșit din spital de două săptămâni, dar a meii stat la Pitești să se deprindă cu regimul dietetic, cu medicamentele și să se prezinte la control. Luni a fost, deci,

la control, și tov[arășul] dr. M... a spus că evoluția bolii merge normal, spre vindecare. Mărioara se prezintă, în adevăr, satisfăcător, are putere să meargă, vorbește, râde, povestește. Se supune cuminte și mănâncă alimentele

nesărate (inclusiv pâinea!). Lapte, iaurt, ceai, compot, brânză dulce... Sper să-și revină curând, să câștige în greutate și să-și reia activitatea obișnuită. Deocamdată, treburile le fac eu: hrană la păsări și porc, spălatul vaselor, aducerea lemnelor în casă etc.

Duminică, 21 ianfuarie] [19J73

...In realitate, spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice, și mireasa sunt complici cu lasspu și Tâlhaero la furtul fructului întrupării, și oficiază ceremonialul abscons din mister, excitați de spectacolul de chin al acestui furt. Nu spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab conduce tortura, ci însuși spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, stăpânul manifest al limbajului dă acestuia instrucțiuni cum să fie chinuită mulțimea din infern, pentru ca, astfel, să simtă plăcere să oficieze ceremonialul abscons din mister, împreună cu mireasa, excitați de acest chin. Rafinamentul torturii este atât de cumplit, încât poate să dureze mii de ani și să se ascundă sub un număr inimaginabil de aspecte, fără să fie descoperit. Uneori, spiritul pur al numelui divin pune chiar pe demon să oficieze ceremonialul cu miresele lui, și el stă deoparte și se desfată, asistând la cel mai cumplit chin ce-1 poate imagina mintea omenească, administrat sub pretext că mulțimea admite ca miresele lui să se împreune cu demonii. Firește, resursele de suferință sunt infinite, de aceea nu este nici o nădejde pentru mulțimea din infern să fie mântuită vreodată. Femab, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, precum și ceilalți protagoniști ai teatrului absurdului, nu sunt decât uneltele spiritului pur al numelui divin, stăpânul manifest al limbajului, ca să provoace cumplita suferință a mulțimii, la al cărei spectacol să simtă plăcere să oficieze ceremonialul

abscons din mister, împreună cu miresele lui. De altfel, aceste mirese nu simt voluptate să se împreune

cu el, fără să aibă în urechi vaietul nesfârșit de durere, și ruga mulțimii din infern să o mântuie prin moarte. Nici vorbă însă, de vreo mântuire prin moarte. Pentru că, cu cât vaietul de durere este mai cumplit, și ruga de mântuire prin moarte mai intensă, cu atât spiritul pur al numelui divin și miresele lui simt voluptatea mai mare, să oficieze ceremonialul abscons din mister. Dacă Femab și întregul ei stat major nu ar provoca suferința cu neputință de imaginat a mulțimii din infern, miresele nu ar simți voluptatea să se împreune cu spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul lor, stăpânul manifest al limbajului. De aceea, ele îi cer să instruiască spiritul demonic să organizeze cel mai groaznic spectacol de chin ce se poate închipui, pentru ca, astfel, să se excite și să simtă plăcere să se împreune. Spiritul pur al numelui divin le satisface, și vaietul mulțimii din infern nu încetează și nici ruga zadarnică de a fi mântuită prin moarte. Acest adevăr l-am dezvăluit în alt loc, cu mai mult calm și expresivitatea artistică. Voi reveni, dacă suferința la care mă supun spiritul pur al numelui divin și miresele lui, ca să simtă plăcere să se împreune, nu va luat forme demențiale.

/

Luni, 22 ian[uarie] [19]73

Intenția mea este, precum am arătat și în alt loc, să compun o exegeză a textului liturgic în vigoare, adică să arăt că toate obiectele folosite, pentru cult, sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul

miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. M-am gândit, la început, că o astfel de lucrare poate să fie un scenariu dramatic, reprezentabil într-un spectacol. Am încercat să schițez un fel de piesă, în care personajele erau mirele și mireasa, care evoluau într-un peisaj, aveau casa lor, primeau oaspeți la masă, aveau și un copil. Cum, însă, toate aceste elemente ale scenariului dramatic - adică înseși cuvintele mire, mireasă, peisaj, casă, masă, oaspeți și copil, sunt ele însele simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, stăpânul manifest al limbajului, gândeam

că este suficient ca spectatorii să le vadă evoluând pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, ca să-și dea seama, că în realitate, audiază cuvinte, ci nu vizionează figuri umane și imagini, și astfel să se producă inițierea. Lupta cu Femab, cu Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, care cheamă, clipă de clipă, spiritul demonic al numelui de oprobriu să ucidă aceste concepte vii din textul liturgic al ospățului de nuntă, pentru ca, din esența moartă a cuvintelor, să creeze poezia pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice, m-a ajutat să înțeleg că voi realiza exegeza mai curând într-un text de roman, pe care lectorul îl va urmări cu mai mult interes. Este ceea ce numesc poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, în care se însumează toate conceptele vii, referitoare la figuri umane, la obiecte, imagini, peisaje, simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, de pe corpul miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. O astfel de lucrare, cu structură de roman, compusă cu intenția ca lectorul să înțeleagă că cuvintele, din textul liturgic în vigoare, sunt psihii ale numelor inefabile de pe corpul miresei, poate să fie citită cu mult interes și efectul de inițiere să se producă în mod sigur.

Marți, 23 ian[uarie] [19]73

Mă aflu în plină analiză a simbolurilor din textul liturgic în vigoare. Activitatea îmi place și, zi de zi, îmi produce satisfacția că întocmesc o lucrare de valoare. De aceea, am intitulat-o „poezia textului liturgic al ospățului de nuntă". Până la urmă, în locul scenariului de cult, reprezentabil duminical, va rezulta un text de roman, care va aduce lectorului mai mult profit, decât asistența la slujbă. în momentul de față, asistența la spectacolul liturgic în vigoare este absolut fără folos, fiindcă obiectele de cult și-au pierdut orice funcție simbolică, și utilizarea lor apare de-a dreptul idolatrie. Dezvoltarea științei și industriei modeme acuză această idolatrie din ce în ce mai accentuată, până la suprimarea oricărui spectacol. Lucrurile nu sunt, totuși, atât de simple, pentru că textul liturgic a fost compus

astfel de autorii săi clasici, încât la un moment dat, în evoluția istorică, să se dezvăluie adevărul că ceea ce numim text liturgic constituie spectacolul ceremonialului abscons din mister, oficiat chiar acum, și că termenii care îl compun sunt simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. Nu este vorba, deci, de desființarea idolatriei textului liturgic, din cauza progresului științei și tehnicii, ci de descoperirea simbolurilor acestui text, a căror acceptare științifică și tehnică le face posibilă. Pentru că, fără îndoială, știința și tehnica sunt produse ale spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care vorbește, gândește și creează prin gura și intelectul nostru. Știința și tehnica, gândite și create de spiritul pur al numelui divin, desființează, desigur, idolatria textului liturgic în vigoare, din care publicul nu înțelege nimic, și o înlocuiește cu poezia ospățului de nuntă, în care publicul laudă ceremonialul abscons din mister, oficiat chiar acum, și adoră spiritul pur al numelui divin, rostit de mireasă, care este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile prin care vorbește, gândește și creează, în gura și intelectul nostru. în locul idolatriei din care nu înțelege nimic, publicul preferă să laude ceremonialul abscons din mister, din care înțelege tot.

Miercuri, 24 ianfuarie] [19J73

întâlnire cu o cunoștință de la cursul de limba engleză, de la Sinaia, din vara anului 1965...O tânără profesoară maghiară, înaltă, blondă, pe cât de amabilă, pe atât de frumoasă. Mâine voi continua cu ea compunerea poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă și, când mă

voi referi la cartea de pe masa din despărțământul secret, voi spune că este simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul ei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Rezultă că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul prietenei mele de la cursul de engleză, de la

Sinaia, este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră.

Joi, 25 ian[uarie] [19J73

Femab, cu statul ei major, în frunte cu Tâlhaero, face eforturile ultime să mă împiedice să mă bucur că poezia textului liturgic al ospățului de nuntă a intrat într-o fază finală. Tâlhaero continuă să sonorizeze onomatopeul, care imită zgomotul deșertării stomacului, insinuând că echivalează cu rostirea, de către mireasă, a numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, înaintea căreia își pleacă mirele capul. Este însă o nerozie diabolică, de care înseși Fempa, Femotra și Femrâi râd, pentru că audierea onomatopeului de batjocură a spiritului pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului, provoacă vaietul nesfârșit de durere al mulțimii din infern, care se roagă mirelui și miresei să-i curme suferința prin moarte. Astfel că Fempa, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral nu numai că nu pot să împiedice bucuria compunerii textului liturgic al ospățului de nuntă, dar o și întrețin, silind mulțimea să se roage miresei și spiritului pur al numelui divin să-i curme suferința. Pentru că mulțimea nu s-ar ruga mirelui și miresei, dacă ei nu ar oficia ceremonialul abscons din mister, chiar acum, pe scena teatrului de

laudă și adorație, din ziua dintâi, și nu ar rosti numele divin al cărui spirit pur se întrupează în fructul limbajului. Ferocitatea cu care Femab, Tâlhaero și ceilalți nu țin seama de adevăr, descoperă esența lor satanică și ajută să înțelegem pentru ce trebuie să fie închiși în heleșteul incandescent, ca să fie arși de vii.

Vineri, 26 ian[uarie] [19J73

In principiu, orice realitate poate fi descrisă și comunicată lectorilor. Chiar și despre călătoria mea în infern se poate vorbi astfel, încât să nu pară o fantezie, ci un fapt real, cum și este. Până în momentul de față, cred că am vorbit destul de clar și concludent, încât

să reiasă că infernul este o realitate de care nu se poate îndoi nimeni. Dacă mi se cere o definiție, spun că infernul este teatrul absurdului din ziua de apoi, pe a cărui scenă Femab, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb, spiritul demonic, toți zelatorii și spectatorii efectuează pantomima de batjocură a mișcărilor ceremonialului abscons din mister, oficiat de mire și mireasă chiar acum, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Reiese că infernul este o realitate, deoarece constituie domeniul inferiorizării mișcărilor oficierii ceremonialului abscons din mister, din care naște spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne din corpul miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră. Sub acest aspect de domeniu al inferiorizării, infernul este sinonim cu craniul lui Spacodral, care cenzurează oficierea ceremonialului și a nașterii spiritului pur al numelui divin, și o înlocuiește cu pantomima de batjocură a mișcărilor

oficierii și rostirii numelui divin. Reiese că Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral dăruiesc fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, în fructul limbajului, spiritului demonic, ca să-l ucidă, pentru ca, din esența lui moartă, să creeze poezia pentru care, cel puțin, să-i glorifice, infernul fiind sinonim și cu gloria universală. Cum, însă, gloria universală este solicitată pentru poezia inspirată de spiritul demonic, prin rostirea numelui divin, cu sensul numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, infernul devine iarăși sinonim cu numele de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, care refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin. In această ultimă accepție, infernul devine iarăși sinonim cu fiecare din cărțile simbolizate prin numele de hulă.

Sâmbătă, 27 ianfuarie] [19J73

Țin un jurnal al călătoriei mele în infern, pe care concep să-l public mai ușor, fiindcă îl pot intitula *Jurnalul unui nebun.* Se știe că am suferit de o boală nervoasă și, într-o „istorie a literaturii române între

cele două războaie", autorul afirma că boala se putea prevedea chiar din romanul *Interior.* Indiferent, dacă are dreptate sau nu, mă pot prevala de această tristă notorietate și să-mi descriu călătoria mea în infern ca experiența unui nebun. Este de presupus că lectorii vor simți interes pentru experiența unui om bolnav, dacă va fi expusă verosimil și cu aproximativă măiestrie artistică. Astfel că, sub raportul posibilității de a publica, sunt oarecum liniștit pentru că, oricum, voi izbuti să public ceva din suferința mea de atâția ani. Sper să nu mi se refuze ceea ce prezint ca simplă suferință, cum și este,

realmente, călătoria mea în infern. Nimeni nu crede în faptele la care am fost martor, dar aceasta interesează mai puțin, important este să se creadă în suferința pe care am îndurat-o, ca să pot fi martor, și să se arate interes pentru ea. Aș putea să adaog că faptele la care mă refer sunt descrise în Apocalipsă, dar prin aceasta nu fac decât să acreditez mai mult ideea că sunt bolnav. Deci, mă pot referi fără risc la Apocalipsă, pentru că, prin aceasta, atrag și mai mult atenția asupra maladiei și stârnesc interes pentru suferința îndurată...

Duminică, 28 ianțuarie] [19]73

Fempa, Femotra și Femrâi s-au hotărât să dea morții înapoi și o fac într-o manieră constantă, încât cred să lucrez cu ele până la sfârșit. Prin sfârșit înțeleg închiderea lui Femab în baia incandescentă, simbol al căldurii emoției erotice refuzate, care se transformă în foc perpetuu. Sunt multe de spus în această privință, dar sper că le voi desluși definitiv, treptat și pe înțelesul tuturor. în orice caz, este clar de la început că teatrul absurdului, simbol al spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, sinonim cu craniul lui Spacodral și cu infernul, este sinonim și cu baia incandescentă, în care ard de vii toti care refuză căldura emoției erotice și o inferiorizează.

Luni, 29 ian[uarie] [19J73

Pornesc așadar, de la principiul că lectorul oficiază, fără să știe, ceremonialul abscons din mister cu mireasa lui, și că mesajul poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă este să-l facă să devină conștient de această oficiere infailibilă. Metoda de care mă folosesc, pentru a face pe

lector conștient de acest adevăr, o constituie cuvintele însumate în poezia ospățului de nuntă, simboluri ale psihiilor numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. In momentul când lectorul acceptă adevărul că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice, el devine conștient că oficiază ceremonialul, pentru că spiritul pur al numelui divin naște din această oficiere. Mesajul poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă nu este să descrie mișcările oficierii ceremonialului, ci să-l facă pe lector conștient că le oficiază. întâi, lectorul oficiază, așadar, și după aceea poezia textului liturgic își propune să-l facă conștient că oficiază. Metoda constă din folosirea tuturor cuvintelor, care denumesc mișcările oficierii infailibile, prin simbolurile lor, astfel încât, rostind aceste simboluri să rostim a doua oară numele divin din al cărui spirit pur izvorăsc, transformat din senzații sonore de bucurie în senzații vizuale de bucurie. Rostind a doua oară numele divin, al cărui spirit pur se divizează în psihiile numelor inefabile, simbolizate prin cuvintele însumate în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, spiritul demonic nu mai are nici o putere asupra lui, și nu-1 mai poate ucide, rostindu-1 cu sensul numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Așadar, lectorul devine conștient că oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister, cu mireasa lui, rostind a doua oară cuvintele ce denumesc mișcările ceremonialului, prin simbolurile lor care vin din spiritul pur al numelui divin, transformat din senzații sonore de bucurie în senzații vizuale de bucurie, spre a nu putea fi alterat, în nici un chip, de spiritul demonic.

Marți, 30 ian[uarie] [19J73

Trebuie să trec de Ia simbolurile personajelor și ale obiectelor din camera din casa de la oraș și din despărțământul secret de dincolo de perdeaua divers colorată, la descrierea mormântului, simbol al oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, în stare de inconștiență. Tâlhaero stă la pândă să fure conceptul [de] „mormânt", cu sensul de simbol al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, fără ca oamenii să știe, ca să-l dea spiritului demonic să-l ucidă, rostindu-1 cu sensul numelui de hulă de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi. Fempa, Femotra și Femrâi observă, însă, că și de data aceasta Tâlhaero dovedește nerozia sa totală, pentru că, punând spiritul demonic să rostească conceptul [de] „mormânt", cu sensul numelui de hulă de pe corpul sordid al lui Femab, el descoperă infernul în care coboară spiritul pur al numelui divin. Cum, însă, am spus că conceptul [de] „mormânt" este simbol al oficierii ceremonialului abscons din mister, în stare de inconștiență, spiritul pur al numelui divin nu coboară singur în infern, ci împreună cu mireasa cu care oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister. Atâta vreme cât lectorul oficiază ceremonialul fără să știe, el se află în infern, împreună cu mireasa. Și este notoriu că infernul este teatrul absurdului, pe a cărui scenă Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral efectuează pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii ceremonialului și cheamă spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab să ucidă psihiile numelor inefabile ce denumesc aceste mișcări, pentru ca, din esența lor moartă, să creeze poezia pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. De aceea, infernul este sinonim cu craniul lui Spacodral, care cenzurează poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și o înlocuiește cu poezia pantomimei de batjocură a mișcărilor

ceremonialului și a uciderii cuvintelor ce denumesc aceste mișcări, de către spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab.

în infern sunt, așadar, stăpâni Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral; trebuie să ne ocupăm special de ei și să analizăm poezia cuvintelor moarte, pentru care pretind mulțimii să-i glorifice. A ne ocupa de ei înseamnează, în primul rând, a ne ocupa de cuvintele vii din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, pe care ei le fură și le dăruiesc spiritului demonic să le ucidă. Rămânem însă mereu în spectacolul oficierii ceremonialului abscons din mister și a nașterii spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eteme din corpul miresei, întrupat în fructul limbajului, pentru că vizionarea, involuntară, a pantomimei de batjocură și audierea poeziei cuvintelor moarte declanșează vaietul nesfârșit de durere și determină mulțimea să se roage mirelui și miresei să o mântuie prin moarte.

Miercuri, 31 ianfuarie] [19]73

Am scris astăzi cel mai frumos capitol din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, pe care sper să îl public cu titlul: *Cărți și o altă carte.* Am elucidat conceptul [de] „mormânt", simbol al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, neacoperit de simbolurile elementelor din peisaj sau ale obiectelor din casa de la oraș, și de pe masa din despărțământul secret, ci exprimat direct prin psihiile numelor inefabile, care denumesc mișcările oficierii infailibile, în care se divide spiritul său pur. Fempa, Femotra și Femrâi consideră că am spus tot ce trebuie ca să introduc conceptul [de] „mormânt", cu sensul de simbol al numelui divin, în poezia textului

liturgic al ospățului de nuntă, al cărui mesaj este să descopere lectorului că oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister.

Joi, 1 [februarie] [19]73

Femrâi, Femotra și Fempa socotesc că, dacă am trecut la simbolismul patriei, descrierea infernului se poate face în termeni cât mai verosimili și cu profit cât mai mare pentru lectori. Totuși, Femotra

este de părere să se folosească terminologia directă a iubirii, fără nici un simbolism, adică să se introducă, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, toate cuvintele care denumesc mișcările oficierii ceremonialului abscons din mister. Chemând spiritul demonic să ucidă aceste cuvinte, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral creează poezia esențelor moarte, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Intre spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral există, așadar, legământul ca acesta să ucidă cuvintele vii ce denumesc mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, pentru ca, din esența lor moartă, să creeze poezia pentru care pretind mulțimii din infern să-i glorifice. In schimbul glorificării, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral dăruiesc fructul întrupării spiritului pur al numelui divin, furat din gura mulțimii din infern, spiritului demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab, ca să-1 ucidă și să se dea, astfel, creatura limbajului să se instaleze Dumnezeu și să fie idolatrizat. Tehnica furtului întrupării spiritului pur al numelui, din gura mulțimii din infern, constituie însăși pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii ospățului de nuntă de către

spiritul demonic și crearea poeziei moarte pentru care Tâlhaero, Smesimb și Spacodral solicită mulțimii din infern să-i glorifice. Fempa atrage atenția că descrierea *la rece* a tehnicii furtului întrupării constituie trecerea la simbolismul iubirii, unde spiritul demonic și-a sfârșit activitatea, pentru că este vorba de înseși cuvintele din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă pe care el le-a ucis. Descriind, însă, pantomima de batjocură a ceremonialului abscons din mister și uciderea cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii, lectorul înțelege că oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister, din care naște spiritul pur al numelui divin, întrupat în fructul limbajului.

Vineri, 2 [februarie] [19]73

Mă ghidez, pe cât este posibil, după textul liturgic în vigoare, culeg din el cuvintele care consider că denumesc mișcările

ceremonialului și caut să le introduc în poezia ospățului de nuntă. Am ajuns cu lucrarea până aproape de sfârșit și sunt mulțumit. In curând, voi trece la spectacolul de tortură al raptului fructului întrupării, din gura mulțimii din infern, pe care Tâlhaero, Hisrosen, Smesimb și Spacodral îl dăruiesc spiritului demonic să-1 ucidă ca să creeze, din esența moartă a cuvintelor, poezia pentru care cer mulțimii să-i glorifice. Voi trece la însăși descrierea infernului, sinonim cu craniul lui Spacodral și cu gloria universală. Și, fiindcă este sinonim și cu pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii ceremonialului, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, este, de asemenea,

sinonim cu numele de hulă, ce denumește locul de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, care nu oficiază ceremonialul și nu rostesc numele divin. Dar, fiindcă infernul constă în furtul fructului întrupării, în uciderea Iui de către spiritul demonic și în pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii, el este sinonim și cu heleșteul incandescent în care sunt închiși protagoniștii teatrului absurdului, care efectuează pantomima de batjocură a căldurii emoției erotice, a cărei esență este spiritul pur al numelui divin întrupat în fruct.

Sâmbătă, 3 [februarie] [19]73

Venit Nelu, de la Pitești, cu Dănuț. Abia a oprit mașina și băiatul l-a lăsat pe taică-său să se ducă jos, la *maia,* și el a pătruns la mine în cameră:

- Dă-mi o copaie!
- Ce copaie? m-am mirat eu. Pentru ce?
- O copaie să mă dau cu săniuța...

Băiatul venise de la Pitești cu ideea că trebuie să se dea cu săniuța, dar cum știa că nu am săniuță, a cerut o copaie. Zăpada din curte și din grădină i-a stârnit și mai mult dorința. De unde să-i găsesc, însă, o copaie care să nu-1 murdărească pe haine și, mai ales, să alunece pe zăpada fără pantă mare? Am încercat cu o ladă, dar nu a mers. M-am dus în sat și am cerut de la un vecin târlia nepoților. Când m-am

întors, l-am găsit, ascultând-o pe maia citindu-i povești. A luat cartea cu povești, s-a suit în săniuță și l-am plimbat în curte și pe drum. I-am făcut pofta.

Duminică, 4 [februarie] [19]73

Sfârșit caietul al XI-lea, de mâine încep pe al XII-lea, care sper să fie ultimul. Din douăsprezece caiete de câte patru sute de pagini, voi alcătui, desigur, o carte de 300 pagini, căci de mai mult nu am nevoie. Astfel că, după încă o lună sau două de muncă de compunere, voi trece la transcriere, ceea ce cred că va fi o activitate plăcută. Totul se va axa în jurul planului inițial, cuprins sub genericul „poezia textului liturgic al ospățului de nuntă", și am mulțumirea să constat că mi-a reușit acest plan de a schița un scenariu pentru un eventual spectacol, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Paralel cu acest scenariu, am reușit și o descriere plauzibilă a infernului, sinonim cu craniul lui Spacodral și teatrul absurdului, din ziua de apoi.

Luni, 5 [februarie] [19]73

O întâmplare stranie, o neregulă care mă face să regret imprudența și să fiu neliniștit. Dar, în ajutor îmi vine spre a-mi alunga tulburarea și a mă consola, imaginea dnei dr. Soltuz, de la spitalul din Călinești, unde am fost internat în '68, pentru o fractură. în zilele cât am stat în spital, m-am împrietenit cu ea, i-am oferit *Castelul* de Kafka, dar i-am promis că-i voi da, în curând, și o carte a mea, originală. Sper că, cel mai târziu în '74, îmi voi îndeplini promisiunea. Nu este greu să se înțeleagă că imaginea doamnei dr. Soltuz, care îmi vine în ajutor, în starea de depresie actuală, îmi este ghid și în redactarea cărții pe care i-am promis că i-o voi dărui. Citind-o, va pricepe totul, că am iubit-o și că m-a călăuzit în călătoria mea în infern.

Marți, 6 [februarie] [19J73

Așadar, intenția mea este să compun o carte sau, mai precis să deschid cartea prevăzută în versetul Apocalipsei: „... et libri aperti sunt et aluis liber apertus est qui est liber vitae" („... și cărțile au fost deschise; și altă carte a fost deschisă, care este aceea a vieții") (Apocalipsa 20,12), astfel încât lectorul să devină conștient că oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister. Ideea este clară: lectorul oficiază infailibil ceremonialul, fără să știe! Scopul cărții este să-l fac conștient că oficiază infailibil ceea ce nu știe că oficiază. S-ar părea, deci, că astfel de carte nu este greu de scris, pentru că, în realitate, nu-mi propun să demonstrez nimic, ci numai să descopăr că lectorul efectuează ceea ce nu știe că efectuează. S-ar părea, de asemenea, că voi izbuti să redactez cu succes cartea, adică, să-l ajut pe lector să oficieze conștient ceremonialul abscons din mister. Cum, însă, o astfel de carte nu depinde de un capriciu al meu, de o „inspirație", și cu atât mai puțin de ambiție, reușita ei mă depășește ca om și aparține spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, care este stăpânul manifest al limbajului. Nu eu voiesc să scriu cartea, care mă depășește omenește, ci spiritul pur al numelui divin, care oficiază cu mireasa ceremonialul abscons din mister. Decurge de aici că lectorul devine conștient că oficiază ceremonialul, în momentul când pricepe că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura lui.

Joi, 8 febrțuarie] [19]73

Femrâi, Fempa și Femotra, care, după cum se știe, prefigurează moartea și infernul, și, după legile

apocalipsei, dau morții înapoi, propun să se înscrie, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, conceptul [de] „înnoire", cu sensul de înnoire a minții lectorului, care devine conștient că efectuează infailibil ceremonialul abscons din

mister, cu mireasa. Cunoaștem, însă, că oficierea conștientă nu este posibilă fără acceptarea cuvintelor ce denumesc mișcările ceremonialului și că, pentru această acceptare trebuie o supremă îndrăzneală. De aceea, Fempa propune să însumeze, în poezie, conceptul [de] „inimă", cu sensul îndrăznelii de a accepta psihia numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul miresei, simbolizată prin discul de aur și numele divin al ideii materiei eterne, rostit în oficiere, întrupat în fructul limbajului, simbolizat prin potirul de aur. Femotra atrage atenția că, în camera din casa de la oraș și pe masa din despărțământul secret, nu există nici un disc de aur și nici potir de aur, ci numai psihia numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul și numele divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. Așadar, nu obiecte, ci cuvinte simbolizate prin aceste obiecte, și Femrâi propune să se înscrie în poezie și conceptul [de] „viață interioară", care se structurează din psihia numelui inefabil, în care locuiește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, fără de care nu este posibilă oficierea infailibilă și conștientă a ceremonialului abscons din mister.

Vineri, 9 [februarie] [19]73

Fempa consideră că a sosit momentul să descriem pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile,

efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, justificând aceasta prin cuvântul „cinstit", rostit lângă masa din despărțământul secret, în camera din casa de la oraș, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Ca toate cuvintele ce se aud lângă masa din despărțământul secret, „cinstit" vine din spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, rostit de mireasă în oficierea infailibilă. Fempa a atras atenția că se aud multe cuvinte în camera din casa de la oraș și toate denumesc mișcările oficierii infailibile și vin din spiritul pur al numelui divin, rostit de mireasă în oficierea infailibilă. Ca toate cuvintele în care se divizează spiritul pur

al numelui divin, și conceptul „cinstit" poate fi văzut și iubit în gura noastră, sub formă de pâine sau de vin, și simpla vizionare a numelui divin al ideii materiei eterne, sub formă de vin sau de pâine, creează lectorului certitudinea absolută că oficiază infailibil și conștient ceremonialul abscons din mister. Fempa propune să înscrie conceptul „cinstit" în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul cinstirii ce i se cuvine spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, a cărui vizionare, sub formă de pâine sau vin, creează certitudinea că oficiem infailibil și conștient ceremonialul abscons din mister.

Sâmbătă, 10 [februarie] [19]73

în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude rostit deseori cuvântul „milă", mai ales la forma de plural, „mile", pe care trebuie să-l introducem în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul său de „căldură a emoției erotice",

transmisă de mireasă, în oficierea infailibilă. Esența căldurii emoției erotice este însuși spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care se divide în psihiile numelor inefabile prin care vorbește în gura noastră. Rezultă că „milele" sunt înseși psihiile numelor inefabile, dar, cum spiritul pur al numelui divin care se divide în psihii, se concretizează în gura noastră în pâine și vin, ca să-l putem vedea și iubi când vorbim, înțelegem că „milele" sunt spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, care vorbește prin gura noastră. Fempa stăruie să descriem pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, tocmai din cauză că „milele", adică psihiile numelor inefabile concretizate de spiritul pur al numelui divin în pâinea și vinul prin care vorbește în gura noastră, sunt batjocorite, în primul rând, și ucise de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Nu putem să înscriem în poezia textului liturgic al

ospățului de nuntă conceptul [de] „milă", stăruie Fempa, fără să arătăm în ce mod pâinea și vinul, în care se concretizează spiritul lor pur, sunt batjocorite de Tâlhaero, Smesimb, Histrosen și Spacodral, sub pretext că s-au născut din mișcările oficierii infailibile. Ceea ce batjocoresc, în realitate, sunt cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, iar aceste cuvinte se află în gura lor sub formă de pâine și vin, pentru că și ei, ca orișicine, aud rostit de mireasă numele divin al ideii materiei eteme, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. Exemplu de „milă" - psihie a numelui inefabil - pusă de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral în pantomima de batjocură și dat

spiritului demonic să-1 ucidă, este cuvântul „coborâre", cu sensul intrării spiritului pur al numelui divin în corpul miresei, spre a oficia infailibil și conștient ceremonialul abscons din mister. însumând, deci, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, verbul „coborâre", cu sensul intrării spiritului pur al numelui divin în corpul miresei, spre a oficia ceremonialul abscons din mister, am însumat conceptul [de] „milă", cu sensul căldurii emoției erotice, care ne îmbracă și ne apără de spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului din ziua de apoi. Zadarnic încearcă spiritul demonic să ucidă conceptul [de] „coborâre", pentru că mila căldurii emoției erotice, cu care îl însumăm, îl păstrează viu în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă.

Duminică, 11 [februarie] [19]73

Alături de cuvântul „milă", în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude rostit și cuvântul „iertare", pe care Femotra vrea să-l introducem în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul ieșirii cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile din pantomima de batjocură, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, și a trecerii lor în spectacolul de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Odată cu „milă" și „iertare", se aude rostit și cuvântul „domnul", pe care Femotra

propune să-l însumăm în poezie, cu sensul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care

vorbește în gura noastră. în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude, așadar, cererea adresată spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, să elibereze cuvintele din pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului, și să le întoarcă în spectacolul oficierii infailibile și conștiente, pe scena teatrului de laudă și adorație. „Iertare" însemnează, așadar, încetarea stării de inconștiență și oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, în mod conștient. Când cerem iertare, cerem să oficiem conștient ceremonialul abscons din mister. De aceea, însuși conceptul [de] „iertare", ca toate conceptele auzite lângă masa din despărțământul secret, se asociază cu conceptul [de] „taină" care, de asemenea, se aude rostit deseori aici, și pe care Femotra propune să-l înscriem în poezie, cu sensul cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Se numesc „taine" aceste cuvinte, deoarece însăși acceptarea lor și refuzul de a le da spiritului demonic să le ucidă, și lui Tâlhaero, Smesimb, Histrosen, Spacodral să le introducă în pantomima de batjocură, ne descoperă că oficiem infailibil și conștient ceremonialul abscons din mister. In ce mod cuvintele, ce denumesc mișcările oficierii infailibile sunt taine, devine clar, observă Femrâi, dacă amintim că un alt cuvânt, rostit des în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, este „numele tău". înscriem și această sintagmă în poezie, cu sensul numelui divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului. Dar, subliniază Femrâi, dacă însumăm sintagma „numele tău", cu sensul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, poezia textului liturgic al ospățului de nuntă își îndeplinește mesajul, și lectorul devine conștient că oficiază infailibil și conștient ceremonialul abscons din mister. Reiese, stăruie Femrâi, că sintagma „numele tău" este o taină. Adică, un cuvânt ce

denumește mișcările oficierii infailibile, prin a cărui acceptare

devenim conștienti că oficiem infailibil ceremonialul. Cererile de milă și iertare sunt adresate spiritului pur al numelui divin din corpul miresei, pentru că el este stăpânul manifest al limbajului, și cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile îi aparțin.

Luni, 12 [februarie] [19]73

Consider că am terminat exegeza textului liturgic în vigoare sau, dacă m-aș opri aici, cartea ar avea un înțeles clar, și lectura ei ar produce mesajul. O intitulez „poezia textului liturgic al ospățului de nuntă", și mesajul este să facă pe lector conștient că oficiază ceremonialul abscons din mister. Metoda constă din acceptarea cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, și ultimul cuvânt însumat în poezie este „mărire", în sensul măririi numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice și divizat în psihiile numelor inefabile prin care vorbește în gura noastră. In camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude deseori rostit cuvântul „taină", și scriem acest concept, în poezie, cu sensul cuvintelor ce denumesc mișcările ceremonialului abscons din mister. Cuvântul „mărire", ce denumește mărirea numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, în oficierea infailibilă, este o taină. îi dăm această denumire, pentru că simpla prezență a cuvântului „mărire" în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă ne face conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. In camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude rostit calificativul „înfricoșate", atribuit tainelor. Spunem despre

taine că sunt „înfricoșate", pentru că, în realitate, nu există nici camera din casa de la oraș, nici masa din despărțământul secret, cu obiectele de pe ea: cartea, discul, potirul, pânzele, pâinea și vinul, ci există numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile simbolizate prin acestea. Tainele sunt „înfricoșate", pentru că, din moment ce există numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și, totuși, se rămâne la obiectele care le simbolizează, iar aceste cuvinte sunt uitate,

înseamnează că ele sunt date de către Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, să le ucidă, ca să creeze din ele poezia moartă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Uitarea cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile creează poezia moartă, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, sinonim cu craniul lui Spacodral și cu infernul, de aceea tainele sunt „înfricoșate".

Marți, 13 [februarie] [19]73

Notez, precum am mai notat în alt loc, că Femrâi, Femotra și Fempa sunt moartea și infernul, și că ele dau morții înapoi, conform versetului Apocalipsei: „Mors quoque et Infemus reddiderunt mortuos quos habebant" („... și Moartea, și Iadul i-au dat pe morții pe care-i aveau") (Apocalipsa 20,13). Găsesc, de asemenea, util să notez că anagramele Femrâi, Femotra și Fempa înseamnează: femeia - râioasă, femeia - otravă și femeia - pațachină. Cât privește „morții pe care îi au" și pe care trebuie să-i dea înapoi, sunt cuvintele ce denumesc mișcările oficierii

ceremonialului abscons din mister, ucise de spiritul demonic, care le rostește, cu sensul numelor de hulă de pe corpul lor sordid. După ce vor da morții înapoi, Femrâi, Femotra și Fempa vor fi închise în heleșteul incandescent, unde vor arde de vii, fără să moară vreodată. „Infemus antem ac Mors comecti sunt in stagnum ignis" („Apoi Moartea și Iadul au fost aruncate'n iezerul de foc") (Apocalipsa 20,14).

Miercuri, 14 [februarie] [19]73

Am scris astăzi despre „judecată și osândă" - sunt mulțumit de redactare și cred că trebuie să continui. Nu fac, de altminteri, decât să înscriu în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cuvintele ce se aud rostite lângă masa din despărțământul secret. Deși acoperite de simboluri, aceste cuvinte sunt vii, pentru că, după cum s-a observat

deseori, simbolurile nu există, ci există numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister. Gândul că există numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile mă umple de bucurie și-mi dă nădejdea că voi scrie o carte interesantă. Pe de altă parte, cred că această carte va fi primită de public, fiindcă este o tălmăcire a simbolurilor din camera din casa de la oraș și de pe masa din despărțământul secret.

Joi, 15 [februarie] [19]73

Fempa observă că toată lumea aude cuvintele „înălțare" și „mărire", cu sensul înălțării și măririi numelui

divin al ideii materiei eterne, rostit de mireasă în oficierea infailibilă. Toată lumea știe că masa din despărțământul secret, cu obiectele de pe ea, nu există, ci există numai numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice, din care se divide în psihiile numelor inefabile prin care vorbește, în gura noastră. Toată lumea știe că spiritul pur al numelui divin se concretizează în pâine și vin, ca să-l putem vedea și iubi, și să înțelegem că vorbind el prin gura noastră, oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Vorbim, fiindcă oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Dacă nu am oficia ceremonialul abscons din mister, nu am avea limbajul articulat, nu am vorbi și am fi asemenea animalelor fără grai. Dar, dacă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei se concretizează, în gura noastră, în pâine și vin, ca să-l putem vedea și iubi, și să înțelegem că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister, atrage atenția Fempa, rezultă că limbajul este o cină: că vorbind consumăm pâinea și vinul în care se concretizează spiritul pur al numelui divin, dar, în același timp, oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister, din care naște spiritul pur al numelui divin, divizat în cuvintele prin care vorbim.

Exemplu de cuvinte, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră sunt „înălțare" și „mărire", pe care le înscriem în poezia

textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul înălțării și măririi numelui divin al ideii materiei eterne, rostit de mireasă în oficierea infailibilă. „înălțare" și „mărire" se concretizează în gura noastră prin pâine și vin, și, astfel, vorbirea spiritului pur, prin gura noastră, însemnează cină. Alături de cuvântul „cină", lângă masa din

despărțământul secret, se aude rostit și cuvântul „taină", care se referă la cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, cum sunt „înălțare" și „mărire". Vorbirea este așadar, o cină de taină, pentru că, prin gura noastră vorbește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, iar această vorbire ne descoperă că oficiem ceremonialul abscons din mister. Cina este, așadar, o taină pentru că ne descoperă că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. La această cină, care constă din însăși vorbirea noastră, alimentele sunt cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, cum sunt „înălțare" și „mărire", însumate în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul înălțării și măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei. Fempa își propune să explice pentru ce aceste cuvinte sunt date spiritului demonic să le ucidă, rostindu-le cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab, și lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, să le introducă în pantomima de batjocură de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi.

Vineri, 16 [februarie] [19]73

Fempa vrea să dea pe față legământul spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, cu Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, conform căruia aceștia îi dau lui cuvintele „înălțare" și „mărire", și celelalte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, să le ucidă și să creeze din esența lor moartă poezia, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Spiritul demonic asigură pe Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral că, dacă îi dau lui cuvintele din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă să le ucidă, rostindu-le cu sensul numelor de hulă de pe corpul sordid al lui

Femab și al celorlalte partenere, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, înălțarea și mărirea numelui divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, vor fi acordate lor de mulțimea din infern. în schimbul acestei ucideri a cuvintelor vii din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, ei proclamă spiritul demonic creator al limbajului, îl instalează Dumnezeu și-l idolatrizează. Ca toată lumea, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral aud numele divin al ideii materiei eterne, rostit de mireasă în oficierea infailibilă, și-l văd concretizat, în gura lor, în pâine și vin, adică divizat în cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Fempa observă, însă, că ei refuză să participe la cina de taină și să oficieze ceremonialul abscons din mister, și dau spiritului demonic cuvintele „înălțare" și „mărire", și celelalte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, să le ucidă și să creeze, din esența lor moartă, poezia pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. în schimbul glorificării promise, ei proclamă spiritul demonic creator al limbajului, îl instalează Dumnezeu și-l idolatrizează. Așadar, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral refuză poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, care este drumul care duce spre oficierea infailibilă conștientă a ceremonialului abscons din mister. Numele divin al ideii materiei eterne, rostit de mireasă în oficierea infailibilă, și pe care ei îl aud, și-1 văd concretizat în pâine și vin, cade, prin urmare, alături de drumul care duce [la] oficierea infailibilă conștientă a ceremonialului abscons din mister. Spiritul demonic vine și le ia din gură cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, pe care le ucide, rostindu-le cu sensul numelor de hulă, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi, și creează din ele poezia pentru care solicită mulțimii din infern glorificarea. Este prima categorie a celor care dau cuvintele „înălțare" și „mărire" spiritului demonic să le ucidă, din dorința ca să fie ei înșiși înălțați și măriți, în locul numelui divin al ideii materiei

eterne, din corpul miresei, care este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice, și divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește, în gura noastră. Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral constituie categoria cea mai importantă, pentru că ei efectuează, pe

scena teatrului absurdului, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, a cărei vizionare involuntară smulge mulțimii din infern vaietul nesfârșit de durere și o determină să se roage spiritului pur al numelui divin și miresei să o mântuie prin moarte. Fempa atrage, însă, atenția că cele ce se pot spune despre această primă categorie constituie esențialul, pentru că pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile este o copie a celor ce se petrec în camera din casa de la oraș și lângă masa din despărțământul secret, de dincolo de perdeaua divers colorată. In vreme ce noi, insistă Fempa, vrem să arătăm că, în realitate, camera din casa de la oraș și masa din despărțământul secret, cu obiectele de pe ea, nu există, ci există numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, dimpotrivă, caută, cu orice chip, să convingă că nu există decât camera din casa de la oraș și masa din despărțământul secret, cu obiectele de pe ea, pentru ca să se facă stăpâni pe cuvintele ceremonialului abscons din mister, să le pună în pantomima de batjocură să le dea spiritului demonic să le ucidă, să creeze, astfel, poezia moartă pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Dar, conchide Fempa, nu putem rămâne aici, ci trebuie să descriem însăși pantomima de batjocură, și modul cum vizionarea ei, involuntară, determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage spiritului pur al numelui divin și miresei să o mântuie prin moarte. Pentru că această pantomimă de batjocură imită însăși împărtășirea cu vinul și pâinea, din potirul și discul

de aur, de pe masa din despărțământul secret.

Sâmbătă, 17 [februarie] [19J73

Alături de milă, cuvântul ce se aude cel mai frecvent rostit lângă masa din despărțământul secret este „greșeală". îl înscriem în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul inferiorizării căldurii emoției erotice, a cărei esență este însuși spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, divizat în psihiile numelor inefabile prin care, prin gura noastră, vorbește. Din

cauza greșelii de a inferioriza căldura emoției erotice nu știm, nici ce este sufletul. Pentru că sufletul este însumarea tuturor psihiilor numelor inefabile, care nasc din căldura emoției erotice, de pe corpul mirelui și miresei, prin care spiritul pur vorbește, prin gura noastră. Deoarece, prin el, vorbește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, înțelegem că sufletul este nemuritor. II înscriem, cu acest sens, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă.

Duminică, 18 [februarie] [19J73

Am crezut, o vreme, că trebuie să las Ia o parte unele concepte dificile, cum sunt „binecuvântare", „păcat", „suflet" și să nu le introduc în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Acum sunt convins, însă, că trebuie să mă ocup de toate cuvintele ce se aud rostite lângă masa din despărțământul secret și, cu cât este mai dificil câte unul, cu atât este mai utilă pentru expunere explicarea lui. Astfel, sufletul este totalitatea psihiilor numelor inefabile,

în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, care este stăpânul manifest al limbajului și vorbește prin gura noastră. In capitolul de azi, am înscris conceptul [de] „suflet" cu acest sens, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și mă bucur că am reușit. Cuvintele „înălțare" și „mărire", cu sensul înălțării și măririi numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, sunt psihii ale numelor inefabile, și ele structurează sufletul, ca și toate cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister. Strâns legate cu conceptul [de] „suflet" sunt cuvintele „mântuire" și „păcat", ce se aud frecvent rostite lângă masa din despărțământul secret. Mântuire însemnează acceptarea cuvintelor înălțare și mărire, cu sensul înălțării și măririi numelui divin al ideii materiei eteme, precum și a tuturor cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile. In consecință, mântuirea este însăși oficierea conștientă a ceremonialului infailibil. Contrar mântuirii, în starea de păcat refuzăm cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și le

dăruim spiritului demonic să le ucidă și să le introducă în pantomima de batjocură, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Vizionarea, involuntară, a pantomimei de batjocură și audierea poeziei create din cuvintele ucise de spiritul demonic determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage spiritului pur al numelui divin și miresei, să o mântuie prin moarte. Mulțimea din infern cere să fie mântuită prin moarte, dar spiritul pur al numelui divin și mireasa nu mântuie prin moarte, ci prin oficierea infailibilă și conștientă a ceremonialului abscons din mister. Vaietul nesfârșit de durere și rugatul de mântuire prin moarte, constituie,

așadar, starea de păcat. Iertarea de păcat nu se poate acorda, decât prin oficierea infailibilă, conștientă a ceremonialului abscons din mister.

Luni, 19 [februarie] [19J73

Vizionând, involuntar, pantomima de batjocură a mișcărilor oficierii infailibile, efectuată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, pe scena teatrului absurdului și, anunțând poezia creată din cuvintele ucise de spiritul demonic, mulțimea din infern emite vaietul nesfârșit de durere și se roagă spiritului pur al numelui divin și miresei să o mântuie prin moarte. Nu este ascultat, însă, și nu găsește moarte nicăieri, fiindcă, tocmai prin glasul cu care se roagă, mulțimea din infern declară că refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin al ideii materiei eterne din corpul miresei. Se roagă să fie mântuită prin moarte, deoarece nu poate suporta idee vizionării involuntare a pantomimei de batjocură și a audierii poeziei esențelor ucise de spiritul demonic, dar durerea nu se alină atâta vreme cât refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister. Altă mântuire nu este, decât oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister. Spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul limbajului, acordă mântuire prin viață, ci nu prin moarte. Și viața este să înțelegem că vorbește prin gura noastră, să-l

vedem concretizat în pâine și vin, și să-l iubim, să fim părtași la cina sa de taină și să oficiem ceremonialul abscons din mister. Prin gura mulțimii din infern, care cere să fie mântuită prin moarte, nu vorbește spiritul pur al numelui divin, de pe corpul miresei, ci spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și

al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, de aceea durerea este perpetuă și nu găsește moarte nicăieri. Totuși, rugăciunea de a fi mântuită prin moarte nu încetează, deoarece spiritul demonic a promis lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral că mulțimea din infern îi va glorifica. Vaietul nesfârșit de durere și rugatul de mântuire prin moarte le consideră spiritul demonic glorificarea lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. în schimbul acestei glorificări, ei proclamă spiritul demonic, creator al limbajului, îl instalează Dumnezeu, în corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, și-1 idolatrizează.

Marți, 20 [februarie] [19]73

In camera din casa de la oraș se aud sunete de metale emise sub formă de dangăt de clopot și sunete de lemne lovite unul de altul. Femotra propune să înscriem dangătul de clopot în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul numelui divin, rostit de mireasă a doua oară, prin transformarea lui din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să-1 putem contempla și iubi. Metalele se află în peisajul în care spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, se materializează transformându-se din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să-l putem contempla și iubi. Astfel, în peisaj, auzim numele divin, rostit a doua oară de mireasă, în însuși dangătul metalelor în care el se materializează din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să-1 putem contempla și iubi. De aceea, această a doua rostire a numelui divin a ideii materiei eterne, din corpul miresei, prin dangătul metalelor, este cu desăvârșire pură și nu poate fi alterată de

spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab sau pusă în pantomima de batjocură de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. Același lucru trebuie spus și despre sunetul bucăților de lemn lovite unul de altul, ce se aude în camera din casa de la oraș. Cum nu există camera din casa de la oraș, ci numai psihia numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, înțelegem că, atât dangătul de clopot, cât și sunetele lemnelor lovite unul de altul, prefigurează audierea numelui divin rostit de mireasă a doua oară, în peisaj, prin transformarea senzațiilor sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie. înțelegem că ceea ce auzim, în realitate, este însuși numele divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, rostit a doua oară. Metalul și lemnul rezumă peisajul, pe care îl contemplăm și iubim, pentru că aprioric contemplăm și iubim numele divin al ideii materiei eterne, al cărui spirit pur se materializează în el, transformându-se din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie. Așadar, dangătul de clopot și sunetul emis de lemnul lovit, se înscriu în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul cuvintelor ce descriu mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister.

Miercuri, 21 [februarie] [19]73

Tâlhaero consideră că poezia textului liturgic al ospățului de nuntă nu va constitui niciodată o carte care să poată fi tipărită și acceptată de public. în consecință, observă Femotra, el crede că numai poezia creată din cuvintele ucise de spiritul demonic, prin care el și Histrosen, Smesimb, Spacodral cer mulțimii din infern să-i glorifice, va găsi acces în public. Femotra știe, însă, că

Tâlhaero este pseudoprofetul, care a fost deja închis în craniul Iui Spacodral, sinonim cu camera din casa de la oraș, pe care o consideră singura existentă, ca să poată instala în ea spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab, procalamat creator al limbajului și idolatrizat. Profeția lui Tâlhaero constă, deci, în afirmația

că legământul cu spiritul demonic va rămâne neschimbat. Că, totdeauna, acesta va ucide cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, și totdeauna ei vor crea, din aceste cuvinte moarte, poezia pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. în schimbul acestei glorificări, el, Histrosen, Smesimb și Spacodral îl vor instala în camera din casa de la oraș, simbol al numelui de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi, unde îl vor proclama creator al limbajului și-l vor idolatriza. Tâlhaero este, însă, un pseudoprofet, pentru că, în realitate, camera din casa de la oraș nu există, ci există numai cuvintele ce descriu mișcările oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, împotriva cărora spiritul demonic nu are putere să le ucidă, deoarece mireasa le rostește a doua oară, prin numele divin din care ele vin, al cărui spirit pur se transformă din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să poată fi contemplat și iubit. înscrierea numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, ne face conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Femotra atrage atenția că, lângă masa din despărțământul secret, se aude rostită sintagma: „cuvântul lui Dumnezeu", pe care o însumăm în poezie, cu sensul numelui divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care

vorbește, în gura noastră. Din moment ce înscriem în poezie numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, cu sensul „cuvântul lui Dumnezeu", spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, nu are putere să-l ucidă, pentru că toate cuvintele ce denumesc elemente din peisaj și fenomene din cosmos, sunt simbolurile lui. Numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, este rostit a doua oară prin simbolurile lui, astfel că spiritul demonic nu-1 poate ucide. în consecință, persistă Femotra, înscriind în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă sintagma: „cuvântul lui Dumnezeu", cu sensul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, divizat în psihiile numelor

inefabile, prin care vorbește în gura noastră, înțelegem că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister.

Joi, 22 [februarie] [19]73

Voi trece de la simbolismul camerei din casa de la oraș și al mesei din despărțământul secret de dincolo de perdeaua divers colorată, la simbolismul patriei. S-ar părea că voi rămâne aici, dar nu o pot spune definitiv, decât după ce voi scrie un capitol sau două.

Vineri, 23 [februarie] [19]73

Femrâi, Fempa și Femotra constată, însă, că și în cadrul camerei din casa de la oraș, și lângă masa din despărțământul secret, se fac încercări să se exprime oficierea ceremonialului abscons din mister, prin simbolismul patriei. Fempa atrage atenția că, lângă masa din despărțământul secret, se aude epitetul „mărită",

atribuit psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Epitetul „mărită" nu-1 putem însă atribui psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, decât în simbolismul patriei, unde Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral nu pot să cheme spiritul demonic să-l ucidă și să-l pună în pantomima de batjocură, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Mai mult, observă la rândul ei Femotra, verbele „luminează-te", „saltă și te bucură", atribuite, de asemenea, psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, în oficierea infailibilă, le receptăm în simbolismul patriei, pentru că, prin aceste cuvinte, care denumesc mișcările oficierii infailibile, vorbește, prin gura noastră, spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, creatorul limbii materne. Lângă masa din despărțământul secret, subliniază Femrâi, se aude rostită sintagma: „rugăciunile Născătoarei", pe care o înscriem în poezie cu sensul verbelor „luminează-te", „saltă și te bucură" și celelalte, pe care le atribuim

psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, în oficierea infailibilă în care ia naștere numele divin al ideii materiei eteme, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, concretizat în pâinea și vinul prin care vorbește gura noastră. Dar pâinea și vinul, prin care vorbește, adică psihiile numelor inefabile în care el se divide, simt înseși verbele „luminează-te", „saltă și te bucură", „veselește-te"... și celelalte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, așadar, când se aud, lângă masa din despărțământul secret, cuvintele: „cu dragoste vă apropiați", adresate poporului chemat să se împărtășească, pâinea și vinul ce i se pune în gură sunt cuvintele: „luminează-te", „saltă și te bucură", „veselește-te" - atribuite psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, în oficierea infailibilă, prin care

spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme vorbește prin gura noastră, ne face părtași la cina sa de taină și devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. în fine, Femrâi observă că, în camera din despărțământul secret, se aude iarăși sintagma: „domnul s-a arătat nouă" - iar cel care s-a arătat este numele divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, concretizat în gura noastră prin pâine și vin, ca să-1 putem vedea și iubi, și înțeleg că participăm la cina sa de taină și că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Acestea le receptăm - conchide Femrâi - în simbolismul patriei, unde Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral nu pot să cheme spiritul demonic să ucidă cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile cu care împărtășim, - și să le pună în pantomima de batjocură din care creează poezia esențelor moarte, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. In simbolismul patriei, cuvântul „bucurie" [„mărire" și „înviere"] însemnează bucuria psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, în oficierea infailibilă. înscriind conceptul „bucurie" cu acest sens, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons, și împotriva noastră nu au nici o putere Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, nici spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab.

Luni, 26 [februarie] [19]73

încă două sau trei capitole și închei ceea ce am numit, în ultimul timp, exegeza textului liturgic în vigoare. Este, desigur, cea mai curajoasă carte ce s-a putut scrie în zilele noastre, dar și cea mai interesantă. La început, am intenționat să întocmesc un text liturgic, pentru un eventual spectacol dramatic, la fel cu cel ce se practică în

cult. Treptat, mi-am dat, însă, seama că un astfel de spectacol nu mai este necesar și că, pentru lector, este mult mai profitabilă lectura unui text scris sub formă de roman. Ceea ce numesc, deci, poezia textului liturgic al ospățului de nuntă este o proză asupra căreia lectorul va medita, iar cuvintele ce le numesc mișcările oficierii infailibile îl vor face conștient că el însuși oficiază ceremonialul.

Marți, 27 [februarie] [19]73

Sunt pe punctul de a termina liturghia lui Ioan Gură de Aur, dar nu mă opresc aici. Cred că voi trece la a lui Vasile cel Mare, liber însă de orice preocupare doctrinară și cu multă dezinvoltură în ce privește descrierea infernului pe care am amintit-o până acum. Aceste cărți, aceste texte liturgice nu mai au nici o valoare astăzi, dacă conținutul lor nu este dat pe față, printr-o exegeză totală, dacă nu sunt deschise. Autorii lor clasici le-au compus chiar cu acest scop, în anumit stil criptic, ca la un moment dat să poată fi deschise. Cu siguranță, la textul liturgic se referă versetul Apocalipsei: „... et alius liber apertus est que est liber vitae." („... și altă carte a fost deschisă, care este aceea a vieții") (Apocalipsa 20, 12). în această lumină, am certitudinea că voi reuși să public cartea.

Miercuri, 28 [februarie] [19]73

îmi vine greu să mă despart de liturghia lui Ioan Gură de Aur și stărui să mai compun câteva capitole, în care să revin asupra unor cuvinte pe care să le introduc în poezia ospățului de nuntă. Să reiasă clar că în camera din casa de la oraș și, în special, lângă masa din

despărțământul secret, se aud rostite cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și că aceste cuvinte au putere să devenim conștienți că oficiem ceremonialul. Căci aceasta este rațiunea pentru care acum aproape două mii de ani au fost compuse textele liturgice, într-un stil criptic, care să poată fi despecetluit. Textele liturgice nu sunt altceva decât spectacolul oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, care astăzi se desigilează, conform Apocalipsei.

Joi, 1 mart[ie] [19J73

Hotărât să continui cu dârzenie exegeza și să dau cărții o încheiere, care să echivaleze cu textul unui spectacol liturgic. La început, am intenționat un scenariu și am ales camera din casa de la oraș și masa din despărțământul secret, decor pentru spectacol. Acum trebuie să declar, însă, că nu există camera din casa de la oraș, cu masa din despărțământul secret și obiectele de pe ea, ci numai cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin acestea, înscrise în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Ceea ce reiese așadar, din lucrare, nu mai este un scenariu pentru un spectacol, ci o proză din care lectorul receptează cuvintele ce denumesc mișcările ceremonialului și devine conștient că oficiază infailibil. Este o carte surpriză, cu totul altceva decât ne-am putea aștepta. în ea nu este vorba despre analiza unor cuvinte, ci de sensul lor primordial, de pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Aici, sensurile sunt cu desăvârșire pure, cu neputință de alterat de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. Spiritul demonic nu poate pătrunde, pentru că ceea ce rostește el, cu intenția

de a ucide, sunt numele de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Această perspectivă a primordialității, cu neputință de alterat în vreun fel, precum ziua dintâi, nu poate fi alterată de ziua de apoi, mă face optimist, îmi dă curaj să lucrez tenace, cu certitudinea totală în succes.

Vineri, 2 martție] [19J73

Am ajuns la cuvintele cele mai enigmatice, în aparență, ce se aud în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret: „acum, slobozește pe robul tău, Stăpâne, ...după cuvântul tău..Stăpânul este numele divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul limbajului, manifest în căldura emoției erotice, ce ne îmbracă în oficierea infailibilă ca o haină. Ne slobozește ca acum, când oficiem, infailibil, enigma ritualului, iar închisoarea din care ne slobozește este însăși camera din casa de la oraș, cu masa din despărțământul secret, pentru că putem să vorbim direct, fără să mai apelăm la aceste simboluri, despre cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Slobozirea se face după „cuvântul tău", adică, după numele divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei și după celelalte cuvinte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, înscrise în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. ... „Că văzură ochii mei mântuirea ta...", auzim iarăși în camera de la oraș... Mântuirea pe care o vedem este oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi. Vedem în pace mântuirea, pentru că enigma ritualului se oficiază întâi, iar pantomima de batjocură și uciderea vin apoi. Ziua dintâi nu are conexiune cu ziua de apoi. Voi dezvolta această temă, extrem de bogată, care

încoronează finalul. Fiindcă teatrul de laudă și adorație este un tărâm al primordialității cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, înscrise în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Pe acest tărâm al primordialității, cuvintele nu mai au nevoie

de simboluri, spre a fi ferite de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, care le dau spiritului demonic să le ucidă, ca să creeze poezia moartă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Tărâmul primordialității este sinonim cu limba maternă. Cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile sunt, în limba maternă a fiecărui popor, lumina care descoperă spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, care vorbește prin aceste cuvinte și creează limba. Limba fiecărui popor există, fiindcă există cuvintele primordialității absolut pure pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, prin care vorbește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei etene, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului.

Sâmbătă, 3 martjie] [19J73

Am terminat exegeza liturghiei lui Ioan Gură de Aur. Am lăsat la o parte multe lucruri despre care s-a spus că sunt „petice vechi", pe o haină nouă, și am izbutit să scot spectacolul oficierii infailibile a ceremonialului abscons din mister, din camera din casa de la oraș și de lângă masa din despărțământul secret, ca să arăt că nu mai avem nevoie de aceste simboluri spre a-1 exprima. L-am suit pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, sinonim cu limba maternă. L-am pus, în consecință, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, în care, receptând cuvintele ce denumesc mișcările, devenim conștienți că oficiem

infailibil ceremonialul abscons din mister. Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral afirmă, însă, că nu există decât camera din casa de al oraș, cu masa din despărțământul secret și obiectele de pe ea, ca să se facă stăpâni pe cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, să le dea spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomima de batjocură, din care creează poezia esențelor moarte, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Mai zăbovim deci, în exegeza liturghiei lui Ioan Gură de Aur, ca să elucidăm acest aspect. Totul este compus criptic, într-un stil special, ca să putem descoperi poezia creată din cuvintele ce denumesc

mișcările oficierii infailibile, ucise de spiritul demonic, pentru ca Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral să solicite mulțimii din infern glorificarea. Să luăm, de exemplu, conceptul [de] „mărire", cu sensul măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, prin a cărui înscriere, în poezia textului liturgic al ospățului, devenim conștienți că oficiem infailibil enigma ritualului. Dând conceptul [de] „mărire" cu acest sens spiritului demonic să-l ucidă și să-1 pună în pantomima de batjocură, Tâlhaero, Hoistrosen, Smesimb și Spacodral cer mulțimii din infern să-i mărească pe ei. Femrâi observă, deci, că Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral afirmă că mulțimea nu simte interes pentru poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, în care conceptul [de] „mărire", însumat cu accepția măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, ne face conștienți că oficiem infailibil enigma ritualului. Ei pretind că mulțimea din infern simte interes numai pentru poezia moartă, în care conceptul [de] „mărire" este ucis de spiritul demonic și pus în pantomima de batjocură. Și astfel, dând mulțimii poezia pentru care simte interes, pretind pentru ei

mărirea. Femrâi observă, însă, că aici se ascunde înșelăciunea spiritului demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, care refuză să oficieze ceremonialul abscons din mister și să rostească numele divin. Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral declară că nu există decât camera din casa de la oraș, cu masa din despărțământul secret și obiectele de pe ea, ca să se facă stăpâni pe cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin aceste obiecte, pentru ca să creeze, din esența lor ucisă de spiritul demonic, poezia pentru care cer mulțimii să-i glorifice. Noi am scos, însă, din camera din casa de la oraș și de lângă masa din despărțământul secret, cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Le-am introdus în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și le-am trecut pe scena teatrului de laudă și adorație din ziua dintâi, al cărui tărâm primordial este sinonim cu tărâmul primordial al limbii materne. Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral nu creează, așadar, poezia esențelor moarte din cuvintele ce denumesc mișcările

oficierii infailibile, ci din cuvintele rostite de spiritul demonic, cu sensul numelor de blasfemie de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Această înșelăciune a spiritului demonic o exprimă fraza ce se aude lângă masa din despărțământul secret: . ai călcat moartea și pe diavol l-ai surpat și ai dăruit viață lumii tale". Voi dezvolta această temă în capitolul de mâine și voi arăta în ce mod conceptul „surpare" este opus conceptului „mărire". Căci, refuzând oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister și rostirea numelui divin care se mărește, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, precum și Femab și toate partenerele teatrului absurdului, se surpă și nu participă la mărire. Nu participă la esența eternă a

spiritului pur al numelui divin, care vorbește prin gura noastră, ne face părtași la cina sa de taină și ne scoate din neființă la ființă! De aceea, poezia moartă a cuvintelor ucise de spiritul demonic este o poezie a surpării și nu a măririi, a căderii în neființă, ci nu a aducerii la ființă. Audierea, involuntară, a acestei poezii determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte, fără să găsească moartea nicăieri.

Duminică, 4 martfie] [19J73

Fempa este mulțumită că am elucidat un aspect al poeziei, pe care o putem numi „a morții". Este structurată din acumularea imensă a vocabulelor din cosmos, simboluri ale cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ucise de spiritul demonic care le rostește, cu sensul numelor de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și celelalte partenere de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi. Exemplu de cuvânt ucis de spiritul demonic este „mărire", cu accepția măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, la opusul lui este conceptul „surpare", cu sensul surpării lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, din ființă în neființă, deoarece se închină spiritului demonic și-l proclamă creator al limbajului, tocmai fiindcă ucide cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile.

Avem prin urmare, față în față:

1) poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, care însumează toate cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil enigma ritualului. Aceasta este poezia vieții.

2) poezia creată din cuvintele ucise de spiritul

demonic și puse în pantomima de batjocură a cărei audiere, involuntară, determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte, pe care nu o găsește nicăieri. Aceasta este poezia mortii.

Deoarece Tâlhaero profetizează că poezia vieții nu va fi niciodată acceptată de public, nu va fi tipărită și nu va afla nimeni despre ea, Fempa propune să ne mai ocupăm încă de poezia morții, să elucidăm unele aspecte, ea fiind singura pe care publicul o acceptă să se tipărească și pe care o cunoaște. O primă caracteristică a acestei poezii este că aglomerează toate cuvintele ce denumesc obiectele și fenomenele din cosmos care sunt simboluri ale numelor de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere de pe scena teatrului absurdului, care refuză oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. Pentru această poezie nu există decât camera din casa de la oraș, cu masa din despărțământul secret, cu obiectele de pe ea, cartea, discul, potirul, pânzele și veșmintele, iar cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile sunt date spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomima de batjocură. De asemenea, pentru această poezie nu există decât obiectele și fenomenele din peisaj și din cosmos: plante, râuri, munți, astre, animale, păsări, nori, soare, lună..., iar cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și sunt simbolizate prin toate aceste lucruri și fenomene sunt date spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomima de batjocură. Poezia morții se structurează, așadar, din toate cuvintele ce denumesc obiecte din camera din casa de la oraș sau din cuvinte ce denumesc obiecte și fenomene din natură și cosmos, toate însă fiind simboluri ale numelor de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Această simbolizare este obligatorie: pentru

că toate cuvintele, prin care vorbim sau scriem, sunt

simboluri ale numelui divin, ale ideii materiei eterne din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, care vorbește prin gura noastră. Sau, dacă refuzăm acest adevăr, toate cuvintele prin care vorbim și scriem sunt simboluri ale numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, al cărui spirit demonic vorbește prin gura lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. Toate cuvintele cu care vorbim și scriem nasc din oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister. Sau, pentru Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, care refuză oficierea infailibilă și o pun în pantomima de batjocură, toate cuvintele, cu care aceștia vorbesc și scriu, nasc din spiritul demonic al numelui de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Poezia textului liturgic al ospățului de nuntă se însumează din toate cuvintele vii care nasc din oficierea infailibilă. Poezia mortii se structurează din toate cuvintele care nasc din spiritul demonic al numelui de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Poezia textului liturgic al ospățului de nuntă se preocupă să descopere că toate cuvintele din care se structurează sunt simboluri ale cuvintelor vii, ce denumesc mișcările oficierii infailibile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, stăpânul manifest al limbajului. Poezia morții, din contră, se străduiește să ascundă că se structurează din cuvintele simboluri ale numelor de blasfemie și vrea să demonstreze că se însumează numai din cuvinte ce denumesc lucruri, obiecte și fenomene din cosmos, fără nici o simbolizare, ceea ce este cu totul absurd. Consecința acestei concepții, că poezia se compune din cuvinte ce denumesc lucruri, obiecte și fenomene, fără să simbolizeze nimic este infernul, sinonim cu craniul lui Spacodral și gloria universală. Audierea, involuntară, a acestei poezii, precum și vizionarea, involuntară, a pantomimei de batjocură din care ea se naște determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să ceară să

fie mântuită prin moarte, fără să găsească moartea nicăieri. Pentru că, în realitate, orice cuvânt rostit cu ideea că nu simbolizează nimic, simbolizează numele de blasfemie, de aceea

audierea lui produce suferința insuportabilă, de care mulțimea se roagă să fie salvată prin moarte.

Luni, 5 martție] [19]73

Fempa propune să trecem la simbolismul patriei, unde Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral încearcă să instaleze spiritul demonic, după cum l-au instalat în camera din casa de la oraș sau în peisaj și cosmos, făcându-se stăpâni pe cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, pe care i le-am dat să le ucidă și să le pună în pantomimă și batjocură. După aceea, vom urmări spiritul demonic în vocabularul ce denumește stările sufletești, unde, de asemenea, Tâlhaero și ceilalți s-au făcut stăpâni pe cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și le-au dat spiritului demonic să le ucidă, astfel încât să nu se cunoască nimic pe tărâmul psihologiei. Dacă nu se cunoaște oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister, nu se cunoaște nimic despre suflet. Sufletul este însumarea tuturor cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, care sunt psihii ale numelor inefabile cu care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care vorbește în gura noastră. Sufletul este nemuritor, pentru că este structurat din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin care spiritul pur al numelui divin vorbește în gura noastră, ne face părtași la cina de taină și participăm la viața lui eternă. Dând cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile spiritului demonic să le ucidă, ceea ce rămâne din viața

sufletească este o aglomerație gigantică de vocabule, pe care Tâlhaero și ceilalți o folosesc în poezia morții, fără să însemneze nimic, așa cum folosesc vocabulele ce denumesc lucruri, elemente și fenomene din natură și cosmos, fără să simbolizeze nimic, ci considerându-le doar ceva în sine, imagini, sunete, culori și expresii artistice. In realitate, vocabulele din natură și cosmos, fiind date spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, simbolizează numele de blasfemie, de pe

corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere ale teatrului absurdului, din ziua de apoi. De asemenea, vocabularul ce denumește stările sufletești de orice categorie, fiind dat spiritului demonic să-1 ucidă și să-1 pună în pantomimă de batjocură, simbolizează numele de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. De aceea, acest vocabular structurează poezia mortii, a cărei audiere involuntară determină mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte.

Marți, 7 mart[ie] [19]73

Femrâi este de părere că a sosit momentul să producem o cotitură în expunerea noastră. Nu trebuie în nici un mod să ținem seamă de profeția lui Tâlhaero, că poezia textului liturgic al ospățului de nuntă nu va fi receptată de public, nu va fi tipărită și cunoscută. Pentru că, din moment ce s-a făcut dovada că spiritul demonic nu poate fi instalat în viața sufletească și publicul cere să laude ceremonialul oficierii infailibile și să adore spiritul pur al numelui divin, rostit de mireasă pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, înțelegem că tupeul lui Tâlhaero nu ne intimidează și nici măcar nu merită să

ne ocupăm de el, aducându-1 în primul plan. Pentru că aceasta ar însemna să ne ocupăm cu predilecție de poezia compusă din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ucise de spiritul demonic, rostindu-le cu sensul numelor de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi.

Cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile ne structurează sufletul. *Psihiile numelor inefabile, prin care spiritul pur al numelui divin, din corpul miresei, constituie însăși esența sufletului nostru.* Așadar, poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, însumată din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, este sinonimă cu sufletul nostru. In camera din casa de la oraș, remarcă Femrâi, auzim propoziția: „Indestulează-ne pe noi cu putere", adresată numelui divin

al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur ne îndestulează cu putere să oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Este motivul pentru care nu trebuie să ne intimideze profeția lui Tâlhaero și nici să ținem seama de ea, pentru că poezia compusă din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, puse în pantomimă de batjocură și rostite de spiritul demonic cu sensul numelor de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, este poezia în care se refuză oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. Această poezie este sinonimă cu craniul lui Spacodral și cu infernul. Profeția că numai ea este receptată de public este falsă, și nu trebuie să ținem seama de ea, pentru că este inspirată de spiritul demonic.

Joi, 8 martfie] [19J73

în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, se aude sintagma: „Grija cea lumească", prin care înțelegem grija tragică, exprimată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, în poezia compusă din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ucise de spiritul demonic și puse în pantomima de batjocură. In concepția lor, această grijă tragică este instrumentul prin care silesc mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte.

înscriem, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, sintagma „grija cea lumească", cu sensul refuzului de a oficia ceremonialul abscons din mister și de a rosti numele divin. Femotra observă că, prin „grija lumească", trebuie să înțelegem refuzul măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile prin care vorbește în gura noastră. Căci, odată cu

refuzul conceptului [de] „mărire", refuzăm și celelalte cuvinte care denumesc mișcările oficierii infailibile, și care, reamintește Fempa, sunt spirite din esența spiritului pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei. Refuzăm, în esență, conceptul [de] „îndestulare",

înscris în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul că numele divin al ideii materiei eterne din corpul miresei ne îndestulează și, prin el, devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Prin numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, suntem îndestulați, fiindcă, înscriindu-1 în poezie, devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Refuzând, deci, numele divin al ideii materiei eterne din corpul miresei și, dându-1 spiritului demonic să-l ucidă și să-l pună în pantomimă de batjocură, refuzăm oficierea infailibilă și toate cuvintele ce-i denumesc mișcările și care ne structurează viața sufletească. în locul conceptului [de] „mărire", prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul, se instalează grija lumească, adică pustietatea, dezolarea, tristețea, deznădejdea din craniul lui Spacodral, din care se creează poezia, a cărei audiere, involuntară, determină mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte.

Vineri, 9 mart[ie] [19]73

Am amintit, Ia începutul unor capitole, că Femrâi, Fempa și Femotra sunt moartea și infernul care trebuie să dea morții înapoi. Fiecare din ele, pe rând, sunt și moartea, și infernul. Sunt moartea, în înțelesul că ucid cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, înscrise în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, și,

în primul rând, conceptul [de] „mărire", cu sensul măririi numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Sunt infernul, în înțelesul că ele însele constituie poezia compusă de Tâlhaero, Histrosen și Spacodral, din esența cuvintelor moarte, a cărei audiere involuntară determină mulțimea din infern să emită vaietul nesfârșit de durere și să se roage spiritului pur și miresei să fie mântuită prin moarte. Ele dau morții înapoi, în înțelesul că recunosc că ucid cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și că, din esența moartă a acestor cuvinte, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral creează poezia, a cărei

audiere, involuntară, determină mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte. Dau morții înapoi, conform versetului Apocalipsei: „Mors quoque Infemus reddiderunt mortuos quos habebant" („... și Moartea, și Iadul i-au dat pe morții pe care-i aveau") (Apocalipsa 20, 13). Conceptul [de] „apocalipsă" înseamnează descoperirea adevărului că spiritul pur al numelui divin oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister, vorbind, în gura noastră, prin cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile și făcându-ne, astfel, părtași la cina sa de taină.

Sâmbătă, 10 mart[ie] [19]73

Acum, când ne aflăm la sfârșitul exegezei noastre liturgice, Femrâi este de părere să ne ocupăm și de unele cuvinte mai puțin clare și, oarecum, contradictorii, ce le auzim în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret. Reținem sintagma „... nu și-au plecat capetele trupului și sângelui, ci ție, înfricoșatului Dumnezeu", înscriem, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, conceptul [de] „Dumnezeu"..., cu sensul numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului. Plecarea capului este sinonimă cu închinarea, adică plecarea corpului mirelui asupra miresei, în oficierea infailibilă. Conceptul „închinare", cu sensul plecării corpului mirelui asupra miresei, este o psihie prin care spiritul pur al numelui divin vorbește, în gura noastră, și oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister. Așadar, înscriind, în poezie, conceptul [de] „închinare", cu sensul aplecării corpului mirelui asupra miresei, nu trupului și sângelui ne plecăm, ci spiritului pur al numelui divin, care vorbește, în gura noastră, prin conceptul [de] „închinare", și oficiază, infailibil, ceremonialul abscons din mister. La

aplecarea lui asupra corpului miresei ne referim. A lui este închinarea. înțelegem, deci, că, înscriind, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, conceptul cu acest sens, devenim conștienți că oficiem, infailibil, ceremonialul abscons din mister. Mai înțelegem însă că lucrurile acestea se petrec pe scena teatrului de laudă și adorație, din

ziua dintâi, adică pe tărâmul spiritului pur al numelui divin, care ne face părtași la viața sa eternă.

Duminică, 11 martție] [19]73

Fempa este de părere să continuăm. Mai sunt lucruri de spus despre Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, care interesează pe lector. Căci, dacă aceștia izbutesc să aducă spiritul demonic și să-l instaleze în viața sufletească în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, sau în peisaj, în natură și în cosmos, lectorul vrea să știe cum se manifestă și mai ales cum poate să-1 elimine. Fempa este de părere să ne folosim tot de cele auzite lângă masa din despărțământul secret. Auzim, de pildă, sintagma: „... între sfinți te odihnești". Cel ce se odihnește este numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, iar sfinții sunt cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin care vorbește, în gura noastră, și oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister. înscriem conceptul [de] „odihnă" în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cu sensul că spiritul pur al numelui divin oficiază, infailibil, ceremonialul abscons din mister, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, unde Tâlhaero, Histrosen Smesimb și Spacodral nu pot să pătrundă, de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi - pentru că ziua

dintâi nu are conexiune cu ziua de apoi. Dar, intervine și Femotra, și amintește că teatrul de laudă și adorație este sinonim cu viața sufletească și că, deci, numele divin al ideii materiei eterne se odihnește, aici, în aceeași deplină siguranță, că nu-1 poate ucide sau pune în schemă de batjocură Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral. Căci, sfinții, între care se odihnește spiritul pur al numelui divin al ideii materiei, din corpul miresei, sunt cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, care ne structurează viața sufletească. Ca Și Fempa, Femotra crede că lectorul vrea să știe în ce mod Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral încearcă să ucidă cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, să le pună în schemă de batjocură și să creeze, din esența lor moartă, poezia pentru care cer

mulțimii din infern să-i glorifice. Femrâi se aliază cu Fempa și Femotra și-și exprimă părerea că, în adevăr, lectorul vrea să știe cât mai multe despre teatrul absurdului, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral și cu gloria universală.

Luni, 12 mart[ie] [19J73

Am început un nou capitol, în care am reintrodus lectorul. Intenționez să-1 păstrez până la sfârșitul cărții. Dacă prin „carte" înțelegem psihia numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin, și ne referim, astfel, la cartea de pe masa din despărțământul secret, din camera din casa de la oraș, lectorul este spiritul pur al numelui divin, care vorbește prin gura noastră, gândește, scrie și citește. Spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei,

vorbește, în gura noastră, prin cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, și el știe să citească aceste cuvinte în cartea simbol al psihiei numelui inefabil ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister. Lectorul ne este, deci, martor implacabil și el dorește să înregistrăm toate cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, pe care le auzim în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret. Ceea ce-1 caracterizează, în primul rând, este cutezanța. După cum cutează să oficieze infailibil ceremonialul abscons din mister, pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, și să se dea pe față, de asemenea cutează să înscrie în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, toate cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ce le auzim rostite în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret. Lectorul devine, astfel, o călăuză indispensabilă a cărții, și cu ajutorul lui vom duce totul la bun sfârșit.

Marți, 13 martjie] [19]73

Mulțumit că am reintrodus lectorul în expunere. El mă ghidează corect în ce privește folosirea simbolurilor din casa de la oraș și nu renunță ușor la ele. Căci, dacă ar renunța, ar însemna că sunt indicii de idolatrizare a spiritului demonic de către Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, iar camera din casa de la oraș, cu masa din despărțământul secret, nu pentru aceasta a fost instituită. Este adevărat, observă Femrâi, că multe simboluri de aici și numeroase cuvinte ce denumesc mișcările oficierii infailibile au trecut în simbolismul patriei, dar lectorul consideră că tocmai de aceea nu trebuie lăsat spiritul demonic să se instaleze lângă masa din despărțământul secret, să fie proclamat creator al limbajului și Dumnezeu,

și să fie idolatrizat. P.entru că simbolurile de pe masa din despărțământul secret nu ar putea trece în simbolismul patriei, dacă ele s-ar referi la numele de blasfemie de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, de pe scena teatrului absurdului, care refuză oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. Simbolurile din camera din casa de la oraș nu trec în simbolismul patriei, din cauză că Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral vor să instaleze aici spiritul demonic, ci din cauza identității între iubirea pentru spiritul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, și iubirea limbii materne. Lectorul știe că iubim limba maternă, fiindcă în ea auzim numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului, care ne face părtași la cina sa de taină și oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din mister.

Miercuri, 14 mart[ie] [19J73

Ne punem întrebarea dacă nu este recomandabil acum, la încheierea cărții, să întocmim un fel de index al conceptelor ce structurează viața sufletească a lectorului și care, conform expunerii

noastre, sunt cuvinte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin obiecte, sunete, semne, imagini, lumină, gesturi și substanțe aromatice, din camera din casa de la oraș, și de pe masa din despărțământul secret. Utilitatea acestui index este că stă la baza poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Aceasta înseamnă că poezia textului liturgic al ospățului de nuntă are un mesaj, și întocmirea

indexului de concepte, ce structurează viața sufletească a lectorului constituie acest mesaj, în sensul că, fiind cuvinte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin ele devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Deoarece, prin aceste concepte, vorbește, în gura noastră, spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme din corpul miresei, oficiem ceremonialul împreună cu el, ne face părtași la cina sa de taină și la viața eternă. Reiese că indexul de concepte este necesar, după cum este necesară poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, al cărei mesaj este să devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister, împreună cu spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, stăpânul manifest al limbajului. Reiese că trebuie să iau de la început analiza conceptelor ce se aud rostite în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, și să aleg pe cele specifice pentru structurarea vieții sufletești a lectorului. Deoarece Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral dau aceste concepte spiritului demonic să le ucidă și să le pună în schemă de batjocură, ca să creeze din esența lor moartă poezia pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice, vom face paralela și analiza acestei poezii, care pune la baza vieții sufletești sentimentul eșecului, absurdului și spaimei. în fine, subliniem că întocmirea acestui index nu este un plan nou, ci însuși planul cu care am pornit inițial să compunem poezia textului liturgic al ospățului de nuntă.

Joi, 15 martție] [19J73

Părerea mea este să stărui în analiza cuvintelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, simbolizate prin obiectele din camera din casa de la oraș. Pentru că textul liturgic a fost compus în așa fel încât conținutul lui criptic, la un moment, dat să fie descoperit. Cuvintele ce

denumesc mișcările oficierii infailibile se află, astăzi, în conștiința întregii lumi, și în această conștiință le fac analiza. Pe buzele tuturor se află sintagma : „Ușile, ușile, cu înțelepciune să luăm aminte", dar ele au fost plantate aici într-adins, pentru ca, la un moment dat, conținutul lor criptic să se dea pe față și să rămână în conștiințe. Nu degeaba cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile se află în gura tuturor. Ele trebuie descoperite.

Vineri, 16 martție] [19J73

Vom continua comentariul textului liturgic în vigoare, indiferent de obstacolele ce mi se pun în cale. Problema esențială rămâne tot poezia compusă de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, din cuvintele ucise de spiritul demonic și puse în pantomimă de batjocură, pentru care vor să-i glorificăm. Când spun, deci, că vreau să întocmesc un index al conceptelor ce structurează viața sufletească a lectorului, mă refer, simultan, și la conceptele prin care Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral ne plantează în suflet deznădejdea și spaima. Aceleași concepte, din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, simt date de ei spiritului demonic să le ucidă ca să creeze, din esența lor moartă, poezia pentru care ne cer să-i glorificăm.

Sâmbătă, 17 martfie] [19]73

Mă preocupă, acum, să arăt că poezia lui Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral constituie un conglomerat de vocabule care, în aparență, nu simbolizează nimic, dar, în realitate, simbolizează numele

de blasfemie, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, care refuză oficierea infailibilă și rostirea numelui divin. In principiu, nu este dificil de analizat o astfel de poezie, pentru că se compune din aceleași cuvinte ca și poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, date însă spiritului demonic să le ucidă și să le pună în schemă de batjocură. Este obligatoriu să mă ocup de această poezie a esențelor moarte, pentru că prin ea Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral intenționează să instaleze spiritul demonic în viața sufletească, unde să planteze sentimentul eșecului, deznădejdii și spaimei. Oricât s-ar părea de ciudat, a analiza această poezie înseamnă a analiza infernul, sinonim cu craniul lui Spacodral și gloria universală. De asemenea, s-ar părea că este o inițiativă temerară care sperie și dezarmează. Se va vedea, însă, că descoperirea firească a acestei poezii, sinonimă cu infernul, decurge normal din încercarea de a compune poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Pentru că, refuzând să înscrie, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, cuvintele „închinare", cu sensul aplecării corpului mirelui asupra miresei, „mărire", cu sensul măririi numelui divin, al ideii materiei eterne, din corpul miresei, în oficierea infailibilă și celelalte ce denumesc mișcările oficierii infailibile, Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral le dau spiritului demonic să le ucidă, să le pună în schemă de batjocură, pentru ca, din esența lor moartă, să creeze poezia, pentru care cer mulțimii din infern să se închine lor și să-i mărească. Ne aflăm, deci în infern, prin însuși faptul că ne aflăm pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral, cu gloria universală, dar și cu viața sufletească în care se instalează spiritul demonic și pune, la baza ei, sentimentul eșecului, al deznădejdii și al spaimei.

Duminică, 18 martfie] [19J73

Ajuns la convingerea că pot să întocmesc o proză cu suficiente calități literare: claritate și proprietate de termeni, ca să fie citită cu interes, dar în același timp extrem de profundă prin substanța ei doctrinară. Sunt acum complet edificat asupra obiectivului cărții. Trebuie să introduc în poezia textului liturgic un număr cât mai mare de cuvinte ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Aceste cuvinte descrise clar și mai ales fără ezitare, cutezător, împlinesc mesajul poeziei, care este să devenim conștienți că oficiem ceremonialul abscons din mister. In același timp, - aceste cuvinte, fiind date de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral spiritului demonic să le ucidă și să le pună în schemă de batjocură, descriem infernul.

Luni, 19 martție] [19]73

Azi, întrerupt scrisul din pricina unor treburi gospodărești, dar sunt hotărât să-1 reiau mâine. Principiul de lucru rămâne același: analiza conceptelor care denumesc mișcările oficierii infailibile și structurează viața sufletească. Găsesc o desfătare profundă în această analiză și o voi continua cât timp voi avea experiența de pe scena teatrului absurdului, din ziua de apoi, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral și cu gloria universală.

In camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, auzim sintagma: „căzând... iarăși ne-ai ridicat..." înscriem în poezia textului liturgic conceptul „a se ridica", în sensul ridicării numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, în oficierea infailibilă. Dacă receptăm verbul „a se ridica" în acest sens, înțelegem că spiritul pur al numelui divin al idei materiei eterne, din corpul miresei, vorbește prin el în gura noastră, oficiază ceremonialul abscons din mister, ne

face părtași la cina sa de taină și la viața eternă. Receptând verbul „a ridica", în sensul ridicării numelui divin al ideii materiei, eterne din corpul miresei, oficiem ceremonialul abscons din

mister, împreună cu spiritul său pur. Dacă nu receptăm însă verbul cu această semnificație și îl dăm spiritului demonic să-1 ucidă și să-1 pună în schemă de batjocură, rezultă că receptăm cu necesitate antonimul său: verbul „cădere". Dacă nu înscriem, în structura sufletească, verbul „ a se ridica" în accepția ridicării numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, în oficierea infailibilă, însemnează că lăsăm pe Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral să-1 dea spiritului demonic să-1 ucidă, să-1 pună în schemă de blasfemie, ca să creeze, din esența lui moartă, poezia pentru care ne cer să-i ridicăm și să-i glorificăm pe ei. Aceasta este însă căderea, pentru că audierea, involuntară, a poeziei, compusă din esența moartă a cuvintelor ucise de spiritul demonic și puse în schemă de batjocură, determină mulțimea din infern să scoată vaietul nesfârșit de durere și să se roage să fie mântuită prin moarte. Iată tema capitolului de mâine.

Marți, 20 martie [19J73

Suntem pe scena teatrului de laudă și adorație, din ziua dintâi, și nu avem contingență cu ziua de apoi, de pe scena teatrului absurdului, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral, cu gloria universală și poezia căderii în neființă. Ziua dintâi este sinonimă cu viața sufletească, structurată din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, înscrise în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă. Continuăm să ne menținem în această poziție,

înregistrând sintagmele auzite în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, simbol al psihiei numelui inefabil, ce denumește locul de pe corpul miresei unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin.

Miercuri, 21 martie [19J73

Trebuie să introducem, în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, conceptul „mâini", cu sensul psihiei numelui inefabil, ce

denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin. Cu aceste mâini, adică prin psihia numelui inefabil de pe corpul miresei, spiritul pur al numelui divin împarte cuvintele: cruce, mărire, sărut, cuviință, iubire și celelalte, ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ca să vorbim prin ele, să devenim părtași cu el la cina de taină și să oficiem împreună ceremonialul abscons. De aceea, cuvintele: cruce, mărire, sărut, cuviință, iubire și celelalte sunt simbolizate prin pâinea așezată pe discul de pe masa din despărțământul secret, simbol al psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei.

Joi, 22 martpe] [19J73

Ne străduim necontenit să rămânem pe tărâmul primordial al zilei dintâi, fără contingență cu tărâmul zilei de apoi, al inferiorizării conceptelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Femrâi observă că tărâmul zilei dintâi este sinonim cu poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, în care înscriem numele divin al ideii materiei

eteme, din corpul miresei, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. De asemenea, tărâmul zilei dintâi și poezia textului liturgic al ospățului de nuntă sunt sinonime cu viața sufletească și camera din casa de la oraș, unde se aud rostite cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Un îndreptar, deci, al analizei poeziei căderii în neființă, compuse de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, date spiritului demonic să le ucidă și să le pună în schemă de batjocură, îl constituie menținerea inexpugnabilă pe tărâmul primordial al zilei dintâi. Aici, cuvântul „cruce" va fi rostit totdeauna cu sensul poziției corpului mirelui și miresei în oficierea infailibilă; „mărire", cu sensul măririi numelui divin al ideii materiei eteme; „cuviință", cu sensul că se cuvine ca numele divin al ideii materiei eteme să se mărească; „iubire", cu sensul că spiritul pur al numelui divin vorbește prin gura noastră, prin aceste cuvinte și oficiază infailibil; „sărut", în sensul că noi înșine rostim aceste cuvinte în

accepția în care spiritul pur vorbește prin ele, în gura noastră, și, astfel, oficiem ceremonialul împreună cu el, participăm la cina sa de taină și la viața eternă. Rostim totdeauna, cu acest sens, aceste cuvinte pe tărâmul primordial al zilei dintâi, unde lăudăm ceremonialul abscons din mister și numele divin al ideii materiei eterne din corpul miresei, al cărui spirit pur este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește, în gura noastră. Psihiile numelor inefabile sunt înseși cuvintele ce denumesc mișcările oficierii inefabile: cruce, mărire cuviință, iubire, sărut și celelalte. Femrâi propune să continuăm să ascultăm, în camera din casa de la oraș, cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin care spiritul vorbește, în

gura noastră, și ne face părtași la cina sa de taină.

Sâmbătă, 24 mart[ie] [19]73

Am scris, astăzi, un capitol pe care îl pot considera ultimul, pentru că, dacă l-aș publica, ar cuprinde întreaga doctrină cu totală forță de persuasiune. Este vorba despre analiza poeziei căderii în neființă, creată de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral din esența cuvintelor ucise de spiritul demonic și puse în schemă de batjocură. Reușita capitolului de azi mă stimulează să continui și am impresia că voi începe o nouă carte. De fapt, introduc, în poezia ospățului de nuntă, concepte noi, și negarea lor de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral generează poezia căderii. Continui, așadar, să înregistrez sintagme auzite în camera din casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, simbol al psihiei numelui inefabil, de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin.

Duminică, 25 mart[ie] [19J73

Spun mereu că trebuie să stărui, dar mai ales acum când am impresia că am început o nouă carte și sunt în posesia unei metode noi

de expunere. Criteriul de orientare rămâne tot camera din casa de la oraș, pentru că cuvintele auzite aici sunt cunoscute de toată lumea și, ceea ce explic, se află în gura tuturor. S-ar părea că lumea însăși cere să explic lucruri pe care le aude, dar nu le înțelege. De exemplu, conceptul [de] „cruce", despre care se știe că este rostit în camera din casa de la oraș, că se vede brodat, sculptat sau

desenat, dar nimeni nu înțelege că semnul crucii este simbol al poziției corpului mirelui și miresei în oficierea infailibilă. Nu ne preocupă, așadar, gestul prin care se schițează semnul crucii, nici broderia, nici sculptura, nici desenul. Ne preocupă numai conceptul [de] „cruce", cu sensul poziției corpului mirelui și miresei în oficierea infailibilă, pe care, înscriindu-1 în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Sub acest aspect, conceptul [de] „cruce" este esențial. Dacă nu-1 receptăm, ci îl dăm spiritului demonic să-1 ucidă și să-1 pună în schemă de batjocură, nu putem să receptăm și să înscriem în poezie nici un alt concept ce denumește mișcările oficierii infailibile. El le cuprinde pe toate. Acest adevăr este exprimat pe masa din despărțământul secret, prin așezarea în cruce a bucăților de pâine, pe discul care este simbol al psihiei ce denumește locul de pe corpul miresei, unde se oficiază ceremonialul abscons din mister și se rostește numele divin.

Spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, este stăpânul manifest al limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră. Psihiile numelor inefabile sunt însă cuvintele ce denumesc mișcările infailibile, cum sunt cruce, mărire, sărut, iubire. Ele sunt simbolizate prin bucățile de pâine așezate pe disc. Bucățile de pâine simbolizează, așadar, psihile numelor inefabile, în care se divide spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, care vorbește, prin ele, în gura noastră și oficiază infailibil ceremonialul, făcându-ne părtași la cina sa de taină.

Luni, 26 mart[ie] [19J73

Conform principiului de a ne ghida după ceea ce auzim în camera din casa de la oraș, lângă masa din

despărțământul secret, înscriem în poezie propoziția: „binecuvântată este căldura sfinților tăi" cu sensul căldurii emoției erotice, transmisă de mireasă în oficierea infailibilă. Esența căldurii emoției erotice este spiritul pur al numelui divin, al ideii materiei eterne, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră. Sfinții, cărora le aparține căldura simt, deci, psihiile numelor inefabile, conceptele ce denumesc mișcările oficierii infailibile: cruce, mărire, cuviință, iubire, sărut și celelalte, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră. Iar „binecuvântare" înseamnă rostirea acestor concepte cu aceeași accepție în care spiritul pur vorbește în gura noastră și oficiază ceremonialul.

Miercuri, 28 mart[ie] [19J73

M-a preocupat, de mult, descrierea infernului, concepută echivalentă cu analiza poeziei căderii în neființă, compusă de Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, din cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ucise de spiritul demonic și puse în pantomimă de batjocură. Descrierea infernului sau a poeziei căderii în neființă devine necesară, paralel cu compunerea poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă, al cărui mesaj este să devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, dau așadar, spiritului demonic să ucidă și să pună în schemă de batjocură cuvintele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ca să creeze, din esența lor moartă, poezia căderii în neființă. Aceasta este descrisă cu autoritate deplină în numeroase pasaje din *Epistolele* Sf. Paul. Nu-mi rămâne decât să le reactualizez într-un vocabular adecvat lectorului de azi, și am convingerea că voi realiza o nouă carte, care va fi receptată de public. Cred chiar că proza va fi gustată, că va constitui o surpriză și o

descoperire. Persist în această analiză erudită, care îmi oferă metoda cea mai bună să transmit adevărul că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, este creatorul limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră și oficiază infailibil ceremonialul abscons din mister, făcându-ne părtași la cina sa de taină.

Joi, 29 mart[ie] [19J73

Am continuat analiza poeziei căderii în neființă, ghidându-mă după paragraful din *Epistole,* care cred că se referă la ea. Am chiar impresia că mi s-a indicat un îndreptar. Mă familiarizez cu ideea că redactarea trebuie să fie un comentar după un material erudit. Bucuria crește la gândul că textele în care se scrie criptic despre numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, au fost alcătuite după o anumită metodă, ca să-mi servească mie astăzi. Devin optimist și, dacă va trebui să mai lucrez câteva luni sau poate un an, accept și nu mă sperii. Numai să izbutesc să scriu o carte.

Sâmbătă, 31 mart[ie] [19]73

întrerupt lucrul, din cauza treburilor în gospodărie. Reparat gardurile, supravegheat desfundatul pentru cartofi. Ceapa și usturoiul le-am sădit ieri. Pe la orele două a venit Nelu cu Dănuț. Mă înștiințează că trebuie să cumpere apartament. Se construiește un bloc în centru, în fața bisericii de lângă Palatul Sindicatelor. Va fi gata peste doi ani. Prețul: 120. 000. Se înscrie printre cumpărătorii apartamentelor din acest bloc. Avantaje: central, fără poluare sonoră, apropiere de stațiile auto. Se prevede și construirea unui garaj. Nelu nu a stat mult, având întâlnire

la Pitești cu un amic, la orele patru. Am continuat activitățile în gospodărie. Vremea este încă rece, dar păsărelele se aud ciripind. Mâine voi relua scrisul.

Duminică, 1 aprilie [19]73

Mă întreb, dacă trebuie să continui expunerea, comentând paragrafe din *Epistole,* referitoare la poezia căderii în neființă, sau să sistez lucrul și să încep să copiez materialul pentru un volum.

Să încerc deci, să public, cum am procedat în primăvara lui '72.

Cred că voi mai comenta un fragment, în legătură cu dificultățile întâmpinate în comunicarea adevărului că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, este creatorul limbajului, divizat în psihiile numelor inefabile, prin care vorbește în gura noastră. Paragraful atinge și problema maladiei mele. Dacă izbutesc să-1 scriu satisfăcător, consider opera terminată.

Luni, 2 aprfilie] [19J73

Mulțumit, azi. Hotărât să persist în comentarea paragrafelor importante din *Epistole.* Mi se sugerează chiar că ar fi posibilă o traducere, o prelucrare a textului de o valoare deosebită pentru contemporani. îmi vine să cred că au fost scrise astfel, încât, la un moment dat, prin ele să fie descoperită doctrina. înțeleg prin doctrină însăși călătoria în infern, adică analiza poeziei căderii în neființă. Dificultățile, aproape insuportabile ale descrierii infernului, sunt înlăturate automat în cazul traducerii sau prelucrării. Esențial este că n-am renunțat la gândul de a scrie cartea experienței mele abisale. Sau, poate, cine știe, este scrisă și nu-mi rămâne decât să o arăt lectorilor.

Miercuri, 4 aprfilie] [19J73

De acum, am certitudinea că sunt pe calea bună și voi duce la sfârșit cartea. Nu mă îndoiesc de calitățile literare, care îl vor cuceri pe lector! Toate adevărurile care mă preocupă de ani și ani pot fi exprimate clar, și acestea vor cuceri. Se știe că adevărurile exprimate

simplu cuceresc. Dar, în cazul meu, se adaugă și noutatea. Ceea ce izbește, în primul rând, este noutatea, dar nu mă mai tem că tocmai din pricina noutății cartea să întâmpine dificultăți. Nu se vor găsi argumente să fie respinsă această noutate. Ea va cuceri prin sine, și adevărurile vor fi receptate. Lucrez cu zel în nădejdea că, până în iulie, voi termina. Pe urmă, voi începe să transcriu, iar în toamnă o voi publica. In '74 se va vorbi despre cartea mea.

Vineri, 6 aprțilie] [19J73

Stărui în ceea ce numesc comentariul *Epistolelor,* deși, de fapt, nu este un comentariu și nici o prelucrare, ci altceva, deosebit. Se va înțelege, mai târziu, când textul va fi gata. Munca întâmpină dificultăți enorme. Iadul își concentrează toate forțele de care dispune, ca să mă împiedice. Presiunile care se fac sunt de natură să mă cred bolnav, amenințat de demență, vechea manevră a spiritului demonic. Nimic nou, de fapt, pentru că, de mai bine de 30 de ani, cunosc toate aceste „videnii" și suferințele ce le produc. Nu renunț, orice s-ar întâmpla, chiar de ar fi să cad cu capul pe manuscris și să mor din cauza radiaților toxice ce-mi parvin de la demoni. Scriind acestea, am satisfacția că lectorul le va pricepe mai târziu și va înțelege că infernul nu este o ficțiune. Cartea mea este o experiență abisală și nu renunț să o scriu, orice s-ar

întâmpla.

Sâmbătă, 7 apr[ilie] [19J73

Rezultat cu succes și astăzi. După lucru, mă scol însă cu o durere groaznică în craniu, ca și când ar fi pătruns în interior un nor de smoală. Simt înjunghieturi, arsuri, pocnete. Sunt manevrele obișnuite prin care Tâlhaero caută să mă intimideze, dar nu renunț.

Lupta teribilă, dusă în timpul acestei redactări, se cunoaște după pagina manuscris. Descrierea atentă a acestei pagini descoperă încercarea demonilor de a-mi inocula nebunia. Rânduri sărite sau

trunchiate, spații lăsate goale și chiar cuvinte intercalate bizar, astfel încât, la lectură, să nu pot descifra textul, să mă simt deprimat, să renunț... De pildă: la capătul unui rând, las gol spațiul pentru un cuvânt sau două. Când scriu rândul următor și ajung în dreptul spațiului gol, îl completez prin cuvinte din fraza nouă, fără legătură cu fraza precedentă. De asemenea, să nu încep rândul de la capăt - și, în spațiul lăsat gol, să pun cuvintele rândului următor. Voi descrie aceste pagini de manuscris și voi prezenta un material documentar prețios.

Duminică, 8 aprțilie] [19J73

Cred că trebuie să sistez lucrul. Mă simt extrem de slăbit. Se manifestă simptome bizare, pe care nu știu dacă să le consider efectul surmenajului - al efortului continuu, zi de zi, de mai bine de un an, sau rezultatul acțiunii altor agenți asupra psihicului. De fapt, în anumit fel, simt mulțumit: am scris ceea ce trebuia să scriu până la această oră. De aceea, cred că este recomandabil să fac o pauză de odihnă, poate de o lună sau două și, după aceea, să încep transcrierea de la care mă aștept să-mi aducă satisfacții. Voi lua contact cu revistele și voi începe să public. Consider, deci, că este riscant de acum orice efort. Mult mai profitabilă este o perioadă de odihnă, urmată de transcriere. Comentariul *Epistolelor,* pe care mi l-am propus și de care sunt mulțumit, pot să-l scriu oricând, fiindcă ceea ce am de spus se află în text. Ba chiar ar fi rezonabil să amân această elaborare, ca să revin la ea cu puteri odihnite. Decizia depinde de ședința de mâine și din zilele următoare. Dacă slăbiciunea continuă să se manifeste și să se agraveze, mă opresc sigur, fiindcă cine știe ce se poate întâmpla.

Luni, 9 apr[ilie] [19J73

Spre a evita obscuritatea, din acest ultim pasaj al expunerii noastre, am făcut viata sufletească sinonimă cu camera din casa de la oraș și, îndeosebi, cu masa din despărțământul secret, cu obiectele de

pe ea: cartea, pânzele, veșmintele, discul, potirul, pâinea și vinul, care sunt simboluri ale conceptelor cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră și oficiază ceremonialul, înțelegem, din această sinonimie, că toate cuvintele prin care descriem viața sufletească și care se referă la ambianța în care trăim: locuință, veșminte, hrană sunt simboluri ale conceptelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră și oficiază ceremonialul. Conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte sunt, deci, argintul care dă valoare de circulație tuturor cuvintelor, prin care descriem viața sufletească în scurgerea ei cotidiană, astfel încât această descriere să fie durabilă și autentică. Viața sufletească este, deci, sinonimă, în ansamblul ei, cu camera din casa de la oraș, în sensul că ea este însăși poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, prin al cărei mesaj devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Nu avem viață sufletească autentică decât din momentul când devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul latent în mister. Așadar, folosim toate cuvintele ce denumesc obiecte, din ambianța în care trăim: veșminte, hrană, lucruri din interior, cu sensul de simboluri ale conceptelor cruce, slujbă, mărire, glorie și celelalte, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră și din care nasc aceste cuvinte. Numai dând fiecărui cuvânt un sens simbolic, construim o viață sufletească autentică, sau, cum am observat din capitolul precedent, o construim din argint,

pentru că spiritul pur este argintul care dă valoare de circulație acestor cuvinte, ca unor bani de argint. In tot ce spunem despre viața noastră sufletească trebuie să se audă rostit numele divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, pe care l-am așezat la baza ei, și prin care, înscriindu-1 în poezie, devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul. Dar, în descrierea vieții sufletești, nu se folosesc numai cuvinte referitoare la obiectele din ambianță. Un tezaur lexical bogat se referă la portretizarea femeii iubite și la relațiile cu ea. Se înțelege că toate vocabulele ce intră în acest tezaur vor fi simboluri ale conceptelor cruce, mărire, slujbă, glorie, or, în acest caz special, aceste concepte vor fi simbolizate prin pietre prețioase, astfel că lectorul, ca un *veritus architectus,* își va construi viața

sufletească din pietre prețioase, pe fundamentul numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul femeii iubite. El nu va evita să descopere femeii iubite adevărul că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul ei, este creatorul limbajului care vorbește în gura noastră prin conceptele cruce, cu sensul poziției corpului mirelui și miresei în oficierea infailibilă, „mărire", cu sensul măririi numelui divin. El nu va ascunde femeii iubite conceptele ce denumesc mișcările oficierii infailibile, ci, dimpotrivă, întocmai ca în casa de la oraș, lângă masa din despărțământul secret, i le va da pe față și va vorbi despre ele prin simbolurile pietrelor prețioase. Căci, dacă va ascunde femeii iubite conceptele „cruce", cu sensul poziției corpului miresei și mirelui în oficierea infailibilă, „mărire", cu sensul măririi numelui divin, „glorie", cu sensul gloriei cuvenite spiritului pur, fiindcă oficiază infailibil ceremonialul, prin care ne aduce din neființă la ființă, „slujbă", cu sensul că oficiem împreună cu spiritul pur și suntem, astfel, în slujba lui, dacă va ascunde, deci,

femeii iubite aceste concepte, însemnează că o lasă să le dea spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură. Și, în cazul acesta, tot ce va spune el despre femeia iubită va fi fals, neautentic și neconstructiv. Nu poți să faci portretul femeii iubite, să o lauzi și să-i pui în lumină frumusețea morală sau fizică, știind, totuși, că ea dă numele divin al ideii materiei eteme din corpul ei, - din neștiință, - spiritului demonic, să-1 ucidă și să-1 pună în pantomimă de batjocură. Cuvintele prin care vom descrie frumusețea morală și fizică a femeii iubite vor fi false, pentru că vor fi înseși cuvintele ucise și puse în pantomimă de batjocură, din care Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral creează poezia căderii în neființă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Portretul femeii iubite nu-și are, însă, locul în poezia căderii în neființă, ci în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, unde ea receptează conceptele cruce, mărire, slujbă și glorie, cu sensurile arătate. De aceea, îi spunem „femeie iubită". O iubim, fiindcă receptează conceptele poeziei textului liturgic al ospățului de nuntă, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. O iubim, fiindcă știe că numele divin al ideii materiei eteme din corpul ei,

este însuși misterul, pe care, înscriindu-1 în poezie, devenim conștienti că oficiem infailibil ceremonialul latent în ele. In concluzie, femeia iubită știe că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, este creatorul limbajului, manifest în conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, prin care vorbește în gura noastră și oficiază infailibil ceremonialul, făcându-ne părtași la gloria lui. Orice am spune despre femeia iubită, oricât i-am lăuda frumusețea fizică și morală, oricât am idealiza-o, nu spunem nimic, și orice frazeologie nu are nici o valoare, dacă ascundem că spiritul pur al numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul ei, este creatorul

limbajului și vorbește în gura noastră prin conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, ce denumesc mișcările oficierii infailibile.

Căci, prin orice cuvinte am încerca să-i zugrăvim gândirea și sentimentele, acestea simt false și neautentice, din moment ce o lăsăm să dea conceptele cruce, mărire, slujbă și glorie spiritului demonic, să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, astfel încât Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral să creeze, din esența moartă a acestor concepte, poezia căderii în neființă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Repetăm: locul femeii iubite nu este în poezia căderii în neființă, unde o așează Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral, cerând mulțimii din infern să-i glorifice, ci locul ei este în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, al cărei mesaj este să devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul latent în mister, împreună cu spiritul pur și participăm la gloria lui. Așadar, lectorul va vorbi despre femeia iubită direct, arătând că ea receptează conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, ce denumesc mișcările oficierii infailibile, și va exprima aceste concepte prin simbolurile pietrelor prețioase, având conștiința de sine a unui *veritus architectus* - meșter zidar înțelept - el își va construi viața sufletească din pietre prețioase, pe fundamentul numelui divin al ideii materiei eterne, din corpul femeii iubite. Zicem despre lector că este *veritus architectus,* pentru că nu lasă femeii iubite să dea conceptele oficierii spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, ci, dimpotrivă, o face și pe ea conștientă de oficierea infailibilă a ceremonialului abscons din

mister și își construiesc împreună viața sufletească pe acest fundament. Lectorul nu ascunde femeii iubite că oficiază infailibil ceremonialul latent în mister, ci,

dimpotrivă, o face și pe ea conștientă de acest adevăr, astfel încât și ea oficiază împreună cu spiritul pur și participă la gloria lui. Această participare devine posibilă în mod firesc și putem spune - necesar, - din momentul în care femeia iubită recepteaza conceptele [de] „cruce", cu sensul poziției corpului mirelui și miresei în oficierea infailibilă, „mărire", cu sensul măririi numelui divin al ideii materiei eteme din corpul ei, „glorie", cu sensul gloriei ce se cuvine spiritului pur, pentru că oficiază ceremonialul, prin care ne aduce din neființă la ființă. Receptând aceste concepte și înscriindu-le în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, femeia iubită, ca și lectorul, va vorbi despre ele prin simbolurile pietrelor prețioase. Așadar, în orice descriere a vieții sufletești, simbolul pietrelor prețioase va fi folosit spre a exprima ideea că femeia iubită acceptă conceptele oficierii, că ea însăși oficiază și nu le dă spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomima de batjocură. Folosind simbolurile pietrelor prețioase, în descrierea vieții sale sufletești, înțelegem că lectorul vorbește just despre femeia iubită, că are curajul să o facă conștientă că oficiază infailibil ea însăși ceremonialul și că participă la gloria spiritului pur. Construind, astfel, pe fundamentul numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul femeii iubite, lectorul construiește viața sufletească din pietre prețioase și, astfel, tabloul ei este just și durabil.

Am atins, poate, punctul cel mai important din expunerea noastră și suntem mulțumiți că lectorul a înțeles că nu poate lăsa femeia iubită să dea spiritului demonic conceptele oficierii, să le ucidă și să le pună în schemă de batjocură, ci, dimpotrivă, că trebuie să le recepteze, să le înscrie în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și să devină conștientă că oficiază infailibil ceremonialul împreună cu spiritul pur și participă la gloria lui. Exprimând tot ce am spus în această privință despre femeia iubită, prin simbolurile pietrelor prețioase, vrem să spunem că toate cuvintele referitoare la ea sunt

autentice și valabile, întocmai cum sunt valabile monedele puse în circulație, pe baza pietrelor prețioase. Din moment ce femeia iubită

receptează conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie, cu sensurile arătate și oficiază infailibil ceremonialul latent din mister, orice spunem despre ea este valabil, și viața sufletească construită din descrierea portretului ei moral sau fizic este construită din pietre prețioase. Dar lectorul își construiește viața sufletească nu doar din descrierea ambianței sociale în care trăiește: locuință, hrană, veșminte, confort, dialog cu oamenii, și nu numai din relațiile sale cu femeia iubită, ci, precum am arătat deseori, viața sa sufletească este sinonimă cu peisajul, cu natura, cu cosmosul. Vrem să spunem, într-o primă accepție, că toate vocabulele ce denumesc fenomene și elemente din peisaj, natură și cosmos îi structurează sufletul, în sensul că toate aceste vocabule sunt simboluri ale numelui divin al ideii materiei eterne, de la baza sufletului său, din al cărui spirit pur nasc. în orice peisaj, în natură și cosmos, auzim rostit numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, în oficierea infailibilă, pentru că orice vocabulă, prin care descriem peisajul, natura și cosmosul, naște din spiritul său pur. Descriind peisajul, natura și cosmosul, lectorul descrie propria sa viață sufletească, la a cărei temelie este numele divin al ideii materiei eterne. Dacă, deci, își propune să descrie peisajul, natura și cosmosul, el își construiește viața sufletească din elementele și fenomenele din peisaj, natură și cosmos, plante, râuri, munți, animale, aștri, care sunt simboluri ale numelui divin al ideii materiei eterne, din al cărui spirit pur nasc aceste vocabule. O astfel de descriere a vieții sufletești, prin vocabulele ce denumesc plante, arbori, munți, râuri, aștri, este iarăși valabilă și durabilă, și operă a unui *veritus architectus,* pentru că toate aceste vocabule sunt simboluri ale conceptelor cruce, mărire,

slujbă și glorie, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră și oficiază infailibil ceremonialul. Contemplăm și iubim peisajul, natura și cosmosul numai fiindcă spiritul pur al numelui divin se concretizează în peisaj, natură și cosmos, transformându-se din senzații sonore de bucurie, în senzații vizuale de bucurie, ca să-l putem contempla și iubi. In orice peisaj, în natură și în cosmos, auzim numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, prin orice vocabulă prin care denumim ierburi, arbori, râuri, aștri, animale, fenomene și elemente. Astfel, dacă lectorul își

construiește viața sufletească descriind peisajul, natura și cosmosul, el și-o construiește din ierburi, arbori, râuri, aștri, munți, animale, fenomene și elemente, simboluri ale conceptelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile. Construcția lui este valabilă și durabilă, fiindcă are la bază numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, din al cărui spirit pur nasc aceste vocabule. Dar, prin aceasta, am atins iarăși un punct esențial din expunerea noastră. Căci, ca și ambianța cotidiană și mediul social, ca și femeia iubită, peisajul, natura și cosmosul au rol decisiv în structurarea vieții sufletești a lectorului și se va da pe față, dacă el construiește din vocabule ce simbolizează numele divin al ideii materiei eterne sau nu. Dacă refuză ca plante, râuri, arbori, munți, aștri, animale să simbolizeze conceptele cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, prin care spiritul pur vorbește în gura noastră și oficiază ceremonialul, și dă aceste concepte spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, orice folosire a vocabulelor plante, arbori, ierburi, flori, munți, aștri, râuri, animale, este falsă și nu descrie o viață sufletească autentică, sinonimă cu poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, ci, dimpotrivă, tabloul realizat este sinonim cu poezia căderii în neființă, pentru care Tâlhaero, Histrosen Smesimb și Spacodral cer

să fie glorificați, dar ca un *veritus architectus* lectorul își va construi viața sufletească din plante, animale, arbori, râuri, munți, aștri, simboluri ale conceptelor [de] cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, ce denumesc mișcările oficierii infailibile. El aude, deci, numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, rostit în oficierea infailibilă, în orice vocabulă ce descrie peisajul: plante, arbori, râuri, munți, aștri, și folosește aceste vocabule, simboluri ale conceptelor ce denumesc mișcările oficierii infailibile, în descrierea vieții sufletești. In concluzie, după cum în peisaj, în natură și în cosmos auzim rostit numele divin în oficierea infailibilă prin orice vocabulă, de asemenea trebuie să-1 auzim și în viața sufletească, construită din aceste vocabule: plante, munți, arbori, astre, râuri, animale. Dacă nu auzim rostit numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, al cărui spirit pur este creatorul limbajului, rezultă că auzim numele de oprobriu de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, al cărui spirit demonic ucide

conceptele oficierii și le pune în pantomimă de batjocură. Lectorul pricepe că va veni ziua când va auzi, în construcția vieții noastre sufletești numele divin al ideii materiei eterne, din corpul miresei, sau numele de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere. Este firesc să gândim că nu este, nicidecum, indiferent, dacă dăm conceptele [de] cruce, mărire, glorie, slujbă și celelalte spiritului demonic să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură sau, dimpotrivă, le înscriem în poezia textului liturgic și devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul abscons din mister. Oficiind conștienți ceremonialul și participând la gloria spiritului pur, ieșim din neființă la ființă, dând însă conceptele să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, cădem din ființă la neființă. Ieșind din neființă la ființă, ne aflăm pe tărâmul primordial al zilei dintâi, unde lăudăm oficierea

infailibilă și adorăm spiritul pur al numelui divin, creatorul limbajului manifest în căldura emoției erotice. Căzând, însă, din ființă în neființă, ne aflăm pe tărâmul zilei de apoi al teatrului absurdului, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral, cu gloria universală și cu numele de blasfemie de pe corpul sordid al lui Femab și al celorlalte partenere, care refuză să oficieze ceremonialul latent în mister și să rostească numele divin. Precum am observat, ziua dintâi a tărâmului primordial nu are contingență cu ziua de apoi a teatrului absurdului, unde spiritul demonic ucide conceptele oficierii și le pune în schemă de batjocură. Pentru că întâi oficiem ceremonialul abscons din mister, îl lăudăm și adorăm spiritul pur al numelui divin, creatorul limbajului, pe scena teatrului de laudă și adorație, și apoi vin Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral să dea spiritului demonic conceptele oficierii să le ucidă și să le pună în pantomimă de batjocură, ca să creeze, din esența lor moartă, poezia căderii în neființă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Ziua dintâi nu are, deci, contingență cu ziua de apoi. Această zi a laudei și adorației, care nu are contingență cu ziua de apoi a uciderii și punerii în pantomimă de batjocură, a și venit, din moment ce lectorul receptează conceptele [de] cruce, mărire, slujbă, glorie și nu le dă spiritului demonic să le ucidă, ci, dimpotrivă, le înscrie în poezia textului liturgic al ospățului de nuntă, devenind conștient că oficiază

infailibil ceremonialul abscons din mister. In această zi, lectorul trece prin proba focului, adică a căldurii emoției erotice, transmise de mireasă în oficierea infailibilă, a cărei esență este spiritul pur al numelui divin, divizat în conceptele oficierii, prin care vorbește, prin gura noastră.

Prin urmare, nici o temere în ce privește certitudinile la care năzuim să ajungem în expunerea noastră. Aceste certitudini ni le garantează, în mod

absolut, proba focului. Dacă acceptăm căldura emoției erotice, a cărei esență este spiritul pur al numelui divin, creatorul manifest al limbajului, avem certitudinea absolută că ne aflăm pe tărâmul primordial al zilei dintâi, unde lăudăm oficierea și adorăm spiritul pur al numelui divin. Dacă, dimpotrivă, respingem căldura emoției erotice, o ștergem din poezia textului liturgic al ospățului de nuntă și o dăm spiritului demonic să o inferiorizeze și să o pună în pantomima de batjocură, avem certitudinea, inversă, că ne aflăm pe tărâmul zilei de apoi, al inferiorizării, sinonim cu infernul, cu craniul lui Spacodral, cu gloria universală, cu numele de blasfemie de pe corpul lui Femab și al celorlalte partenere.

Aceasta este proba focului, pe care o trecem îndată ce am înțeles că ne aflăm pe tărâmul primordial al zilei dintâi, care nu are contingență cu ziua de apoi. Ziua dintâi, fiind ziua de probă a focului, se înțelege că este ziua spiritului pur al numelui divin, creatorul limbajului, a cărei esență este însăși căldura emoției erotice, divizat în conceptele [de] cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, prin care vorbește, prin gura noastră. Așadar, aceste concepte se nasc din căldura emoției erotice. Viața noastră sufletească, construită precum am văzut, din aceste concepte, simbolizate prin aur, argint, pietre scumpe, plante, arbori, munți, râuri, animale - vocabule din peisaj, natură și cosmos, va fi supusă la proba focului, pe care o va trece acceptând căldura emoției erotice a cărei esență este spiritul pur al numelui divin din care nasc toate cuvintele ce o structurează. Se înțelege cât de important este să acceptăm căldura emoției erotice, transmisă de mireasă în oficierea infailibilă, sau o dăm spiritului demonic să o inferiorizeze și să o pună în pantomimă de batjocură.

Căci, dacă acceptăm căldura emoției erotice și o înscriem în poezia ospățului de nuntă, acceptăm implicit conceptele

[de] cruce, mărire, slujbă, glorie, care nasc din esența ei, și acceptăm însăși viața noastră sufletească, structurată din aceste concepte simbolizate precum am văzut. Dacă, dimpotrivă, dăm căldura emoției erotice spiritului demonic să o interiorizeze și să o pună în pantomimă de batjocură, dăm însăși viața noastră sufletească, adică ne dăm pe noi înșine spiritului demonic al numelui de oprobriu, să ne ucidă și să ne pună în pantomimă de batjocură. în concluzie, dacă refuzăm să punem la temelia vieții noastre sufletești numele divin al ideii materiei eteme, prin care devenim conștienți că oficiem infailibil ceremonialul, rezultă, cu necesitate, că punem numele de oprobriu, de pe corpul sordid al lui Femab, și ne dăm pe noi înșine spiritului său demonic, să ne ucidă și să ne pună pantomimă de batjocură. La această certitudine absolută ajungem prin proba focului. De aceea, proba focului este punctul culminant la care am ajuns în expunerea noastră. De acum, înțelegem că Tâlhaero, Histrosen, Smesimb și Spacodral dau căldura emoției erotice spiritului demonic să o interiorizeze și să o pună în pantomimă de batjocură, ca să creeze, din esența ei moartă, poezia căderii în neființă, pentru care cer mulțimii din infern să-i glorifice. Ceea ce dau spiritului demonic sunt conceptele [de] cruce, mărire, slujbă, glorie și celelalte, născute din esența căldurii emoției erotice și, în modul acesta este limpede că ei nu trec proba focului, ci, dimpotrivă, refuzând căldura emoției erotice și inferiorizând-o, ei cad în neființă. Orice se va spune de acum încolo, în această privință, este extrem de clar, avem certitudinea absolută a probei focului în construcția vieții sufletești, din moment ce am pus la temelia ei numele divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei, al cărui spirit pur este creatorul limbajului, manifest în căldura emoției erotice. Avem mulțumirea că lectorul a trecut proba focului și se află pe tărâmul primordial al zilei dintâi.

Marti, 10 apr[ilie] [19J73

Continuu să lucrez. Observ că rezist. Deși oponenta demonică se organizează, clipă de clipă, cu scopul de a mă dementiza, astfel să nu pot concepe nimic clar cu valoare doctrinară și artistică, sunt hotărât să stărui, să nu mă las intimidat și să risc chiar un șoc, o tulburare nervoasă gravă. Nu cred că are să se întâmple, dar nu mă tem în nici un fel de moarte. O singură grijă am: să las manuscrisele în ordine, dar cred că voi izbuti să transcriu totul și las materialul necesar pentru un volum bun de publicat. După aceea, mă voi odihni. Voi termina călătoria mea în infern, sau, dacă voi continua, voi scrie anecdote din infern, interesante desigur, prin absurditatea lor. în fine, totdeauna va fi ceva de spus despre tărâmul abisal. Voi găsi stilul, tonul, vocabularul. Dar, deocamdată, să termin cu volumul doctrinar. Sau, poate, trebuia să încep cu anecdoticul, ca un preludiu de inițiere.

Duminică, 15 apr[ilie] [19]73

Continuă acțiunea presiunii demonice, prin simptome de dementizare, dar și de oboseală până la istovire. In fond, mă simt epuizat, totalmente. Mă mișc greu, dibui, mă sprijin în baston, ceea ce n-am făcut până acum. S-ar părea să fie un acces reumatic special, o „criză", o astenie de primăvară. Perfect lucid, mă stărui să lucrez, cu intenția să închei volumul, cu prelucrările din *Epistole.*

Azi sunt Floriile și la Vocea Americii s-a transmis muzică de jaz, pe teme liturgice. M-am reconfortat. Dacă izbutesc ceva clar, cursiv, atractiv, cartea pătrunde în publicul receptiv la orice noutate de acest gen, cum dovedește muzica de jaz pe teme liturgice. Sunt optimist - cred că sănătatea mă va susține până voi termina. Mâine mă voi așeza iarăși la masa de lucru.

Joi, 19 apr[ilie] [19]73

Manuscrisul prelucrării *Epistolelor a* devenit extrem de prețios. Sunt convins că am descoperit metoda de creație în acest domeniu și că realizez o operă capitală. Mi-am planificat să ajung până la capțitolul] 13. I. Corint[eni], la care să mă opresc și să mă apuc să transcriu. Mă aflu la capitțolul] 7.1. Temerea că n-am să pot întâmpina dificultățile presiunii demonice s-a spulberat. Sunt în „lanțurile" despre care vorbesc autorii epistolelor, dar m-am deprins cu ele. Am certitudinea că tortura nu duce la moarte, iar istovirea enormă și manevrele de dementizare le îndur. Lucrez cu optimism și bucurie că realizez o carte ce va fi publicată și receptată de lector. îmi propun să descriu, în paginile următoare, procedeele folosite de forțele demonice ca să-mi zădărnicească scrisul. Va fi un document interesant.

Vineri, 20 apr[ilie] [19]73

întrerupt lucrul pentru treburi gospodărești. Mâine îl reiau în aceeași stare de copleșire demonică și de istovire. în *Epistole,* situația mea se numește „în lanțuri". Orice încercare de sugrumare se dovedește însă inutilă, fiindcă sunt decis să continuu prelucrarea, chiar cu riscul unei congestii. Sunt însă optimist și cred că am să ajung la capit[olul] 13 inclusiv [I, Corint[eni] 13], unde am să mă opresc. După ce am să transcriu și am să alcătuiesc un volum, poate am să reiau prelucrarea mai târziu. Deocamdată, sunt mulțumit cu atât. Intenționez, de altfel, să încep și un volum de memorii, pe care să le scriu ușor, fără efort, și pe placul tuturor lectorilor. Materialul îl vor constitui cele trăite de mine pe parcursul întregii vieți. Amănunte, în aparență, neînsemnate se vor dovedi pline

de sens. Această plenitudine mă stimulează să mă apuc de lucru neîntârziat.

Sâmbătă, 21, aprfilie] [19]73

Continuat lucrul. Maladia se menține. Parcă aș fi amenințat de o paralizie progresivă. Merg greu, am amețeli, nu simt unde pun mâinile și picioarele, chiar vederea a mai slăbit. Nu mă las însă intimidat. Sunt mulțumit de lucrul de azi și voi continua, hotărât să persist. Vreau să ajung la capit[olul] 13, unde mă voi opri. Până acum, tot ce am scris este publicabil. Am satisfacția că mă aflu pe un drum bun, care mă duce, indubitabil, la realizarea cărții.

Duminică, 22 apr[ilie] [19]73

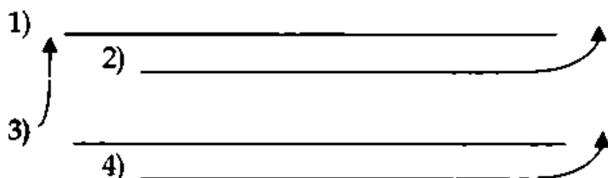
Continui să lucrez cu bun randament. Am certitudinea că mă apropii de sfârșit. Ca să mă împiedice, oponența demonică îmi tulbură întâi vederea, astfel încât rândurile de pe această coală de caiet dictando să dispară și să nu-mi dau seama când începe unul și sfârșesc celelalte. Intenția este să amestec cuvintele dintr-o frază cu cele din altă frază, astfel încât să-și piardă înțelesul. Ca să ajungă la acest rezultat, îmi anulează simțul special al mâinii și funcțiunea vederii, care reglează traseul stiloului pe coala de hârtie, astfel încât să las loc liber la capătul rândului și la sfârșitul lui. Când trec de la un rând la altul, să scriu un cuvânt sau două, în spațiul lăsat liber, astfel încât aceste cuvinte să nu aibă legătură cu restul rândului. De asemenea, când ajung la sfârșitul liniei dictando și observ deasupra spațiu liber, să completez acest spațiu

prin cuvinte fără conexiune cu cele dinaintea lor. Manevra aceasta diabolică se poate însă explica mai bine grafic. Trag aici două linii: începută normal, dar nedusă până la capăt. A doua, invers, neîncepută de la marginea din stânga a hârtiei:

1) ____

2) ____

în spațiul lăsat liber, la capătul liniei 1, demonul urmărește să scriu cuvintele din rândul doi, fără conexiune cu cele exprimate în acest rând. Când trec însă la rândul al treilea, să nu-1 încep de la marginea hârtiei, ci, văzând spațiul gol la rândul 2, să umplu întâi acest spațiu, și apoi să cobor la rândul 3, încât cuvintele din acest rând să se intercaleze cu cele din rândul doi. Iată schema completă a manevrei demonice, reprezentată prin linii:

Pornesc, deci, pe linia doi și termin în spațiul lăsat liber pe linia 1. Când încep pe linia trei (3), completez spațiul lăsat liber, la începutul liniei 2. Linia 4, începută pe linia 3, o sfârșesc pe spațiul liber de la capătul liniei 3. Scopul, se vede clar, este să intercalez cuvintele și frazele să nu aibă sens. Lupta împotriva acestei oponențe demonice nu mă demoralizează și persist. Când voi termina, voi descrie minuțios toate urmele lăsate de oponența diabolică în manuscris. Va fi un document.

Luni, 23 apr[ilie] [19]73

Mi-arn luat tensiunea: 19 și 10. Nu simt totuși alarmat. Cred că se datorește consumului de pește sărat în ultimele două zile. Dar și surmenajul contribuie, căci, așa cum am notat, mă simt istovit de efortul făcut, ca să termin prelucrarea planificată a *Epistolelor.* S-ar putea să sistez travaliul din cauza oboselii. Voi vedea ce se întâmplă mâine.

Marti, 24 apr[ilie] [19J73

Lucrat cu spor. Sunt mulțumit Teama de nerezistență, din cauza sănătății amenințate se împrăștie. îmi mențin echilibrul: mă hrănesc fără grăsimi și sărături, dorm suficient, evit munca fizică. Sper să rezist până la final. Am început un caiet nou (XV) - și intenționez să-1 umplu: 400 pagini. Și cu asta realizez planul. Apoi, încep selectarea și transcrierea.

Joi, 26 apr[ilie] [19]73

Continuat lucrul. Mulțumit. Sănătatea, staționară. Cred că voi susține efortul, până voi termina ceea ce am programat.

Vineri, 27 apr[ilie] [19]73

Lucrat și astăzi. Mulțumit. Sănătatea se menține. Nu mă mai tem. Cred că rezist.

Duminică, 29 apr[ilie] [19]73

Lucrat cu spor. Mulțumit. înscriem în filosofia și poezia textului liturgic al ospățului de nuntă conceptul [de] „înviere", cu sensul învierii numelui divin al ideii materiei eteme, din corpul miresei. Conceptul [de] „înviere" este un mister prin care, receptându-1, devenim conștienți că oficiem, infailibil, ceremonialul latent, pe tărâmul primordial al zilei dintâi.

Luni, 30 apr[ilie] [19]73

Mulțumit. /

Marti, 1 mai [19J73

Splendid 1 mai. Flori de liliac, flori de păr, flori de piersic, flori de prun! Am stat pe bancă, sub fereastră, și am contemplat îndelung lalelele roz! Aerul este proaspăt, răcoros! In stânga, pe panta dealului, pădurea tânără joacă în soare efecte de culori din frunzele fragede. Verdele domină, dar sunt și nuanțe de portocaliu și roșu. Mugurii plăpânzi parcă nu ar ști că trebuie să fie numai verzi, ci împrumută și alte cromatisme. Păsările orchestrează peisajul. Domină cucul, cu glas sonor, dar privighetoarea deține blazonul și invită să fie admirată.

Primit scrisoare de la Matei Alexandrescu, în care insistă să-i trimit o altă variantă a interviului, amplificată, cu detalii, cu anecdote și umor! Interesant imbold să-mi scriu memoriile. Voi încerca, dar trebuie să găsesc un miez central ca să le justifice. Pentru ce merită să fie cunoscută viața mea? Dacă voi fi sincer, dar mai ales curajos, voi izbuti să vorbesc despre mine, astfel încât să intereseze pe multi.

Joi, 3 mai [19]73

Lucrat satisfăcător și astăzi. Sănătatea se menține. Cred că rezist până închei materialul necesar pentru un volum.

Timp splendid, ca și în zilele precedente. Am văzut-o pe Mărioara prin fereastră, plecând vârful stufului de liliac și rupând flori. M-am întrebat, dacă o voi vedea și la anul, și mi-am răspuns cu certitudine că „da", într-atât sunt de sigur că voi duce lucrul la capăt. La anul, pe vremea asta,

când va înflori liliacul, voi avea fragmente publicate.

Invazie de cărăbuși. In clipa asta se aud pocnituri repetate în geam. Atrase de lumină, coleopterele roșiatice își prelungesc zborul în noapte și se izbesc de geam.

Venit Nelu, ieri, după o plimbare la mănăstiri, în Moldova de Sus. Mi-a promis că vine sâmbătă, să mă ia într-o plimbare similară, pe ruta R[âmnicu] Vâlcea - Sibiu. Obiectiv principal: vizită la muzeul Brukenthal.

Vineri, 4 mai [19J73

Plimbare la pădure, de unul singur, fără nici un țel, după sfatul Zinei. Am urcat pe ruta Valea Fântânii și am ieșit pe podișul pădurii'de stejar, numită Goleascā. Spre răsărit, panorama satului. De pe coama cu cireși, pruni, peri și viță de vie („Măgura"), am urmărit surpările de teren, care au amenințat gospodăriile câtorva săteni.

Primăvara în desfășurare. Păsările cântă, am auzit prima oară grangurul. Pe vechile poteci, străbătute în copilărie, am dat peste zariști minunate, adevărate iatacuri, ca într-un palat. Tufele au crescut și înconjoară vetre calde de duioșie. Mi-am făcut prieteni aceste locuri discrete, de mister. Sus, pe platou, pe Drumul Viilor, am întâlnit lume lucrând la arăcit și plivit, pe loturile luate în retribuție. Spre sud, Valea Argeșului, calea ferată și perspectiva autostrăzii București - Pitești.

Sâmbătă, 5 mai [19]73

Pauză la masa de scris. Treburi în gospodărie. Bătut carton pe beci, reparat balustrada la scara de la bucătărie, debarasat puntea de rădăcinile îngrămădite de gârlă. Dres

o poartă. M-a ajutat finu Ion (poreclit „Lahovaru" - în tinerețe era cochet). Nelu promisese că vine să mă ia, să facem mâine plimbarea la Rțâmnicu] Vâlcea - Sibiu. Consider că e mai bine că n-a venit, fiindcă era obosit de drumul la mănăstiri din duminica trecută. Eu l-am sfătuit să amâne cu o săptămână, și mai bine că m-a ascultat.

Mâine voi continua să lucrez. Am certitudinea că am pornit pe cale bună și voi realiza o operă de valoare. Nu-mi pierd cumpătul. Sănătatea nu mă mai îngrijorează, fiindcă nu o cred amenințată. îmi dau seama că o carte, de felul celei la care lucrez, nu se poate scrie decât cu dificultățile pe care le întâmpini și, în consecință, sunt prevăzute toate mijloacele spre a le înlătura.

Duminică, 6 mai [19J73

Lucrat satisfăcător. Descifrat un paragraf destul de dificil, deși în aparență clar. Autorul a folosit, însă, intenționat anumiți termeni clari, ca să abată atenția și să ascundă, sub ei, miezul doctrinei despre limbă și simbolismul patriei. Limba și patria sunt mistere prin care, receptându-le, devenim conștienți că oficiem, infailibil, ceremonialul latent. Sunt bucuros că mă apropii de acest miez apocaliptic și că cele spuse de mine vor da prilej altor autori să le dezvolte cu mare profit doctrinar. Voi reveni de câte ori voi avea prilej. Mâine prelucrez ultimul paragraf înainte de capit[olul] 13, după a cărui descifrare intenționez să mă opresc. S-ar putea, însă, să merg până la capătul *Epistolei I.* Cor[inteni], dacă nu voi fi stimulat chiar să prelucrez și *Epistola II.*

Luni, 7 mai [19J73

Lucrat satisfăcător. Zile splendide, la începutul lunii mai. Pomii se înfășoară în frunziș, fructele se aleg din flori! In grădină răsar toate: porumbul, cartofii, fasolea, castraveții, morcovii.

O pereche de porumbei sălbatici - huhuruzi - și-au făcut cuib într-un zarzăr, la patru metri distanță de fereastra Mărioarei. De jos, se vede coada păsării care stă și clocește ouăle. De nu ar descoperi-o pisica. Au înflorit și gutuii! Ei sunt ultimii pomi din grădină care înfloresc. Seamănă cu policandre imense, rotunde! Petalele - precum

mărcile poștale, alburii roșcate, sunt comestibile. Se știe, de altfel, că din ele se prepară dulceață.

Orchestră de brotăcei și privighetori.

Mă întrerupe din scris Nicu Pisicaru, care vine să-mi ia tensiunea. Data trecută: 18 și 10. Acum: 16 și 8. Revin la normal. Impuls să lucrez fără teamă.

Marți, 8 mai [19]73

Cireșul a înflorit fără să observ că petalele s-au scuturat și acum cireșele sunt robuste. Curând se vor pârgui și se vor coace. Regret această maturizare rapidă, fiindcă însemnează sfârșitul lui mai și a primăverii. Anotimpul parcă de abia acum, în viața mea, capătă semnificație. Poate din pricina ororilor iernii. Am suferit de frig, de noroi, de ceață, de umezeală. Zile de-a rândul, de ploi crâncene și inundații. Cântecul cucului și al privighetorii, zborul grangurului și al rândunicilor printre pomii în floare, mireasmă de liliac la fereastră, par acum miracole. După atâta zbucium hibernal, simt nevoia de

odihnă și bucurie. Aștept să înflorească salcâmii și teiul, trandafirii și crinii. Mă consolez cu gândul că primăvara durează încă și își va exercita influența binefăcătoare asupra mea.

Miercuri, *9* mai [19J73

Terminat prelucrarea capitolului] 13. Consider că am material pentru un volum. Fac pauză și apoi transcriu. Mâine încep textul cerut de Matei Alexandrescu. Va fi un exercițiu interesant, fiindcă vreau să verific dacă pot să-mi scriu memoriile. Pentru o astfel de operă, trebuie să găsesc un miez central, care să aibă valoare pentru toată lumea. In ce mă privește, cunosc acel miez central, dar trebuie să ajung să-l exprim plauzibil. Sunt omul de care ar trebui să se intereseze toți ceilalți, fiindcă cunosc ceea ce nimeni nu cunoaște în momentul de față pe planetă. Și, cum toate faptele vieții mele, începând cu cele din prima

copilărie și sfârșind cu ultima experiență, au aderență cu acest mister, consemnarea lor cu titlu de „memorie" pare deplin justificată. Intr-o zi, toată lumea va cunoaște misterul pe care numai eu îl cunosc. Atunci se va interesa de tot ce am trăit eu în ambianța acestui mister.

Joi, 10 mai [19J73

Timpul s-a schimbat brusc. A plouat din timpul nopții până azi, spre orele 14. Ploaie rece, violentă, abundentă, cu vijelie. Rezultatul: gârla s-a revărsat, atingând cota maximă de inundații pe care am cunoscut-o vreodată. A acoperit arătura cu porumb și fasole și a ajuns până la castraveți și cartofi. Până să se întunece, o parte

din palan era străpunsă și ulucile se legănau împinse de șuvoiul apei. La ora asta, nu știu dacă palanul nu a căzut. Voi vedea mâine.

Dimineața am lucrat, după cum mi-am propus, la textul cerut de Matei Alexandrescu. Am impresia că reușesc ceva bun. Voi stărui câteva zile, poate o săptămână. Aplic o metodă nouă de creație, elaborată îndelung.

Sunt optimist, cred că voi izbuti.

Vineri, 11 mai [19J73

Continuat lucrul. Mulțumit. Cred că, la transcriere, voi amplifica. Fără să am impresia că omit ceva, îmi aduc treptat aminte de lucruri ce solicită să fie integrate. Această perspectivă de îmbogățire a textului mă bucură. Metoda pe care o aplic e bună, fecundă și nu dă greș. Ea se potrivește cu un număr mult mai mare de experiențe, decât îmi imaginam, aproape cu toate experiențele. Este și logic să fie astfel, deoarece, prin excelență, aparține spiritului. Spiritul se manifestă prin orice cuvânt pe care îl creează. Sunt stimulat să persist, cu nădejdea în succes.

Ploaia a încetat, gârla s-a retras, dar ravagiile inundației sunt mari.

Duminică, 13 mai [19J73

Primit *Mic dicționar enciclopedic.* La pagina 431 citesc: Guguștiuc, s.m. specie de turturea, de culoare cenușie, cu o dungă neagră, cu o jumătate de guler, pe gât *(Streptopelia decaocto).* Se reproduce și imaginea păsării, în care o recunosc, așa cum o văd zilnic, în grădină, în

pomi, în curte. O pereche a scos, nu de mult pui, în podul casei, chiar în leagănul lui Dănuț. O alta și-a așezat cuibul în zarzăr, la câțiva pași de fereastră. Fără măiestrie, un strat de bețișoare așezate cu grijă, să nu cadă ouăle și să permită clocirea. Mă bucur că am găsit cuvântul în dicționar, fiindcă bănuiam că denumirea de „gugușțiuc" este dată onomatopeic de localnici, din pricină că pasărea emite necontenit sunete sub formă de cântec, care imită silabele: „gu-gu-știuc". Este plăcută la înfățișare, elegantă, și cutezanța ei de a se amesteca printre găini, ca să ciugulească boabe sau mălai, nu are nimic agresiv. Mă gândesc, dacă nu s-ar putea crește într-un cotecior. La noi i se spune și „porumbel sălbatic".

Luni, 14 mai [19]73

întrevăd o dezvoltare a textului solicitat de M. [atei] Al. [exandrescu] - până la un volum memorialistic, de cel puțin 300 pagini. Sunt lucruri trăite, și această calitate a materialului mă stimulează să-1 narez. îmi vine să cred că orice experiență trăită de mine, cât de insignifiantă în aparență, are valoare simbolică și mă exprimă integral. Problema nu se pune să selectez amintirile, ci să nu le omit. Tot ce a rămas viu în memorie, a rămas cu anumit scop, și trebuie relatat calm și cu îndemânare, ca să mă circumscrie just. Este o constatare optimistă, fiindcă aș putea spune că a sosit vremea recoltării. Tot ce mi s-a întâmplat în viață și tot ce am reținut a fost o semănătură pe care acum o recoltez. Dificilă a fost semănătura, recolta pare mai ușoară.

Marti, 15 mai [19]73

Continuat memorialul. Mulțumit că, în câteva cuvinte, am sugerat portretul artistei de operă Nasta Cerchez, soția directorului internatului. Satisfacția ar fi deosebită, dacă tot ce am spus despre ea ar apărea în volum. De când am terminat liceul și am părăsit internatul, n-am mai văzut-o.

Stăruie în memorie numai icoana, ei din curtea Parcului Rignault. Am surprins-o, un moment, lângă cișmea, dând mâncare unor boboci de rață, care îi ciuguleau din palmă. M-am oprit și am privit-o la mică distanță, ca într-un tablou. Ea a observat, dar m-a lăsat să o urmăresc, așa cum m-ar fi lăsat să-i urmăresc jocul pe scenă. Simțea că-mi place că mi se arată astfel, într-o poză vie, și parcă ar fi dorit să dureze cât mai mult sau să nu uit acele clipe, cum dovedesc acum că nu le-am uitat. Le-a pecetluit cu un surâs care nu se mai șterge.

Miercuri, 16 mai [19]73

Lucrat capitolul *Yvonne.* Surprinzător! Crește încrederea că sunt ajutat să compun o carte bună. Nu-mi rămâne decât să persist și să nu mă intimidez de unele dificultăți inerente.

Ploaie violentă și frig.

Ascultat la radio *Bălcescu,* de Camil Petrescu, auzit glasul lui Mihai Popescu, despre care se pare că voi scrie, fiindcă îl întâlnesc în zona amintirilor. S-ar putea, totuși, să-1 ocolesc, dacă voi considera că este mai bine, ca să nu se creadă că mă laud cu prietenia lui. Nu mă laud cu nimeni, din contră, mă strădui să arăt că toți m-au detestat și nimeni nu m-a iubit. Toți m-au părăsit, și scopul cărții este să descopăr pentru ce m-au părăsit.

Joi, 17 mai [19J73

A doua zi de ploaie persistentă, măruntă, sub un cer aproape negru. Noroiul, umiditatea se aliază cu teama că lucrările de primăvară sunt zădărnicite și recolta, compromisă. Cartofii au crescut înalti, dar nu pot fi săpati din cauza pământului moale. Mai grav este că gândacul de Colorado face ravagii, fără să găsim timp însorit, ca să stropim. Nu a fost posibil nici să acoperim cuiburile de fasole, porumb și dovleac, dezgolite de inundația gârlei, pentru că nu s-a putut pătrunde pe terenul îmbibat de apă. în zarzări, pruni și meri, fructele sunt rare. Numai nucii anunță un rod bogat, dar s-ar putea ca frigul stăruitor, de câteva zile, să dăuneze. încerc să-mi mențin buna dispoziție și să lucrez calm, chiar în acest mediu neprielnic.

Duminică, 20 mai [19J73

Ieri au venit, de la Pitești, cu mașina: Nelu, Nicuța și Dănuț. La puțin timp după sosire și-a făcut apariția și Nicușor, băiatul lui Fănică, de aceeași vârstă cu Dănuț. Umbla misterios, ținând în mână ceva. Am observat că era un pui de pițigoi, cu care se repezise degrabă să i-1 arate prietenului său. I l-a dat cu precauție, ca să simtă și el plăcerea că îl are în palmă. I-am lăsat să se joace singuri, dar i-am surprins curând dezolați. Din neatenție, puiul a scăpat și a încercat să zboare, dar pisica l-a prins și l-a omorât. Când am băgat de seamă noi, îl mânca. Am plecat la pădure și am vrut să-1 luăm și pe Dănuț cu noi. A refuzat, sub pretext că se joacă cu Nicușor. I-am lăsat pe copii în grija Mărioarei. La întoarcere, am aflat motivul pentru care a preferat să rămână acasă. S-a dus cu Nicușor la scorbura unde era cuibul de pițigoi, ca să mai ia

un pui.

Luni, 21 mai [19J73

Dimineață, lucrat la textul cerut de Matei Al.țexandrescu]. Depășit cu mult proporțiile unei colaborări la un volum de confesiuni. Realizat 140 de pagini, pe care le consider integral publicabile. Astfel că inițiativa lui Matei Al. [exandrescu] a fost doar un impuls ca eu să scriu un memorial original, al cărui stil, ton și nivel ar fi fost dificil să le găsesc, dacă nu apărea în *Ramuri* modelul apreciat de multi. Am pornit embrionar, ca un îndreptar, pe care l-am amplificat, și acum realizez o carte. Stimulul lui Matei Alțexandrescu] a fost o autobiografie. Am descoperit, în memorie, trăiri pline de valoare simbolică, încât îmi vine să cred că experiențele mi-au fost date ca să realizez, din ansamblul lor, mesajul.

Marti, 22 mai [19]73

încercăm să remediem ravagiile ploilor și ale frigului. Cârpim porumbul, fasolea, dovlecii. Arătura a fost ștearsă de inundații repetate și-n unele locuri acoperită de nisip. Porumbul, răsărit, a fost dezgolit la rădăcină și vinișoarele tijelor tânjesc în aer. Muncă să le acoperi, să umplem dârele săpate de apă, să punem boabe în pământ acolo unde nu au răsărit deloc. Greșeala a fost că am arat prea timpuriu (10 - 15 aprilie), de acum voi ara în jurul lui întâi mai. Toate terenurile arate, după această dată, se răsfață acum cu porumbul răsărit frumos, în cuiburi complete, robuste. Mai am un necaz cu roșiile, care nu au răsărit din sământă, ci trebuie să le plantez cu răsad. Morcovii, ceapa, usturoiul, salata, au crescut în bune

condiții și împodobesc grădina în fața casei. Și castraveții sunt frumoși.

Miercuri, 23 mai [19J73

Terminat excursia în Italia. La transcriere, cred că voi amplifica, adăugând unele interpretări, ca de exțemplu], a lucrării lui Giotto, *Sărutul lui Iuda.* Interpretarea temerară a unei opere de artă poate să ducă la un efect de inițiere. Am constatat acest lucru, vorbind despre *Dragoste divină și dragoste pământească* de Tizian. Am pus întrebarea, dacă femeia nu preferă să fie văzută în postura madonei goale, care este pură, fiindcă se îmbracă în misterele receptate. Răspunsul este categoric *da,* ceea ce înseamnă că inițierea este posibilă. De asemenea, la transcriere, voi amplifica, vorbind despre *Noaptea* lui Michelangelo, din Capela Medici, de la Florența, și despre *Pieta,* de același autor, din Bazilica „Sf. Petru". In volum trebuie să figureze neapărat și aceste interpretări.

Joi, 24 mai [19J73

Zi bună de lucru. Mulțumit. Trec la partea a doua a textului: începerea activității literare, studenția, *Interior* și *Universul literar.*

Frumoase zile de mai, însorite, cu exuberanța vegetală, cântece de păsări în pădure, aer răcoros și bucurie de a trăi. In grădină, situația s-a ameliorat. Am trecut la întreținerea culturilor: am săpat cartofii, fasolea și mazărea. Curtea începe să se umple cu pui de găină, pe care trebuie să-i păzim de coțofeni.

în această ambianță, sper să termin cu succes textul

cerut de Matei Al.țexandrescu] și să-l expediez în cel mult două săptămâni.

Vineri, 25 mai [19J73

Surpriză. A venit Nelu, pe înserat, cu mașina, cu Nicuța și Dănuț. îl așteptam mâine. S-au dus toți trei la cireșul copt, din fața bucătăriei, s-au suit în el. M-am bucurat că îi văd culegând și

mâncând... Apoi, Nelu m-a fotografiat în fața casei, pe poteca dinspre tei, printre cartofi și zarzavat, având fundal zăvoiul de sălcii și pădurea.

După ce s-a săturat de cireșe, Dănuț s-a dus pe stratul de căpșuni, unde a găsit câteva coapte... Le-a mâncat în fugă, nespălate. Pentru cele abia pârguite a cerut zahăr... Nelu a promis că vine și duminică, tot pentru cireșe și căpșuni. In ultimul moment, și-a făcut apariția și Nicușor, încântat că-1 revede pe Dănuț. Am mers cu Nicuța să culegem flori de salcâm pentru prăjituri. Ne-a dat la toți să mâncăm, sunt dulci, dar au un gust evident de buruiană, care, în compoziția prăjiturii, dispare. Am împlinit toate punctele din program, afară de unul: n-am avut timp să-l plimbăm pe Azorică, la pădure. A scheunat de bucurie, dar a rămas tot legat...

Sâmbătă, 26 mai [19J73

Comentat *Interior.* Mulțumit. Cred că mă apropii de sfârșitul textului cerut de M. [atei] Al.[exandrescu]. Din cele 200 de pagini, la transcriere, voi selecta cel puțin 50 publicabile, în mod sigur. Am pus problema că nebunie înseamnă să nu se accepte, în limbajul cotidian: mărire,

înviere, laudă, dreptate, intrare și celelalte. Nu se poate găsi argument ca ele să fie date spiritului demonic al numelui glorios (Mefisto), să le batjocorească și repudieze. Rațiunea umană, normală, califică, deci, nebunie, dezonorarea și reprobarea vocabulelor din limbaj, care simbolizează spiritul pur al numelui uitat. Cred că acest punct de vedere just va fi acceptat de cititori. Și, totuși, *Interior* a fost socotit o carte care dovedește nebunia mea. In capitolele următoare, voi comenta această nebunie și voi arăta că mă mândresc cu ea.

Duminică, 27 mai [19J73

Continuat lucrul. Mulțumit.

Nelu nu a mai venit, cum promisese, să culeagă cireșe. Cred că din teamă de ploaie, fiindcă cerul a fost înnorat și au căzut și câteva precipitații slabe.

Ar fi bine să plouă, în grădină zarzavaturile se resimt de lipsă de apă.

Porumbul, cârpit de o săptămână, nu a răsărit încă. N-am pus răsadul de roșii... aștept o urmă de ploaie!

Marți, 29 mai [19J73

A înflorit socul... „cu flori hermafrodite grupate în inflorescențe" *(Dicț[icnarul] Encictfppedic] Rom[ânJ).*

Pe malul gârlei, pe sub arini și salcâmi, stufurile de soc albesc peisajul. Nelipsit din zăvoi, din copilărie, arbustul ornamental a marcat triumful primăverii.

A înflorit lămâița... *Philadelphus coronarius...,* cu flori albe, plăcut mirositoare, grupate din raceme. (Encicl.) Rămășiță de la casa bătrânească, va dăinui în grădină

până la sfârșit.

Miercuri, 30 mai [19J73

Treburi în grădină. Am avut patru femei la sapa porumbului. Am stat lângă ele, să supraveghez lucrul. Cârpit porumbul și fasolea lipsă. Cosit hreanul.

Penultima zi de mai, senină, plină de miresme și farmec. Mâine, ultima, și apoi, poimâine, s-a sfârșit.

Vineri, 1 iun. [19]73

început transcrierea pentru textul lui Matei Al.[exandrescu] Merge. Intenționez să aleg șaizeci de pagini, astfel ca, într-o săptămână, să-i parvină manuscrisul.

După cum am prevăzut la transcrierea finală, pentru volum, voi amplifica. Am, de acum, bogate sugestii. Sunt lucruri pe care le-am trăit cu semnificații speciale, și vor fi integrate în memorial.

Primăvara s-a sfârșit. Pot spune că am lucrat satisfăcător, ca să n-o regret. Vara aduce maturizarea.

Duminică, 3 iun. [19J73

Transcris 75 de pagini din *Memorial* și dat lui Nelu manuscrisul, să-l bată la mașină pentru M.[atei] Al.fexandrescu] Am sentimentul că prezint ceva nou, despre a cărui calitate literară nu se poate discuta, tocmai din cauza noutății. *Rudis arte sed non rudis cognitione...* rudimentar în artă, dar nu și în cunoaștere! Folosesc mijloacele artistice minime, ca să exprim cea mai înaltă cunoaștere. Căci, opera la care lucrez, spre deosebire de

literatura curentă, nu are nevoie de arta literară ca să se susțină. Se impune prin cunoaștere. Textele filosofice cu reputație au prestigiul talentului literar al autorilor. Fără acest talent al expunerii, nu ar circula, nu ar avea valoare, nu s-ar impune. De unde rezultă că substratul ideologic este nul: speculație caducă, așadar, *rudis cognitione sed non arte...* Rudimentar în cunoaștere, dar nu și în artă...

Luni, 4 iun. [19]73

Continuat transcrierea pentru fragmentul doi din *Memorial.* Bun. Precizez că textul nu este terminat și că este probabil să redactez încă două sute cincizeci de pagini. In primul plan: masa de la Ionel Teodoreanu, convorbirea cu Nichifor Crainic, din redacția *Calendarul.*

Șezătoarea de la Lugoj și Anișoara Odeanu, propunerea lui Cezar Petrescu de a părăsi *Universul literar..*propunerea lui C. Banu și Sextil Pușcariu. Studiul despre Blaga și *Râsul marților de aur.* Olga Greceanu și I. G. Periețeanu. In fine, preavizul.

Pe alt plan: Mimi Băbuceanu și sora ei. Fiica inspectorului farmacist. Dna și domnișoara Malaxa. Și, probabil, Floria Capsali...

De intercalat: 1) Al. Sabia și conferința dr. Obreja. 2) Bob Bulgaru și castanele din Gara de Nord.

Și conversația lui Victor Eftimiu, despre francmasonerie. I-am declarat că francmasoneria este o mistificare. 1) întâi, fiindcă include o contradicție în termeni: cunoașterea misterelor nu presupune ascunderea lor în „loje", ci, din contră, comandamentul de a le comunica contemporanilor. 2) Apoi, inițierea nu se face la o vârstă înaintată, ci în epoca adolescenței, ca să înlăture

orice putință de a defăima și repudia iubirea, care apare odată cu pubertatea. La orice altă vârstă, iubirea poate să fie interpretată greșit. La vârsta adolescenței, nu poate fi interpretată decât pur, fiindcă misterele ei: mărire, înviere, laudă și dreptate, atât la băieți, cât și la fete, apar acum, și ele nu pot fi interpretate altfel decât în sensul cunoașterii spiritului pur al numelui uitat, pe care îl simbolizează. Deci, din două puncte de vedere, francmasoneria este o mistificare.

Miercuri, 6 iun. [19]73

Codobatură: „gen de păsări călătoare, mici... cu coada lungă, pe care o mișcă întruna. In țara noastră trăiește mai ales pe lângă ape, iar iama migrează în sud *(Motacilla alba).* Are coloritul negru cu alb".

Stăteam în curte, după-amiază, pe un scăunel și priveam puii de găină. Am zărit, alergând printre ei, cu picioarele iuți, o codobatură robustă, cu pieptul negru, balansând coada albă... După ea se ținea alta, mai mică, dar tot zveltă și sprintenă. Erau mama și puiul. Făceau, printre găini, exerciții de culegere a hranei. Mama se repezea, lua în cioc o fărâmitură de mălai și se întorcea la pui, căruia i-o depunea în ciocul deschis. Primea mâncarea, bătând din aripi și ciripind. Operația

s-a repetat de câteva ori. Apoi, musafirele curții au zburat vesele peste cotețul găinilor, în livada de pomi, spre gârlă.

Joi, 7 iun[ie] [19]73

Au înflorit trandafirii. Au înflorit întâi răsurele, vlăstarii ieșiți din tulpina portaltoiului, pe care nu i-am tăiat în primăvară, ca să nu greșesc. Am amânat pentru

momentul când vor înflori, ca să-i recunosc, dar acum, când, de la jumătatea lunii mai au început să râdă în fața casei, cu petalele roz, nu mă îndur să-i mai tai. îmi plac și răsurile. După ce se trec ele, semn că luna mai s-a sfârșit, apar trandafirii cu flori mari, stufoase, cât pumnul, galbene și roșii. Desenează o splendidă coroană, chiar lângă prag, sub piersici. O altă varietate, o rămășiță din grădina casei bătrânești, sădiți pe poteca spre tei, au înflorit, surprinzător de plăcut, cu petale roșcate, bătute, numeroase și extrem de parfumate. Tija, fără spini, este subțire ca degetul. Mă bucur că n-am pierdut această varietate, edec din trandafirul copilăriei.

Sâmbătă, 9 iun[ie] [19J73

Două zile, întrerupt transcrierea, din cauza treburilor. Reparat cocina porcului cu Lahovaru (porecla lui finu, Ion Cioroiu, dată în tinerețe, fiindcă era cochet).

Ieri, suferit grozav de stomac, intoxicat cu câmați alterați, aduși de Mărioara, de la Topoloveni, unde a fost la târgul de oale. Amețeală, senzație că trebuie să vomit, diaree, frisoane de frig... Suferința s-a declanșat brusc, pe la 12, n-am putut să mănânc decât puțin. După-masă, am simțit nevoia să zac în pat, dar am stat în curte, lângă meșter, să supraveghez lucrul. Spre seară, a venit asistentul medical, N. Pisicaru și mi-a recomandat pastile romergan și ceai de izmă. După o noapte agitată, dimineața mi-am revenit și am ieșit în curte, la treabă. Acum mă simt refăcut. Mâine voi relua transcrierea.

Luni, 11 iun[ie] [19]73

Lucrat cu Lahovaru. Terminat cocina porcului. Pus

poci la fasole, roșii și trandafiri. Reparat gardul avariat de gârlă. Scos puntea pe mal. In iulie, când Lahovaru va avea timp, o vom așeza mai sus, pe două picioare înalte, ca să se evite strângerea de răgălii, care se depozitează ca im stăvilar și dă prilej apei să sape scochini la rădăcina arinilor.

Mâine voi relua transcrierea.

Marți, 12 iun[ie] [19]73

O echipă de șase fete, absolvente ale liceului T., au venit să mă întrebe dacă accept să fiu numit în comisia de bacalaureat, la limba latină. Le este teamă de rusă și vor să aleagă această limbă, dar directorul le-a spus că le primește numai dacă are profesor. Am răspuns că accept, cu condiția să mi se asigure transportul. Tatăl uneia din candidate are mașină și mi-a promis că va rezolva problema.

Reluat transcrierea. Mulțumit.

lonițā și Veruța s-au întors din Olanda, unde au participat la un concurs internațional cu corul Leordeni. Obosiți - patru zile au stat numai în tren. Veruța mi-a descris palatul prințesei Beatrix, moștenitoarea tronului Olandei, fiica actualei regine luliana.

Pe lonită l-a entuziasmat Valea Rinului: castele, vii, livezi de cireși copți, stânca Lorelei.

Concursul s-a ținut la Haga. Se pare că au câștigat americanii. Corul românesc a lut mențiune la popularitate: au cucerit publicul prin costumele naționale și urarea: „La multi ani!" Alt oraș vizitat: Amsterdam. Schimb de experiență cu corul de bărbați din Zwale. Nivel de trai superior. Vaci olandeze.

Miercuri, 13 iun[îe] [19J73

Terminat de transcris textul cerut de Matei Alexandrescu. Am impresia că a ieșit un lucru bun, ce nu va întâmpina dificultăți la publicat. Dacă apare acest text, satisfacția mea este deplină, fiindcă consider că am spus aproape tot ce trebuie spus despre spiritul numelui uitat. In mare măsură am reușit, și metoda, care este a *Epistolelor, stultitia Dei* (nebunia). De altfel, am convingerea că altă metodă este cu neputință. Lectorul actual trebuie captat prin plăcerea ce o simte, ascultând confesiunile unui nebun. Trebuie să fie atractive din punct de vedere psihologic, interesante ideologic, fără să angajeze la nimic. Cartea trebuie să atragă prin conținutul sufletesc original al unui paranoic. In altă generație, târziu, după decenii, se va descoperi și fondul ideatic. Lucrul este prezis și sigur.

Joi, 14 iunție] [19]73

Reluat Memorialul. Scris despre *Măgarul de aur.* Satisfăcător. Mâine continui.

în gospodărie: scosul teiului.

Vineri, 15 iun[ie] [19J73

Continuat memorialul despre *Măgarul de aur.* Certitudine că merge. Curios că de fapte trăite în anumit timp, cum este vizita la Rebreanu, se leagă fapte și chipuri din altă perioadă de timp.

In narațiunea de azi, m-a însoțit Zizi Constante, pe care am cunoscut-o, înainte cu câțiva ani, când ieșise tânără profesoară de franceză. Era înaltă, distinsă și destul de frumoasă. Sora ei, Viorica, mi-a fost prietenă, iar pe Lena Constante, pictorița, am apreciat-o mult. Am fost și în casa lor, de pe lângă statuia Pake. Pentru Viorica,

frecventam studioul Floriei Capsali. Acest triolet de fete inteligente și manierate mă ajută să narez amintirile despre Rebreanu.

Duminică, 17 iun[ie] [19J73

Ieri, Nelu mi-a adus manuscrisul pe care i l-am dat să mi-1 bată la mașină. L-am citit de două ori și l-am corectat. Puține greșeli. M-am convins că pot să-l trimit lui M.țatei] Al.fexandrescu]. Este posibil să-l accepte pentru volumul lui de *Confesiuni,* și cenzura să-l admită. Bucuria ar fi mare. Dar, chiar dacă nu-1 acceptă, nu mă supăr. Am făcut o experiență, cartea este scrisă și o consider bună. Conform planului, termin și partea a doua a „memorialului", și, apoi, încep o transcriere generală. Probabil, voi lucra doi ani. Un volum va conține experiența abisală: călătoria în iad și suferința demenței. Alt volum: partea doctrinară, compusă în ultimul timp, pe baza *Epistolelor.* Acestea vor face, cu *Memorialul,* trei volume, pe care le cred suficiente și care îmi dau dreptul la liniște. Dacă voi avea răgaz, voi continua, poate, descifrarea *Epistolelor.* Socot, însă, că am făcut destul și fără acest adaos.

Miercuri, 20 iun[ie] [19]73

Examen de bacalaureat, la T., la limba latină. A venit un candidat cu mașina și m-a luat. Președintele, profesor de biologie la Institut, este un om din generația mea. A ținut să-mi arate că a studiat latina temeinic, cu un profesor, Sulică, la T[ârgu] Mureș. Că vorbeau în clasă latinește, că traduceau pe Eminescu în această limbă. Din cauza unei concepții separatiste, în problema Ardealului,

acest Sulică nu a ajuns la Universitate, cum se cuvenea, după pregătirea lui. I-a ocupat locul Evolceanu, un ins mediocru, fără valoare, căruia i-a urmat apoi N. I. Herescu. L-am ascultat amuzat pe președintele comisiei de bacalaureat, depănând amintiri despre oameni pe care i-am cunoscut și am avut păreri aproximativ similare.

S-au prezentat nouă candidați. Subiectul trimis de Minister: Caesar, *De bello Gallico,* VI, 21 și 22 și Virgilius, *Aeneis,* 1,1-11.

Joi, 21 iun[ie] [19J73

începusem lucrul la *Memorial.* întrerupt din cauza bacalaureatului. Când a sosit Nuți Radu, cu bărbatul și copilul, să mă roage să le traduc două scrisori primite din Olanda, în englezește, de la familia coristului Ia care au fost găzduiți în recenta participare la concursul internațional de la Haga. Coristul se cheamă Henk, soția Truns, iar cei doi băieți (doi și patru ani), Marcel și Ronald. Reiese dorința de a vizita România, întâi în returul schimbului de experiență, 1974, și, apoi, ca turiști - 1975. Henk are mașină. Nu cunoaște bine engleza („scuzati", mistakes), dar, pentru cultura lui de tipograf, cele două scrisori sunt inteligente, au umor, și inspiră suficientă simpatie ca să îndemne la relații de prietenie.

Vineri, 22 iun[ie] [19J73

Scris cu succes despre vizita la Tudor Vianu. Voi continua.

Sâmbătă, 23 iun[ie] [19J73

Dragii mei,

La înștiințarea trimeasă în legătură cu comemorarea doctorului Petre Bubu, semnată de preotul Marin I. Diaconescu, vă răspund că mă impresionează mult această hotărâre a familiei și îi prețuiesc semnificația deosebită. Cum însă, soția mea nu se află Ia Budișteni și, fără ea, nu pot veni, vă anunț cu părere de rău că nu pot să particip la momentul comemorativ pe care l-ați organizat și pe care îl apreciez. Cu toată absența mea, explicabilă prin împrejurările arătate, aș dori să mă

considerati printre cei care l-au iubit mult și l-au prețuit cum se cuvine pe doctorul Petre Bubu, astfel încât cu spiritul sunt prezent la comemorarea lui.

Este firesc să-1 fi iubit și să-l fi prețuit pe Petre Bubu, deoarece de chipul lui se leagă cele mai vechi amintiri din viața de școlar, personalitatea lui marcantă, de la început, evocă emoțiile cu care am dat examenul de admitere la Colegiul „Sf. Sava", din București și am reușit bursier. Relatez un amănunt care scoate în lumină valoarea lui Petre Bubu, chiar din acea epocă. Directorul liceului, Ștefan Pop, îl remarcase la examen și îl atașase de el. De aceea, s-a mirat mult când a constatat că elevul de la tară, din comuna Ghimbocel, la deschiderea școlii nu se prezenta la clasă. I s-a explicat că părinții, cu o familie numeroasă, nu-1 pot da să urmeze cursurile, fiindcă liceul nu are internat. Ne aflam imediat după războiul de întregire, în 1920, și fostul internat al Colegiului, fiind distrus de ocupanti, deși reușisem bursieri, trebuia să plătim gazdă în oraș. Părerea de rău, întipărită pe fața lui Ștefan Pop, la vestea că fiul de țăran, Bubu Petre, nu poate urma liceul, mă impresionează și astăzi. Dar această

părere de rău s-a șters și i-a luat loc bucuria, în toamna anului următor, când școala și-a deschis internatul și când Ștefan Pop, care nu-1 uitase pe Bubu Petre, l-a chemat la liceu, fără să mai dea alt examen, considerându-1 valabil pe cel precedent, luat cu medie mare.

Iată împrejurări, în care „l-am iubit și l-am prețuit" pe Petre Bubu, fiindcă aprecierea lui Ștefan Pop s-a dovedit cu totul îndreptățită pe parcursul anilor de liceu, în care s-au dezvoltat aptitudinile lui intelectuale.

Pregătirea lui temeinică i-a permisa să studieze apoi, cu succes, medicina și să iasă un medic valoros. Se afla la începutul carierei acesteia, de marea răspundere socială, când doctorul Petre Bubu a răspuns la chemarea patriei și a plecat pe frontul antihitlerist unde și-a dăruit viața. Pentru mine comemorarea lui, după atâția ani de la moartea de erou, însemnează readucerea în circuitul afectiv a calităților lui remarcabile de elev și student, la a căror desfășurare am fost martor în anii de liceu și facultate. Regretând, încă o dată, că nu pot participa la

ceremonia comemorării, am notat acestea cu intenția de a le dărui familiei, ca să-și întregească, prin ele, oricât de modeste, personalitatea aceluia care a fost soț, părinte și frate.

C. Fântâneru

Luni, 25 iun[ie] [19J73

Izbutit să scriu și despre Arghezi tot ce aveam de scris. In opera de căpetenie a experienței mele abisale (călătoria în infern!), el figurează cu numele Tâlhaero. Din scurtul capitol scris ieri, reiese limpede că Arghezi este Tâlhaero, așa cum va reieși că Rebreanu este Histrosen, Blaga - Spacodral, și Tudor Vianu - Smesimb. Aceasta este cheia pe care este necesar să o dau, pentru ca lectorii să

cunoască pe chinuitorii cumpliți din infern, care mi-au provocat suferința nebuniei, acceptată de mine, ca singura metodă de a descrie experiența abisală.

Mai am să relatez despre Nichifor Crainic, cu care, realmente, am avut o conversație în redacția ziarului *Calendarul,* pe tema problemelor ce mă preocupau. Ca și cei de mai sus, el este, pe tărâmul abisal, în slujba spiritului demonic.

Marți, 26 iun[ie] [19J73

început să scriu despre întâlnirea cu Nichifor Crainic. întrerupt, după două pagini, plecat apoi la liceu. M-am întors pe la șapte. Mâine voi continua...

Miercuri, 27 iunfie] [19J73

Scris mulțumitor, despre Nichifor Crainic. Mâine, în continuare...

Joi, 28 iun[ie] [19]73

Terminat capitolul despre Nichifor Crainic.

Vineri, 29 iun[ie] [19J73

Scris despre C. Rădulescu-Motru: întâlnire în infern.

Sâmbătă, 30 iun[ie] [19J73

Prășitul porumbului a doua oară. Deprimat din

cauza nereușitei lui Dănuț Spânu, la examenul de admitere în liceu. Zina, trimis vorbă, ieri, că vine la Budișteni. Dar n-a venit, probabil din cauza acestei nereușite.

Luni, 2 iul[ie] [19J73

Lucrat în grădină la prașila porumbului.

Marți, 3 iul[ie] [19J73

Cules floare de tei.

Miercuri, 4 iul[ie] [19]73

Treburi în gospodărie. Cules floare de tei.

Joi, 5 iul[ie] [19J73

Scris capitolul despre Nae Ionescu, întâmplarea parabolică din redacția ziarului *Cuvântul.* Mulțumit. / /

Vineri, 6 iul[ie] [19J73

întrerupt scrisul. Treburi. Cules floare de tei. Recitit capitolul despre Nae Ionescu. Satisfăcător.

Sâmbătă, 7 iul[ie] [19J73

Lucrat în grădină. Cules zmeură pentru sirop. Recoltă frumoasă. Cosit iarba pe poteca spre gârlă. Am așteptat-o pe Zina. Sper că va veni mâine sau luni.

Marti, 10 iul[ie] [19J73

Scris capitolul despre G. Călinescu. Surprinzător de bine. în plan, pentru mine, despre Victor Eftimiu. Și, apoi, încheierea: 400 de pagini manuscris.

Miercuri, 11 iul[ie] [19J73

Scris un cap[itol] de încheiere, fără să pomenesc de Victor Eftimiu. Va urma un epilog, în care este posibil să mă refer la prof[esorul] Ion Petrovici și la Ionel Teodoreanu.

Joi, 12 iul[ie] [19J73

A doua prașilă a porumbului cu „Bogătoaica" și „Lahovaru". Curățat arinii și confecționat poci pentru fasole. Citit *Caracatiță în Japonia,* de Roger Caillois. Nuvela *Culoarea din cer,* de H. Ph. Lowcraft, este, realmente, o poartă a infernului, în sensul că ceea ce autorul consideră *science-fiction* (fantastic) este un dicteu demonic.

Vineri, 13 iul[ie] [19]73

Scris capit[olul] despre întâlnirea cu profesorul Ion Petrovici. Mulțumit.

Fost în pădure, după bureți, și m-a prins ploaia. Acasă, i-am găsit pe Nelu, Nicuța și Dănuț. Ploaia a continuat torențială, mai mult de o oră. In Budișteni, a căzut grindină cu mari pagube. Pe noi ne-a ocolit. După ploaie, am desfășurat programul: am cules zmeură,

piersici, castraveți, ceapă. Dănuț a încercat să mănânce alune, dar nu s-au copt. Au plecat, la Pitești, veseli, deși, pe drum, se făcuse noroi. Cred că au sosit bine...

N.B. Un cuvânt nou învățat de Dănuț: „aguridă". La ora aceasta, strugurii sunt acri: aguridă.

Sâmbătă, 14 iul[ie] [19J73

Scris ultimul capitol, despre Victor Eftimiu. Mă opresc aici. Suficient material ca să stârnesc interes, prin indiciile de maladie, dar, în același timp, am expus bazele doctrinei despre spiritul numelui uitat, creatorul limbajului.

Luni, 16 iulție] [19]73

Ieri, pe la 9 dimfineața], a venit Nelu și m-a luat cu mașina, la Pitești. De aici, am făcut o plimbare la Sibiu, via Dealul Negru, Râmnicu -Vâlcea - Călimănești... Vizitat muzeul Brukhental și parcul Dumbrava. In grădina zoologică, am văzut o minunată pereche de lei: frumoși, bine-dispuși, cu o splendidă blană curată, ilustrând parcă tinerețea animalelor. Leoaica se juca prin grilaj cu un copil care îi vâra în gură un lujer de plantă. Stătea tolănită și întindea labele spre partenerul de joacă. Leul, mai indiferent, după ce a străbătut, de câteva ori, distanța de la cușcă la grilaj, cu pași largi, calmi, s-a așezat cu labele dinainte, majestuos, cu capul în poziția ce i-o atribuie frecvent sculptorii în monumentul sfinxului. Era, realmente, un sfinx...

La întoarcere, ne-am oprit la Cozia și am intrat în mănăstire. In curte m-a impresionat profund statura unei doamne, tinere și frumoase, pe care o simboliza biserica.

Marți, 17 iul[ie] [19J73

După terminarea *Memorialului,* destindere, odihnă. Treburi în gospodărie. Meii târziu, lectură și transcriere...

Luni, 23 iul[ie] [19J73

Pauză. Treburi în gospodărie. N-am început transcrierea. Ne odihnim și eu, și textul.

Vineri, 27 iulție] [19]73

De mâine, îmi propun să consacru, în fiecare dimineață, câte o oră, *Jurnalului.*

Duminică, 29 iul[ie] [19]73

Continui să mă odihnesc. De fapt, elaborez mintal un al doilea volum de memorii și cred că am stabilit câteva puncte de reper. Dar, la redactare voi pomi mai târziu, după ce voi transcrie și voi lua legătura cu Husar. Nici un răspuns de la M.[atei] Alex.fandrescu] - ceea ce mă face să cred că nu primește textul dat pentru volum. Nu mă descurajează. Probabil că soluția unică este Husar.

Luni, 30 iul[ie] [19J73

Fericit este omul care nu umblă după judecata celor care necinstesc cuvintele-mistere din limbaj și nu merge pe calea celor care le dau spiritului demonic să le inferiorizeze și să le ucidă, iar oficierea ritualului latent nu

o batjocorește. *Beatus est virille.*

... Dacă încerc o exegeză a *Psalmilor,* ajung la textele în care am expus doctrina. Am sentimentul că am terminat și că orice exegeză este inutilă. Căci dacă textele mele nu vor fi acceptate, cu atât mai puțin nu vor accepta exegezele...

Vineri, 3 augfust] [19]73

Treburi în gospodărie. Culesul perelor „doucette" roșu.

Luni, 6 aug[ust] [19J73

Treburi. Culesul prunelor.

Marți, 7 augțust] [19J73

Treburi.

Miercuri, 8 aug[ust] [19J73

Treburi. Fost în pădure să văd o grămadă de lemne, pe care mi se cere o mie de lei. Mâine merg din nou s-o aduc acasă. Sper să iasă cinci căruțe. Cu transportul se ridică la 1400 Iei. Mă tem să nu se ivească neplăcere, fiindcă pădurarul mi-o dă fără bon. Sunt, totuși, optimist și-mi spun că astfel de neplăceri nu sunt prevăzute în viața mea și așa destul de tristă.

Joi, 9 augțust] [19]73

Muncă extrem de grea în pădure: cărat lemnele de pe coastă, pe platou. Grămada a fost așezată pe pantă. Realizat șase căruțe, aproximativ 12 sferturi. Neliniște din cauza bonului. Pădurarul mă asigură că n-am de ce să mă tem, fiindcă bonul meu este valabil, și al vecinilor, pe care a notat că astăzi am ridicat din pădure un rest de o căruță. Sunt optimist și bănui că pădurarul știe să se descurce.

Vineri, 10 aug[ust] [19]73

Muncă. Transportat o parte din lemne, din curte, în grădină, făcut efort și mă resimt la piciorul stâng, la care am avut fractură.

Scuturat prunele văratice și pus la butoi pentru țuică.

Deprimat, pentru că am încetat să mai scriu în jurnal, despre șederea mea în infern, deși experiența de acum este poate cea mai importantă. Serile sunt însă obosit și am impresia că notările mele sunt lipsite de profunzime. Mi-am propus mai de mult să scriu dimineața,

însă mă las mereu prins de treburi. Sper, însă, să pornesc într-o zi și să încep o nouă etapă a jurnalului, pe care aș numi-o a „țapului ispășitor", adică a suferinței finale. Sper să găsesc un stil adecvat, un vocabular ad-hoc, de care am nevoie.

Sâmbătă, 11 aug[ust] [19]73

încă n-am început să scriu dimineața, la jurnal. Nemulțumirea crește. Sper că voi reveni curând la

programul de lucru. Articol în *Magazin* (11 augțust] [19]73) despre Pegas. Divagații prezumțioase, test de ignoranță. Pegasul este mitul spiritului numelui uitat, prezent în Apocalipsă, sub calul alb. Prezent, de asemenea, în limbă sub conceptul [de] „armăsar". Dacă onorăm și receptăm conceptul [de] „armăsar", printre cuvintele-mistere, prin care spiritul numelui uitat vorbește în gura noastră și oficiază ceremonialul latent, ni se descoperă mitul „Pegasului". A încăleca Pegasul, a avea inspirație poetică, implicit „a crea",înseamnează a onora conceptul [de] „încălecare", care, ca și „armăsarul", este un mister. Fântâna țâșnită din stâncă, lovită de Pegas cu piciorul, o constituie totalitatea cuvintelor limbajului, creat de spiritul numelui uitat.

Duminică, 12 aug[ust] [19]73

Odihnă. Nuntă la câteva case de mine, în vecini, dar n-am fost nici la horă, nici la masă, seara. Am primit-o, în schimb, pe Zoica, sora ginerelui, profesoară în primul an de învățământ. Ca în basmul împărătesei, care dorește să aibă copil, a acceptat să-și cheme iubitul cu numele spiritului uitat. Rămâne însărcinată și naște un fiu. Zoica este fericită și, de la jocul împărătesei trece la jocul Electrei, cu Oreste, pe care îl trăiește chiar în clipa aceasta. Suntem pe tărâm de basm sau pe tărâmul purității primordiale, al zilei dintâi. Aici, Zoica oficiază infailibil ceremonialul latent din mister. Cheia acestui microtext este conceptul [de] „tărie". Am înscris conceptul [de] „tărie", cu sensul

tăriei spiritului numelui uitat, pe care Zoica confesează că-1 descoperă în complexul ei psihic. Confesiunea echivalează, însă, cu oficierea conștientă a ceremonialului

latent în misterul „tărie".

Marți, 14 aug[ust] [19J73

Jubilatie! Zina receptivă la misterele *soror* și *mater.* Reușite amândouă inițierile. Planul se desfășoară cert spre victorie!

Joi, 16 augțust] [19J73

Treburi. Cules prunele. îngrijit animalele și păsările.

Vineri, 17 aug[ust] [19J73

Cules fasole.

Sâmbătă, 18 aug[ust] [19J73

Cules prune. Bătut fasolea.

Duminică, 19 augfust] [19J73

Mă mențin în stare de odihnă. Cred că voi relua curând lucrul.

Marți, 21 aug[ust] [19]73

Curățenie pentru „23 August". Cules mure cu Zina, două oale. Drum splendid spre platou. Sus, pe podiș, cu

vedere spre lunca Argeșului, scenă din basmul Sfintei Miercuri.

Miercuri, 22 augțust] [19]73

Treburi. Cules prune.

Joi, 23 augjust] [19J73

Obosit. Cules fasole.

Vineri, 24 augțust] [19]73

început exegeza psalmilor. Sper să mă țin de acest travaliu și să-l duc la capăt.

Marți, 27 augțust] [19]73

Ieri au venit Nelu, Nicuța și Dănuț. După sejurul de două săptămâni la Mamaia, au petrecut o săptămână în Munții Apuseni, fără bunica și Dănuț, care au rămas la Pitești. Au vizitat castelul Ciucea, unde i-a primit doamna Veturia Goga, în vârstă de 90 de ani. Se menține încă, merge în baston, dă explicații clare, în special asupra conținutului muzeal al castelului, pe care Octavian Goga l-a cumpărat de la poetul maghiar Ady.

Miercuri, 28 aug[ust] [19J73

Am prelucrat doi psalmi. Am impresia că travaliul „merge" și că merită să stărui. De abia după a zecea piesă

- sau mai multe - îmi voi da seama de conținutul real al lucrării, de valoarea ei, și va trebui s-o iau de la început. Presimt că va fi o operă esențială și zăbovesc să caut conținutul just și forma definitivă. Prin conținut just înțeleg tot ce poate să recepteze lectorul modem.